

Phi Tử Của Hoàng Thượng Cưới Vợ

Contents

Phi Tử Của Hoàng Thượng Cưới Vợ	3
1. Chương 1: Chú Rễ Cũng Phải Đóng Gói Lại Như Quà Tặng	3
2. Chương 2: Lập Tức Phải Đi Lấy Vợ	4
3. Chương 3: Kể Lại Chuyện Xưa	5
4. Chương 4: Kể Lại Thôi Cũng Dài Như Vậy, Đến Chương Này Vẫn Còn Chưa Xong	5
5. Chương 5: Tự Mình Nhảy Xuống Hồ	6
6. Chương 6: Thừa Dịp Ta Say, Muốn Giết Ta	8
7. Chương 7: Chỉ Hôn	9
8. Chương 8: Không Được Sợ Bác Gái	10
9. Chương 9: Thành Thân	11
10. Chương 10: Tiệc Rượu	12
11. Chương 11: Uống Có Mỗi Chén Rượu Mà Tay Cũng Run Rẩy	13
12. Chương 12: Thành Thực Khiến Người Khác Đứng Ngồi Không Yên	14
13. Chương 13: Một Đầu Đầy Mồ Hôi, Đêm Dài Dàn Trôi	15
14. Chương 14: Đêm Tân Hôn	16
15. Chương 15: Giường Của Bản Công Tử Quái Dị Vậy Sao?	17
16. Chương 16: Địch Trong Tối Ta Ngoài Sáng	18
17. Chương 17: Thân Thế Đại Mỹ Nhân	19
18. Chương 18: Hoàng Thượng Kể Lại Chuyện Xưa	20
19. Chương 19: Phi Tử Ở Lạnh Cung	21
20. Chương 20: Chỉ Cần Nàng Muốn, Bằng Mọi Cách Mình Phải Làm Được	22
21. Chương 21: Sau Đây Ta Chọc Người, Người Cũng Không Được Phản Kháng	23
22. Chương 22: Vân Yên Rốt Cuộc Là Tổn Thương Hay Bị Thương?	24
23. Chương 23: Làm Sao Ngủ Đây?	25
24. Chương 24: Không Phải Phu Quân	27
25. Chương 25: Dẫn Tuyệt Ca (nhất) Người Xa Lạ?	28
26. Chương 26: Dẫn Tuyệt Ca (nhị) Quan Trường Sâu Thâm Như Biển Cả	28
27. Chương 27: Dẫn Tuyệt Ca (tam) Gặp Nhau	29
28. Chương 28: Dẫn Tuyệt Ca (tứ) Giúp Đỡ	30
29. Chương 29: Dẫn Tuyệt Ca (ngũ) Tò Mò	31
30. Chương 30: Dẫn Tuyệt Ca (lục) Điều Tra	32
31. Chương 31: Dẫn Tuyệt Ca (thất) Do Thám Trong Đêm	33
32. Chương 32: Dẫn Tuyệt Ca (bát) Người Trên Giường	34
33. Chương 33: Dẫn Tuyệt Ca (cửu) Phạt Người Ra Cung	36
34. Chương 34: Dẫn Tuyệt Ca (mười) Gặp Lại Người Cũ	37
35. Chương 35: Dẫn Tuyệt Ca (mười Một) Nhất Định	38
36. Chương 36: Dẫn Tuyệt Ca (mười Hai) Nhật Kí	39
37. Chương 37: Dẫn Tuyệt Ca (mười Ba) Không Nơi Để Trốn	40
38. Chương 38: Dẫn Tuyệt Ca (mười Bốn) Đàng Đò Tử?	41
39. Chương 39: Dẫn Tuyệt Ca (mười Lăm) Đoạn Tụ (13)	42
40. Chương 40: Dẫn Tuyệt Ca (mười Sáu) Ý Hương Lâu	43

41. Chương 41: Duẩn Tuyệt Ca (mười Bảy) Ghen Tuông	44
42. Chương 42: Duẩn Tuyệt Ca (mười Tám) Ta, Người Và Nàng	45
43. Chương 43: Duẩn Tuyệt Ca (mười Chín) Phật	47
44. Chương 44: Duẩn Tuyệt Ca (hai Mươi) Bánh Trôi Nước Hoa Quế	48
45. Chương 45: Duẩn Tuyệt Ca (hai Mươi Một) Vân Yên (thượng)	49
46. Chương 46: Duẩn Tuyệt Ca (hai Mươi Hai) Vân Yên (hạ)	50
47. Chương 47: Duẩn Tuyệt Ca (hai Mươi Ba) Chất Vắn	51
48. Chương 48: Duẩn Tuyệt Ca (hai Mươi Bốn) Bối Rối	52
49. Chương 49: Duẩn Tuyệt Ca (hai Mươi Lăm) Thách Đấu	54
50. Chương 50: Duẩn Tuyệt Ca (hai Mươi Sáu) Điều Kiện Ủy Thác	56
51. Chương 51: Duẩn Tuyệt Ca (hai Mươi Bảy) Tím Vật	59
52. Chương 52: Duẩn Tuyệt Ca (hai Mươi Tám) Âm Thầm Tập Kích, Chiến Đấu Trên Phố	61
53. Chương 53: Duẩn Tuyệt Ca (hai Mươi Chín) Giải Mị Dược	63
54. Chương 54: Duẩn Tuyệt Ca (ba Mươi) Chờ Ta	65
55. Chương 55: Duẩn Tuyệt Ca (ba Mươi Một) Chỉ Hôn Sau Lưng	68
56. Chương 56: Duẩn Tuyệt Ca (ba Mươi Hai) Tìm Hiểu Sự Thật	71
57. Chương 57: Duẩn Tuyệt Ca (ba Mươi Ba) Hôm Nay	74
58. Chương 58: Hôn Trộm Bị Phát Hiện!	77
59. Chương 59: Giải Đáp Từ “nội Nhân”!	80
60. Chương 60: Chết Chìm Trong Nhà!	83
61. Chương 61: Lột Sạch Ta Đi! Đại Mỹ Nhân ~	86
62. Chương 62: Vẻ Vang Cho Tiểu Thân Thể Của Kẻ Hèn Này	89
63. Chương 63: Nàng, Là Nương Tử Của Ta	92
64. Chương 64: Người Đi Tắm, Ta Xem Trộm	95
65. Chương 65: Thích	98
66. Chương 66: Tẫn Hoan Yêu Vân Yên!	101
67. Chương 67: Vành Tai Và Tóc Mai Chạm Vào Nhau Là Không Thể Chờ!	104
68. Chương 68: Đêm Động Phòng Chính Thức	107
69. Chương 69: Hậu Quả Một Đêm Phong Lưu	109
70. Chương 70: Rốt Cuộc Là Ai La?	111
71. Chương 71: Mỹ Nhân Trong Ngực, Phải Ăn Một Chút A	114
72. Chương 72: Phu Quân Chính Là Muốn Bị Giáo Dục?	117
73. Chương 73: Tay Trong Tay, Đến Thanh Lâu	119
74. Chương 74: Tẫn Hoan Và Song Thân Tuyệt Ca Hiện Thân	122
75. Chương 75: Không Thể Nào! Vân Yên Và Tẫn Hoan Là Phu Thê!	125
76. Chương 76: Chân Tướng Chính Là	128
77. Chương 77: Tiên Nữ Tỷ Tỷ Không Muốn Trần Ca Ca!	131
78. Chương 78: Cầu Tử Quan Thế Âm Nương Nương	134
79. Chương 79: Ta Là Sơn Tặc Đại Vương Đệ Nhất Ân Công!	136
80. Chương 80: Bí Phương Gia Truyền	139
81. Chương 81: Không Cho Các Người Ngủ!	141
82. Chương 82: Rốt Cuộc Có Thể Ngủ	144
83. Chương 83: Tẫn Hoan Đáp Ứng Rồi	146
84. Chương 84: Nguy Hiểm!	149
85. Chương 85: Cấp Bách	152
86. Chương 86: Rốt Cuộc Xảy Ra Chuyện Gì?	155
87. Chương 87: Ăn Buổi Tối	157
88. Chương 88: Cái Tắt Nóng Rát	158
89. Chương 89: Sống Chết Dựa Vào Chuyện Này	159
90. Chương 90: Nghe Trộm So Với Nghe Cái Gì Cũng Đều Tốt Hơn!	161
91. Chương 91: Không Thể Không Sinh Sao?	164
92. Chương 92: Làm Mấy Chuyện Xấu Mới Có Thể Sinh Tiểu Hải Tử! (h)	166
93. Chương 93: Đặt Tên, Thật Là Khó	170
94. Chương 94: Xuân Về Hoa Nở, Ôm Mỹ Nhân Vào Ngực	173

95. Chương 95: Phiên Ngoại 1. Về Nhà Có Được Hay Không?	176
96. Chương 96: Phiên Ngoại 2. Thiên Lý, Đường Nhân Duyên Quanh Co!	179

Phi Tử Của Hoàng Thượng Cưới Vợ

Giới thiệu

Thể loại: Bách hợp, cổ trang, hài hước, HEEditor: ME, Hiên Nhi, daicakhongmacchipBeta: Lạc Thủy Vô TâmTa vốn là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-tu-cua-hoang-thuong-cuoi-vo>

1. Chương 1: Chú Rễ Cũng Phải Đóng Gói Lại Như Quà Tặng

Ta nhìn gương đồng, cảm thấy hôm nay mình vẫn phong thần tuấn tú, phong nhã vô song, đơn giản mà nói đó là anh tuấn khiến người ta không dám nhìn thẳng, đẹp trai đến mức rối tinh rối mù!

Đương nhiên từ này chỉ để tả vụn vụn khuôn mặt ta thôi, cơ thể ta lúc này bị phủ thêm từng lớp chú rễ phức, khiến ta không ngừng kêu khổ. Trước ngực là một quả banh vải đỏ thắm nhiều màu, rất giống cái nơ trên hộp quà vào những ngày ngày lễ ngày tết, để rồi cuối cùng nó cũng bị người ta vứt đi. Lỡ như người làm việc đó của ta lại là võ lâm cao thủ thì chỉ sợ là toàn thân sẽ đi đời, ngay cả mạng nhỏ cũng bảo vệ không được. Ta nghĩ có lẽ vì mình không may có được về anh tuấn đến tột đỉnh thế này mới có người bất mãn với ta thôi.

“Công tử, vẻ mặt ngươi si ngốc quá.” Nha hoàn Điệp Thúy ở phía sau đang giúp ta buộc đai ngọc, nhìn mặt ta trong gương, phi thường khinh thường mà liếc ta một cái.

“Công tử từ nhỏ vẻ mặt đã si ngốc như vậy rồi, ngươi còn kích thích hắn làm gì?” Thư đồng Mặc Yên vừa chải đầu cho ta vừa lên tiếng.

Hai người này đang thay ta nói sao? Ta cảm thấy vô hạn bị thương, ta đây là một người phong lưu tuyệt đỉnh, đi ra ngoài kia là bao nhiêu nữ tử quay đầu lại nhìn ta, đôi khi họ còn ném cho ta mị nhãn và vài cái hôn gió. Nếu ta không cẩn thận để hạt cát rơi vào mắt mình, để rồi phải chớp chớp mắt để hạt cát chạy ra, thì các cô nương kia chỉ có thể si ngốc bật cười, nhỏ giọng khe khẽ nói nhỏ với nhau.

Có phải không? Có đúng không? Ta đã nói ta là người mà người gặp người thích, đi tới đâu đều là trung tâm theo đuổi của mọi ánh mắt. Điệp Thúy và Mặc Yên nhất định chưa bao giờ thấy các cô nương luôn nhìn ta đó, nên mới có thể đưa ra một kết luận thiếu thực tế đến vậy.

“Công tử, đừng tưởng rằng ta không biết ngươi đang suy nghĩ gì! Các cô nương đó nhìn ngươi không phải vì ngươi đẹp, mà là vì nụ cười ngốc nghếch của ngươi thôi.” Điệp Thúy lần thứ hai mở miệng xem thường ta.

“Ta...”

“Công tử, ngươi không được nói, vừa mở miệng đã thấy ngốc rồi, đã tới giờ lấy vợ, nhanh đi ra ngoài đi!” Mặc Yên cũng xem thường, cùng Điệp Thúy đẩy ta khỏi cửa phòng.

Các vị hương thân phụ lão a! Đây là hai người hầu hạ ta từ nhỏ đến lớn a! Vậy mà lại ngang nhiên cướp đoạt quyền được lên tiếng của ta, mở mồm thì câu nào câu nấy vô tâm không gan không phổi không ruột, còn bắt tay nuôi thành thói quen hay liếc ta đến trắng con mắt, lại động thủ động cước lòi ta xuất môn, gia môn bất hạnh a! Nhưng bản công tử trời sanh tính lương thiện, hoạt bát hào phóng, lòng dạ rộng lớn, vì thế cũng không thêm so đo với hai người này.

Đi đến phòng khách, ta nói với cha ta đang chấp tay vuốt cằm. “Cha! Con đi lấy vợ.”

2. Chương 2: Lập Tức Phải Đi Lấy Vợ

Cha hôm nay có vẻ gì đó rất là kỳ lạ, có lẽ là vì nụ cười mỉ mỉ của hắn cứng ngắt, vẻ mặt đầy xấu hổ, “Đi đi! Mẹ ngươi vẫn còn đang vội vàng đi mua sắm, nàng nhắn ngươi đi đường cẩn thận, đừng trì hoãn giờ giấc nữa.”

Xoay người lên ngựa, ta vừa đi vừa nghe tiếng pháo nổ rền vang, chiêng trống náo nhiệt khắp xóm, ta cảm thấy chịu đựng cơn đau của di cả (1) lan đến tận xương, gương mặt để lộ quãng thâm của đôi mắt ngủ không đủ giấc, và khuôn mặt tái nhợt đến mức khiến người người thương cảm.

Khi tới cửa thành hoàng cung, còn phải xuống ngựa, run run tiêu sái đi đến bậc cầu thang trước hoàng cung, quỳ gối xuống hô to: “Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Hoàng Hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế! Thảo dân Lạc Dương Trần đến đây để lấy vợ.”

Tuy rằng ta cách Hoàng Thượng xa như vậy, căn bản là nhìn không thấy mặt của hắn, nhưng nhìn theo ánh thái dương chiếu xuống đang được phản quang lại, thì rằng Hoàng Thượng nhất định rất trắng! Hoàng Thượng cười rất vui a! Cuốn hút cả Hoàng Hậu bên cạnh cười theo. Hoàng Thượng nói liên tục, thanh âm mang theo sự vui mừng. “Dương Trần từ nhỏ ta đã biết, hôm nay muốn thành thân, trăm đường nhiên vui mừng không kể xiết a! Nhớ khi xưa ngươi còn là một đứa nhóc, còn để mặc trăm nệm mặt!”

“Tạ ơn Hoàng Thượng ân điển, thảo dân vô cùng cảm kích.” Ta tiếp tục cắn răng chịu đau, trong lòng không ngừng oán thầm Hoàng Thượng để ta quỳ lâu như vậy, bản công tử bị di cả đột kích, xương sống thắt lưng chân gì đều đau, vậy mà ngài không biết thương tiếc a!

Chắc vì sắc mặt ta thể hiện rõ mình muốn đứng lên quá nên làm cho Hoàng Hậu phát hiện, tuy rằng khoảng cách khá xa, nhưng ai biết nàng có thấy được hay không. Hoàng Hậu nói với Hoàng Thượng: “Hoàng Thượng, ngài xem Dương Trần có phải không đợi động phòng nữa, nên mới vội vã đứng dậy thế không?”

Động phòng? Động phòng? Động phòng? Nhắc đến từ này là khiến ta sợ hãi, sợ muốn chết a. Ai biết tới nay người kia nghe ta mở miệng giải thích rồi có sẽ đem ta ăn sống nuốt tươi không? A! Lỡ như nàng là một bà bác háo sắc không nỡ cự tuyệt ta thì... Còn gì là sự trong sạch của ta nữa a!

Không biết ta miên man suy nghĩ có phải khiến cho Hoàng Thượng hiểu lầm bản công tử là một người dâm đãng tà ác không mà hắn vỗ chân cười to, nói: “Người đâu! Mời tân nương ra đi! Dương Trần mau mau bình thân, dẫn tân nương của ngươi hồi phủ, tối trăm vẫn còn ngóng chén rượu mừng của ngươi đấy!”

“Tạ ơn Hoàng Thượng, thảo dân cáo lui.” Xong rồi, vừa muốn lên ngựa đã nghiêng ngã, mệnh đắng a!

Ngoài điện đại đội Hoàng gia thị vệ cao ngất oai hùng từ từ dẫn tân nương ra! Ách, đáng người tân nương không giống ta nghĩ! Đội mũ phượng vào rồi cũng chỉ cao bằng bản công tử, đáng người tuy bị một lớp hỉ phục bao lấy nhưng thoát nhìn bộ dáng vẫn rất yếu đuối. Đáy lòng ta không khỏi cảnh giác, tuy rằng tân nương có thể là một bà bác, nhưng bà bác này đáng người không giống như đã từng có con.

Bậc cầu thang của hoàng cung khá nguy hiểm, vì muốn tỏ vẻ bản công tử là một quân tử, mặc dù đã có người đỡ tân nương đi, nhưng bản công tử vẫn tốt bụng đưa tay dẫn nàng xuống cầu thang. Có lẽ khăn voan đã che mặt nàng lại nên rất khó thấy được gì, nhưng bà bác này cũng dễ tính, không đẩy tay ta ra, mà đặt tay lên tay ta.

Bản công tử nhìn thấy bàn tay kia không khỏi ngẩn người, tay bác gái này được dưỡng thật tốt, bàn tay tinh tế thon dài lại trắng nõn bóng loáng, dưới ánh nắng nó sáng óng lên, bàn tay không hề dư thừa dù chỉ một khớp xương hay miếng thịt nào, đúng là một đôi tay đẹp!

Bác gái đúng là người có vừa có vóc người đẹp mà vừa có phúc khí a! Không biết dung nhan dưới tấm khăn voan của bác ra sao? Không biết có nên nhân cơ hội trộm nhìn một cái không?

(1): Kinh nguyệt

3. Chương 3: Kể Lại Chuyện Xưa

Nhân duyên giữa ta và vị bác gái chưa từng gặp mặt này có lẽ bởi vì ta nhất thời hồ đồ xúc động nên mới phạm sai lầm. Ta thật sự rất sợ sai lầm này sẽ là cái sai lớn nhất đời của mình, nhưng bây giờ có sợ cũng không còn kịp nữa rồi.

Người cười ta? Người sao có thể cười ta! Nếu là người thì để coi người làm sao? Không nói người sẽ không biết, em vợ của Hoàng Thượng là mẹ ruột của ta, lúc đầy phụ thân của Hoàng Thượng đọc đủ thứ thi thư, y là một phu tử (2) thích dạy học cho thường dân. Hoàng Thượng khi đó vẫn còn là một thường dân, và cũng là một tiểu hài tử quậy phá, lại để mắt đến đôi song sinh hoa tử muội nhà bên cạnh, khi Hoàng Thượng khóc lóc đến chảy nước mũi đòi hôn sự thì hai nhà cũng sớm mà hứa hôn với nhau.

Tỷ tỷ của đôi song sinh hoa tử muội đó là đương kim Hoàng Hậu hiện nay, nàng cá tính dịu dàng nhã nhặn lịch sự, hiền lương thực đức, còn vị muội muội cũng chính là mẹ ta, cá tính tinh quái, xinh đẹp hoạt bát. Vốn người chấp nhận hôn sự với tiểu hài tử xấu xa Hoàng Thượng là mẹ ta, Hoàng Hậu đã có đối tượng đính hôn khác. Nhưng khi ấy quốc gia hủ bại, mấy năm liên tục chiến loạn, phụ thân của Hoàng Thượng không muốn thế đạo tiếp tục hỗn loạn nên mới khởi nghĩa, huy quân lên phía Bắc. Y mặc dù là một phu tử, nhưng rất có chí lớn, một lòng muốn đoạt thiên hạ cứu thế cho tổ quốc, nên đem theo cả tiểu Hoàng Thượng và một người con nữa đi đánh giặc.

Lúc đó ở quê hương đôi song sinh hoa tử muội vì chiến loạn nên thất lạc nhau, ông ngoại ta mới đem tiểu Hoàng Hậu đến nương tựa ở trại khởi nghĩa đại quân của lão phu tử, bà ngoại mang mẹ của ta chạy trốn tới thành trấn tốt phía Nam để trốn. Lúc ấy có một gia đình giàu có, đông con và rất hảo tâm giúp đỡ mẹ con họ, thậm chí còn cho họ ăn uống rất đầy đủ.

Chiến sự kéo dài đến mười năm, hai tiểu cô nương bảy tuổi đã trưởng thành thành hai cô gái mười sáu mười bảy tuổi vô cùng xinh đẹp. Bà ngoại có lẽ cảm kích vì sự chăm sóc của gia đình giàu có này, mà gả cô con gái tinh quái, xinh đẹp hoạt bát của mình cho một người ăn nói có lễ, trung thực thẳng thắn là cha ta. Ở phương Bắc khi đó ông ngoại cũng cảm động vì vị tiểu Hoàng Thượng đã dần trưởng thành, luôn cẩn thận chăm sóc hai ông cháu họ, nên cũng gả tỷ tỷ hoa tử muội cho tiểu Hoàng Thượng.

Đến khi tiểu Hoàng Thượng và phụ thân hấn chính thức lên ngôi vị Hoàng Đế thì cuộc chiến tranh đã kéo dài mười hai mươi ba năm, lúc này hai vợ chồng già và hai đứa cháu rất cục mới có thể đoàn viên. Ông ngoại bà ngoại vì nhất quyết không chịu ở trong cung, vì thế lão phu tử và Hoàng Thượng mới để ông ngoại bà ngoại ở vùng ngoại thành kinh đô.

Khi ông bà ta đều chết bệnh, nghe lão quản gia Trần thúc trong nhà nói là cha ta vì sợ mẹ ta nhớ cha mẹ và tỷ tỷ của nàng, nên mới bán toàn bộ sản nghiệp trong nhà lấy tiền, dẫn mẹ và ta tới vùng ngoại thành kinh đô. Tính cách cha mẹ ta tuy trống đánh xuôi, kèn thổi ngược (3) nhưng lại rất hợp với nhau, cha luôn nhường nhịn mẹ ta nên tình cảm của họ dành cho nhau rất vững bền! Bao nhiêu năm rồi cha vẫn để mẹ néo lỗ tai y, phạt y quỳ gối, để y vác một thùng đầy nước ngồi chồm hổm chịu phạt. Cha ta lại không dám rên la một tiếng, y quả là một hán tử sợ vợ chân chính a!

Khụ khụ, thôi dừng tại đây, hảo hài tử không thể tùy ý đánh giá tính tình bát quái của cha mẹ được, phải tránh để cha xấu hổ, rồi giận lên cắt giảm tiền tiêu vặt hàng tháng của ta, nghĩ đi nghĩ lại vẫn mất nhiều hơn được a.

(2) Thầy giáo

(3) Hoàn toàn trái ngược

4. Chương 4: Kể Lại Thôi Cũng Dài Như Vậy, Đến Chương Này Vẫn Còn Chưa Xong

Một người con của lão phu tử chết trận, chỉ còn lại có hai đứa con trai và một đứa con gái, hai đứa con trai một người bị thương nặng dẫn đến tàn phế, chỉ có thể nằm trên giường đến hết quãng đời còn lại, vì thế

chỉ còn mỗi tiểu Hoàng Thượng tinh thần và thể xác được nguyên vẹn nhảy lên ngôi vị Thái Tử, dì của ta, cũng là tiểu Hoàng Hậu trở thành Thái Tử phi.

Tuy rằng mẹ ta vẫn cung kính Thái Tử như ca ca của bà, nhưng Thái Tử trước kia vốn thích mẹ ta, nhưng vì thời cuộc thay đổi khiến hắn thích dì ta, nên hắn sinh ra áy náy và hối hận với mẹ ta, hơn nữa mẹ cũng là thân sinh duy nhất còn lại của dì, mà dì ta cũng là vợ hắn, nên Thái Tử và Thái Tử phi đương nhiên rất muốn cất nhắc nhà ta lên. Thái Tử vốn muốn cho cha ta lên làm quan trong triều đình, nhưng cha vốn là một thương nhân, không có hứng làm quan, nên cuối cùng cự tuyệt thành ý của Thái Tử, đi mở riêng cho mình một trang doanh (4).

Nghe theo lời của lão phu tử, Thái Tử và Thái Tử phi “vô ý”, “ngâm” giúp gia đình ta, dần dà cả nước ai nấy cũng biết sau lưng Lạc thị trang doanh có Hoàng gia hỗ trợ, vì thế việc kinh doanh dần dần phồn thịnh, Lạc thị trang doanh trở thành trang doanh lớn nhất vùng đó. Cha ta vì muốn cảm tạ Hoàng gia đã giúp đỡ nên tiền lời tám chín phần đều cống hiến cho triều đình, còn lại một phần mười cha dùng để mở ra Lạc thị tửu lâu, Lạc thị tiệm vải... Rồi dần dần xí nghiệp của gia tộc nhiều không kể xiết a! Có lẽ vì trang doanh kinh doanh quá mức béo bở sung túc, vì thế mới dưỡng ra một người tiêu sái mỹ thiếu niên như bản công tử đây.

Thế nhưng không hiểu tại sao một mỹ thiếu niên như ta đây lại phải thành thân, không biết quy tắc quỷ quái ai đặt ra, nếu để bản công tử biết là ai, ta nhất định đánh hắn sống không bằng chết!

Việc này chắc phải kể từ khi nhà ta dọn lên vùng ngoại thành gần kinh đô, lúc đấy cha ta thu xếp nhà cửa êm xuôi rồi, Thái Tử và Thái Tử phi rất nhanh đã nghe được tin, mang theo hai con đến thăm cha mẹ ta. Thái Tử vừa thấy lập tức ôm lấy ta trêu ghẹo: “Thật rất giống mẹ người, người nếu là nữ nhân thì lớn lên nhất định sẽ dâng người làm thiếp của ta!”

Thái Tử nói những lời này khi đó ta mới ba tuổi. Mặc dù chỉ là câu nói đùa, nhưng phải biết rằng, Thái Tử hôm nay chính là Hoàng Thượng ngày mai, tuy rằng bây giờ có thể chỉ là câu trêu chọc đứa nhỏ, nhưng cha và mẹ ta lại cho rằng chuyện này không được nói qua loa, lập tức cẩn thận ôm ta lại, nói ta là con trai, từ đó về sau ta biến thành con trai!

Mỗi khi nghe mẹ ta nhắc tới chuyện này đều khiến bản công tử sợ hãi, nếu bị gả cho Thái Tử, ta thà cứ đem thân phận nữ nhân quảng đi như mây bay cho xong.

Sau này lão phu tử một đi không trở lại, Thái Tử trở thành Hoàng Thượng, Thái Tử phi cũng lên ngôi. Khi ta mới mười hai tuổi, Hoàng Thượng đã ra sức ban chỉ hôn, nào là tiểu nữ nhân của Tào thừa tướng, rồi thì con gái của Tô thị lang, rồi đến cháu gái của Ngô tướng quân... Gần như tất cả nữ hài tử còn độc thân thuộc dòng dõi quan viên đều bị đưa đến nhà ta.

Khi đó ta đang tuổi thích nghịch nước, trộm trứng chim, hái trộm trái cây, ngày qua ngày rất khoái hoạt, sao có thể nghĩ đến chuyện thành thân được chứ? Huống chi bản công tử mặc dù là công tử, nhưng cũng vẫn là nữ tử, đem những người kia gả lại đây không phải là triệt đường sống của con gái nhà người ta sao?

Cuối cùng thì thịnh tình của Hoàng Thượng không thể bị chối từ mãi, nên Nhị đệ Lạc Dật Trần, Tam đệ Lạc Phi Trần tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã bị hứa hôn.

Trải qua bao lần khuyên giải của cha, mẹ và dì ta, cuối cùng Hoàng Thượng cũng miễn cưỡng đồng ý chờ đến khi ta hai mươi tuổi sẽ để ta tự quyết định chuyện hôn sự. Vì thế khi ta mười chín tuổi vẫn còn sung sướng đi chơi thanh lâu, thì Dật Trần mười sáu tuổi và Phi Trần mười lăm tuổi đã lục đục kết hôn. Mỗi ngày khi từ tửu quán về nhà, nhìn hai người bọn hắn bị hai cô vợ trông nom nghiêm như trông gấu, trong lòng lại nhạc khai liễu hoa! Ấy da, ở ngoài nghe tiểu khúc, về nhà có người hầu hạ, cuộc sống như thế tốt đến mức nào a!

(4) Ngân hàng tư nhân

5. Chương 5: Tự Mình Nhảy Xuống Hồ

Nhân sinh chính là như vậy, sống cuộc sống quá thuận lợi, đến khi tiểu nhân bắt đầu đắc chí thì sẽ phát sinh một ít bi kịch.

Bản công tử đã quên ngày đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ còn nhớ xế chiều hôm đó ta chuồn ra từ cánh cửa mà từ nhỏ đến giờ đã đi không biết bao nhiêu lần, đến Ý Hương lâu tìm các cô nương tâm sự chuyện thiên hạ. Ý Hương lâu là thanh lâu, tay phải ta chỉ cần quăng một túi bạc thì bên tai sẽ vang lên những khúc hát không ngừng, trong lòng ngực ta thì luôn đầy ngân phiếu, thanh thoi tận hưởng cuộc sống như thần tiên này.

“Lạc công tử, mới vài canh giờ không thấy, ngài lại càng ngày càng tuấn tú!” Ân, bản công tử ngày càng tuấn tú là chuyện đương nhiên.

Tú bà Cúc tỷ dán bộ ngực và vùng bụng cực đại của nàng lên người ta, ta nhất thời cảm thấy một núi thịt nặng ngàn cân đè trên người mình, mùi son phấn nồng nặc cũng làm mũi bản công tử cực kỳ ngứa. Ta vội vàng lui lại từng bước, giữ một khoảng cách với nàng.

“Cúc tỷ a! Không thể để thiếu tỷ được!” Ta đưa ngân phiếu năm mươi hai lượng cho nàng, Cúc tỷ lập tức cười đến mức chỉ thấy răng không thấy mắt, rất giống một con tinh tinh đang nhe răng tức giận.

Ta âm thầm hít một hơi, bình tĩnh hỏi: “Vân Yên đâu?”

Vân Yên là hoa khôi liên tiếp ba năm nay ở đây, Cúc tỷ không biết tích được bao nhiêu khí lực mới đem nàng lại được đây.

“Trên lầu đó! Biết Lạc công tử tới nên tạp vụ nhân cũng không dám lên.”

“Vậy ta lên lầu, đừng cho bất luận kẻ nào tới quấy rầy ta a!” Lại đưa thêm ngân phiếu một trăm lượng qua. Cúc tỷ cười lại càng đáng sợ hơn, ta chạy nhanh lên lầu, không dám nhìn Cúc tỷ nữa.

“Vân Yên, Vân Yên, ta tới tìm người ra ngoài chơi đây!”

“Người mau đóng cửa lại đi! Dưới lầu mùi son phấn xông lên đến tận trời, cẩn thận chút nữa người hắt xì không dứt a.” Vân Yên tức giận liếc ta một cái.

“Ây da! Ta luôn biết Vân Yên luôn là một hảo tỷ muội, luôn săn sóc ta chu đáo mà!” Ta đóng cửa lại, đuổi người, lập tức ngồi phịch xuống trên bàn của Vân Yên.

“Thế nào, hôm nay uống chút gì không? Vừa nãy nói muốn đi hảo ngoạn với ta?” Vân Yên tùy ý nhìn ta một cái.

“Bản công tử hôm nay muốn một vò rượu Phần lâu năm, sau đó sẽ tâm sự với người hôm nay Phi Trần bị em dâu nhốt ngoài cửa phòng, hắc hắc!”

Vân Yên cầm kỳ thi họa, mọi thứ tinh thông, bán nghệ không bán thân, nàng là bạn thân của ta, ngoại trừ cha mẹ ta ra, thì người trước mắt này là người duy nhất biết ta là nữ tử. Lừa gạt Hoàng Thượng là chuyện lớn, đương nhiên càng ít người biết càng tốt. Ngay cả hai đệ đệ của ta cũng không biết, mỗi ngày sang sáng gọi ta đại ca, kỳ thật ta là đại tỷ của bọn hắn. Hơn nữa đại tỷ lại thường thường đến tìm hoa khôi thanh lâu đàm đạo, trong khi bọn hắn phải ở nhà đọc sách và chịu đựng cuộc sống hôn nhân khổ ải, nếu không nể mặt cha mẹ, thì bọn hắn đã chạy đến đây hưởng thụ một phen rồi!

Phi Trần bị nhốt ngoài cửa phòng hoàn toàn là việc xứng đáng để kể ra. Thật ra không phải bản công tử mê rượu, tuy rằng vò rượu trăm năm hương vị quả là rất ngon, nhưng tửu lượng ta lại kém, mới uống một chút đã say bí tỉ đến mức gã sai vặt của Vân Yên phải đưa ta về nhà.

Hoàng Thượng và Hoàng Hậu đang ngồi ở phòng khách nhà của ta nói chuyện phiếm với cha mẹ, lão nhân cha ta là người ăn nói có lễ, vậy mà tức giận đến phần nộ khi thấy ta say đến mức nằm úp sấp trên sàn nhà ở đại sảnh, đứng còn đứng không nổi.

Chỉ trong nháy mắt, ta đột nhiên cảm thấy hơi thở của Hoàng Thượng mang theo một ý tưởng đùa dai dần dần đến gần ta, bản năng mách bảo cho ta biết là đời mình đã xong rồi.

6. Chương 6: Thừa Dịp Ta Say, Muốn Giết Ta

“Dương Trần a! Người quỳ rạp trên mặt đất làm gì đấy?” Hoàng Thượng nhìn ta quỳ trên đất mà cười, nụ cười của hắn y như kẻ trộm, rất giống nụ cười không có lương tâm.

“Hoàng Thượng dưỡng a, ta bội phục ngài sát đất, ta mặc dù đang quỳ thật nhưng với ngài có gì lạ đâu mà hoảng lên thế, khiến đầu ta choáng váng quá này.” Hoàng Thượng, Hoàng Hậu và mẹ ta nghe xong cười ầm lên, trước mắt ta lại mở cửa, thiên toàn địa chuyển (5).

“Hỗn láo! Người dám nói với Hoàng Thượng như vậy sao? Còn không đứng dậy! Nghịch tử!” Cha ta là người rất nghiêm túc, tức giận đến mức ngũ quan dính lại với nhau cứ như bánh bao hư.

Ta liền cười ra tiếng, đêm mùa hè sàn nhà cũng lạnh lắm a, ta không muốn đứng lên.

“Đứa nhỏ này tính tình vẫn thật đáng yêu như thế, miệng lại ngọt, Bồn cung cũng thường xuyên bị y chọc cười!” Hoàng Hậu thật tâm thích ta, đau lòng hộ ta, trước đây bà còn thương ôm, đối xử với ta tốt như mẹ ta vậy.

“Người cũng đừng nóng giận, y chỉ uống rượu thôi, phát hỏa làm gì? Liên Tâm, mau đem chén canh giải rượu lên cho đại thiếu gia.” Mẹ ta quả là người tốt, mặc kệ ta có làm gì hư hỏng bà cũng cười, hơn nữa bà vừa mở miệng nói cha ta lập tức ủ rũ, quả là một quân át chủ bài, mẹ ta có lẽ là khắc tinh xinh đẹp lớn nhất đời cha!

Liên Tâm mang chén canh giải rượu ra, gia đình Lạc Nhất và Lạc Nhị định đỡ ta đứng lên, nhưng ta vẫn không muốn rời khỏi sàn nhà lạnh lạnh này a! Bản công tử chỉ muốn ngủ trên mặt đất! Vì thế ta giãy giụa, cuối cùng ôm ghế, chết sống không chịu đứng dậy. Ngọn lửa trong lòng cha ta lại nổi dậy, chỉ cần nhìn đôi mắt cha thôi đã biết.

“Cả ngày không học vẫn không nghề nghiệp, chỉ biết ham chơi, suốt ngày trốn đi thanh lâu, rốt cuộc còn ra thể thống gì nữa?”

Ác ác! Xong đời, Hoàng Thượng này giờ vẫn đưa lưng về phía cha nở nụ cười càng lúc càng lớn hơn, tràn đầy hương vị của một âm mưu bí hiểm nào đó, có vẻ như hắn luôn chờ những lời này a! Xương sống bản công tử đột nhiên lạnh như băng!

“Trẫm đã bảo Dương Trần là một hảo hài tử, nhưng chỉ ở mặt tính tình thôi, huynh xem vì huynh không sớm dính hôn cho y, cứ để mặt trời lên cao y lại đi thanh lâu, đây là huynh làm cha không tròn nghĩa vụ. Trẫm gần đây sai người lên danh sách nữ tử chưa gả của các quan viên, nếu huynh không thích những người đó thì trẫm sẽ tìm hoàng thân quốc thích, cam đoan môn đăng hộ đối với Lạc gia. Tư liệu cá nhân đã đầy đủ hết mọi thứ rồi, cao thấp mập ốm, khuôn mặt, tuổi tác, địa vị ra sao tùy huynh chọn lựa!”

Sắc mặt cha ta thay đổi ba lần, định biện bạch rồi lại không còn lời nào để nói, thân thể ngã ngồi trên ghế. Hoàng Thượng khẩn cấp lấy một quyển độ dày không thua gì cuốn tự điển ra từ trong lòng ngực. Vật nặng như vậy mà ngài có thể giấu trong ngực lâu dữ vậy?

Hắn ném nó xuống trước mặt bản công tử, dùng ánh mắt ý bảo ta lật ra mà xem.

Ta nghe không hiểu lắm những câu Hoàng Thượng nói, nhưng mà Hoàng Thượng dưỡng à, sao bây giờ mặt ngài không có chút uy nghiêm nào hết, mà cứ y chang mặt mấy bà mối vậy?

Nhưng dù sao bản công tử cũng đang say, đầu óc cũng không tỉnh táo, hơn nữa ta muốn ngủ.

“Hoàng Thượng, ta không muốn đọc sách, hơn nữa ta mệt lắm, ta muốn ngủ.” Ta tự động nhắm mắt lại.

“Dương Trần, người chỉ cần xem một tờ thôi, lật đại một trang đi!”

“Lật ra là được ngủ rồi à?”

”Đúng vậy! Lật xong là có thể ”ngủ”. Hoàng Thượng cố nén cười, giọng nói tràn ngập u tối.

Muốn ta lật thì lật! Lật xong là được ngủ. Nhưng lật có mỗi cuốn sách mà Hoàng Thượng ngài cười gì chứ?

Cha ta đập tay vịn trên ghế, dùng ánh mắt hung ác trừng ta, cứ như nếu ta mở ra y sẽ đem ta ăn sống nuốt tươi ngay tại chỗ này. Vì thế bản công tử vốn định mở sách ra lại sợ hãi rút tay về.

Hoàng Thượng xoay người trừng mắt với cha ta, “Trẫm đã ban cho Dương Trần, bất luận kẻ nào muốn cản trở chính là đại nghịch bất đạo! Dương Trần, lật đi!”

Hoàng Hậu và mẹ đang muốn lên tiếng cũng bị những câu đó của Hoàng Thượng ngăn lại, sắc mặt cha ta thật sự không tốt. Ta thật sự đang buồn ngủ cực kỳ, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra cũng đừng mơ tưởng quấy rầy giấc ngủ ngon lành của bản công tử.

Lật từng tờ ra, tay còn đặt trên trang sách, ta mơ hồ nghe trong phòng khách loạn lên lung tung, ta cũng không dịch lại được cơn buồn ngủ nổi nữa mà nằm ngủ thẳng cẳng.

(5): Trời đất quay cuồng.

7. Chương 7: Chỉ Hôn

“Ngao! Đầu đau quá!” Ta mở mắt ra, phát hiện mình đang ở trong phòng, đầu đau như có một trăm đũa nhỏ nhảy trong óc. Ta đấm đầu, cảm thấy không thoải mái.

Điệp Thúy đem chậu nước vào phòng cho ta rửa mặt chải đầu, rồi lại vội vàng vào bếp lấy canh giải rượu. Đã nhiều năm vì muốn giữ bí mật của gia đình mà chuyện to nhỏ gì ta cũng tự làm, tự mình rửa mặt chải đầu, tự mặc quần áo, tự gấp chăn lại, tự cởi quần áo, đúng là một thanh niên gương mẫu a. Áo khoác ngoài thì ngoại lệ, vì bản công tử luôn không hiểu được cách mặc áo khoác nên ta buộc phải để Điệp Thúy mặc hộ.

Bọn nha hoàn nhiều nhất chỉ giúp ta dọn phòng, mọi người ai nấy đều biết giường là cấm địa của bản công tử, trừ phi được bản công tử cho phép, nếu không người lạ đừng mong lại gần. Tất cả mọi người đều tưởng bản công tử thích sạch sẽ, nhưng đó chỉ là một phần nguyên nhân, nguyên nhân chính vì mỗi tháng đi cả tới chơi với bản công tử, lỡ như ở trên giường để lộ điểm màu đỏ khả nghi thì thật khó có thể công đạo a.

Ta giãy giụa đứng dậy, dùng nước hắt vô mặt, cảm thấy thanh tỉnh hơn rất nhiều. Ân, nhìn cảnh này người ta nhất định sẽ nghĩ bản công tử là một công tử trong veo thuần khiết, thiên sinh lệ chất (6) không có chí tiến thủ a!

“Công tử, vẻ mặt người ngốc quá, đừng loạn tưởng mình là một vị công tử trong veo thuần khiết được không?” Điệp Thúy bưng canh giải rượu vào, nàng nhất định là giun đũa thành tinh nhập hồn vào người sống, kiếp trước chắc là con giun trong bụng bản công tử, vì thế lúc nào cũng như đi guốc trong bụng ta.

“Công tử, ta không phải giun đũa.” Ngay cả vậy người cũng có thể nghe được thì không phải giun đũa thì là cái gì?

Mặt Điệp Thúy co lại, cứ như đang bị trúng gió.

“Ta sao trở về phòng được? Quần áo là ai giúp ta thay?” Khi sắc mặt Điệp Thúy càng lúc càng trở nên khó xem, đang định điên cuồng hét lên với ta, thì ta đã nhanh tay lên tiếng ngăn nàng lại, nói lảng sang chuyện khác, sẵn uống cạn chén canh giải rượu.

“Là Lạc Nhất Lạc Nhị khiêng người về phòng, phu nhân tự mình vào phòng thay quần áo cho người.”

“Ác! Đêm qua có phải xảy ra chuyện gì không a?” Trong đầu bản công tử tuy vẫn còn lưu lại một chút trí nhớ hôm qua, nhưng lại nghĩ không ra chuyện gì xảy ra, hỏi thẳng đi lẹ hơn.

“Đơn giản mà nói thì Hoàng Thượng và Hoàng Hậu chỉ hôn cho người.”

“Cái gì!?” Cái gì!? Cái gì!? Cái gì!? Cái gì!? Trong lòng ta xuất hiện vô hạn “Cái gì!?” Hồi lâu, một hồi chuông vang lên trong đầu ta, khuôn mặt tuần tú của ta vo thành một nắm, rối rắm nhăn mặt nhíu mày.

Điệp Thúy chắc là cảm thấy mặt của ta buồn cười quá nên nàng bật cười thật lớn. “Công tử, hôm qua chính người lật sách Hoàng Thượng mang đến, ngón tay chỉ vào một cái tên, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu chỉ thay người chỉ hôn, khi người ngủ tay còn nắm chặt lấy cuốn sách đó mà!”

Chỉ hôn, thì ra không phải do Hoàng Thượng ép, mà là do bản công tử tự chỉ, tay chỉ đặt trên tờ giấy mỏng manh kia thôi đã bắt thành hôn, ôi nhân sinh!

“VẬY cha và mẹ đâu? Bọn họ không cứu ta?” Ta vẫn còn đang khiếp sợ đây!

“Hoàng Thượng đã xuất thánh chỉ thì lão gia và phu nhân cứu sao được người? Công tử cũng nên mau thành thân đi! Mỗi ngày ở đây tự kỷ không ngưng, ta nghe mà mắc ói!”

Hảo hảo hảo, giỏi cho người Điệp Thúy, người không an ủi vỗ về mà còn chê cười ta, ta nhất định phải ức hiếp người, đem người giống khăn lau mà vắt nước ngàn vạn lần!

“Không thể! Điệp Thúy giúp ta mặc áo khoác, ta chạy đi tìm cha mẹ thương lượng.”

Ta lê thân hình tao nhã, vững vàng bước ra cửa phòng, sau đó nghiêng ngã lão đảo mà chạy vào phòng khách, “Cha! Mẹ! Con không thể thành thân!” Ta ôm lấy đùi của Lạc lão.

(6) Trời sinh đã có khí chất đẹp đẽ

8. Chương 8: Không Được Sợ Bác Gái

Cha sắc mặt mỗi mệ, tay nắm thành quyền, cứ như muốn đâm cho ta một đấm, nhưng lập tức buông ra, thở dài thật sâu, đẩy vai ta ra, không thêm đáp.

“Dương Trần, Hoàng Thượng đã chuẩn bị cả rồi, thánh chỉ cũng đã ban, không chỉ chúng ta, ngay cả Hoàng Hậu cũng khuyên không được y, y rất quyết tâm cấp hôn cho con, bây giờ đành phải chuẩn bị hôn sự thôi.”

Ta chưa từng nghe một người luôn luôn hoạt bát động lòng người như mẫu thân khẩu khí lại suy yếu đến thế, giọng nói phảng phất nét u buồn, cứ như tóc trên đầu đều đã bạc hết vậy.

“Cũng may người kết hôn với con không phải con cái quan viên, mà là phi tử ở lãnh cung của Hoàng Thượng, ít nhất cũng không hại đứa nhỏ trong sạch của nhà người ta.” Cha ta im lặng thật lâu mới mở miệng, thốt ra một tin đối với ta còn kinh thiên động địa hơn cả việc thành thân.

Cái gì? Phi tử ở lãnh cung của Hoàng Thượng? Ta lấy phi tử của hần? Ta chọn ai không chọn, lại chọn phi tử bị thất sủng của Hoàng Thượng. Tuổi của Hoàng Thượng dương trên cơ bản là bằng cha mẹ ta, cho dù ta là nam nhân đi nữa thì ta lấy phi tử ở lãnh cung còn không phải là rước bác gái về nhà? Hoàng Thượng dương nghĩ gì vậy? Nước đâu thiếu nữ tử mà ngay cả phi tử lãnh cung cũng có thể bị liệt vô hàng ngũ này.

Ta một chút chuẩn bị tâm lý cũng không có còn bảo một tháng sau thành thân, bản công tử anh tuấn tiêu sái sống nhiều năm vậy rồi mà đây là lần đầu tim ta chết lặng đến vậy.

“Liên Tâm tỷ tỷ, xin hỏi ngày hôm qua tay nào ta dùng để chỉ hôn?”

“Tay phải.” Liên Tâm chắc chắn trả lời ta.

Bây giờ ta rất muốn chặt tay phải đi. Mà chọn đúng không? Bây giờ ta chặt tay ra! Nhưng ta cũng chỉ có thể ngẫm lại, tuy rằng ta nhìn có vẻ phong lưu, dù có thiếu một bàn tay thì khẳng định cũng sẽ có không ít cô gái xinh đẹp tình nguyện bưng trà đưa nước, nấu cơm giặt quần áo cho ta đâu, nhưng mấy chuyện gây đau này tốt nhất không nên làm ầu.

Dật Trần và Phi Trần mang theo thê tử của mình rất hợp thời mà xuất hiện ở tình cảnh thân tình động lòng người này, “Chúc mừng đại ca, chúc mừng đại ca!”

Ta buông đùi của cha ra, đứng dậy anh tuấn mà đối diện với hai đôi tiểu vợ chồng, khề cười cố thể hiện mình vui mừng khôn xiết, nhưng nhìn thấy hai cô vợ sợ đến mức lui về phía sau hai đệ đệ, còn run lẩy bẩy, thì ta đoán mặt bản công tử đây hẳn là chẳng đẹp đẽ gì lắm.

“Đại ca, huynh cười thật đáng sợ, dọa chết người a.” Phi Trần chỉ mặt ta, tay run rẩy.

“Phi Trần, chúng ta hay là đi đi, chuẩn bị hôn lễ hẳn có rất nhiều chuyện cần làm, chúng ta đừng quấy rầy cha mẹ và đại ca nữa, cáo lui trước đi!” Tuy giọng Dật Trần vẫn bình tĩnh, nhưng mặt hần trắng bệch đã bán đứng, tố cáo hẳn cũng sợ không kém ai.

Ta im lặng hoài niệm đến ông bà ngoại, bọn họ hiểu ta nhất, nếu bọn họ còn tại thế (7), nhất định sẽ đến cứu vớt mạng nhỏ yếu ớt dễ dàng bị thương của ta đây. Nhưng tiếc là nhị lão trải qua mấy năm chiến tranh liên tục khiến sức khỏe kém đi rất nhiều. Tuy lúc ấy lão phu tử khi đăng cơ Hoàng Thượng đã sai người đến chiếu cố ông ngoại bà ngoại, còn thường xuyên tới thăm họ. Cha và mẹ cũng đem hết tâm lực mà chăm sóc bọn họ, nhưng do sức khỏe kém cộng thêm già cả nên hai lão nhân gia ba năm trước đã ra đi. Nếu họ còn sống, chắc chắn có thể lay chuyển Hoàng Thượng dượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra. Bây giờ nếu muốn bảo toàn sinh mệnh phù du của ta thì chỉ có thể đồng ý thành thân mà thôi.

“Thành thân thì thành thân! Ta không thèm sợ bác gái!” Ta đứng cạnh hồ nhỏ dưới sân hét lên với đám cá chép mập như heo ở dưới để tiếp thêm can đảm. Mấy con cá chép né đi, một con chim sẻ trên cây rớt xuống đất. Bọn hạ nhân trong nhà ai nấy cũng nhìn ta đằng xa xa. “Đại công tử thật đáng sợ!”

Nhất định là vì bản công tử đây dung mạo chim sa cá lặn, ngay cả cá và chim cũng xấu hổ không dám nhìn thẳng, bọn hạ nhân cũng chỉ dám đứng đằng xa xa mà nhìn. Ta nhất định phải luyện tinh thần được khỏe mạnh, bồi dưỡng con tim đẹp như bề ngoài của mình, nhất định không thể sợ bác gái!

(7): Còn sống.

9. Chương 9: Thành Thân

Trong một tháng này cha mẹ rất bận rộn, dù sao cũng là Hoàng Thượng mở miệng ban hôn, qua loa không được, bên trong phủ ai nấy đều bận rộn. Bản công tử thì gần như không nhét thêm được gì lên bàn học được nữa, khi mà trên đó để đầy sách. Điệp Thúy nói là sách Dật Trần và Phi Trần đưa tới, mở ra thấy toàn mấy bức vẽ đông cung, đủ loại tư thế! Bản công tử căn bản không dùng được a! Cho dù ta có thật là nam, ta cũng sẽ không làm chuyện quý này với một bác gái. Bản công tử biết hai đệ đệ của mình ngày thường quả nhiên là mấy tên không lành mạnh, khó trách thường xuyên bị em dâu nhốt ngoài cửa phòng!

Bây giờ thì ta đang đứng hứng nắng mùa hè, đỡ bác gái lên kiệu hoa.

Đến khi bác gái mặc hỉ phục yên vị trên kiệu hoa rồi, bàn tay của bản công tử liền rụt trở về, ta chẳng biết tại sao trên cánh tay tuy lạnh lạnh nhưng trong lòng lại hơi nóng nóng. Vì thế ta đứng ngăn người trước kiệu hoa chưa buông màn, hy vọng có một trận gió thổi khăn voan của bác gái ra một chút, để ta nhìn xem mặt mũi người này ra sao.

Có lẽ là bộ dáng ta ngậy ngốc quá mà bà mỗi thúc giục người sẵn sóc nàng dâu nhanh thả màn xuống, vén áo thi lễ với ta, cười nói: “Lạc công tử không nên nóng lòng, đến tối ngài đã có thể nhìn thấy tân nương của mình rồi.”

Bà mỗi có cần nói lớn tiếng như vậy không? Ta tin không chỉ một đội Hoàng gia thị vệ đang hộ tống phía sau, mà cả đội khua chiêng gõ trống phía trước nhất định cũng nghe được. Mặc Yên và Điệp Thúy đang dắt ngựa phía trước cũng cười đến run cả người mà, thật quá đáng! Muốn nhìn một chút cũng không được sao?

Bản công tử vì muốn cứu vãn khuôn mặt đã không còn sót lại chút gì này bèn phiêu thân lên ngựa, ngẩng đầu uốn ngược quay về nhà mình. Nhưng đôi chân cưỡi ngựa vẫn run rẩy không thôi, bị dì cả công kích nên thân thể bủn rủn, có thể chịu được đến tối động phòng sao?

Bản công tử lần đầu tiên trong đời cảm thấy hoài nghi, thậm chí rửa tay phải của mình, vì sao chỉ vì muốn ngủ mà đi chỉ chỗ lung tung, đúng là sai lầm cả đời người mà!

Đoàn người chậm rãi về nhà, ngoài đại đội khua chiêng gõ trống và dẫn ngựa ra thì cỗ kiệu có thêm hai tiểu đội nữa, cộng thêm Hoàng gia thị vệ phía sau, đáng sợ nhất chính là đội ngũ mang đồ cưới đi sau cùng, còn nhiều hơn cả ba đội kia cộng lại nữa.

Trên đường rất nhiều dân chúng vây xem nhìn chăm chú bản công tử, ta lộ ra một nụ cười sáng lạn khiến mọi người kinh hô, ta quả nhiên mị lực mười phần a.

“Người xem! Chú rể kia cười thật đậm đáng!” “Tân nương thật đáng thương!”

Nói gì? Thôi quên đi! Bản công tử lười so đo với các người.

Buổi sáng vội vàng xuất môn nên không chú ý, bây giờ mới nhìn thấy cửa đại môn treo đầy vải đỏ và banh vải nhiều màu, bên trong phủ tất cả hạ nhân đều đứng trong cửa nghênh đón chúng ta trở về. Ta và người sẵn sóc nằng dâu lại đỡ tân nương bác gái vào cửa, đi qua khoảng sân hoa viên, qua một chiếc cầu nhỏ mới tới được cửa chính. Bản công tử đang bị dì cả công kích nên đột nhiên cảm thấy nhà mình lớn quá, đi mãi sao vẫn chưa đến.

Trong đại sảnh treo đầy câu đối, nơi chốn đều dán “Hi” tự, các quan viên đang biếu quà trong đại sảnh. Lão quản gia Trần thúc chạy qua chạy lại, dẫn năm hạ nhân kiểm kê vật phẩm đăng ký trong danh sách, tất cả đều tràn ngập màu đỏ. Trên mặt cha mẹ cũng tràn ngập sự vui mừng, chỉ có mình bản công tử đây khi nghĩ đến tân nương là bác gái thì vui vẻ không nổi thôi.

Khi bái đường, banh vải nhiều màu ngu xuẩn trên người ta rớt cục cũng được gỡ xuống. Bản công tử và tân nương hai người nắm hai đầu của banh vải, bái thiên địa rồi bái cha mẹ. Người nhà gái nghe nói không có ai, vì thế chỉ có cha mẹ ta, đến khi vợ chồng giao bái thì nghi thức cũng hoàn thành. Ta đưa tân nương vào phòng, căn phòng lộn xộn buổi sáng đã được thu dọn sạch sẽ chỉnh tề, chăn đã được trải thẳng bằng tứ phương. Ta giơ ngón cái lên với nha hoàn Thu Hà chịu trách nhiệm xử lý, làm tốt lắm!

10. Chương 10: Tiệc Rượu

Buổi tiệc mới được nửa canh giờ, từ sáng sớm bản công tử đã chưa được ăn gì, ta không chịu nổi đói khát, liền chạy vào bếp kiểm đồ ăn. Bếp trưởng của Lạc thị tữu lâu Vương bá và đầu bếp trong nhà Hác đại thúc đang rất bận rộn nấu gì đó. Ta đi vào lấy trộm bánh nướng và một đĩa tương thịt bò về phòng.

Tân nương tử vẫn còn ngoan ngoãn ngồi trên giường, ta bỏ thịt bò lên hai cái bánh nướng, nghĩ một chút liền nhét một cái bánh nướng cho bác gái, để tránh nằng đói bụng tính tình sẽ kém đi. Đang lúc muốn ăn thì Mặc Yên thì lại vội vàng mở cửa, nói là có rất nhiều quan viên đến đây, cha gọi ta lập tức ra ngoài.

Ta buông bánh nướng đi ra, lại quay vào dùng giấy thấm dầu bọc lấy hai cái bánh nướng, nhét vào trong lòng ngực bác gái tân nương, còn nói khẽ với nằng: “Ta đi ra ngoài tiếp khách, người nếu đói bụng thì ăn một chút gì đi, ta bọc lại cho người, không thôi sẽ nguội. Ta thấy che khăn voan mãi sẽ rất ngộp, nếu không thoải mái thì bỏ khăn ra đi! Khi ta về sẽ gõ cửa trước, đến lúc đó hãy che khăn lại, mũ phượng cũng lấy xuống đi! Đội nặng đầu lắm đấy.” Thấy nằng hơi hơi gật đầu, ta nhanh chân chạy ra ngoài.

Ta mới vào phòng khách thì Hoàng Thượng và Hoàng Hậu cũng tới, khiến tất cả mọi người đều quỳ xuống. Hoàng Thượng dường hiển nhiên tâm tình rất tốt, “Các khanh bình thân, trăm hôm nay không phải lấy Hoàng Thượng thân phận tới, mà là thân phận dưỡng tới chúc mừng cháu của mình, mọi người không cần câu nệ.” Hoàng Thượng dường hôm nay ăn mặc đơn giản, cùng Hoàng Hậu đi nương một thân quần áo nhẹ nhàng, cứ như ngày thường bọn họ tới tìm cha mẹ ta nói chuyện phiếm vậy.

Hoàng Thượng Hoàng Hậu đều đã đến nên yến hội bắt đầu, ai nấy đều ăn uống linh đình, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu lại ban thưởng rượu đối ẩm với ta, cha mẹ cũng cười vui mừng thoải mái, cứ như nỗi lo trong lòng bọn họ đã không còn vậy.

Ta đứng trong đại sảnh, cùng Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, cha mẹ mời rượu mọi người, hôm nay rượu rất ngon, còn có rượu Nữ Nhi Hồng hai mươi năm. Ta ngửi thấy mùi rượu liền ứa hết nước miếng, lúc này cha thỉnh linh giẫm lên chân ta, khiến ta đau đến cắn môi dưới, sắc mặt thoát xanh thoát trắng.

Cha đến gần thấp giọng nói: “Hôm nay người nếu còn dám uống rượu, lão tử sẽ đuổi người ra khỏi nhà.”

Uy hiếp! Uy hiếp một cách trần trụi a! Nhưng nhìn thấy ánh mắt sắc bén của cha, ta vô lực giãy giụa, lập tức phải khuất phục.

Cha nháy mắt với Mặc Yên, Mặc Yên hiểu ý, đưa cho ta một vò rượu, ta ngửi ngửi, bên trong chỉ là nước. Ấy da! Đúng là không để cho ta con đường sống mà, uống hết thứ nước này không phun mới là lạ!

Khi đi mời rượu, ta chỉ có thể cố gắng tươi cười, uống hết ly nước này đến ly nước khác, phảng phất nước trong đó còn có nước mắt của ta, đang thương tâm tưởng nhớ Nữ Nhi Hồng.

Hoàng Thượng cười nói: “Người phải đối đãi Tuyệt Ca cho tốt a! Nằng giao cho người đấy.”

Ta còn đang hoảng thần, mơ màng lớn tiếng đáp: “Được! Nhưng Hoàng Thượng, Tuyết Ca là ai a?”

Toàn bộ phòng lập tức im lặng, sau đó vang lên một trận cười vang, tiếng cười như sóng thủy triều tràn vào Lạc phủ, ta nghĩ nóc nhà Lạc phủ có thể bị sụp vì tràng cười này. Ngay cả cha bình thường rất đứng đắn cũng cười đến gập bụng. Gì chứ? Không biết ta hỏi một chút không được a?

Mẹ cười quay đầu ta lại nói: “Tuyết Ca chính là vợ con a.” Thì ra ta là người đi thuyền mà không biết thuyền trưởng là ai. Ngày đó ta uống rượu nên chẳng biết tờ giấy kia ra sao, lại cũng không có ai nói cho ta biết nàng tên là Tuyết Ca a! Tất cả mọi người đều đang chê cười ta, toàn ý xấu cả, đúng là không phúc hậu!

11. Chương 11: Uống Có Mỗi Chén Rượu Mà Tay Cũng Run Rẩy

Cười đùa xong rồi, nháy mắt đêm cũng tới, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu đều uống đến mờ cả mắt, được người dìu về cung. Cha lúc này ngắt eo ta, ý bảo ta giả vờ say về phòng, khách còn lại bọn họ sẽ chịu trách nhiệm tiễn khách.

Ta nghĩ thầm, “Cha, người có thể nhẹ tay chút không? Người có còn nhớ ta là nữ nhân không vậy? Dì cả tra tấn ta còn chưa chấm dứt đâu! Vòng eo mảnh khảnh của ta lại bị người ngắt.”

Ta giả say không còn biết gì, vui vẻ ngã xuống đất dựa vào người Mặc Yên, cha liền đứng dậy nói với mọi người. “Tiểu nhi không thắng được rượu lực, xin phép về phòng trước. Chư vị không cần khách khí, cứ từ từ dùng bữa!”

Mặc Yên đỡ ta vào phòng, khi sắp đến hần đột nhiên ném ta xuống đất, “Đại công tử, người cũng không phải thật sự say, dựa vào người ta nặng quá!”

“Cơ thể bản công tử đạt tiêu chuẩn, đáng người nhẹ nhàng mỹ thiếu niên, làm sao nặng được a! Người dìu ta một chút sẽ chết à?” Ta không để ý tới Mặc Yên nữa, tự lết tới cửa, dùng sức gõ cửa ba cái, sau đó mới đẩy cửa vào. Mặc Yên không đi theo, chỉ im lặng đóng cửa lại.

Bản công tử tuy rằng biếng nhác lười biếng, nhưng đi theo Hoàng Thượng và cha mãi thì sự tình gì cũng đều được chứng kiến. Quay mắt nhìn bác gái sẽ cùng giường cộng gối với mình mà đáy lòng bản công tử hơi khó chịu, lòng bàn chân run lên. Nếu ta vén khăn voan lên, bác gái liền bỏ nhào lại thì ta nên làm gì đây? A! Lạc Dương Trần, chớ sợ chớ sợ! Người không sợ bác gái! Kiên nghị quả cảm, phải thu phục tất cả.

Ta đi đến bên giường, nhìn khăn voan trên đầu tân nương, mũ phượng đã ở cạnh tân nương, cái mũ nặng đến mức tra tấn người khác, hay là trước ăn một chút, giấy dầu nhét trong tay nàng đã không thấy đâu, chắc nàng ăn rồi.

Ta hít sâu một hơi, nhẹ nhàng vén khăn voan lên.

Đang chăm chú nhìn mặt nàng, ta lại hít sâu một hơi nữa, vừa mới hít đã ho khan. Chắc vì thấy ta ho dữ quá, nàng vươn tay giúp ta vỗ vỗ lưng thuận khí, nhưng ta vẫn ho không dứt, nàng bèn đứng dậy rót chén trà, ta vội vàng uống một hơi, rốt cục cũng hít thở bình thường lại, còn sống thật là tốt quá.

Nàng thật sự rất đẹp, rất đẹp, rất rất đẹp, hình dung như thế cũng hư ảo quá, ta nghĩ nếu ta không nói rõ ràng, các vị khách quan sẽ tưởng ta là rác rưởi mất.

Là như vậy! Bản công tử lang thang Phong Nguyệt không phải chỉ một ngày hai ngày, mỹ nữ ta thấy nhiều lắm, nếu như trước đây Hoàng Thượng tặng cho ta các bức họa nữ nhân đều là mỹ nữ, thì hoa khôi ba năm liên tiếp của Ý Hương lâu Vân Yên chính là tuyệt thế mỹ nhân.

Mà người trước mắt ta đây không phải là một bác gái lớn tuổi, mà thoạt nhìn cũng là một tuyệt thế đại mỹ nhân như bản công tử đây. Lông mi dài nhỏ, đôi mắt hút hồn nhưng rất tự chủ, lông mi thật dài làm nổi bật đôi mắt hai mí của nàng, làn da trắng nõn hồng nhạt, mũi cao thẳng nhưng rất tinh xảo, miệng cứ như đang mỉm cười, ta nghĩ nếu nàng cười thật chắc chắn sẽ sắc sảo loá mắt. May là bản công tử tuần mỹ vô trù, vậy mà cũng không tránh được nhìn người trước mắt không chớp mắt, người như vậy Hoàng Thượng sao có thể dày nàng vào lãnh cung chứ?

Tuy rằng bản công tử thần hồn điên đảo vì mỹ nhân trước mắt, nhưng vẫn không quên mời đại mỹ nhân ngồi xuống ghế, định uống chén rượu giao bôi với nàng, tiếc rằng tay bản công tử lại không nghe lời, lo nhìn nàng mà tay run run. Ta liếc qua một chút, quả nhiên là tay phải hư thân kia, ta vội vàng lắc lắc nó, hy vọng nó không run nữa, nhưng chỉ trong chớp mắt nó đùng phải tay nàng, ta cảm thấy cả người mình run rẩy, uống xong một ngụm Nữ Nhi Hồng hai mươi năm này, đột nhiên làm cho ta cảm thấy ngán ngược, rượu ngon đến mấy cũng không tinh tế bằng người trước mắt này được a.

12. Chương 12: Thành Thục Khiến Người Khác Đứng Ngồi Không Yên

Mẹ ta sợ tân nương đói bụng, bèn sai người tặng một bàn đầy thức ăn vào. Ta cố gắng phục hồi tinh thần lại, nhếch mép nhếch miệng với nàng, “Ăn trước đi! Đừng để bị đói.”

Sau đó ta giả vờ vùi đầu xuống ăn cơm, không dám liếc nhìn nàng cái nào nữa, nếu cứ nhìn ta sợ không có cách nào dời mắt đi được. Cha ta có dạy nhìn chăm chăm người khác là không lễ phép, vì thế ta hạ thủ dưới bàn ngất bấp đùi của mình để giữ vững sự thanh tỉnh của ta, ngàn vạn lần không thể để bị đại mỹ nhân làm hoa mắt.

Sau đó ta cúi đầu ăn cơm, qua một lúc lâu, nàng có vẻ hơi khó hiểu mà nhìn ta, “Phu quân, người đói bụng lắm sao?”

Ta chỉ vì câu “Phu quân” của nàng mà tâm tình lại nhộn nhạo lên, ta có cảm giác mình cứ như đang chạy trốn ra biển, trong tay cầm một chiếc khăn lụa trắng, dương dương tự đắc như gió biển, miệng còn phối hợp cười “ha ha”. Ăn, quả nhiên ngay cả cảnh ta cười dưới gió biển cũng đẹp như thế.

Có thể vì ta thất thần quá độ nghiêm trọng nên tay nàng liền đáp trên lưng, lắc lắc, khiến ta hồi thần lại, nhưng lại thấy một đại mỹ nhân trước mắt. Bản công tử vì muốn duy trì sự kiên định của mình mà không lưu tình chút nào tự néo chân mình, đúng là khi tâm hoảng thì chân gặp tai ương a.

“Khụ, ân, ta không sao. Ta chỉ muốn tâm sự với người một chút thôi.” Mọi người cứ chờ chút đi, làm quen trước vẫn tốt hơn.

“Tâm sự chuyện gì?” Nàng để đũa xuống, chăm chú nhìn ta.

“Kỳ thật... Ta là nữ.” Đây không phải là bí mật không thể nói sao? Sao lại bị sắc đẹp trước mắt ma xui quỷ khiến mà tự khai vậy nè? Lạc Dương Trần, sự kiên định của người biến đi đâu rồi a? Ta vốn chỉ muốn tâm sự với nàng thôi mà! Không được, Lạc Dương Trần người phải bình tĩnh, nói cũng nói rồi, có chết cũng không được xuống tinh thần, lo mà chuẩn bị tinh thần đối diện với mưa rền gió dữ sắp tới đi!

Nàng nhìn ta, tựa hồ đang muốn xác định những lời ta nói có thật không. Ta kiên định nhìn nàng, không khí im lặng vài giây, khiến trán ta không ngừng chảy mồ hôi, mãi một lúc lâu nàng mới nở nụ cười. “Phu quân, người thực là hài hước.”

Cái gì gọi là đại mỹ nhân? Đây là đại mỹ nhân a! Dung mạo đã nghiêng nước nghiêng thành, cười lên đẹp đến mức có thể sánh ngang với yêu nghiệt hại nước hại dân, người cười đẹp thế hại tim ta đập gia tốc, người đừng cười như vậy nữa được không? Người cười với ta khiến ta không thể hảo hảo nói chuyện với người a! Cứt mạng a!

Ta âm thầm đưa tay xuống nội sườn, đem hết khí lực mà néo nó lần nữa mới có thể khôi phục lại bản sắc anh hùng của bản công tử đây, đúng là bản sắc anh hùng luôn phải lấy cơn đau để đổi lấy a.

“Ta không nói đùa, là thật.” Ta nắm tay nàng đặt trước ngực mình, nàng khẽ ấn một chút, vẻ mặt bán tín bán nghi.

Ta sợ nàng không tin nên vội vàng cởi quần áo ra. Nàng hơi giật mình, “Người...”

Ây da! Vị này quả là tiểu thư con nhà gia giáo, “Ta không phải muốn vô lễ với người, ta chỉ muốn cho người xem vải quần ngực của ta thôi.”

Ta càng cởi càng nhanh, nàng nhìn ta không sợ hãi chút nào, lúc này ta đã cởi trần trụi, để lộ bả vai, xuống dưới là băng vải quần ngực, tuy ngực bản công tử rất nhỏ, nhưng bản công tử vẫn là nữ a.

Không khí có phần quỷ dị, ta cứ nghĩ khi nàng nhìn thấy hẳn sẽ bị hù dọa, la hét chói tai, sau đó lập tức muốn ta viết tá hưu thư (8), hoặc là thực kích động nói liên hồi: “Người người người người người...”, sau đó ngất xỉu. Nhưng nàng không rơi vào trường hợp nào cả, chỉ nhẹ nhàng kéo quần áo của ta lên, thản nhiên nói: “Mặc vào đi! Đừng để bị lạnh.” Giọng nói của nàng rất nhẹ, hoàn toàn không giống như ta nghĩ.

Bầu không khí rất kỳ quái.

Ta nghe lời nhặt quần áo lên mặc vào, nàng thì nhìn chằm chằm động tác của ta, cứ như muốn nhìn thấu con người ta vậy. Ánh mắt kiêu đó khiến ta có cảm giác bất an, ta khoác áo ngoài vào xong, chờ đợi phản ứng của nàng.

(8): Giống như đơn ly dị

13. Chương 13: Một Đầu Đầu Mồ Hôi, Đêm Dài Dàn Trôi

Nàng không nói gì cả, ngược lại hỏi, “Người không mặc áo khoác vào sao?”

“Ta không biết cách mặc, mỗi ngày đều phải nhờ nha hoàn Diệp Thúy tới giúp ta mặc áo khoác.” Lớn như vậy vẫn không biết mặc áo khoác, mặt bản công tử không chịu thua kém đồ ỉm lên.

Nàng gật gật đầu, tiện đà lại hỏi: “Chuyện này có bao nhiêu người biết?”

“Cha, mẹ ta, Vân Yên và người.” Ta vừa kể vừa dùng ngón tay để đếm.

“Vân Yên?”

“Ác! Vân Yên là một bằng hữu của ta.”

“Người thành thân với ta là bởi vì người thích nữ nhân?”

Ta đang uống trà liền phun hết ngụm trà trong miệng ra, dính hết vào tấm thảm đáng thương phía dưới. “Ta chưa từng thích nữ nhân, cho nên không biết có phải vậy không.” Nói thực ra bản công tử cũng chưa từng thích nam nhân, chắc chắn!

Nàng nhú lông mày, “Vậy vì sao người lại thành thân với ta?”

“Cái này...” Ta kể hết từ đầu chí cuối chuyện của Hoàng Thượng, khiến bản công tử mồ hôi chảy ròng ròng, đây là cơn ác mộng mà ta không muốn hồi tưởng lại.

“Người làm vậy là khi quân, không sợ ta nói với Hoàng Thượng phái người tới điều tra người sao?” Nàng lớn tiếng hỏi.

“Ta không nghĩ tới chuyện đó, ta chỉ không muốn lừa gạt người thôi, nếu như người nói với Hoàng Thượng thật thì ta đây cũng đành chấp nhận, chỉ hy vọng đừng liên lụy đến những người khác trong nhà thôi, chỉ cần mình ta chịu là đủ rồi.”

Ta rất hoảng hốt, tuy giọng nói bình tĩnh vô cùng, nhưng mồ hôi của bản công tử đang tuôn ra như suối, ta chỉ biết là mình chết chắc rồi!

Chết thì chết, Lạc Dương Trần, không phải sợ! Nhưng cặp đùi đang run lên điên cuồng lại phản bội ý chí của ta...

“Lừa người thôi, ăn cơm đi!” Nàng lập tức đổi sắc mặt, cười tươi như hoa, chẳng lẽ đây là tuyệt chiêu biến sắc mặt thần sầu lưu truyền trong chốn giang hồ đã lâu sao? Ta muốn học, rất muốn học a!

Ấy da! Cô nãi nãi a! Ta là người nhất gan a, làm ta sợ muốn chết, tổ tông phù hộ đừng sợ. Ta húng hắng yết hầu, “Vậy ta xin lỗi người, ở lãnh cung đã đủ khó chịu, vậy mà phải lấy một nữ nhân như ta, nhất định sẽ khiến người càng khó chịu. Vậy thì vậy đi, ta đáp ứng người, nếu người sau này để mắt đến những người khác, muốn tái giá với họ thì ta thì lập tức viết tá hưu thư, tuyệt đối không làm khó dễ người.”

Nàng dùng ánh mắt sáng ngời nhìn ta, khước miệng khẽ nhếch, không nói gì cả, lại cúi đầu ăn cơm. A! Ta coi như người ngầm đồng ý rồi a! Bản công tử biết mình rất tuần tú, nhưng nếu người cứ nhìn ta như vậy thì không tốt cho tim của bản công tử đâu, hồn nếu bay đi rồi sao mà thu lại được chứ.

Nàng ăn không nhiều lắm, chỉ ăn một chút lại bỏ bát xuống. Ta thấy rất lạ, từ sáng sớm đã phải đi cả ngày, sao nàng sao ăn ít như vậy, không thoải mái sao?

Ta cũng buông chén đĩa xuống, dùng bàn tay đặt lên trán của nàng.

“A? Không bệnh a! Không bệnh sao lại ăn ít như vậy? Hay người không khỏe chỗ khác?” Nàng bị bàn tay đột nhiên tới của ta dọa.

“Người có đưa bánh nướng cho ta ăn mà.”

A! Đúng rồi, trải qua màn tự giới thiệu vừa rồi khiến ta sợ đến mức hồ đồ, tuy rằng sự thật là bản công tử thường ngày cũng hồ đồ thế, nhưng đó chỉ là một dấu hiệu của sự phong lưu phóng khoáng thôi, khó trách đại mỹ nhân dùng ánh mắt sáng ngời vậy nhìn ta.

Nàng đứng lên đi ra phía sau bình phong, chắc là muốn tắm rửa thay quần áo đây, hắc hắc! Cả một bàn đầy thức ăn ngon lành và cả rượu ngon, bản công tử sẽ không khách khí đâu. Ta cười ha hả mà ăn, ăn uống no đủ mới phát triển tốt được.

Thỏa mãn vỗ bụng, buông bát đĩa vụn ác khiến người ta phì ra xuống, ta gọi người ở trước cửa vào. Nha hoàn của Lạc gia động tác nhanh nhẹn vào phòng thu dọn, làm việc hiệu quả luôn là yếu tố được đặt lên hàng đầu.

Bụng ăn no mí mắt lại sụp xuống, hơn nữa bụng dưới đau đớn cả ngày, bây giờ mới giảm bớt được một chút, ta mệt mỏi rã rời, không muốn tắm rửa, cũng chưa bàn với đại mỹ nhân bên trong chuyện phân chia giường, bây giờ nhất định không thể nằm chung trên giường, ta liền quyết định gục xuống bàn ngủ một chút.

14. Chương 14: Đêm Tân Hôn

Ân? Ai đang lay ta, đừng làm phiền, ta muốn ngủ.

“Đứng lên đi! Vào tắm rửa một chút.” Ta mở to mắt, là tuyệt thế đại mỹ nhân đang lay ta. Ta dụi mắt, đứng lên muốn bước về phía trước, nhưng không biết có phải là sáng phải cười ngứa, hay là vì bị di cả tập kích, hay tư thế ngủ vừa rồi không thoải mái, tóm lại là chân bản công tử đột nhiên bị chuột rút!

Bản công tử anh tuấn hoa lệ lại té ngã, lại còn đụng trúng tân nương bản công tử vừa mới lấy hôm nay, môi lại dán trên môi nàng, đầu nàng đập xuống đất. Nàng trừng mắt, chứng minh lúc này nàng cực kỳ tức giận. Hai tay ta muốn dùng sức đứng lên, nhưng lão thiên gia a! Vì sao tay ta không chống trên đất, mà lại chống trên ngực nàng vậy? Đôi mắt đẹp vô cùng của nàng cố sức nén giận, ta cảm thấy mình không sống qua được đêm nay đâu. Cha! Mẹ! Con bất hiếu, đi trước một bước!

Ta cảm thấy nàng dùng sức đẩy ta ra, ta ngã chổng vó xuống đất, miệng cũng vì cú va chạm mạnh kia mà chảy máu, nhưng môi của nàng thực mềm, hôn lên thật thú vị. Lạc Dương Trần người đang suy nghĩ gì vậy a a a a! Trần tĩnh lại coi, mau giải thích rõ ràng với người ta a!

Môi của đại mỹ nhân cũng chảy máu, nàng thở hồng hộc nhìn ta, không nói nên lời, có vẻ đang chờ ta giải thích.

“Chân ta bị chuột rút, xin lỗi, người không sao chứ! Môi người chảy máu rồi, để ta lau cho người.” Ta cố gắng rặn ra một nụ cười vô hại lấy lòng, nhưng mắt nàng vẫn hừng hực lửa giận, xoay người đi tới cạnh giường. Bản công tử đã phải trải qua một ngày bị thảm nhất đời còn chưa đủ, chẳng lẽ đây là phận hồng nhan đây bị ai hay sao a?

Chân ta tạm thời không thể đứng vững được, ta xoay người, ngửa mặt lên trời, quỳ xuống đất, hai tay bò dưới mặt đất, đi đến sau bức bình phong cách đó không xa, nghĩ thầm không biết ai chăm chỉ như vậy, còn chuẩn bị hai thùng nước tắm và hai thau nước ấm, ta không khỏi cảm thấy tự hào vì hạ nhân Lạc gia!

Tắm rửa khiến người ta khoái hoạt cỡ nào a, thả lỏng thể xác và tinh thần mệt mỏi, một nguyên nhân nữa đưa ta lên hàng công tử anh tuấn phong hoa tuyệt đại là ta rất thích tắm rửa, mặc dù lúc này ta mệt đến mức ngủ quên luôn trong bồn.

Sáng sớm đại mỹ nhân kêu ta dậy, bản công tử dĩ nhiên đã quên việc mình mới cưới vợ, vừa tỉnh dậy đã thấy một đại mỹ nhân trước mắt, hại ta thiếu chút nữa đã hét ầm lên. Không ngờ đại mỹ nhân này còn có sở thích nhìn trộm nữ tử tắm rửa, bèn vội vàng che Đông che Tây ngồi sụp xuống dưới nước.

“Người ngủ cả đêm trong này sao?”

“Người đừng nói đã sáng rồi a!” Đàng chết, nước nguội ngắt rồi, ta nhảy mũi liền hai cái.

“Người bị thương?” Nàng nhíu mày.

“Không có a! Ta vẫn khỏe mà.”

“Vậy người...” Sắc mặt nàng đột nhiên ửng đỏ, bước nhanh ra ngoài, ta mơ hồ nghe thấy nàng phân phó Diệp Thúy lấy một thau nước ấm.

Ta không rõ nguyên nhân mà nhìn xuống, rốt cục cũng hiểu vì sao đại mỹ nữ muốn nước ấm, bản công tử đã quên mất đi cả rồi a! Những thời khắc trọng yếu đều làm ra chuyện mất mặt, còn để người ta trông thấy dáng vẻ thê lương của bản công tử, lúc này ta thật muốn bật khóc a...

15. Chương 15: Giường Của Bản Công Tử Quái Dị Vậy Sao?

Đại mỹ nhân đúng là một người tốt tuyệt đỉnh, không những nàng không so đo chuyện ta không cẩn thận vô lễ với nàng, mà còn tận tay giúp ta đổ nước ấm vào trong thùng, để ta tắm lần nữa, đồng thời ta lại thấy nàng lấy ra một khối vải trắng. Nàng cẩn thận, cứ như đang ra một quyết định trọng đại, đưa nó cho ta để ta lau người.

Ta nhận khối vải, nàng liền ra ngoài, đợi cho ta mặc quần áo xong đi ra, nàng lại đi vào phía sau bình phong. Ta đang tìm áo khoác trong ngăn tủ, vừa quay đầu lại thì thấy nàng rất nhanh đặt một cái gì đó lên giường. Ta ba chân bốn cẳng lấy áo khoác, đang định kêu Diệp Thúy vào giúp thì đại mỹ nhân hảo tâm đi tới giúp ta mặc áo khoác. Ồ! Tuy rằng thê tử này là giả, nhưng nàng đúng là một tri kỷ tốt, tâm địa lại rất tốt, khiến mắt ta sáng ngời ngời mà nhìn nàng chăm chú!

Khi Diệp Thúy vào thì bản công tử đã mặc áo xong, ánh mắt Diệp Thúy mở to đến mức không thể to hơn được.

“Công tử, người tự mặc quần áo sao?” Khóe mắt Diệp Thúy dường như còn có nước mắt, ta chỉ không biết mặc áo khoác thôi, người có cần thương cảm như vậy không? Còn lộ ra vẻ mặt “Mẹ thực vui mừng vì con đã trưởng thành”. Hừ! Nhưng cha có dạy là làm người không thể tùy tiện cướp đi công lao của người khác.

“Là Tuyệt Ca giúp ta mặc.” Ta đúng là một người khiêm tốn, không muốn chiếm công lao của người khác.

Diệp Thúy thu hồi ánh mắt lệ quang, nhìn đại mỹ nhân đầy hâm mộ, “Thiếu phu nhân đúng là cứu tinh của công tử a!” Nói xong lập tức đi lại giường khom người nhặt đồ đạc lên, cười hì hì rời khỏi phòng.

Nếu ánh mắt ta không có nhìn lầm thì mặt đại mỹ nhân không biết vì cái gì lại ửng đỏ, sáng sớm rời giường tất cả mọi người đều có vẻ thần bí, giường của bản công tử quái dị vậy sao? Lúc đó ta lo nghĩ mà đã hoàn toàn quên so đo với việc Diệp Thúy chưa có sự cho phép của ta đã đến gần giường.

“Tuyệt Ca, tuy rằng chúng ta không là vợ chồng thật, nhưng hẳn vẫn nên diễn trò trước mặt mọi người, ủy khuất cho người rồi, chúng ta đi bái kiến cha mẹ trước, tối nay còn phải tiến cung, người có thể chứ?”

Đại mỹ nhân không nói một câu, trên mặt cũng không có biểu cảm, ta coi như nàng đã đồng ý.

Ta cố lấy dũng khí kéo tay đại mỹ nhân tới thỉnh an cha mẹ, đại mỹ nhân kính trà cho hai lão. Cha mẹ cười mị mị đưa cho đại mỹ nhân hai khúc vải đỏ thắm.

“Tuyệt Ca, nghịch tử của ta không ra hồn, người hãy tha thứ cho nó a!” Lạc lão tiên sinh, tốt xấu ta cũng là nữ nhân của người, có cần ở đêm tân hôn chê ta trước mặt thê tử không?

“Có thể lấy được Tuyệt Ca đó là phúc khí của Dương Trần, hẳn nếu có gì không tốt thì người cứ thẳng tay dạy hắn!” Mẹ, ta từ trước đến giờ cứ nghĩ người hiểu ta nhất, không ngờ mới cưới vợ về chưa đến một ngày người lại thay đổi, bản công tử khóc không ra nước mắt, bắt đắc đi lắm a!

“Không đâu, phu quân đối đãi với con tốt lắm, nếu Tuyệt Ca có điểm nào không tốt, xin phụ thân phụ mẫu chỉ dạy.” Ấy da người xem xem, đại mỹ nhân ngoài tâm địa thiện lương còn rất lễ phép nữa a.

Lạc lão tiên sinh mỉm cười hòa ái, ngay cả mẹ ta cũng cười đến trăm hoa đua nở, nhất định đây là ảo giác, hù ta sợ muốn té xỉu!

Bữa sáng hôm nay khá phong phú, ngoài ta và đại mỹ nhân ra, Dật Trần và Phi Trần cũng dẫn theo vợ mình tới dùng cơm. Hai cô em dâu nhìn thấy đại mỹ nhân, ánh mắt đăm đăm, không dám nhìn thẳng.

“Đại tẩu, tỷ thật là một mỹ nhân xuất trần.”

“Hơn nữa khí chất của đại tẩu rất hảo.”

“Các muội đừng chê cười ta, tuy rằng ta trên danh nghĩa là đại tẩu của các muội, nhưng lại vào nhà này sau cùng, nếu có điểm gì không tốt, ngàn vạn lần hãy nói cho ta biết a!”

Xem thần sắc hai cô em dâu, ta biết bọn họ đã bị lời ngon tiếng ngọt của đại tẩu thu phục. Trên thế giới này quả nhiên chỉ cần là mỹ nhân thì năng giảng một câu còn hơn người thường giảng một trăm câu a!

Khi bữa công tử còn đang bận cảm thán, Dật Trần và Phi Trần nháy mắt liên tục với ta, ta lơ đi ánh mắt hỏi thăm đó của bọn chúng, cúi đầu ăn no cơm, chút nữa còn phải tiến cung gặp thánh thượng nữa!

16. Chương 16: Địch Trong Tối Ta Ngoài Sáng

Ăn no rồi đại mỹ nhân kéo tay áo của ta, ý bảo nàng no rồi. Bên ngoài đã chuẩn bị sẵn xe ngựa, ta lên xe trước, kéo màn ra, thuận thể vươn một bàn tay muốn giúp đại mỹ nhân lên, nhưng tay vừa duỗi ra ta đã hối hận, ta sợ nàng còn tức vì chuyện hôm qua. Đang miên man nghĩ thì nàng bất ngờ nắm lấy tay ta. Ta thì triển nụ cười quyến rũ đã tập không dưới mấy trăm lần trước gương đồng, hy vọng nàng nhìn sẽ quên đi những việc làm bản công tử mất mặt xấu hổ.

Lên xe xong tay nàng nhanh như chớp rút trở về, bản công tử đột nhiên sinh phiền muộn, tay đại mỹ nhân nắm sướng như vậy, tiếc là nàng không cho ta nắm nhiều. Dù sao trên đường đi cũng nhàn rồi, không bằng đến nói chuyện phiếm với nhau đi!

“Này... Tuyệt Ca, xin hỏi người họ gì?”

“Duẩn.” Nàng cười như không cười nhìn ta, khiến trong lòng ta lạnh run, không biết vì mặt ta anh tuấn quá, hay ta lớn lên giống một loài thú trên dị nào đó mà nàng nhìn ta chằm chằm như vậy. Ách! Đúng rồi, nhất định là vì mặt bản công tử hôm nay vẫn tỏa sáng như cũ nên hấp dẫn được ánh mắt của đại mỹ nhân.

“Người không biết họ của ta mà dám lấy ta?” Nàng thấy ta không đáp, bèn hỏi.

“Kỳ thật ta đến lúc dự tiệc mới biết tên của người.” Ta ngập ngừng.

“Người không thấy tên ta trên giấy hôn ước sao?” Nàng hỏi tiếp.

“Giấy? Không có a! Buổi tối ta về sẽ xem.” Ta cảm thấy thật nhức đầu.

“Người cũng chưa kí tên lên đó?” Vì sao khi nàng hỏi câu này ta lại có cảm giác mình không phải ký giấy hôn ước, mà là ký giấy ước bán mình thế này?

“Ta ký, ta ký!” Đối tượng là đại mỹ nhân, có bán mình ta cũng ký!

“Vậy người đến tết cùng biết những gì về ta?” Nàng thở dài.

“Hoàn toàn không biết gì cả.” Ta cứ thành thực trả lời.

Ta đột nhiên có cảm giác trên khuôn mặt hoàn mỹ của đại mỹ nhân dường như xuất hiện vô số hắc tuyến, có thể qua không lâu nữa nàng sẽ hóa đá. Ta quyết định cứu nàng, tránh để đại mỹ nhân biến thành tượng chìm đá ngàn năm.

“Ta tên là Lạc Dương Trần, năm nay mười chín tuổi...” Vừa mở miệng nàng đã đưa tay, ngăn ta lại. Ta không hiểu nên nhìn nàng.

“Chuyện của người ta biết hết rồi.”

Tuy rằng bản công tử không thích đọc sách, nhưng ít nhiều cũng có xem qua một ít, tình huống này bình pháp có dạy là “Địch trong tối ta ngoài sáng”. Ta đột nhiên cảm thấy lo âu vì nhân sinh mờ mịt của mình phía trước.

Khi ta đang bận lo âu, miên man suy nghĩ thì xe ngựa đã dừng ngoài cung, ta bước xuống xe trước, vén màn lên, lần này đại mỹ nhân chủ động nắm tay ta không buông khiến bản công tử không khỏi phấn khởi, ta quả nhiên là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở a.

Có lẽ do tâm trạng đang rất tốt nên những bước chân đi vào Hoàng cung của ta thật nhẹ nhàng, chúng ta đi thẳng vào ngự thư phòng. Hoàng Thượng và Hoàng Hậu đang ngồi bên trong nói chuyện phiếm, ánh mắt Hoàng Thượng sắc bén lướt qua chúng ta, sau đó dừng trên người ta, rồi lại dừng ánh mắt đầy thâm ý nhìn đại mỹ nhân, ánh mắt cuối cùng dừng trên đôi tay đang giao nhau của chúng ta.

Hoàng Thượng quay đầu lại nhìn Hoàng Hậu, hai người có vẻ rất hài lòng, hần mỉm cười vuốt ve chòm râu, vui mừng nói: “Tiểu vợ chồng mới tân hôn tình cảm tốt như vậy, không tồi, không tồi. Miễn quý ban tọa, hôm nay chúng ta là người nhà của nhau, không cần đa lễ.”

Đại mỹ nhân kéo tay ta đi có lẽ là để Hoàng Thượng nhìn thấy? Nhưng không sao, bản công tử vẫn tâm hoa nở phóng (9) vì diễn xuất đó của nàng!

(9): Như mở cờ trong bụng

17. Chương 17: Thân Thế Đại Mỹ Nhân

Kỳ thật ta vẫn chưa hiểu, đại mỹ nhân rõ ràng là một phi tử xinh đẹp sáng ngời, theo lý mà nói thì phải được chiều chuộng sủng ái, sao lại bị đẩy vào lãnh cung chứ? Hại bản công tử còn tưởng đại mỹ nhân là một bác gái. Còn nữa, nếu đã đẩy vào lãnh cung thì tại sao lại muốn đem nàng tái giá cho người khác, không phải nàng là người của Hoàng Thượng sao? Nhưng khi gả nàng đi hẳn lại cười đến không thấy mắt, rốt cuộc là đạo lý gì a?

Bản công tử hôm nay rồi rãnh vẫn cứ nghĩ mãi về việc này, càng nghĩ càng rối rắm, càng nghĩ càng không hiểu, quả nhiên Hoàng gia tâm sâu không lường được, loại tiểu nhân như bản công tử đây càng không thể phỏng đoán bừa bãi.

Hoàng Thượng Hoàng Hậu hàn huyên với chúng ta, sau đó Hoàng Hậu kéo đại mỹ nhân đi, nói là muốn vào tẩm cung nói chuyện riêng với nàng. Khi hai người rời khỏi ngự thư phòng xong, Hoàng Thượng mới thu hồi vẻ mặt không đứng đắn lại, trong ngự thư phòng giờ chỉ còn lại có mỗi mình ta và Hoàng Thượng.

“Dương Trần, lời trăm muốn nói sau đây người phải nghe cho kỹ. Tuyệt Ca là nghĩa muội của trăm.”

Nghĩa muội? Nghĩa muội vì sao không phong cho nàng là công chúa hay quận chúa? Hơn nữa Hoàng Thượng dựng người lấy nghĩa muội của mình không phải là phạm pháp sao? Mà đã lấy rồi còn gả cho ta?

“Chuyện này phải kể bắt đầu từ phụ thân ta.”

Người đừng nói đại mỹ nhân là con rơi con rớt của lão phu tử nha! Ấy da! Nếu là như vậy thật chắc ta phải viết cuốn Hoàng gia mật sử đem bán lấy tiền quá.

“Khi Tiên Hoàng dấy binh khởi nghĩa, thái phó Duẫn đại nhân của tiền triều Thái Tử lúc bấy giờ có cảm giác triều chính hủ bại, thời cuộc hỗn loạn, hơn nữa tiền triều Hoàng Đế mà người từng dạy lại trở nên bạo ngược hoang dâm. Duẫn đại nhân cảm thấy thất vọng, vì thế từ quan, dẫn người nhà về quê hương. Tiên Hoàng nghe tin muốn giữ Duẫn đại nhân lại, Duẫn đại nhân là một người đọc sách có lẽ nghĩa, tuy rằng không thích tiền triều Hoàng Đế, nhưng vẫn nhả nhận từ chối không muốn hiệp trợ Tiên Hoàng nữa. Tuy Duẫn đại nhân kiên quyết không đồng ý, nhưng Tiên Hoàng vẫn thường xuyên không từ bỏ ý định.”

“Khi chiến sự kéo đến năm thứ tám, tiền triều Hoàng Đế cho rằng Duẫn đại nhân có thể sẽ hiệp trợ cho quân của ta, nếu để người sống sẽ là một mối họa, vì thế tiền triều Hoàng Đế phái sát thủ, giết sạch người nhà Duẫn đại nhân. Đêm đó Duẫn đại nhân ôm cháu gái Tuyệt Ca mới một tuổi đi thăm hỏi bạn bè mới

tránh được kiếp nạn đó. Khi về đến nhà lại thấy mười mấy thi thể bị giết sạch trong nhà. Tiên triều Hoàng Đế quá tàn bạo khiến Duẫn đại nhân hoàn toàn cạn tình với hần, người chịu đựng nỗi đau đớn mai táng cho người thân, đưa cháu gái nhờ chúng ta chăm sóc, đồng ý hiệp trợ Tiên Hoàng khởi nghĩa, cũng nguyện ý dạy dỗ người thân của Tiên Hoàng.”

Không nhờ nhà của Đại mỹ nhân lại phát sinh một việc thê lương như thế, tiên triều Hoàng Đế quả là đại hôn quân, không tốt một chút nào, ta khinh!

“Lão sư tính tình rất tốt, luôn cười mỉ mỉ với các tướng sĩ, nhớ hết tên của tất cả mọi người, còn luôn thân thiết ân cần thăm hỏi bọn họ, có đôi khi còn đích thân săn sóc những tướng sĩ bị thương. Ai nấy cũng tín nhiệm người, thỉnh thoảng cũng nhờ người tham mưu chiến lược. Thậm chí trên chiến trường, dưới rừng tên bay đầy trời, lão sư vẫn mạo hiểm táng mạng công Tiên Hoàng và cả huynh đệ của trẫm về doanh trại trị liệu, ngay cả trẫm cũng được lão sư cứu hai lần. Lão sư tuy nghiêm khắc, nhưng đối xử rất bình đẳng với tất cả con cái của Tiên Hoàng, vừa nghiêm khắc, vừa từ ái với chúng ta. Nhìn người, trẫm thật sự cảm nhận được khí chất của một sĩ tử, một vị sư trưởng. Ân cứu mạng cũng như dạy học của lão sư luôn khắc sâu trong lòng chúng ta, không lúc nào quên được.”

Hoàng Thượng dựng mông lưng nhìn phía trước, vẻ mặt vừa sùng kính vừa hâm mộ, ta dường như cũng có thể cảm nhận được khí khái vĩ đại của Duẫn đại nhân, đại mỹ nhân kế thừa huyết thống của người này thật khiến người khác nhiệt huyết sôi trào!

18. Chương 18: Hoàng Thượng Kể Lại Chuyện Xưa

”Đáng tiếc lão sư lại không chờ được đến lúc Tiên Hoàng công thành thành công, trong một trận vây bắt, huynh trưởng Tề vương của trẫm bị quân địch dồn vào chân tường, lão sư liền chạy tới giải vây cho Tề vương. Trên đường về bị quân địch truy giết, lão sư vì công Tề vương nên không tránh được, bị thương nặng. Lão sư nhịn đau đưa Tề vương về doanh trại, đao vẫn còn cắm trong ngực người.

Tề vương được cứu sống nhưng bị bán tày phế, lão sư lại tránh không khỏi kiếp nạn này, người bị thương quá nặng, hơn nữa sốt cao không lùi. Lúc sắp chết, người xin Tiên Hoàng ba việc: Thứ nhất, hy vọng Tiên Hoàng và Hoàng Thượng đời sau nhất định phải yêu dân như con; Thứ hai, người mong cháu gái của mình nếu có thể thì đừng để nàng có quan hệ gì với giới quan lại, đặc biệt là Hoàng gia, chỉ cần nàng sống một cuộc sống bình thường mà lớn lên là được rồi; Thứ ba, lão sư công đạo trẫm nhất định phải nhấn với Tề vương là hần không cần áy náy, phải hảo hảo sống cho tốt.

Tiên Hoàng và trẫm đều đáp ứng những yêu cầu của người, ngày người qua đời, toàn bộ tướng sĩ quỳ xuống đất bật khóc. Tề vương không cần người đỡ, tự đi ra doanh trại khóc lóc đập đầu vái trước bài vị của lão sư, thề rằng hần nhất định sẽ sống thật tốt. Khi đó tiểu Tuyết Ca nghe tin gia qua đời, nàng không khóc, cơ thể run run, cắn môi, sắc mặt tái nhợt quỳ xuống đất đập đầu, nói là mình nhất định sẽ hoàn thành tâm nguyện của gia gia, nhất định sẽ là một nữ nhân thật tốt của Duẫn gia.”

Hoàng Thượng dựng nói đến đây, hốc mắt hần đỏ lên, bản công tử cũng cảm thấy mắt mình ươn ướt. Không ngờ trên đời vẫn còn một lão nhân như thế, lúc sắp chết, ngoài thân nhân duy nhất tiểu cháu gái của hần ra, hần vẫn còn lo nghĩ cho thiên hạ và đứa nhỏ bị thương hần cứu về a! Đại mỹ nhân tuổi còn nhỏ đã kiên cường như thế, ta đột nhiên cảm thấy đau xót vì nữ hài tử kia. Lúc nàng còn nhỏ đã không có thân nhân săn sóc, nàng làm thế nào chống đỡ tới bây giờ được? Có phải ai cũng có những khúc mắc trong lòng mà không thể nào kể ra không?

“Vì tâm nguyện của lão sư mà trẫm không thể phong Tuyết Ca là công chúa hay quận chúa được, cũng không thể gả cho con cháu quan lại, càng không thể gả cho Hoàng gia. Khi Tiên Hoàng đăng cơ, vì muốn hoàn thành tâm nguyện của lão sư mà xem Tuyết Ca như nghĩa nữ. Trẫm, huynh trưởng Tề vương, muội muội Sở Dương công chúa ai cũng xem Tuyết Ca là nghĩa muội, nhưng lại không thể làm một nghi thức xác nhận công khai. Lúc ấy khi mới đăng cơ Tiên Hoàng vẫn chưa hoàn toàn nắm hết mọi sự ủng hộ của bọn quan viên, nên có giao nàng cho ai cũng không yên tâm. Còn nếu giao Tuyết Ca cho bằng hữu trong tình hình thời cuộc chưa ổn định thì cũng rất nguy hiểm, nên cứ tạm thời để Tuyết Ca trong cung, nhưng lại không thể tùy tiện dẫn người vào cung, nhất định phải có danh phận mới được. Tiên Hoàng và trẫm nghĩ muốn nát đầu làm sao vừa có thể bảo vệ Tuyết Ca, vừa hoàn thành tâm nguyện của lão sư, rất khó a.

Cuối cùng nghĩ ra một cách tạm thời cho Tuyết Ca ở trong hậu cung, Tiên Hoàng giả vờ gả Tuyết Ca tuổi còn nhỏ cho Thái Tử là trẫm, trên danh nghĩa là tiểu thiếp, nhưng luôn được ta và Thái Tử phi nuôi nấng, bảo hộ. Đợi đến khi Tuyết Ca trưởng thành sẽ hôn phối cho người khác, vì không có hôn lễ chính thức nên không đăng ký cho Tông Nhân phủ. Đến khi Tuyết Ca có đối tượng kết hôn, Tông Nhân phủ sẽ không thể xen vào, như vậy có thể thuận lợi cắt bỏ quan hệ của Tuyết Ca với Hoàng gia.”

Muốn nuôi một đứa nhỏ mà gặp nhiều trắc trở như thế, báo ân quả nhiên không đơn giản. Muốn chăm sóc cháu gái của ân nhân thật tốt, lại phải lo lắng đủ điều, còn phải áp dụng những phương pháp tiêu cực, đúng là làm khó Tiên Hoàng và Hoàng Thượng quá a. Nhưng quả thật hai người này nghĩ thật chu đáo, nhưng dù cho có cắt được quan hệ, thì liệu có cắt đứt được nghĩa tình bao năm không?

Tuy rằng mọi việc được giải thích rất ăn khớp, nhưng bản công tử vẫn còn một nghi vấn lớn: Nếu mọi người thương yêu cưng chiều đại mỹ nhân như thế thì đây nàng vào lãnh cung làm gì?

19. Chương 19: Phi Tử Ở Lãnh Cung

“Người nhất định sẽ rất thắc mắc vì sao trẫm lại để Tuyết Ca ở trong lãnh cung!”

Ta gật gật đầu. Tuy rằng khi bản công tử gật đầu nhìn có vẻ rất bình tĩnh, nhưng thật ra ta sợ như mới thấy quỷ! Vì sao ngay cả Hoàng Thượng đương cũng biết được ta đang nghĩ gì, còn có để cho người ta sống hay không a! Bản công tử kiếp trước ăn trúng cái gì mà kiếp này giun trong bụng nhiều thế này!

Ta oán thầm Hoàng Thượng đương, thử xem hắn có nghe được hay không!

Hoàng Thượng đương không có phản ứng, có vẻ đang muốn nói tiếp, ta thở phào, trong bụng không có giun đũa cảm giác thật sáng khoái! Hô!

“Tiên Hoàng dâng nàng làm phi tử cho trẫm cũng là bất đắc dĩ, từ trước đến nay, dù là triều đại nào, việc tranh quyền ở hậu cung là khó có thể trừ khử được hoàn toàn, mặc dù Hoàng Hậu quản lý hậu cung khoan dung độ lượng, mặc dù trẫm tận lực cố gắng đối xử công bình với tất cả mọi người, nhưng cũng khó cam đoan sẽ xóa đi hết dã tâm của các phi tử. Tựa như ba năm trước đây xảy ra một chuyện, cho tới bây giờ trẫm nhớ tới vẫn còn sợ, nếu lúc ấy người Thành phi đối phó là Tuyết Ca thì chẳng phải trẫm sẽ làm lão sư thất vọng sao? Khi xong xuôi mọi chuyện, trẫm và Hoàng Hậu đều cảm thấy may mắn là đã sớm đưa Tuyết Ca vào lãnh cung.”

Chuyện ba năm trước đây ta cũng biết, Hoàng Thượng đương có một phi tử xinh đẹp như hoa là Cận phi, ngoài dung mạo xinh đẹp ra thì gia đình nàng cũng rất giàu có. Cận phi tính tình hào phóng hiền hoà vì thế nhân duyên rất tốt. Hoàng Hậu di nương từng nói Cận phi là tỷ muội tốt nhất của nàng. Nhưng Cận phi tốt như vậy đương nhiên sẽ có người đố kỵ, Thành phi chính là người đó, nàng ngoài mặt chung sống yên bình với Cận phi, nhưng lại ngầm giở trò, sai người đưa điểm tâm cho Cận phi, hạ độc trong thức ăn, khiến Cận phi từ đó về sau chỉ có thể ô ô a a không nói được nữa. Hoàng Thượng lúc ấy tức giận vô cùng, sai người áp giải Thành phi vào thiên lao, mùa thu năm sau sẽ xử trảm. Dù Hoàng Thượng và Hoàng Hậu mời đủ danh y, dùng đủ linh dược cũng không chữa khỏi được cho Cận phi.

“Tuyết Ca từ nhỏ đã được trẫm và Hoàng Hậu nuôi nấng, mặc dù là nghĩa muội, nhưng chẳng khác nào tiểu nữ nhân được che chở trong lòng bàn tay. Trẫm và Hoàng Hậu không thể để có chuyện gì xảy ra với Tuyết Ca được, chỉ cần là việc nguy hiểm với nàng, trẫm và Hoàng Hậu đều phải lo lắng chu đáo, tránh để nàng gặp phải. Lãnh cung không có ai ở cả, trẫm và Hoàng Hậu thương lượng xong, quyết định tìm đại tội nào đó, đẩy Tuyết Ca vào lãnh cung, giả vờ là Tuyết Ca không được sủng ái. Từ xưa đến nay phi tử ở lãnh cung không thể tranh quyền đoạt thế, vì thế sẽ không có ai để mắt đến nàng. Lãnh cung bên ngoài nguy trang tan hoang, nhưng bên trong được trẫm cho người sửa sang lại, cái gì cũng có; Trẫm tự chọn lựa ẩm vệ Hoàng gia canh gác ở lãnh cung; Hoàng Hậu tự tay huấn luyện cung nữ hầu hạ, thái giám và đầu bếp. Những người này là những người trung thành nhất, Tuyết Ca ở lãnh cung tuyệt đối không chịu bất cứ ủy khuất nào. Khi trẫm bắt đầu dâng thêm phi, Tuyết Ca đã học cầm kỳ thi họa rất ưu dị, khi bị đẩy vào lãnh cung, Tuyết Ca một lòng một dạ chăm chỉ học tập nên trí lực rất cao, trừ kỹ năng cưỡi ngựa ra, nàng ngày càng có được khí tiết phong độ của lão sư.”

Người trong Hoàng gia tâm tư quả nhiên vô cùng phức tạp, cách phức tạp thế mà Hoàng Thượng dưỡng và Hoàng Hậu di nương cũng nghĩ ra, khiến bản công tử kinh ngạc vạn phần!

Nếu gọi là bị đày vào lãnh cung, chỉ sợ đây sẽ là lãnh cung xa hoa nhất trong sử sách, còn có cả lão sư dạy riêng, có phòng riêng, còn có rất nhiều hạ nhân, còn có cả đầu bếp riêng, cùng với một đồng hộ vệ luôn bảo vệ chu đáo. Nếu đãi ngộ trong lãnh cung tốt như vậy, khắp thiên hạ hẳn sẽ có không ít nữ tử đều muốn tranh nhau vào lãnh cung a!

Nhưng bọn họ lo lắng cũng không phải không có đạo lý, việc của Thành phi đã khiến Hoàng Thượng và Hoàng Hậu sợ hãi không ít.

20. Chương 20: Chỉ Cần Nàng Muốn, Bằng Mọi Cách Mình Phải Làm Được

“Khi Tuyết Ca trưởng thành thì trăm và Hoàng Hậu cũng già rồi. Đêm trước ngày nàng xuất giá trăm trần trọc không ngủ được, vốn tưởng chỉ có trăm như vậy, không ngờ Hoàng Hậu cũng mất ngủ giống trăm. Nàng giống như đứa nhỏ bảo bối của trăm và Hoàng Hậu, một nhà của trăm nợ ân của lão sư nhiều như thế, dù chúng ta có chăm sóc Tuyết Ca chu đáo đến đâu cũng thấy không đủ. Dương Trần, người là chất nhi của trăm, cũng không kém Tuyết Ca mấy tuổi, lại phù hợp với điều kiện lão sư đưa ra, vừa không phải là con quan viên, cũng không phải là người Hoàng gia, lại có gia cảnh phú hậu có thể cho Tuyết Ca sống những ngày bình yên đến suốt đời. Tuyết Ca gả cho người trăm thực sự yên tâm. Trăm nói với người nhiều như vậy là lấy danh nghĩa huynh trưởng và phụ thân, hy vọng người đối đãi với Tuyết Ca cho tốt, người có thể đáp ứng trăm được không?”

Hoàng Thượng nhìn thẳng vào mắt ta, hy vọng ta cho hắn một câu trả lời thuyết phục.

“Chỉ cần nàng muốn, Dương Trần sẽ có thể làm được.”

“Nếu người có thể làm được, trăm dù có xuống Cửu Tuyền cũng có thể nhìn mặt lão sư rồi.”

“Nhưng Hoàng Thượng dưỡng, ta còn một vấn đề.” Bản công tử nghe kể xong chuyện xưa, đột nhiên phát hiện chuyện này còn một vấn đề mấu chốt.

“Cứ nói!”

“Theo Hoàng Thượng nói thì ta phù hợp với điều kiện Duẫn đại nhân đưa ra, vậy tại sao từ trước đến giờ Hoàng Thượng sai người đưa danh sách và bức họa tới nhà của ta lại chưa bao giờ có tên Tuyết Ca?”

Tuy bản công tử không muốn kết hôn, nhưng người ta tình nguyện đưa bức họa của mỹ nữ tới, ngọc mới không nhìn a! Đại mỹ nhân xinh đẹp như vậy nếu có thấy qua nhất định sẽ có ấn tượng, ta chắc chắn chưa từng thấy bức họa của nàng. Người nhìn đi! Việc này có phải rất trọng yếu, rất kỳ quái không?

“Tuy rằng người là một hảo hài tử, nhưng xét tính tình của người trăm làm sao dám giao Tuyết Ca cho người?” Hoàng Thượng mỉm cười.

Lời này cũng đúng, mặc dù bản công tử rất tuần tú, nhưng sẽ chẳng ai muốn đem con gái gả cho thanh niên hay đi thanh lâu cả, câu này ta hiểu được, Hoàng Thượng dưỡng đúng là cưng chiều nàng quá mức, đến mức giống phụ thân hơn nghĩa huynh, nhưng...

“Vậy tại sao sau bây giờ lại muốn ta lấy Tuyết Ca?” Ngay từ đầu không cho ta lấy, sau lại ép ta lấy nàng, phải nói đạo lý một chút chứ!

“Việc này thì trăm không tiện nói, tự người hỏi Tuyết Ca đi!” Hoàng Thượng thừa nước đục thả câu.

A! Hoàng Thượng, người chơi ta! Bản công tử đến ngày thành thân mới biết được tên đại mỹ nhân, vừa rồi ở trên xe ngựa mới biết được họ của nàng, bản công tử căn bản cái gì cũng không biết, lại không quen, vậy mà còn bắt ta đi hỏi nàng. Chẳng lẽ bắt ta phải đến hỏi đại mỹ nhân là: “Vì sao Hoàng Thượng để ta lấy người?” Vấn đề này ai dám hỏi ra miệng a? Hoàng Thượng, người gian trá, người rất gian trá!

“Bây giờ đến trăm hỏi người một việc.”

“Hoàng Thượng cứ nói.”

“Đêm qua ngươi có gì với bảo bối nghĩa muội của ta không?” Hoàng Thượng vừa uống trà vừa nhướn lông mày.

“Gì là gì?” Ta nhúc đầu quá, Hoàng Thượng ngươi không thể hỏi rõ ràng một chút sao.

“Động phòng.”

Cầm ta muốn rụng xuống đất, có cần hỏi thẳng vậy không a? Hoàng Thượng sợ khắp thiên hạ người ta không biết ngươi là dâm loạn đại thúc sao? Hơn nữa vấn đề này ta biết đáp sao đây! Đáp có thì ta lại khi quân khi giấu diếm nữ nhân thân lần thứ hai; Đáp không thì Hoàng Thượng chắc chắn sẽ hỏi cho tới, để hấn hỏi ra chân tướng rồi liệu bản công tử hôm nay còn có thể bình yên xuất cung được sao? Rốt cuộc phải đáp sao đây?

“Dương Trần không cần thẹn thùng, trẫm hôm nay đã thấy mảnh vải Lạc phủ đưa tới rồi. Sớm sinh quý tử a!” Hoàng Thượng vỗ vai ta ha hả cười.

Vải? Vải gì? Chẳng lẽ là miếng vải kia? Ta suy nghĩ lại một chút! Thì ra đại mỹ nhân không phải hảo tâm đưa vải trắng cho ta lau người, mà vì nguyên nhân này. Khó trách khi ta tắm xong nàng lại đi vào sau bình phong lần nữa, khó trách Điệp Thúy khi đến giường của ta lại cười thành vẻ mặt đó, cái đó gọi là lần đầu a? Nhưng sao mọi người luôn bí hiểm với bản công tử thế này, thiên lý ở chỗ nào a!

21. Chương 21: Sau Đây Ta Chọc Người, Người Cũng Không Được Phản Kháng

Ta về xe ngựa, đại mỹ nhân đã ở trên xe chờ ta, dù sao cũng không thể trách nàng, vì bản công tử là nữ nhân, nàng cũng bất đắc dĩ mới phải dùng hạ sách này thôi! Bản công tử còn phải cảm tạ đại mỹ nhân thông minh cơ trí, bằng không sẽ thật khó công đạo với Hoàng Thượng, nhưng trong lòng bản công tử vẫn còn vướng mắc, vì thế mặt mũi không vui lên xe.

Có lẽ vì không khí trên xe hơi kỳ lạ, nên đại mỹ nhân mở miệng trước.

“Sao vậy? Sao không nói gì cả?”

“Sáng ngươi lấy vải cho ta không thêm giải thích với ta tiếng nào.” Ta tức giận.

Đại mỹ nhân sững sốt một hồi lâu mới bật cười.

“Ngươi giận ta vì không nói cho ngươi biết a? Ta còn tưởng ngươi biết rồi! Nhìn ngươi kìa, mỗi lần tức lại chu miệng lên, thật giống mặt bánh bao quá đi.” Nàng chọc chọc má ta.

“Hừ! Ngươi không nói trước hại ta xem chút nữa phải công đạo với Hoàng Thượng.” Ta vẫn còn giận, lui lại né tay nàng.

“Hảo hảo hảo, là ta không tốt, sau này ngươi muốn biết gì ta cũng sẽ nói cho ngươi biết được không?” Nàng lại đuối theo nhéo mặt ta.

“Ngươi nói rồi đó, không được gạt ta a.” Ta lại né tránh đôi tay của nàng.

“Được, ta hứa, nhưng đổi lại sau này khi ta chọc ngươi, ngươi cũng không được trốn tránh.” Nàng vẫn cười, dường như có gì đó lóe ra trong đôi mắt.

“Được.” Câu này hình như có vấn đề? Vì sao nghe lại cảm thấy hơi kỳ quái? Nhất định là ta đa tâm thôi.

“Nếu dì cả của ta không đến thì ngươi muốn lấy cái gì bồi lên miếng vải trắng kia a?” Bản công tử ngoại trừ có vẻ ngoài anh tuấn thì luôn có những câu hỏi rất thông minh, chính hiệu là một người vừa anh tuấn vừa thông minh.

“Cắn ngón tay rồi nhỏ một chút vào là được!” Mặt đại mỹ nhân đỏ ửng lên.

“Ai nha! Ngươi cắn ngón tay sẽ rất đau a!” Ta rụt người lại.

“Sẽ không, cắn của ngươi ta sẽ không đau.” Đại mỹ nhân, ngươi nhất định ở trong cung được cưng chiều lâu, học thói xấu của Hoàng Thượng dượng, vì thế mới chèn ép người ta như vậy. Tuy không tổn hại gì đến phong hoa tuyệt đại của ngươi, nhưng ngón tay xinh đẹp của bản công tử ai cho ngươi loạn cắn, đến lúc đó

ngón tay để lại sẹo sẽ không xứng với khuôn mặt động lòng người này của ta, vậy những cô nương ái mộ bản công tử không phải sẽ đau thấu tim sao?

Xe ngựa đột nhiên lắc lư dữ dội, hình như ngựa phi hai chân lên, hí vang trời. Bản công tử ngồi trên xe với đại mỹ nhân, ngã trái ngã phải, chúng ta chạm vào nhau không ít lần, thiếu chút nữa đã lăn ra khỏi xe. Chờ xe ổn định lại rồi, ta chạy lại dìu đại mỹ nhân lên.

“Người có bị thương chỗ nào không?” Ta hỏi thăm đại mỹ nhân.

“Không có, chỉ đụng thành xe vài cái thôi.”

Ta kéo màn ra, đang muốn xuống xe hỏi người chẵn ngựa có chuyện gì xảy ra, thì hần đã nhảy xuống dưới, nâng một người đang ngồi trước mũi ngựa dậy, đó là Vân Yên!

“Vân Yên, người sao lại ở đây? Không sao chứ?” Ta vội vàng chạy xuống xe hỏi thăm nàng. Vân Yên lắc đầu.

“Cô nương đi đường nhớ nhìn đường a! Cũng may lão Tào ta phản ứng mau, bằng không người sớm mất mạng rồi!” Người chẵn ngựa nói với Vân Yên.

“Đúng, lão Tào nói đúng, người đi đường phải cẩn thận a! Để bị thương không tốt lắm đâu.” Hai tay ta đỡ lấy vai Vân Yên, còn dẫn nàng dạo một vòng.

Màn xe ngựa lại bị vén lên lần nữa, đại mỹ nhân xuống xe.

“Thiếu phu nhân.” Người chẵn ngựa chào đại mỹ nhân.

“Vân Yên a! Sao về mặt người lại đột nhiên trở nên khó coi như vậy a? Có phải phát hiện bị thương chỗ nào không?” Ta lại dẫn nàng đi dạo một vòng.

“Phu quân, vị này là Vân Yên cô nương mà người đã nhắc sao!”

“A! Ta giới thiệu các người với nhau, đây là phu nhân Tuyệt Ca của ta, còn đây là bằng hữu Vân Yên.”

“Nghe Dương Trần nói là hần xưa nay có quan hệ rất thân thiết với Vân Yên cô nương, Vân Yên cô nương thật đúng là xinh đẹp động lòng người, nếu có rảnh xin mời về nhà chúng ta ngồi uống một chén trà.”

Ngô... Đại mỹ nhân sao nói chuyện lại không nhìn mặt Vân Yên, mà lại nhìn tay của ta a? Còn nhìn chăm chăm không chớp mắt nữa. Nhất định là thấy bàn tay bản công tử thật đẹp, cũng đúng, bàn tay đẹp không thể phơi nắng lâu được, hay là nên giấu nó vào trong ống tay áo nhỉ?

22. Chương 22: Vân Yên Rốt Cuộc Là Tổn Thương Hay Bị Thương?

“Lạc phu nhân khen sai rồi, ngài mới là người xinh đẹp thanh tao lịch sự. Đa tạ ý tốt của Lạc phu nhân, Vân Yên không tiện quấy rầy hai người. Nhị vị hôm qua thành thân, Vân Yên không thể chúc mừng được, thực có lỗi, nếu như có cơ hội, Vân Yên sẽ uống chén rượu nhạt bồi tội với cả hai.”

Vân Yên người có phải bị thương chỗ nào không a? Vì sao nói chuyện lại nghẹn ngào như thế? Bản công tử càng nghĩ càng khẳng định, nhất định là bị thương chỗ nào rồi, nhất định là rất đau, hèn chi người lại muốn khóc như vậy.

“Ai nha! Chúc mừng gì chứ, tất cả mọi người đều là bằng hữu của nhau mà! Đừng nghĩ nhiều như vậy. Vân Yên, người thực không bị thương ở đâu a?”

“Lạc công tử đừng chê cười, là Vân Yên đa tâm thôi. Ta không sao, đa tạ Lạc công tử quan tâm, Vân Yên xin đi trước.”

Vân Yên phất tay áo bước đi, còn đi nhanh như vậy. Gọi ta là Lạc công tử a? Chẳng phải bình thường nàng luôn gọi ta là Lạc ngọc tử à, hôm nay đúng là chẳng hiểu ra sao a!

Trở lại xe ngựa, mũi bản công tử thậm chí không nghe lời, hắt xì liên tục, đến khi về nhà ta hắt xì đến mười mấy cái, rốt cuộc là chuyện gì vậy hả trời?

Sáng sớm đã chạy tới chạy lui, về nhà đã qua giữa trưa, cha mẹ, đệ đệ và em dâu đều đã ăn cơm xong rồi. Ta đột nhiên hối hận không ở lại hoàng cung ăn cơm trưa, tuy tấu chương trên bàn Hoàng Thượng chất cao như núi, nhưng bản công tử là người cẩn thận sẽ không quấy nhiễu Hoàng Thượng xử lý chính sự. Mang đại mỹ nhân chạy nhanh về nhà, bụng đang đói cồn cào, thời này làm một thanh niên tốt khó lắm, bụng dạ tốt chứng tỏ tính cách cũng rất tốt, bản công tử quả là người tâm địa hảo, phẩm đức cao.

“Phu quân, người ăn từ từ a! Ăn nhanh như vậy không tốt cho tiêu hóa đâu, thức ăn dính trên mặt hết rồi kìa.”

“Nhưng mà ta đói lắm, người xem da mặt anh tuấn của ta bị đói đến móp méo rồi nè, mà móp méo thì sẽ xấu, mà xấu thì người sẽ không thích ta.” Bụng đói kêu ầm trời khiến người ta đánh mất lý trí, lúc này ta chỉ ăn ngay nói thật, nhưng đại mỹ nhân lại buông bát đũa, vẻ mặt buồn cười nhìn ta, lúc này ta mới phát hiện những lời mình nói ra... Ách! Thật xấu hổ!

“Người thực sự hy vọng ta thích người?” Đại mỹ nhân, là người không thông minh bằng bản công tử? Hay không bắt được trọng điểm vậy?

“Ai nha thiên tiên tỷ tỷ cứ thích nói đùa chúng ta mới quen biết mấy ngày ta lại là nữ ta hy vọng người thích ta làm gì chứ ăn cơm nhanh đi bằng không đồ ăn nguội hết đó ha ha ha ha...” (Vâng không hề có chấm câu đó chứ không phải mình quên thêm dấu)

Ta cứng ngắc nói hết một hơi, mặt bản công tử cũng chưa từng có đỏ ửng lên. Từ khi gặp đại mỹ nhân về sau, ta giống như bị trúng tà, luôn xấu hổ, thực dọa người! Ta nhanh tay gấp rau vào bát của nàng, hy vọng đề tài này đừng tiếp tục nữa.

Đại mỹ nhân không lên tiếng, tựa hồ không hài lòng đối với câu trả lời của ta. Nhưng sau lại thấy trên mặt bản công tử có hạt cơm, bèn cầm lấy khăn tay giúp ta lau miệng.

Tuy rằng cách một lớp khăn tay, nhưng ta vẫn cảm thấy ngón tay nàng hơi lạnh, dưới nắng hè chói chang này cứ như một làn gió lạnh thổi tới, nhẹ nhàng ôn nhu chạm vào da thịt, mang theo một chút hơi thở dịu dàng mà thoải mái. Ta không tự chủ được nhìn chăm chăm mặt nàng, gần như là ngây ngốc mà nhìn...

“Người còn muốn nhìn bao lâu?”

Ta bị dọa nhảy dựng lên, lại vùi đầu xuống ăn cơm. Ăn cơm ăn cơm, đại mỹ nhân khẳng định không phải thiên nữ hạ phàm mà là yêu tinh chuyển thế, nhìn lâu hồn phách đều sẽ bị hút đi, không nên nhìn, không được nhìn.

“Người vừa mới nhìn cái gì?” Nàng lại không buông tha.

“Người muốn nghe ta nói thật?” Ta nuốt nước miếng.

“Đương nhiên.” Nàng nhướn lông mày.

Thiệt hay giả đây? Nói thật ra chẳng phải sẽ mất mặt chết sao?

Ta cảm thấy mặt nóng như thiêu đốt, không tự chủ mà cong ngón tay lại, sau đó lại duỗi ra, cong lại, duỗi ra...

“Người có chịu nói không?” Đại mỹ nhân không kiên nhẫn.

“Vì người xinh đẹp.” Ta nói rất nhỏ, cúi đầu nhìn sàn nhà. Trời a! Hy vọng nàng không nghe thấy, cũng hy vọng nàng đừng hỏi vấn đề này nữa, buông tha cho ta đi! Xin ngài a!

23. Chương 23: Làm Sao Ngủ Đây?

Nàng khanh khách cười. Thật hiển nhiên, vì bản công tử bình thường không có bái thần, vì thể thần không có quan hệ thân thiết với ta, giờ khắc này ngài không thêm phù hộ ta, vì thể nàng mới nghe thấy được, nước tới chân mới nhảy quả nhiên vô ích, ta sai rồi.

Đại mỹ nhân quả là một nhân vật nguy hiểm, bản công tử quyết định từ hôm nay trở đi, ta sẽ hảo hảo bái thần, hy vọng ngày sau khi ở thời khắc mấu chốt ngài có thể cứu chuộc linh hồn yếu ớt thuần khiết của ta đây.

“Có gì mà buồn cười? Bộ dạng xinh đẹp không phải là để cho người khác ngắm sao?” Ước chừng việc ta quyết tâm bái thần có hiệu quả, đột nhiên đầu óc bản công tử linh hoạt hẳn lên, nghĩ ra được đạo lý lớn như thế, nhưng đột nhiên lại càng lo lắng hơn mười phần!

“Ác?” Người ác gì chứ, đại mỹ nhân không sợ thiếu không khí mà chết sao?

“Cho nên ta phải ra ngoài để tất cả mọi người ngắm ta đúng không?”

“Ách? Ai nha! Lời này không phải ta nói, ta chỉ nói giỡn thôi mà! Đừng tưởng thiệt chứ. Ác! Hôm nay có canh gà a! Dùng để bổ sung nguyên khí rất tốt, ăn một miếng đi!”

Nói lảng sang chuyện khác có gì đâu mà khó? Nhất định là vì trời phù hộ, nhưng vì vẫn chưa dâng hương cầu khẩn nên kết quả là bản công tử chống đỡ không được bao lâu, đại mỹ nhân chỉ cần hỏi một câu thôi thì bản công tử cứ như cái giếng bị tháo hết nước, nước rút đi cạn thấy cả đáy, khí thế đã sớm biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Một bữa ăn thôi đã làm ta xấu hổ muốn chết, tuy rằng ăn thật no, nhưng mồ hôi cũng chảy không ít, ăn cơm đúng là chuyện vui, được nói chuyện với đại mỹ nhân cũng thật thú vị, mà tâm sự nhiều sẽ xúc tiến được tình cảm, nhưng thôi quên đi, tắm rửa rồi ngủ trưa mới là việc đúng đắn a.

Ta đuổi đuổi người, vốn đang định đi ra sau bình phong, đột nhiên lại nhớ tới một việc, trước nên làm chuyện này trước đã!

Ta đi đến thư phòng, giấy hôn thú quả nhiên đang được bày trên mặt bàn, mở ra nhìn nó, phát hiện trên tờ giấy có nét chữ không giống nhau, những hàng chữ bên trái nét chữ không đều lắm, nhưng nét chữ vừa thanh lệ uyển chuyển, vừa mang một nét tao nhã cao quý. Nhìn kỹ hơn còn thấy bên trong còn ẩn chứa một cảm giác hoạt bát khó tả, chữ viết này rất giống chữ ký của đại mỹ nhân, chắc hẳn đây là chữ của đại mỹ nhân.

Bên phải là chữ Hoàng Thượng tự tay viết, nội dung là ngày tháng năm Hoàng Thượng đem Tuyết Ca tứ hôn cho ta, ngày tháng năm thành thân, cùng với một ít văn tự chúc phúc, còn có cả ấn ngọc của Hoàng Thượng. Ta nhìn kỹ tờ giấy, rõ ràng đây là con dấu Hoàng Thượng dùng để xử lý quốc gia trọng sự, có thể thấy Hoàng Thượng xem trọng cuộc hôn nhân này thế nào. Nếu sau này đại mỹ nhân thực sự thích người khác mà muốn tái giá với người đó, vậy chắc còn phải trải qua một cửa của Hoàng Thượng.

Ta cười khổ, cầm bút định ký tên bên cạnh chữ ký của đại mỹ nhân, nhưng lại buông bút, ngẫm nghĩ một chút, viết bên cạnh “Vọng xưng khanh tâm, nguyện toại khanh ý”. (10)

Nét mực còn chưa khô, lại bị gió cuốn đi!

Khi bản công tử tắm rửa xong, đại mỹ nhân đã nằm sẵn trên giường ngủ trưa, ta nhanh chân nhanh tay tiêu sái chạy lại gần giường, nhìn thấy đại mỹ nhân đang an ổn ngủ một bên. Ta đột nhiên nhớ ra, đêm qua ta ngủ trong thùng tắm, nên vẫn chưa bàn luận với đại mỹ nhân về vấn đề phân chia giường, bây giờ nàng ngủ rồi, nếu đánh thức nàng để bàn về vấn đề kỳ quái này thật đúng là ngu xuẩn.

Nàng cố ý chừa một bên để ta ngủ sao? Hay nàng chỉ tình cờ xoay người qua nên mới có chỗ trống? Ta đoán không được ý của nàng, lỡ như nàng thật sự chỉ tình cờ xoay người, không có thói quen ngủ chung với người khác, thì bản công tử nằm trên đó không phải là mạo phạm nàng sao? Rồi cuộc phải làm sao bây giờ a?

Ta ngốc lẳng đứng ở bên giường, nhất thời nghĩ không ra biện pháp, chỉ có thể xuất thần nhìn chỗ trống trước mắt.

(10): Chỉ cần khanh muốn, nguyện sẽ làm mọi việc để khanh toại nguyện

24. Chương 24: Không Phải Phu Quân

Đại mỹ nhân trở mình, thì ra vẫn chưa ngủ a! Nàng nháy mắt nhìn ta, ta cũng sững sờ nhìn lại nàng.

“Còn chưa lên?”

Ác! Trời ạ! Nàng thật chừa chỗ cho ta a! Ngủ là chuyện rất tốt đẹp, lãng phí thời gian là không tốt, nhanh mà bỏ nhào lên giường thôi a.

“Muốn gì?” Đại mỹ nhân lại trở mình, nghiêng thân thể đối mặt với ta.

“Ngày hôm qua ta chưa bàn với người vấn đề giường chiếu, còn đang suy nghĩ sợ người không quen ngủ chung với người khác, nên do dự không biết có nên nằm lên giường, hay vào thư phòng mà ngủ.” Ta cũng quay người lại, đối mặt với nàng.

“Ta đúng là không quen ngủ chung với người khác! Nhưng người nghĩ xem nếu để người khác nhìn thấy chúng ta ngủ khác phòng, họ có cho ta là một thê tử hung ác, không để” phu quân “ngủ cạnh ta không a?” Nàng cố ý nhấn mạnh hai chữ “Phu quân”, khi nói đến đó còn dùng ngón tay chọc bả vai ta hai cái. Tuy rằng trước đây khi đại mỹ nhân gọi ta là phu quân luôn làm cho ta cảm thấy rung động, nhưng bây giờ bản công tử đột nhiên cảm thấy rét run, cách xưng hô này có nên sửa lại không a?

“Ách... Đây Tuyệt Ca, ta nghĩ ta hẳn nên gọi người là Tuyệt Ca tử tử, không thôi sau này chúng ta xưng hô như tử muội đi! Ta vừa không phải là phu cũng không phải quân, hai chữ” phu quân “này không đúng lắm.”

Hơn nữa mỗi lần đại mỹ nhân gọi một tiếng đều khiến tim ta nhảy dựng, thân thể cũng bắt đầu nóng lên, lòng bàn tay còn đổ mồ hôi, đây nhất định là vì bản công tử rất sợ cách xưng hô này a.

Nàng nở nụ cười sáng lạn, xích lại gần ta một chút, một tay chống mặt, khuỷu tay làm gối đầu, tay kia thì ngả ngón nâng cằm bản công tử lên. Lúc này ta mới nhận ra khoảng cách trên giường là gần thế nào, gần đến mức mùi hương tự nhiên của nàng len lút lên vào mũi của ta, hơi thở của nàng nhẹ nhàng chạm vào mặt, khuôn mặt nàng ngay trước mắt ta, chỉ cần hơi ngẩng đầu lên là có thể chạm vào làn môi đỏ mọng của nàng.

Môi nàng thoạt nhìn rất thích hợp để hôn, tối hôm qua mới đụng phải một chút mà đã có thể cảm thấy nó đầy đà mềm mại, nếu hôn thật thì sẽ mang lại cảm giác gì?

Ý niệm liên tục nhảy ra trong đầu, khiến tim ta đập như trống, cứ như nó muốn nhảy ra khỏi cổ họng của ta vậy. Ta không dám thở mạnh, sợ sẽ thổi tan đi cảm xúc lúc này. Bản công tử vì cảm giác, vì ý niệm trong đầu, vì khoảng cách rất gần này mà chân tay luống cuống, một cỗ nhiệt khí nhả thẳng lên đầu, tứ chi bủn rủn vô lực.

“Một khi đã như vậy thì ta gọi người là” nương tử “nha!”

“Không được... Không thể gọi tên ta được sao?”

Đại mỹ nhân không đáp, nàng mỉm cười nhìn ta, lại chọc má ta, nói. “Mặt bánh bao lại tới nữa!”

Ta tức giận vì nàng không chịu nghe ta nói, bèn nắm ngón tay đang nghịch mặt ta, cắn một cái. Đại mỹ nhân cúi đầu kinh hô một tiếng.

“Du còn cắn ké, người là bánh bao biết cắn người a!”

“Người không chịu tập trung nghe ta nói.” Đúng vậy! Bản công tử đang cấu kính đó thì sao.

Nàng mỉm cười, “Du còn cắn ké, ngủ đi!” Nàng kéo chăn lên cho ta.

Được rồi! Gọi là gì cũng được, không nói nữa, ngủ là việc tuyệt vời đến thế nào, không nên lãng phí thời gian để tranh cãi ầm ĩ.

Ta nhắm nghiền mắt lại, khi đang mơ mơ màng màng ta lại ngửi thấy mùi hương trên người nàng, mùi hoa mai mát lạnh bị sa màn ngăn cách lan tỏa đều trên giường, khiến ta cảm thấy an ổn, bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ.

25. Chương 25: Duẫn Tuyệt Ca (nhất) Người Xa Lạ?

Từ từ tỉnh dậy, nhìn căn phòng mới dọn vào này, đây không phải là một căn phòng cho ta cảm giác xa lạ, người nằm bên cạnh lại rất quen thuộc. Kỳ thật khi nàng không âm ỉ lại rất dễ thương. Tựa như hiện tại, nàng xoa tóc ra, một đầu tóc đen nhánh vì nằm ngủ mà rối tung trên vai và trước ngực. Nàng có khuôn mặt rất dễ nhìn, mặt trái xoan, mũi cao thẳng, môi mỏng mang theo một chút vẻ phong tình mê hoặc người khác, da thịt nõn nà, dáng người hơi gầy và đơn bạc.

Nếu khi nàng tỉnh đôi mắt không long lanh nghịch ngợm tò mò, khi nàng tỉnh nếu không cười ngốc nghếch, nếu khi nàng tỉnh nói chuyện luôn luôn có vẻ mặt và động tác phong phú như thế, nếu nàng tỉnh không để lộ ra tính tình như một đứa con nít, thì nhất định sẽ là một thanh niên tuấn nhã câu hồn không ít nữ tử.

Ta là Duẫn Tuyệt Ca, nàng là vị hôn phu Lạc Dương Trần ta mới thành thân, nói là vị hôn phu cũng không đúng, nương tử có lẽ tương đối chuẩn xác hơn, vì nàng là một nữ tử.

Từ hôm qua thành thân đến giờ, tổng cộng nàng quen ta hai ngày, nhưng ta lại quen biết nàng hơn một năm nay, nàng nhất định không biết ta đã sớm quen biết nàng, nàng cũng nhất định đã quên là đã từng gặp ta.

Ngày nào đó Hoàng Thượng lại sai người thăm tra danh sách và các bức họa của các công tử phú gia khắp nơi, để ta chọn một người làm vị hôn phu. Không đếm nổi đây là lần thứ mấy Hoàng Thượng đưa danh sách tới đây, hàng năm đều đổi mới, hàng năm ta đều chán nản.

Một đám tên và bức họa luôn làm ta cảm thấy không hứng thú, những cái tên và khuôn mặt xa lạ, ta chẳng biết ai cả. Nếu chỉ nhìn được tư liệu bên ngoài, vậy thì nội tâm của bọn hắn ra sao? Có người nào biết không? Tư liệu vĩnh viễn không bao giờ viết, ngay cả cơ hội gặp mặt còn không có, tính danh, tuổi tác, thân thể chẳng khác gì mặt của bọn họ, ngay cả những người có anh khí cao ngất cũng chỉ là hư ảo hời hợt. Và nếu chỉ dựa vào sự hư ảo đó mà quyết định chuyện cả đời mình sẽ không khỏi rất buồn cười đâu.

Hoàng Thượng tuy rằng đối đãi với ta như cha, chưa từng bức bách ta chuyện này, nhưng hôm nay không bức, không có nghĩa hắn sẽ vĩnh viễn như vậy. Ta biết, tuy rằng hắn không nói gì, nhưng hắn vẫn luôn muốn gả ta đi, dù sao đây cũng là ước vọng của hắn từ trước đến nay.

Trước đây Hoàng Thượng và Hoàng Hậu mặc dù luyện tiếu Nhạc Trinh công chúa của mình, nhưng khi nàng mới mười bảy tuổi cũng đã gả nàng đi, nên dù bọn họ có cưng chiều ta như thế nào thì ta bây giờ cũng đã qua tuổi hai mươi, chuyện kết hôn là sớm hay muộn thôi.

Càng nghĩ càng tâm phiền ý loạn, ta quyết định cải trang thành nam tử, xuất cung ra ngoài giải sầu.

Đây không phải lần đầu tiên ta xuất cung, khi cảm thấy mỗi mệt thì ta sẽ xuất cung đi chơi một chút, nhất cử nhất động của ta đều sẽ có người trình báo cho Hoàng Thượng, có lẽ hắn cảm thấy sẽ có một ngày ta phải rời khỏi cuộc sống cung đình, đi vào cuộc sống chốn dân gian, nên hắn liền buông tay để ta xuất cung.

Ta cũng biết xa xa phía sau có hai người đi theo ta, đó là Hoàng gia ám vệ mà Hoàng Thượng phái tới bảo vệ ta, mỗi ngày bọn họ đều cải trang thành người khác, khi ta muốn xuất cung bọn họ sẽ đi theo. Hoàng gia thị vệ tuy đông như thế nhưng kỳ thật chỉ có một mình ta ở lãnh cung, ta biết hậu cung nguy hiểm như biển sâu, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu phái nhiều người như vậy tới chiếu cố ta, bảo vệ ta, ngoại trừ vì muốn báo ơn cho gia gia của ta, thì họ cũng thực sự xem ta là muội muội, nữ nhân mà đối đãi.

26. Chương 26: Duẫn Tuyệt Ca (nhị) Quan Trường Sâu Thâm Như Biển Cả

Ta thật sự cảm tạ vì điều đó, họ cho ta ở lại trong cung, tìm tất cả biện pháp dưỡng dục ta thật tốt, dùng hết khí lực làm điều tốt nhất cho ta. Ta biết bọn họ rất tiếc, thậm chí ta cũng biết hàng năm khi Hoàng Thượng đưa danh sách thanh niên tài giỏi tới, hắn và Hoàng Hậu đều rất cẩn thận chọn lọc lại, luôn muốn tìm người tốt nhất mới chịu đưa cho ta.

Ta đã từng cho rằng bọn họ làm như vậy chỉ vì ta làm bọn họ tưởng nhớ tới gia gia của ta, kỳ thật những việc họ đã làm cho ta đã vượt qua phạm trù báo đáp ân tình rồi. Bọn họ chưa từng yêu cầu ta nhất định

phải trở thành một người như họ muốn, nhưng vẫn đối đãi ta như con của mình, thậm chí còn tốt hơn. Từ đáy lòng ta kính trọng họ như huynh tẩu, cha mẹ, nhưng phải sống dưới sự bảo vệ quá chu đáo này ta cũng không sung sướng gì.

Lúc còn nhỏ ta đã hiểu vì sao gia gia trước khi đi lại yêu cầu Tiên Hoàng và Hoàng Thượng không để ta có quan hệ gì với Hoàng gia hay quan lại, hai phạm trù này mặt ngoài có vẻ hoa lệ, nhưng bên trong lại đầy âm mưu và tranh đấu. Sống trong đó thì nhất định cả đời sẽ làm tù binh cho quyền lực.

Nếu ta lấy một người có dòng máu Hoàng gia hoặc con quan, dù cho người nọ chỉ có mình ta, dù cho người nọ là một người chính trực, thanh quan, nhưng cả ngày lẫn đêm vẫn phải lo lắng đề phòng bị người khác mưu hại.

Không phải cuộc sống của người thường sẽ không có mấy vấn đề này, có người chu du giang hồ, cũng vẫn sẽ có người hiểm ác, nhưng ít ra cuộc sống của người thường đơn giản hơn nhiều so với Hoàng gia và quan trường, mọi việc đều là mưu mô, đi sai một bước sẽ liên lụy đến cử tộc.

Rất nhiều người chỉ thấy được nét xa hoa của Hoàng gia và quan trường, mà quên sự thật là đằng sau đó là cả một vùng lốc xoáy, sóng ngầm luôn sẵn sàng nuốt lấy người khác. Tuy sống cuộc sống của người thường có lẽ sẽ không khá giả, nhưng được sống một cuộc sống bình thản mới là phúc.

Gia gia khi còn sống ở trong cung tranh đấu quan trường nhiều lắm, hẳn biết rõ những mối nguy ở đó, nam nhân sẽ trở thành vật hi sinh chính trị, nữ nhân thì sẽ trở thành phần thưởng. Cho dù có cẩn thận cả đời thì cũng sẽ có lúc bị gục ngã, nếu không đã không xảy ra thảm án một nhà ba mươi dư nhân khẩu của gia đình ta rồi. Hẳn hiểu ở Hoàng gia muốn sống được rất khó, chỉ cần bước một chân vào thì cả đời đừng mơ dứt ra được.

Vì thế hẳn không muốn ta lại dính vào đó, hẳn chỉ cần ta là một người bình thường, sống cuộc sống bình thường, bình thường mà chết đi, như vậy mới có thể khoái hoạt, chân chính giương cánh bay lượn trên bầu trời.

Khi gia gia mất ta còn rất nhỏ, khi trưởng thành mới biết hẳn nghĩ ngợi rất chu đáo cho ta. Vì thế tuy ta ở lãnh cung, tuy rằng người dưỡng dục ta lớn lên chính là Hoàng Thượng và Hoàng Hậu, tuy từng ấy năm Hoàng Thượng và Hoàng Hậu chưa bao giờ mở miệng xem ta là muội muội hoặc nữ nhân của họ, nhưng ta cũng không màng đến Hoàng gia và quan trường, xem tất cả đều không liên quan đến mình, cũng giữ một khoảng cách với Hoàng Thượng và Hoàng Hậu.

Duẩn Tuyệt Ca không có quan hệ gì với Hoàng thất, nhưng trong tim ta, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu luôn là anh trai và chị dâu, cha mẹ cả đời này của ta. Cho dù sau này ta không còn ở trong cung nữa thì mối thân tình này vẫn sẽ khó có thể thoát khỏi.

Xuất cung là vì muốn theo đuổi một cuộc sống bình thường, đi dạo trên những con phố náo nhiệt, đồ đẹp, thức ăn ngon đều có, nhưng ta lại muốn cất đuôi áo vệ phía sau, đi xa đến nơi họ nhìn không thấy ta, khi đó ta sẽ có thể tạm thời bỏ đi được gông cùm xiềng xích này, cảm nhận cuộc sống của người thường.

27. Chương 27: Duẩn Tuyệt Ca (tam) Gặp Nhau

Ta dồn sức chạy trốn, để ta có được nửa ngày tự do, ta không hiểu mình chạy bao xa, chạy bao lâu, khi phục hồi tinh thần lại ta đã đứng dưới tàng cây ven hồ.

Tháng ba bên hồ cảnh liễu lá lướt, nhẹ nhàng rũ xuống, từng cơn gió nhẹ thổi đến, tạo nên những âm thanh sần sật dễ nghe, cảnh liễu rủ xuống làm mặt hồ nổi lên những gợn sóng nhỏ, khiến mặt hồ sinh động hẳn lên. Bầu trời thỉnh thoảng có những chú chim đang chơi đùa với nhau, mây trắng cũng bị gió quấy nhiễu, khiến bầu trời trong xanh, ánh nắng chiếu vào ngọn cây, xuyên qua lá cây chiếu xuống đất, cảnh sắc lưu động này đã chứng kiến thời đại thay đổi nhiều năm.

Ta lúc này mới chú ý thời tiết hôm nay rất tốt, chỉ muốn ôm chân ngồi dưới gốc cây lớn ven hồ, chỉ muốn ngồi yên, không muốn làm gì cả.

“Rất đẹp đúng không?” Có người đang nói, còn là một âm thanh biêng nhác. Ta nhìn quanh, không có thân ảnh của ai cả, ta nghĩ chắc mình nghe lầm, đành cười khỏ, có lẽ ở một mình lâu quá rồi nên khi rảnh rỗi ngồi miên man suy nghĩ lại tưởng tượng ra một âm thanh đối thoại với mình?

Đột nhiên bụi cỏ cách đó không xa thoáng động, một người ngồi dậy khỏi đó, hắt đuôi người, ngáp dài. Ta nhìn mặt nghiêng của hắn, tóc bị lẩn rất nhiều cỏ khô, vạt áo ngoài rộng mở, vẻ mặt thoải mái, những chiếc lá trên ngọn cây bị gió thổi xuống rơi xuống trên mặt hắn, khiến người hắn thoạt nhìn đã thấy buồn cười lại càng thêm ngốc nghếch.

Hai mắt hắn trong suốt sáng ngời nhìn ta, ta không khỏi than thầm, dù có rất nhiều thứ hỗn tạp trên người hắn, nhưng cũng không che dấu được đôi mắt sáng trong của hắn! Hắn trừng mắt nhìn, như đang đợi ta đáp lại.

Tuy rằng hắn đang cười hì hì, thoạt nhìn là một tên công tử nhà giàu, nhưng ta vẫn cảnh giác với hắn, bắt chuyện với người không quen có phải là người không tốt hay không?

Xa xa lại có vài bóng người lại đây, ta tưởng ám vệ tìm thấy ta, không ngờ là vài gã thiếu niên. Ta nhận ra được vài người, Hoàng Thượng đã từng sai người đưa tư liệu của bọn hắn tới, ta đã từng nhìn qua một chút. Bọn họ lại gần ta.

“Công tử nhà ai mà hảo tuấn a!” Người đang nói là con cả của đại phú thương Vệ Bảo lớn thứ hai Hoàng thành: Vệ Khai Thành.

“Đúng vậy, nhưng thật lạ mặt a!” Phi tử Cẩm phi của Hoàng Thượng có một ca ca Minh Đại làm phú thương, người đang nói là con trai thứ năm của Minh Đại: Minh Dạ.

“Nếu Vệ công tử thích sao không dưỡng thành nam sủng? Nhìn hắn nhỏ nhắn da thịt lại non mềm, ở trên giường thực sự sẽ... Hắc hắc!” Tên có vẻ mặt đáng khinh này là tiểu nhi tử Hà Khuê của đại thiện nhân cả nước ai cũng biết Hà Triều Khê.

“Vệ công tử nếu không cần thì ta cần a!” Đây là con thứ ba Tiễn Đông Tương của phú hào thương nhân Tiễn Sâm chuyên kinh doanh thuyền bè.

“Vệ công tử nếu không cần thì ta sẽ xếp thứ hai, khi nào thì đến phiên ngươi?” Ánh mắt Minh Dạ tỏa sáng, lộ ra vẻ mặt dâm dăng.

“Tranh đoạt làm gì? Bản công tử có nói không cần sao? Người ngon lành như thế nếu để các người lấy chẳng khác gì để thiên hạ chê cười ta. Tuấn công tử nói cho ta biết, ngươi tên là gì? Người phương nào a? Có muốn theo ta về nhà không, ta có thể cho ngươi hưởng vinh hoa phú quý!”

Vệ Khai Thành nói xong, bốn người cùng cất tiếng cười to, đắc ý dào dạt.

Đây là con cháu của những gia đình gia thế? Ngôn ngữ hạ lưu, thật khó nghe! Ta nhíu lông mày, còn đang suy nghĩ nên đáp lời như thế nào thì Vệ Khai Thành đã đưa tay chạm vào mặt ta. Ta giãy giụa, đột nhiên lại rơi vào một vòng tay, là người vừa rồi ngồi ở trên cỏ.

“Tứ vị công tử, người này là của ta, không hỏi ta trước lại bắt người đi, nói thế nào cũng không ổn đâu?” Hai tay của hắn khoát lên vai ta, từ khóe mắt ta cũng có thể cảm giác thấy sau lưng hắn đang mị mắt, thật khác bộ dạng lười nhác vừa rồi, đáng về bây giờ mang một chút khí chất kiên định và nguy hiểm, cứ như một con báo đang rình mồi trên mặt đất, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công.

28. Chương 28: Dẫn Tuyệt Ca (tứ) Giúp Đỡ

Bốn người nhóm Vệ Khai Thành vừa nghe người phía sau lên tiếng, mắt bọn hắn ánh lên nét tức giận. Ta vận nội lực vào ngón tay, tính toán nếu bọn họ vừa động, ta sẽ ra chiêu.

“Ai nha! Lạc đại công tử, thì ra đây là người của ngươi a? Vừa rồi không chú ý tới Lạc công tử, còn tưởng đó là một người vô chủ chứ! Quấy rầy các người đi chơi thật là ngại quá, cáo từ trước.” Bọn họ liếc nhìn người phía sau ta, có vẻ rất kiêng kị hắn, vội vàng ly khai.

Bọn họ đi rồi hấn cũng buông ta ra, đôi mắt nhìn ta lại trở lại nét thuần túy, vẫn còn phẳng phất khí chất vừa rồi, mọi việc cứ như giấc mộng, như một cơn ảo giác.

“Người anh tuấn như thế cũng nên cẩn thận, những người này mỗi ngày đều ở bên ngoài bắt người, nhất là khi thấy những công tử, thiếu gia mỹ một chút sẽ không bỏ qua, lần sau nhìn thấy bọn họ nên trốn xa một chút. Lần này người may mắn, lỡ như về sau không ai ở bên cạnh người thì rất nguy hiểm. Nơi này phong cảnh tuy đẹp nhưng lần sau không nên đi một mình, nên tìm vài tên gia đình cùng đi đi!”

Hấn nói xong liền phát tay, tỏ vẻ muốn đi. Thân ảnh của hấn dao động về phía trước, bóng dáng dần dần biến thành một điểm đen phía xa xa. Ám vệ đuổi theo ta, thân thể ta phản ứng nhanh hơn đại não, ta chỉ phía trước, muốn ám vệ đi theo người kia, ta muốn biết hấn là ai.

Ta cùng ám vệ khinh công đuổi theo phía sau, nhìn chằm chằm thân ảnh của hấn. Hấn đi về phía chợ, tò mò sờ Đông sờ Tây, mua thiết nhiều hàng mây tre lá như tiểu châu châu, cầm lấy một con trong đó, chơi thật khoái trá. Vừa chơi châu châu lại vừa mua một đồng lớn gì đó. Khi ta nhìn kỹ lại thì hấn lại mua một túi bánh nướng thật lớn, ôm một đồng đồ ăn và thịt, đứng trước cửa tiệm cơm mua vài khay cơm và bột mì, sai người không biết đưa chúng đi đâu.

Lúc này sắc trời đã dần tối, ta đoán hấn định về nhà.

Ta cứ tưởng có thể hấn sẽ vào một cửa tiệm hay tửu lâu nào đó, nhưng hấn lại mang một đồng bao lớn bao nhỏ theo có vẻ muốn ra khỏi thành, ngoài thành lại không có cửa tiệm hay tửu lâu nào cả, chẳng lẽ hấn ở ngoại ô? Theo lý mà nói, những hộ phú quý không ai ở ngoại ô cả, chẳng lẽ trong nhà hấn kỳ thật không dư dả? Nhưng nếu không dư dả thì sao có nhiều tiền dư mua thức ăn và tiểu châu châu như thế?

Ta đi theo phía sau hấn, mơ hồ không rõ, càng tò mò hơn với lai lịch của người này.

Hấn quẹo vào một gian tam hợp viện rách nát, chân mới vừa bước vào sân, bên trong nhà có đến mười mấy đứa nhỏ đủ tuổi chạy vội ra đón. Bọn nhỏ thoạt nhìn vừa gầy vừa bần, trên quần áo đầy những vết vá, mặt và tay chân lấm lem. Một vài lão phụ nhân chân run rẩy từ bên trong đi ra, các bà còn gầy hơn cả tụi nhỏ, lưng lại còng xuống, tóc hoa râm, trên mặt đầy những vết nhăn qua năm tháng, y phục trên người ngắn ngủn.

Công đạo ám vệ dừng kinh động bọn họ, ta trốn trên ngọn cây nhìn xuống.

“Trần ca ca, người tới rồi?”

“Oa! Trần ca ca mua thiết nhiều ăn ngon!”

“Trần ca ca chúng ta đi chơi đi!”

Bọn nhỏ líu ríu nói chuyện, luôn miệng gọi “Trần ca ca”, rất vui khi hấn đến. Hấn đặt vật đang cầm trên tay xuống bàn, con tiểu châu châu kia lung lay sắp ngã, có lẽ chỉ vì còn có một chân, hấn bèn chống chân nó lên.

Hấn lấy từ trong lòng ngực ra thiết nhiều tiểu châu châu, phát cho mỗi người một con. Bọn nhỏ nín hấn, kéo hấn, muốn hấn chơi chung với bọn nhỏ, xiêm y của hấn đều bị vấy bẩn, nhưng hấn lại không ngại, còn bế vài đứa còn nhỏ lên cao cao, náo loạn một hồi lâu khắp sân.

29. Chương 29: Dẫn Tuyệt Ca (ngũ) Tò Mò

“A Sinh, A Mậu, hai người các người rửa tay trước, rồi hỏi bà nội xem những cái này để ở đâu, đêm nay sẽ có nhiều đồ ăn lắm, giúp Trần ca ca dọn những thứ này ra, sau đó rửa thức ăn, được không?”

A Sinh và A Mậu có lẽ là hai người con trai lớn nhất trong bọn, nghe lời hấn đi chuẩn bị, cũng có mấy đứa nhỏ tuổi lớn hơn một chút vội vàng chạy tới giúp đỡ, những người khác ngồi chồm hổm trên mặt đất chơi châu châu, miệng cười rất hồn nhiên.

“Các người phải nghe lời bà nội! Các bà ai cũng rất vất vả, phải biết giúp họ biết không?” Hấn nói với mấy đứa nhỏ ngồi chồm hổm trên mặt đất. Bọn nhỏ nghe lời gật đầu.

“Hảo ngoan, nếu các người nghe lời, Trần ca ca sẽ thường xuyên tới thăm các người, dẫn các người ra ngoài chơi.” Hấn xoa đầu đứa nhỏ.

Hấn lại đến gần mấy phu nhân đi đứng không tiện kia.

“Trương nãi, Tôn nãi, Chu nãi, ta có mua vài thứ đến, hẳn là có thể để dành ăn mấy ngày, cơm và bột mì ta cũng đã đặt rồi, nhưng chắc ngày mai mới có thể đưa tới được, mọi người hôm nay ăn bánh nướng lấp bụng trước đi!”

“Ta nghĩ khi bột mì giao tới các ngài có thể dạy bọn nhỏ làm bánh mì, có nhiều đứa nhỏ có sức khỏe, có thể giúp các ngài chia sẻ những chuyện vặt vãnh, sẽ không mệt mỏi như vậy nữa đâu.” Hấn dừng một chút, suy nghĩ trong chốc lát rồi nói.

Ba lão phu nhân rưng rưng nước mắt, nói không nên lời, chỉ kéo tay hấn, không nói nổi lời cảm tạ.

“Lạc thiếu gia, buổi tối ở lại ăn cơm đi?”

“Chu nãi nãi đừng khách khí a! Ta còn phải về nhà ăn cơm, về trễ mẹ sẽ mắng ta.” Hấn le lưỡi nháy mắt mấy cái, lão nhân gia nở nụ cười.

Đi ra khỏi tam hợp viện, hấn không vội vàng về nhà, mà vừa đi vừa nhìn chung quanh, du ngoạn cảnh sắc ven đường, tiêu sái đi vào cổng thành. Đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, bèn lấy một con tiểu châu châu trong lòng ngực ra, người này thật đúng là một đứa nhỏ trong hình hài người lớn, chơi tiểu châu châu hăng say, cực kỳ vui vẻ.

“May mà còn chừa lại một con”. Ta nghe thấy hấn lầm bầm lầu bầu mà không khỏi bật cười.

Đi đến nửa đường, hấn ngẩng đầu lên, “Nguy rồi! Mặt trời đã xuống núi, mẹ sẽ mắng cho mà xem!” Những lời này trung khí mười phần, ngay cả hai ám vệ chưa từng có biểu cảm bên cạnh ta cũng nhếch miệng cười.

Hấn vỗ đầu của mình rồi nhấc chân chạy như điên, ta vội vàng cùng ám vệ tăng tốc, đi theo hấn về đến nhà, chờ hấn vào căn hộ rộng lớn được sơn màu đỏ, nương theo ánh sáng đèn lồng, ta thấy bảng hiệu viết hai chữ “Lạc phủ” rất rõ ràng.

Ta biết trong triều quan viên không có ai họ Lạc, mà toàn bộ kinh thành chỉ có họ Lạc là phú hộ, cũng chính là gia đình của muội muội Hoàng Hậu được gả vào Lạc gia. Lạc gia kinh doanh sản nghiệp hạng mục rất nhiều, gia sản phú hậu, ngay cả ta ở sâu trong cung cũng nghe tiếng, nhưng lạ là chưa từng thấy tên hấn trong danh sách Hoàng Thượng đưa ta, chẳng lẽ hấn đã sớm có hôn phối? Nhưng nhìn hấn như một đứa nhỏ lớn đầu như thế thì làm sao có người chịu làm thê hấn được.

Hấn tuy rằng nhìn như con nít, nhưng khi hấn bảo vệ ta, hay khi hấn chiếu cố những phu nhân và trẻ em ở ngoại ô lại trông rất đáng tin cậy.

Đủ loại nghi vấn làm ta sinh ra vạn phần hiếu kỳ tò mò với hấn, ta muốn biết hấn đến tột cùng đúng là hạng người gì, ta muốn biết hấn đang làm những gì, ta muốn biết tất cả, những chuyện có liên quan đến hấn ta đều muốn biết.

Ta ra lệnh ám vệ đi điều tra gia thế của hấn, điều tra quan hệ của hấn với những phu nhân và đứa nhỏ ở ngoại ô. Rất ít có chuyện gì có thể khiến ta sinh ra lòng hiếu kỳ mãnh liệt như thế, đây cũng là lần đầu tiên ta thỏa mãn khi mình bận rộn, cũng là lần đầu tiên cảm thấy có mục tiêu của cuộc sống.

30. Chương 30: Duẫn Tuyệt Ca (lục) Điều Tra

Ám vệ hồi báo tốc độ nhanh hơn tưởng tượng của ta, không quá ba ngày, tư liệu cơ bản đã giao trên tay ta.

”Lạc Dương Trần, Lạc phủ Đại công tử. Con cả của Lạc phủ thủ phủ Lạc Mông Dực và Thích Ngưng Sương. Lạc phủ sở hữu Lạc thị trang doanh, Lạc thị tửu lâu, Lạc thị bố trang, Lạc thị tiệm may, Lạc thị tiệm rèn. Trong giới thương nhân có câu, sản nghiệp của Lạc thị do được Hoàng gia và quan lại chống lưng mà trải rộng ra khắp nơi, chín phần lợi nhuận đều hiến cho Hoàng thất, cũng là thương nhân hàng năm dâng kim tiền cho triều đình nhiều nhất.

Cha là Lạc Mông Dực, không có tiểu thiếp, đang sống ở kinh thành, nguyên quán Nam Đô Đông Quận, là con trai độc nhất của họ Lạc, phụ mẫu đều mất; Mẹ là Thích Ngưng Sương, cũng ở kinh thành, nguyên quán Nam Đô Tây Truân, là song bào muội muội của Hoàng Hậu Thích Lãm Tuyết, phụ mẫu đều mất; Có hai đệ đệ, Nhị đệ Lạc Dật Trần, năm mười lăm tuổi đã giúp đỡ kinh doanh Lạc thị tiệm rèn, mới vừa kết hôn, không có tiểu thiếp, thê tử Quý Tư Giai là thứ nữ của Binh Bộ Thượng Thư Quý Vĩ; Tam đệ Lạc Phi Trần, năm mười bốn tuổi đã hiệp trợ kinh doanh Lạc thị tửu lâu, độc thân, hôn thê Bạch Phúc Quê là chất nữ của lễ bộ thị lang Bạch Hậu Chiếu.”

Sản nghiệp của Lạc thị lớn kinh người! Nếu không phải Thích Ngưng Sương là bào muội của Hoàng Hậu, hàng năm Lạc thị lại hiến rất nhiều tiền cho Hoàng thất thì chỉ sợ công cao của Lạc thị chấn động đến trời, khiến đế vương sinh nghi kỵ.

Lạc thị kinh doanh cũng vô cùng thông minh, phát triển những ngành có khả năng kiếm tiền rất cao, dựa theo lợi nhuận họ có, muốn tiến sâu vào các ngành nghề khác tuyệt đối cũng không là vấn đề, nhưng lại chỉ phát triển tửu lâu, tiệm vải, xưởng đúc, trang doanh, không hề kinh doanh gì khác, để tránh cây to đón gió, cấu thành uy hiếp trong lòng Hoàng Thượng.

Có thể trở thành thủ phủ thì Lạc Mông Dực và Thích Ngưng Sương quả nhiên không phải nhân vật đơn giản, vừa khiến sản nghiệp của mình phát triển rất tốt, lại vừa hiến lợi nhuận cho Hoàng thất, đem sản nghiệp thành nơi ủy thác kinh doanh cho Hoàng gia, để tránh họa của Hoàng cung.

“Lạc Dương Trần, năm nay mười tám tuổi, độc thân, không có đối tượng hôn phối. Biết văn không biết võ, không có quan chức, không giúp đỡ việc kinh doanh cho gia đình, hằng ngày dành thời gian để ăn cơm, ngủ, đi dạo, vào thanh lâu nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng thì viết nhật kí.”

Không biết võ? Vậy hẳn ngày ấy dựa vào cái gì mà động thân đối kháng với đám người kia? Hai đệ đệ đều đã có hôn phối và cũng giúp đỡ việc kinh doanh trong nhà, Lạc Dương Trần năm nay đã mười tám, vừa chưa có kết hôn, lại cũng không giúp đỡ việc kinh doanh gì cả, nguyên nhân là vì sao? Chưa kể lại thích đi thanh lâu, nhưng lần đầu nghe thấy vào thanh lâu nói chuyện phiếm? Thật sự là trước đây chưa từng gặp, đây là dạng sở thích kỳ quái nào thế này?

Ta không tự chủ được nhú lông mày, tư liệu có rất nhiều điểm quái dị.

Nhưng người này sống cuộc sống không làm gì, chỉ biết đi thanh lâu, có lẽ vì thế mà bị Hoàng Thượng cắt bỏ trong danh sách, chẳng trách ta chưa bao giờ thấy hắn trên danh sách. Cứ xem tư liệu sẽ nhìn không ra kết quả, hay là trước hết điều tra những người ở tam hợp viện ở ngoại ô đi!

“Thuộc hạ có nói chuyện phiếm với Lạc phủ hạ nhân. Bọn họ nói đứa nhỏ lớn nhất tên là A Sinh, bọn chúng đều là những đứa nhỏ bất hạnh, trong nhà nuôi không nổi, thậm chí còn thiếu nợ, nên cha mẹ chúng không mang chúng đi, thừa dịp nửa đêm chạy trốn, còn có những người muốn đem bọn họ bán vào những căn hộ phú quý làm người ở, thậm chí còn có người còn định bán nữ nhân của mình vào thanh lâu để trả nợ nần, mỗi tháng còn có thể lĩnh tiền thưởng làm ra từ da thịt của nữ nhân. Không có ai chiếu cố, chúng sợ bị bán đi nên trốn đến nơi này, thấy tam hợp viện không ai ở bèn trốn vào trong.”

“Còn ba lão nhân gia, con Trương nãi nãi cưới vợ về lại đuổi bà ra khỏi nhà; Hàng xóm của Tôn nãi nãi khi dễ một lão nhân cơ khổ không chỗ nương tựa nên xâm chiếm tài sản của bà, hại bà lưu lạc đầu đường; Chu nãi nãi nghe nói con đến kinh thành đi thi đậu rồi, bèn bán của cải lấy tiền lên kinh, nhưng tìm không thấy đứa con, vòng vo qua lại cũng dùng hết tiền, ba người cũng đến nơi đây ở lại. Lão nhân gia làm một chút nghề thủ công, may vá kiếm lương bổng ít ỏi, bọn nhỏ thì ra ngoài ăn xin, những đứa nhỏ không đi thì đi hái dưa, trái cây và rau xanh, hoặc đi đến thôn quê hái một chút trái cây và nhật củi.”

31. Chương 31: Dẫn Tuyết Ca (thất) Do Thám Trong Đêm

“A Sinh nói lần đầu tiên hắn thấy Lạc công tử là ở chợ, Lạc công tử đang mua đồ. Bọn trẻ khi đó mặt trời lặn rồi mà vẫn không kiếm được đồ ăn, rất nhiều đứa nhỏ đói bụng đến mức chịu không nổi, Thanh nhi tuổi nhỏ nhất thậm chí còn bị bệnh. A Sinh biết ăn trộm tiền sẽ bị đưa vào quan phủ, sẽ bị đánh gãy tay chân, nhưng trong nhà nhiều đứa nhỏ như vậy cũng không còn cách nào khác. Hắn thừa dịp Lạc công tử không chú ý, trộm túi tiền của hắn, mua thức ăn và thuốc vội vàng chạy về ngoại ô.”

”A Sinh mới buông túi đồ xuống, sau lưng đã có người vỗ vai hắn, đó là Lạc công tử. Hắn hoảng sợ, cuống quýt quỳ xuống đất, khóc cầu Lạc công tử khai ân tha thứ, nhưng Lạc công tử lại đỡ hắn dậy, phỉ phỉ bụi trên người hắn, thực nghiêm túc nói: ”Ta đi theo ngươi suốt đường về, muốn biết ngươi lấy tiền của ta để làm gì. Ngươi thoạt nhìn không giống một đứa nhỏ hư hỏng, nhất định là vì gặp khó khăn rất lớn, bắt đắ dĩ mới làm như vậy. Từ nay về sau ta sẽ thường lui tới nơi này thăm các ngươi, sau này có chuyện gì khó xử cũng có thể nói với ta, không được đi trộm tiền của người khác nữa.”

“A Sinh nói Lạc công tử là người tốt, không những không trách hắn, còn lập tức tìm thầy lang đến giúp Thanh nhi chữa bệnh, cũng thường xuyên mua đồ cho bọn trẻ ăn, thậm chí hắn nói chờ bọn trẻ lớn một chút sẽ cho chúng đi học.”

“Hắn giúp tam hợp viện đã bao lâu rồi?”

“Hơn nửa năm. Thuộc hạ còn tra được Lạc công tử mấy tháng trước có mua một khoảnh đất yên tĩnh trong thành cho xây dựng rầm rộ một túp hợp viện hai tầng lầu, hắn yêu cầu công nhân thi công ngoại trừ chính sảnh ở lầu một và phòng bếp ra thì nơi khác hãy xây thành một căn phòng chung thật lớn, lầu một phòng lớn hơn một chút, thuộc hạ đoán đây là dùng cho những lão phu nhân và trẻ nhỏ trong tam hợp viện.”

Thì ra là thế, nhìn hành vi cử chỉ thường ngày của hắn còn tưởng hắn chỉ là một đứa nhỏ lớn đầu hồ đồ, thật nhìn không ra hắn có tâm như vậy. Tư liệu và cả diện mạo của hắn thật khác xa những việc hắn đã làm cho tam hợp viện.

Ta lại càng hứng thú hơn với Lạc Dương Trần, người này thật thú vị, ta quyết định tự mình điều tra những dấu vết hắn để lại.

Ban đêm ở trong tối thăm dò sẽ thuận lợi hơn, ta mang theo vài áo vệ mặc quần áo dạ hành lên vào Lạc phủ, đi thẳng đến phòng của Lạc Dương Trần. Khi tiếp cận cửa sổ phòng của hắn, có một nam một nữ đi ra khỏi phòng. Ta không muốn phí sức đấu với bọn họ, cũng sợ làm bị thương hai người này, nên sai áo vệ đánh bất tỉnh họ, sau đó phân phó áo vệ canh chừng ở cửa sổ.

Ta một mình xông vào phòng, phòng của hắn không nhỏ, vào cửa có rất nhiều bình phong, tất cả đều được dựng giống cổng vòm, bên phải là thư phòng, bên trái là phòng ngủ. Nương ánh trăng có thể thấy nơi này được dọn dẹp rất sạch sẽ chỉnh tề, đi đến bàn học vẫn không tìm thấy cái gì có khả năng cung cấp thông tin. Tùy tay sờ soạng giá sách lại đụng phải một cuốn sách nhô ra, ta lấy xuống giở ra xem, trong đêm tối vẫn có thể nhận ra đây là một quyển nhật ký, ta sờ trang giấy mềm mại kia, bìa sách viết “Văn thao nguyên niên”, cuốn này có lẽ hắn viết từ năm trước, nếu mất chắc hắn cũng không chú ý tới đâu.

Ta vội bỏ vào trong lòng ngực, định khi hồi cung sẽ đọc, đang định đi khỏi thì trong phòng ngủ lại truyền ra thanh âm khàn khàn còn ngái ngủ.

“Điệp Thúy, là người sao? Ta muốn uống nước.”

Ta thản nhiên bưng nước trà ra sa mành, hắn uống nước xong lại nhắm mắt ngủ, phát ra tiếng hít thở đều đặn. Ta nhẹ thở phào, đang định xoay người, không ngờ lại bị hắn nắm cổ tay kéo xuống, ngã vào trong ngực của hắn, nếu không phải trên mặt còn che một lớp vải nhấc nhỏ mình không được hành động thiếu suy nghĩ, thì chỉ sợ ta đã sớm kinh hô ra tiếng.

Hắn hít thở không đổi, miệng hồ ngôn loạn ngữ thì thào gì đó, vẫn đang chìm vào giấc mộng, ta sợ tới mức tim nhảy như muốn bay khỏi ngực.

Đang muốn giãy giụa thoát khỏi vòng tay đó, người nọ lại xoay người ôm ta từ sau lưng.

32. Chương 32: Duẫn Tuyệt Ca (bát) Người Trên Giường

Hắn ôm ta rất chặt, buông bàn tay đang nắm lấy tay của ta ra, tay kia lại vòng qua ôm lấy thắt lưng, trên lưng ta cảm thấy lồng ngực hắn không cường tráng như nam tử, mà lại mềm mại như... Nữ tử?

Trong lòng chấn động, ta cuống quýt đứng dậy, chặn trên người hắn đã bị ta đẩy ra, rớt xuống dưới thân hắn, tay chân hắn dang ra hình chữ đại (11) trên giường, sợi tóc đen nhánh sáng bóng dưới ánh trăng, khuôn mặt hắn ngủ thật thanh tú, tựa như một nữ tử.

Ta muốn xác định mình không gặp ảo giác, bèn đánh bạo, hít sâu một hơi, đặt lòng bàn tay lên trước ngực của hần. Hần vẫn không tỉnh, chỉ trở mình một cái.

Quả nhiên đúng vậy, hần không phải hần, mà là nàng!

Có được sự cảm nhận chân thực rồi khiến ta ngỡ ngàng trước kết quả ngoài ý muốn này, điều ngoài ý muốn ở đây là khi tay ta đặt trước ngực nàng ta lại cảm thấy tâm phiền ý loạn, cứ như những sợi tơ rối lại khó gỡ trong lòng; Và điều khó gỡ nhất trong lòng ta là vì sao ta lại cảm thấy... Thất vọng?

Cảm xúc phức tạp kêu gào trong lòng, tay chân ta hoảng đến mức ngay cả chần cũng quên đắp lại cho nàng, tức tốc nhảy ra cửa sổ, dùng khinh công phóng qua nóc nhà đối diện, trên đường về hoàng cung tốc độ của ta mới từ từ giảm lại.

Khi ta ngồi trong cung uống trà, ám vệ mới thở hổn hển trở về. Trước kia ta đuổi không kịp bọn họ, bây giờ tốc độ của ta đủ để ung dung nhìn bọn hần thở hồng hộc đuổi theo, nhưng lúc này ta không có cách nào cảm thấy vui sướng vì khinh công của mình tiến bộ được cả.

Ở ven hồ, ở tam hợp viện, trên đường cái, tất cả tư liệu đều viết đó là hần, nhưng không ngờ sự kiện trên giường kia hần lại biến thành “Nàng”, rốt cuộc người đó có đúng là nàng không?

Trong đầu ta thân ảnh của nàng cứ hiện ra, làm ta buồn bực không thôi, hơi thở tức trong lòng, càng giãy giụa suy nghĩ hít sâu một hơi, trái tim lại càng trầm xuống. Ta không kiên nhẫn phát tay, muốn đem những nhiễu loạn trong lòng cứ như ruồi bọ đuổi ra ngoài, nhưng ta biết việc này khó khăn hơn nhiều.

Ngoài cửa sổ bóng tối dần sáng lên, sắc trời từ từ hiện rõ, ta trần trọc, khó ngủ cả một đêm, tâm tình không thoải mái làm người ta rất mỏi mệt.

Tơ mắt nhìn cung nữ Ngô Đồng đưa đồ ăn sáng tới, tiểu thái giám Đông Ca nhi dọn bữa sáng chưa hề đụng tới của mình, lại đưa cơm trưa tới, ta không muốn đứng dậy, mệt quá, rất mệt.

Khi bữa cơm chiều được dọn đi, Hoàng Hậu nương nương vô cùng lo lắng chạy vào, ta đang muốn đứng dậy quỳ xuống, Hoàng Hậu nương nương ngồi bên giường, ngăn ta ngồi dậy, lại dịu dàng đưa tay sờ trán ta.

“Tuyệt Ca, làm sao vậy? Bọn họ nói người một ngày chưa ăn gì cả, Bồn cung thực sự lo lắng. Có phải bị bệnh hay không? Truyền thái y đến nhé?” Nàng lo lắng hỏi.

“Ta không sao, chỉ là ngày hôm qua ban ngày đọc sách, ban đêm luyện võ, nên hôm nay cảm thấy hơi mệt một chút, nghỉ ngơi một lát sẽ không sao đâu. Chuyện nhỏ như thế mà làm phiền Hoàng Hậu nương nương tới đây, trong lòng Tuyệt Ca cảm thấy thật áy náy.” Ta miễn cưỡng cười.

“Chúng ta là người một nhà, không có việc gì phải áy náy cả. Bồn cung và Hoàng Thượng cũng có bàn với nhau không nên sắp xếp lịch học nhiều như vậy nữa. Người cũng thật là, miễn cưỡng mình thành như vậy, bây giờ lại đổ bệnh. Hôm nay Bồn cung đi khuyên giải Hoàng Thượng, xin Hoàng Thượng có thể ân chuẩn giảm bớt lịch học của người. Khí sắc người kém như vậy, Bồn cung không thể yên lòng. Uyên Ương, nhanh đi mời thái y lại đây!”

Vì không muốn nghịch ý tốt của Hoàng Hậu nương nương, ta để mặc cho thái y bắt mạch.

“Phó thái y, Tuyệt Ca bị gì vậy?”

“Bẩm Hoàng Hậu nương nương, Duãn nương nương thân thể không có việc gì cả, nhưng bị cảm lạnh, cật thân kê một toa thuốc giúp Duãn nương nương khư hàn là được.”

“Vậy làm phiền Phó thái y, muốn được liệu gì cứ việc lấy dùng, không cần tiếc đâu.”

Phó thái y tóc trắng xóa run rẩy kê toa thuốc, Đông Ca nhi đi theo hần lấy thuốc.

“Tuyệt Ca, người không có việc gì là tốt rồi, sao lại không khoẻ vậy? Hay là ngồi dậy, dùng bữa tối rồi uống thuốc, được không?”

“Tạ ơn Hoàng Hậu nương nương.”

“Nằm một lát đi, Bồn cung không làm phiền người nghỉ ngơi nữa, người cần gì cứ nói một tiếng, Bồn cung sẽ sai người chuẩn bị. Hai ngày nữa không cần đi học, hảo hảo nghỉ ngơi.”

(11): Hình người nằm giang tay ().

33. Chương 33: Duẫn Tuyệt Ca (cửu) Phạt Người Ra Cung

Ngày kế, Hoàng Thượng sau khi lâm triều cũng tới lãnh cung.

“Tuyệt Ca, người hay cùng với ám vệ đi ra ngoài luyện thân thủ, trăm mặc kệ, nhưng hơn nửa đêm người ra ngoài lỡ như gặp phải chuyện gì nguy hiểm thì làm sao bây giờ? Người xem, tuy rằng bình an trở về, nhưng lại đổ bệnh như thế, người kêu trăm sao có thể yên tâm được?”

Vì ta xảy ra chuyện nên Hoàng Thượng nhất định phải truy vấn những ám vệ của ta. Ta mỉm cười với những ám vệ phía sau Hoàng Thượng, cảm kích bọn hắn đã nói dối hộ ta, không khai ra đêm đó ta đi thăm dò Lạc phủ.

“Hoàng Thượng, Tuyệt Ca không có việc gì, Tuyệt Ca còn quấy nhiễu thánh giá, làm phiền Hoàng Thượng bận rộn trăm chuyện còn phải lo lắng cho Tuyệt Ca, xin Hoàng Thượng giáng tội.”

“Người hôm qua gần như không ăn gì cả, làm Hoàng Hậu lo lắng không thôi; Trăm hôm qua chính sự quần thân, không rảnh đến thăm người, nghe tin người bị bệnh lòng trăm nóng như lửa đốt, đúng là phải nên phạt người, như vậy lần sau người mới có thể nhớ phải trân trọng cơ thể của mình.” Hoàng Thượng nghiêm trang nhìn ta, ta tự biết mình không đúng, sẵn lòng chịu phạt.

“Hảo! Trăm định tội cho người, phạt người ba tháng chỉ cho chơi không cho phép học.”

Đáp án nảy ra thành linh làm ta nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào, ta nhìn thẳng Hoàng Thượng một hồi lâu, Hoàng Thượng nhin cười không được, phì cười ra tiếng, khiến ta cũng cười theo.

“Hoàng Thượng” phạt “Tuyệt Ca chơi ba tháng, Tuyệt Ca nghĩ như vậy không đủ để xử phạt sai lầm của Tuyệt Ca.”

“Ác? Vậy người có đề nghị gì, nói ta nghe một chút.”

“Hoàng Thượng, Tuyệt Ca tự biết tội không thể tha thứ, khẩn cầu Hoàng Thượng” phạt “Tuyệt Ca ra cung chơi ba tháng.” Không bằng nhân cơ hội này ra cung đi chơi một chút, ba tháng hẳn là đủ để ta tiêu hóa những việc không vui này, để ta khôi phục lại thành chính mình!

“Cũng được, rồi cũng sẽ có một ngày người xuất cung thôi, nhưng phải dưỡng thân thể cho khỏe mới được đi ra ngoài. Không cho phép đi xa, phải mang theo luôn người hầu hạ, trăm sẽ an bài cho người một chỗ ở thật tốt, chỉ cho đi chơi trong kinh thành a!” Hoàng Thượng trầm ngâm một hồi lâu liền quyết định.

“Tạ ơn Hoàng Thượng ân điển.”

Ở trong cung tĩnh dưỡng mấy ngày, đợi đến ngày xuất cung, đột nhiên nhớ ra quyển nhật kí đêm nọ mang về vẫn còn nhét dưới gối, không có cơ hội mở ra xem, nếu bây giờ xuất cung thì nên tìm một cơ hội trả lại cho nàng đi!

Thuận tay dấu nó vào túi, lại thấy Hoàng Hậu nương nương đang đứng ngoài cửa.

“Tuyệt Ca? Người là Tuyệt Ca? Một thân y phục nam tử trông thật nho nhã, Bồn cung nhận không ra người, trước đây người mặc y phục nữ tử cũng đẹp, lỡ như sau này có một công tử phong lưu nào đó để ý tiểu Tuyệt Ca nhà chúng ta, thì Bồn cung cũng phải lo lắng a. Bây giờ Bồn cung lại thật sợ người trêu chọc những tiểu cô nương, làm tổn thương con tim của các nàng, trời sinh đúng là quá sức ưu ái cho người rồi.” Trong mắt Hoàng Hậu nương nương vừa kinh hỉ vừa khen ngợi, còn sẵn tiện trêu chọc ta.

“Tuyệt Ca xuất cung ba tháng nhưng lại làm Hoàng Hậu nương nương tự mình đến đưa, Tuyệt Ca...” Hoàng Hậu nương nương đưa tay, ngăn ta lại.

“Bồn cung khi nào xem người là người ngoài? Đứa nhỏ này thật đa lễ, đừng nói những câu có tội hay không, còn xin ta trị tội, những câu đó mới là tội đáng chết vạn lần đấy, Bồn cung không muốn nghe, người chỉ phải đáp ứng Bồn cung, đi ra ngoài phải bình an trở về, biết không?”

Gật gật đầu. Đã biết, chị dâu, mẹ.

Nàng nở nụ cười, “Lúc này mới ngoan. Hoàng Thượng vốn cũng muốn tới đưa ngươi, nhưng hôm nay quan ngoại lại trình lên rất nhiều tấu chương, không thể phân thân tới được. Hoàng Thượng muốn Bỗn cung nhắn với ngươi là bên ngoài có thiếu gì thì cứ nói, Hoàng Thượng sẽ phái người đưa cho ngươi. Hoàng Thượng đã an bài một chỗ ở thật tốt, đối phương chỉ biết ngươi là con một người bạn cũ của Tiên Hoàng, cẩn thận đừng để lộ thân phận, ngoài cung không hẳn là an toàn, khi xuất môn mọi chuyện đều phải cẩn thận, chơi chưa đủ ba tháng mà nếu mệt thì cứ về a!”

Nàng vỗ vỗ hai gò má của ta, ta lên xe, xe đi thật xa, vén màn xe lên ta vẫn còn thấy Hoàng Hậu nương nương còn đứng ở đó vẫy tay chào tạm biệt ta.

Thì ra đây là cảm giác xa nhà, tuy rằng ngươi có đi xa thế nào ngươi cũng có thể nhớ rõ, nơi đó vẫn có cha luôn mỉm cười chờ ngươi, nơi đó vẫn có mẹ chờ ngươi trở về tán gẫu.

Dù có đi xa nhưng con tim sẽ mãi ở nhà, nếu làm được như thế thì nhà cũng ở ngay cạnh mình thôi.

34. Chương 34: Dẫn Tuyệt Ca (mười) Gặp Lại Người Cũ

Ngồi trong xe khiến ta chán đến chết, đã niệm câu “Bất dĩ vật hỉ, bất dĩ kỷ bi” (12) nhiều như vậy mà bây giờ mới biết cảnh chỉ lọt vào trong mắt, mà không thể quán triệt trong lòng được, “Bất vi ngoại vật sở dịch” thì ra lại khó như vậy, khó trách các vị thánh hiền lại luôn miệng căn nhắc niệm kinh là việc chỉ nên làm khi trong lòng không vướng bận gì cả. Nhưng trên đời nghịch cảnh nhiều vô số kể, ví dụ như khi thấy những người sống đầu đường xó chợ tâm sẽ không khỏi bị dao động, thế gian khó đạt được sự tiêu sái, đành phải viết trên giấy để đạt được đến cảnh giới đó thôi.

Nhớ khi gia gia qua đời, ngay cả cảm giác bi thương, khổ sở, cô đơn lạnh lẽo khi đó cũng chưa bằng bây giờ, cảm xúc hụt hẫng như lúc này rốt cuộc là gì? Vô luận nó là cái gì, ta cũng hy vọng nó có thể biến mất trong ba tháng thôi.

Xe ngựa đi không nhanh, nhưng rất nhanh đã tới nơi, xa phu vén màn lên, ta ló đầu ra nhìn xung quanh, nhìn thấy một đại môn được sơn màu đỏ, bên trên viết hai chữ “Lạc phủ” rất rõ ràng.

Đây là chỗ Hoàng Thượng an bài cho ta ở? Ta không khỏi cười khổ, ngũ vị hỗn tạp quá nhiều trong lòng, cuối cùng lưu lại một hậu vị thật chua xót, phủ kín tất cả giác quan, âu cũng là việc tốt.

Nó bắt đầu như thế nào thì chấm dứt như thế đi!

Lạc phủ hạ nhân ra ngoài đón. Trước đây ta chỉ mới đọc được tư liệu của Lạc Mông Dực và Thích Ngưng Sương, bây giờ mới được nhìn thấy chân nhân, không thể để xảy ra sơ sót được, ta cũng muốn nhìn một chút, có thể phát triển Lạc thị sản nghiệp lên tầm cao như vậy đến tột cùng là thần thánh phương nào.

Tiến vào quý phủ, ta lại bị cảnh tượng trước mắt làm kinh sợ, tiền viện hoa viên mặc dù không lớn, nhưng mỗi gốc cây, mỗi cây trong chậu, mỗi đóa hoa hay cành cây đều là giống quý. Những bông hoa và cây cảnh trong vườn chỉ có thể xưng là tuyệt phẩm, dù chỉ một gốc cây bất kỳ trong đó cũng đã vô giá, nên nếu nói khoảng sân này trồng toàn cây tiền tài cũng không sai.

Lên phía trước là một cây cầu nhỏ, bên phải là hòn non bộ giả sơn giả thủy, đứng trên đây có thể nhìn thẳng vào phòng khách, quẹo qua trái là tới một chòi nghỉ mát, dưới đình là một tòa tiểu hồ, trong hồ có rất nhiều giống cá chép quý, một góc nhỏ trồng hoa sen lay động trong gió, trời sắp vào hè càng làm tăng thêm mấy phần phong tình.

Lạc phủ tuy rất phú hậu, nhưng không ngờ từ hoa viên, sân, cầu, chòi nghỉ mát, đến tận phòng khách lại có thể gọi lên hứng thú của người khác nhiều như thế, chủ nhân nơi đây đúng là có gu thẩm mỹ rất cao cấp.

Chính sảnh ngoài đồ dùng trong nhà ra, trên tường còn treo rất nhiều tranh chữ, những bức họa chắc chắn cũng do những danh họa nổi tiếng vẽ, không hề có đồ vật dư thừa, đồ đạc được bài trí gọn gàng khiến không gian thật rộng rãi, thể hiện được việc chủ nhân rất hào phóng.

Lạc Mông Dực và Thích Ngưng Sương an vị ở chính sảnh, vừa nhìn thấy ta đã rảo bước ra cửa đón. Lạc Mông Dực ánh mắt sáng ngời rất có thần và uy nghiêm, không giống thương nhân lắm, ngược lại giống một quyền thần đương triều hơn; Thích Ngưng Sương tuy là muội muội song bào của Hoàng Hậu nương nương,

diện mạo tương tự, nhưng không có vẻ nhã nhặn lịch sự đoan trang như Hoàng Hậu, mà trông có vẻ rất thông minh linh động, phong nhã hào hoa. Đôi mắt Lạc Dương Trần rất giống mẫu thân của nàng, đáng tiếc vẻ nghịch ngợm tính trẻ con đó lại che giấu đi đôi mắt này.

Ta giờ phút này lại nhớ tới Lạc Dương Trần, không khỏi cảm thấy chua xót. Phải tới khi nào mới có thể quên đi sự thật tàn khốc này trong đầu chứ? Thật có ngày ấy sao?

(12): Không vui vì cảnh, không buồn vì mình

35. Chương 35: Duẫn Tuyệt Ca (mười Một) Nhất Định

“Tại hạ Duẫn... Duẫn Tẫn Hoan, bá kiến Lạc lão gia, Lạc phu nhân. Tẫn Hoan đến quấy rầy, làm phiền Lạc lão gia, Lạc phu nhân quá.” Ta lấp bắp, không biết vì sao lại không muốn dùng tên thật, cứ như muốn che dấu gì đó, nhưng lại không biết đó là gì.

“Mau mau, mời ngồi! Liên Tâm, dâng trà. Lạc Nhất, Lạc Nhị, đem bọc hành lý của Duẫn công tử vào sương phòng. Duẫn công tử, cứ xem đây là nhà mình, không cần giữ lễ tiết a!” Lạc lão gia mời ta ngồi.

“Lão gia, người nhìn Duẫn công tử xem, đúng là rất có lễ phép, khó trách Hoàng Thượng và Hoàng Hậu gửi phong thư tới, nhắc đi nhắc lại mãi, công đạo chúng ta hãy chiêu cố hân thật tốt.” Lạc phu nhân cười nói.

“Quả thật không tồi, nếu nghịch tử kia của chúng ta có thể giống Duẫn công tử như vậy ta đây cũng yên tâm được một nửa.” Lạc lão gia mỉm cười.

“Duẫn công tử, nhìn người có lễ tuổi không hơn Tiểu Trần bao nhiêu, có thể gọi thẳng người là Tẫn Hoan được không?” Lạc phu nhân thân thiết hỏi, làm cho người ta thực sự dễ dàng sinh ra hảo cảm.

“Lạc phu nhân không nên khách khí, gọi tại hạ là Tẫn Hoan được rồi.” Ta mỉm cười.

“Thu Hà, nghịch tử kia đang ở đâu? Có khách quý tới chơi, còn không mau gọi hắn đi ra!” Lạc lão gia nhắc đến nàng, khuôn mặt tươi cười nghiêm lại, có vẻ không hề hài lòng với nàng chút nào.

“Bẩm báo lão gia, phu nhân, Đại công tử ở... Ở...” Nha hoàn tên Thu Hà lộ vẻ khó nói.

“Ta ở đây.” Một bóng người từ bên ngoài lố mãng chạy vào, tóc bù xù, đai lưng buộc ngọc ngay lưng lỏng lẻo, áo khoác ngoài “Treo móc” trên đầu vai của nàng. Nàng nở nụ cười ngốc nghếch, không phải nàng thì còn có thể là ai?

“A? Công tử xinh đẹp? Người...” Nàng quay đầu lại nhìn ta, cười rất đơn thuần.

“Nghịch tử! Đây là khách quý Hoàng Thượng và Hoàng Hậu công đạo phải tiếp đãi cho nồng hậu, vậy mà người bộ dạng lại điên điên khùng khùng như thế, còn ra thể thống gì nữa?” Lạc lão gia chặn họng nàng lại, mắng.

“Tẫn Hoan, xin người bỏ qua cho, Dương Trần của chúng ta tính nết như vậy đó, hẳn không có ác ý đâu. Dương Trần là con lớn nhất, lão gia và ta còn có hai người con trai, Dật Trần và Tân Thê tử đang bận một vài việc nên đang ở Lạc thị xuống đức xem chừng; Phi Trần sang năm cũng thành thân, đang chuyên tâm học tập để quản lý tửu lâu, hiện nay đang ở tửu lâu không có ở nhà. Người đến vừa lúc, ta còn ngại trong nhà lạnh lẽo, thiếu hơi người chứ!” Lạc phu nhân vội vàng hoà giải, hẳn những câu vừa rồi khiến bà rất đau lòng.

“Lạc lão gia, Lạc phu nhân, tại hạ lúc trước ở Nam hồ gặp được một người, lúc ấy còn gặp nạn, cũng may người nọ thay ta giải vây, người đó chính là Lạc phủ Đại công tử.” Vốn không muốn nhúng tay vào việc này, nhưng nhìn thấy Lạc lão gia nghiêm khắc với nàng như thế khiến ta mềm lòng, đành cắn răng, nói đỡ cho nàng một chút.

Lạc lão gia, Lạc phu nhân đưa mắt nhìn nhau, có vẻ không tin điều đó.

“Công tử xinh đẹp, đã lâu không gặp. Cha, nương, công tử xinh đẹp này lần trước thiếu chút nữa bị bọn Vệ Khai Thành bắt đi, những người đó thật chẳng tốt chút nào!”

“Vệ Khai Thành? Vệ Bảo trên thương trường cũng là một thương nhân oai phong một cõi, không ngờ lại sinh ra một đứa con bại hoại như thế, làm hại đến danh dự của hắn. Nếu không e ngại Vệ Bảo và giữ thể diện cho hắn, ta đã sớm tìm cơ hội bắt tên nhóc đó dạy bảo lại rồi.” Lạc lão gia nhăn mặt, xác nhận việc mình biết những chuyện xấu Vệ Khai Thành làm.

“Vệ Khai Thành vô pháp vô thiên, Tần Hoan người cũng phải cẩn thận, trẻ hư thích nhất là khi dễ kẻ yếu thế, nhất là một đứa nhỏ tốt như người, sau này thấy bọn chúng nên tránh xa một chút.” Lạc phu nhân quan tâm ân cần dạy bảo, điểm này rất giống Hoàng Hậu nương nương, cả hai tỷ muội đều rất quan tâm đến hạ bối, đúng là những mẫu thân thật tốt.

Ta gạt đầu để bà an tâm.

“Thì ra người và Tần Hoan đã sớm quen biết! Tần Hoan ở cạnh sương phòng của người, người phải học hỏi người ta cho tốt vào, đừng cả ngày ra ngoài giương oai, cũng không được chơi với người xấu biết không?” Lạc lão gia nhìn nàng ôn hòa lại, có vẻ đã yên tâm hơn được một chút.

36. Chương 36: Duẫn Tuyệt Ca (mười Hai) Nhật Kí

Đến Lạc phủ đã tới giữa trưa, ta lại có thói quen ngủ trưa. Một chiếc giường xa lạ cùng với người nọ sẽ ở trong căn phòng bên cạnh, khiến ta ngủ thật bất an, nằm một lát, lăn trái lăn phải vẫn ngủ không được, ta bỗng nhớ tới cuốn nhật kí kia, quyết định đứng dậy.

Dựa vào trên giường, lấy cuốn nhật kí ra, ta do dự nên lập tức trả nó lại chỗ cũ hay mở ra xem, thôi thì vẫn cứ xem thử đi.

Trang thứ nhất. Văn thao nguyên niên ngày bảy tháng hai, bản công tử là Lạc Dương Trần, năm nay mười hai tuổi, phu tử có nói nhật kí có thể dùng để lưu lại những việc đáng nhớ, vì thế ta bắt đầu viết nhật kí, nhưng bản công tử vừa ngoan vừa đáng yêu, không có gì đáng để ghi lại cả, nhưng cũng đành ghi chép một chút, để sau này còn có cái để đưa cho những người ái mộ xem những phẩm chất tốt đẹp của bản công tử.

Trang thứ hai. Văn thao nguyên niên ngày mười tháng hai, bản công tử hôm nay đến Lưu phủ chơi, bọn nha hoàn ở Lưu phủ tranh nhau chơi với bản công tử, bản công tử tuổi còn nhỏ mà đã mê đảo các chị gái lớn tuổi, đến khi trưởng thành chỉ sợ vừa liếc mắt một cái thôi, nói không chừng các cô gái này đều vui đến té xỉu mất.

Trang thứ ba. Văn thao nguyên niên ngày mười sáu tháng hai, Điệp Thúy và Mặc Yên cứ chê cười ta khờ, bản công tử không phục, người xem ngay cả Nhị Cầu Tử nhà sát bên cũng tặng hoa cho ta, kẻ ngốc thì mới không có người để ý tới! Tuy rằng ta thấy Nhị Cầu Tử tỷ tỷ cũng thật xinh đẹp.

Trang thứ tư. Văn thao nguyên niên ngày hai mươi hai tháng hai, Lý đại thúc và Lý lão lục nói muốn chơi thành thân với ta, nhưng bản công tử không muốn chơi với bọn hắn, chỉ muốn chơi với muội muội của hắn thôi, hắn thì cứ đẩy ta, thực là một nam hài tử thô lỗ, may mà muội muội của hắn rất tốt, giúp ta băng bó vết thương, xị thuốc. Bản công tử sau này sẽ dạy dỗ Lý lão lục lại, để hắn tỉnh ngộ.

Trang thứ năm. Văn thao nguyên niên ngày hai mươi chín tháng hai, nữ hài tử nào cũng có dì cả, thực phiến toái, vì sao nam hài tử lại không có? Dì cả đúng là nguyên nhân phá hư gia can của người ta!

...

...

...

Ta rất nhanh đọc xong cuốn nhật kí, chữ viết cứ như xuân dẫn thu xà, nội dung cứ như do một đứa trẻ to đầu viết, không tự khen mình đáng yêu, dẫn nhân chú mục, thì cũng oán giận Điệp Thúy và Mặc Yên nói hắn ngốc, oán hận nữ nhân thân thực phiến toái, hoặc là phê phán chơi chung với nam hài không vui, rồi lại cực lực tán dương chơi với con gái rất thú vị. Từ nhỏ hắn đã là người dở khóc dở cười, thật là một tên không thể không khiến người khác bớt lo được.

Màn đêm buông xuống, Lạc lão gia, Lạc phu nhân mở tiệc chiêu đãi ta, bàn ăn thật phong phú.

Nàng cũng tới, sau lưng một nam một nữ đi theo, đó là hai người ta gặp vào đêm thăm dò Lạc phủ, chỉ có thể là Diệp Thúy và Mặc Yên mà nàng thường nhắc trong nhật ký.

“Tần Hoan, chỉ là cơm canh thường thôi, đừng chê a!”

“Lạc lão gia khách khí quá, thức ăn phong phú như vậy, Tần Hoan chỉ hận dạ dày không đủ lớn, nếu không sẽ dọn dẹp hết chúng không để sót lại gì.”

“Tần Hoan đúng là biết cách nói ngọt, cha mẹ người phúc khí thật hảo.”

“Lạc phu nhân đừng chê cười, Tần Hoan được giống cha mẹ mới là Tần Hoan có phúc.”

“Đứa nhỏ này, thật không thể khiến người ta ghét được mà.”

Ngay khi ta và Lạc lão gia, Lạc phu nhân nói chuyện với nhau, nàng lại không chút kiêng kị ánh mắt Lạc lão gia nhìn mình, mặc cho ánh mắt kia đang sắc như dao cạo bắn về phía nàng, cúi đầu xuống ăn ngấu nghiến.

Nàng hoàn toàn không nhận ra thần sắc của Lạc lão gia, mãi ăn uống thật ngon lành, ánh mắt Lạc lão gia tuy rằng tràn ngập trách cứ nhưng vẫn không nói gì, ngược lại thở dài, gấp đồ ăn vào bát cho nàng. Lạc lão gia tuy rằng rất nghiêm khắc với nàng, nhưng nghĩ đến rốt cuộc nàng cũng là đứa con bé bỏng của hắn, không thể quá dễ dãi, nên mới dùng phương thức này để đối đãi. Lạc phu nhân thì vội vàng lấy khăn tay ra, lau khuôn mặt dính đầy thức ăn của nàng.

Bọn họ vừa chăm sóc nàng, vừa gấp thức ăn cho ta, vừa ăn vừa trò chuyện rất thân thiết với ta. Ngày thường ở trong cung, Hoàng Thượng vội vàng xử lý quốc gia đại sự, Hoàng Hậu thì lo xử lý hậu cung, nên từ trước đến nay không có cơ hội để ta dùng cơm với họ, đây là lần đầu tiên ta cảm nhận được cái gì gọi là người một nhà cùng nhau ăn cơm.

Thật dịu dàng, lan tràn đến tận đáy lòng. Đêm đó là đêm đầu tiên ta ngủ ngon từ khi phát hiện ra nàng là nữ tử.

37. Chương 37: Dẫn Tuyệt Ca (mười Ba) Không Nơi Để Trốn

Ở trong Lạc phủ nhất định phải giữ được bình tĩnh, ví dụ mượn hiện tại mà nói, Lạc Dương Trần đang ngồi trong phòng của ta, nói liên miên cần nhẫn mãi không dừng.

“Tần Hoan, ta đã nói với người rồi đó, con chó trong nhà đầu bếp nữ Trầm di mới sinh một con chó con, con chó con thật đáng yêu a! Ta muốn ôm nó về nuôi, nhưng cha không cho phép, hắn nói nếu nó phá hư hoa cỏ trong vườn mẹ sẽ tức giận. Nhưng mà con chó con này thoát nhìn rất ngoan, không nuôi nó không phải rất đáng tiếc sao? Ta sẽ hảo hảo dạy dỗ nó, nhưng mà cha không tin ta. Còn cả Dật Trần đang ở Đông Biệt phủ nữa, ta lần trước có đi thăm dò, nghe nói Dật Trần năm nay đã cưới thê, mà còn suốt ngày đi tìm Hoa cô nương, có một ngày hắn uống rượu say, A Hỏa tỷ khóa cửa lại nhốt hắn ở ngoài, khiến ba ngày hắn không về nhà được...”

Đây là ngày thứ hai mươi ta ở Lạc phủ, ngày nào ta thức dậy cũng thấy nàng đến báo danh trong phòng ta, từ khi ăn điểm tâm đến tận bữa cơm tối, nói hoa mỹ là tìm ta nói chuyện phiếm, kỳ thật chỉ có mình nàng nói, cứ như nói mãi cũng không hết chuyện, nội dung toàn kể những tật xấu trong nhà nàng ra, trình độ nhiều chuyện còn cao hơn những bà tám ngoài chợ, khiến ta nghe xong vừa tức giận vừa buồn cười.

Vốn ta muốn ra ngoài là để con tim đang bối rối của ta bình tĩnh lại, không ngờ lại ở nhà nàng; Đã ở rồi thì ta cố sức tránh không gặp mặt, nhưng ông trời lại cố tình sắp xếp phòng của ta kế phòng nàng; Một khi đã như vậy thì nên hạn chế lui tới mới phải đạo, ai mà ngờ nàng cứ thích chạy tới chỗ này của ta; Bản thân ở Lạc phủ, muốn cự tuyệt nàng vào phòng xét cho cùng không hợp lý gì cả. Mỗi ngày đành phải nghe nàng dong dài nói chuyện trên trời dưới đất, cứ như một chú tiểu chim sẽ đang hạnh phúc cất tiếng hót vậy.

Sự huyền não đó làm cho ta lỗ tai ta mệt mỏi, ngay cả những ám vệ đã trải qua những sự huấn luyện nghiêm ngặt, đã từng chịu đựng những nỗi khổ mà người thường không tưởng tượng được, vậy mà khi thấy nàng

đến đây đều trốn mắt tằm mắt dạng, viện lý do là muốn ra ngoài làm việc riêng một chút, nếu không bọn hần thà ở ngoài cửa chờ, chứ chết sống không chịu vào phòng, khiến ta âm thầm cảm thấy buồn cười.

Ta xưa nay thích thanh tĩnh, không thích ồn ào, bây giờ gặp nàng nói nhiều đến mức nước miếng tung bay, hoa tay hoa chân, trông thật đáng yêu, tâm trạng buồn bực của ta mấy ngày trước gần như đã tan biến, tâm tình cũng hưng phấn lên theo ngữ điệu của nàng. Có khi nàng nói hăng quá, thiếu chút nữa đã để lỡ thời gian dùng bữa, Lạc lão gia liền phái người đến gọi chúng ta đến ăn, đến lúc đó ta mới giật mình cảm thấy thời gian trôi qua cực nhanh.

Hôm nay rốt cục cũng thấy được nàng nói nhiều quá mà mệt mỏi, đói bụng, khát nước, ta vốn định bảo tỳ nữ Ngô Đồng và Đông Ca nhi dâng trà lên, sẵn đem một chút điểm tâm đến, nàng lại uống sạch ly trà cuối cùng trong phòng ta, vừa xua tay, ý bảo ta không cần câu nệ, vừa ngoác ta lại để nàng nói nhỏ gì đó, và ta làm theo.

“Tần Hoan, ta đói bụng, khát nước quá, ta mang người tới nơi này ăn uống một chút, nhưng người phải đáp ứng ta không được nói cho cha mẹ ta nghe.” Ngay cả không có ai nghe lén, nàng cũng nói rất nhỏ, khí âm mang theo nhiệt khí phả vào vành tai ta, ta có thể cảm nhận môi nàng đóng mở, chứng tỏ chúng ta đang thân cận quá mức, môi nàng không cẩn thận chạm vào bên tai ta khiến nơi đó nóng lên, ta cuống quýt xóa tan đi khoảng cách quá gần đó.

Trong suy nghĩ của nàng Duẫn Tần Hoan là một nam tử, nhưng nàng lại chưa bao giờ kiêng kỵ, nàng rốt cuộc đã quên mình là một nữ tử hay cho là mình thật là một nam tử? Hay vì nàng không kiêng kỵ nam nữ thụ thụ bất thân? Suốt ngày chạy vào phòng ta, còn dựa vào ta gần như vậy, rất đúng với câu Lạc lão gia nói: “Còn ra thể thống gì!”

Nghĩ đến việc trước kia nàng cũng có thể từng thân cận với một nam tử nào đó giống như vậy mà ta không khỏi cảm thấy không thoải mái, cho dù đối phương có là nữ tử cũng khiến ta cảm thấy ngọt ngọt. Cảm giác không thoải mái này khiến ta theo bản năng cảm thấy nó hàm chứa sự nguy hiểm rất cao, trong lúc nhất thời không rõ đó là nguy hiểm gì, nhưng vẫn nên nhanh chóng dứt bỏ nó đi cho an toàn.

“Hảo, ta không nói, đi thôi!” Vì không muốn nàng cảm thấy sự xấu hổ của mình, ta đành vô cùng thoải mái đáp ứng, ta thật muốn nhìn xem liệu nàng có tâm địa gian xảo không?

38. Chương 38: Duẫn Tuyệt Ca (mười Bốn) Đẳng Đồ Tử?

Nàng nhìn quanh căn phòng rõ ràng chỉ có mỗi hai chúng ta, khi đã xác định không còn có ai khác lại chẳng biết tại sao lại chạy ra ngoài cửa phòng, đuổi đuổi người, còn ngáp một cái, giả vờ nàng thực sự buồn ngủ, đáng tiếc kỹ xảo của nàng không tốt chút nào, thoát nhìn cứ như một tiểu hài tử đang trốn đi chơi vậy.

Đột nhiên nàng la lớn lên: “Ai nha! Đột nhiên cảm thấy buồn ngủ quá nha! Tần Hoan, không bằng chúng ta ngủ trưa một giấc đi!”

Nói xong đứng ở cửa nháy mắt với ta, cứ như đang ám chỉ cho ta cái gì đó, hai ám vệ lập tức vọt vào trong phòng, gần như là tông cửa nhảy vào, không nói hai lời, lấy đao kề cổ nàng.

Ta dùng ánh mắt ý bảo ám vệ rời đi trước, hai ám vệ mặt không chút biểu cảm thu binh khí, dù bận vẫn ung dung đóng cửa lại, ngoại trừ nàng còn ngồi dưới đất run lẩy bẩy ra thì hết thấy vẫn giống như chưa xảy ra chuyện gì cả. Ta đi nhanh đến đỡ người nọ dậy.

“Người không sao chứ?” Ta đã quên nàng không biết võ, một chút lực phản kháng cũng không có.

“Tần Hoan, nha đình của người thật đáng sợ. Bọn họ vì sao lại muốn giết ta chứ? Ngủ cũng phạm pháp sao?” Hốc mắt nàng rung rung, run rẩy cứ như một con mèo nhỏ bị đói và lạnh, ta không đành lòng vỗ lưng nàng, lấy khăn lau nước mắt cho nàng, nàng vẫn còn khốc thú thít. Ta thiếu chút nữa đã vươn tay xoa má nàng, nhưng hao hết khí lực mới nhìn được, ta vừa cảm thấy nghi hoặc nan giải vì ý định đó, lại vừa cảm thấy có chút... Tiếc nuối.

Đứa nhỏ ngốc, ngủ đương nhiên không phạm pháp, nhưng vấn đề là ám vệ của ta ai cũng biết ta là nữ, hơn nữa Hoàng Thượng, Hoàng Hậu đều rất yêu thương ta, mà nàng ở trong mắt ám vệ lại là Lạc phủ Đại công

tử, nàng muốn ngủ trưa cùng ta thì ám vệ sẽ nghĩ như thế nào? Nhưng đương nhiên nguyên do đó ta không thể nói cho nàng nghe, đành phải giải thích.

“Người gọi lớn tiếng như vậy làm bọn họ sợ, bọn họ sẽ cho là có người định làm hại ta. Đừng sợ, không khóc nữa, uống miếng nước đi.” Ta dùng giọng lừa tiểu hài tử lừa nàng, may mà nha hoàn vừa mới pha một ấm trà nóng.

“Thật sao? Sau này ta sẽ cẩn thận hơn, không la lớn nữa.” Nàng uống trà, thuận khí, nói chuyện cũng lưu loát hơn.

Ta đây ngay cả tiểu hài tử cũng không lừa được, nhưng nàng rõ ràng không nghi ngờ gì cả! Rốt cuộc nàng ngây thơ hay ngốc nghếch? Ta nhìn không được vượt ve trán nàng, không thể tin điều đang xảy ra trước mắt.

“Người rốt cuộc muốn làm gì? Gọi lớn tiếng như vậy.”

“Cửa sổ phía sau thông với cửa sau nhà, ta định kéo người chuẩn đi, muốn lừa gạt bọn gia đình của người là chúng ta đang ngủ, để bọn họ không đi theo chúng ta và không vào đây quấy rầy, ai biết bọn họ hung ác như vậy...” Nàng méo máo nói, nói xong nước mắt lại ứa ra, thật đúng là một đứa nhỏ không làm người khác giận được mà.

“Người đừng khóc nữa được không, người muốn đi đâu thì chúng ta đi đó, người không muốn bọn họ đi theo thì ta bảo bọn họ một tiếng là được.”

Nàng khịt khịt, hai mắt đầm lệ nhìn ta gật đầu, ta giặt khăn sạch sẽ trong chậu nước sau tấm bình phong, lau mặt cho nàng lần nữa. Người này là người ven hồ hôm đó ra tay giúp ta sao? Thật nhìn dễ khiến người ta muốn khi dễ nàng mà.

Nàng kéo tay ta đến bên cửa sổ, tự nhảy qua cửa sổ trước, sau vươn tay ra muốn đón ta, ta không muốn để lộ võ công nên bắt lấy tay nàng.

Nàng không buông tay ta ra, hết nhìn Đông tới nhìn Tây, lén lút ra cửa sau, chui vào mấy cái hẻm nhỏ, đi ra đường cái nơi có rất nhiều người qua lại.

39. Chương 39: Dẫn Tuyệt Ca (mười Lăm) Đoạn Tụ (13)

“Nha! Người xem hai vị công tử kia kìa, thoát nhìn sao lại xứng đôi thế chứ?”

“Vị công tử ngốc kia không kể, nhưng vị công tử tuấn mỹ nọ đúng là khiến khuê nữ người ta biết sống thế nào đây? Khó trách họ lại không gả được cho người khác, ô ô ô ô...”

“Tuấn tú công tử, nếu người quay đầu lại, ta nguyện ý chờ người mười năm nha!”

“Người quay đầu lại lại là công tử ngốc, hơn nữa hần còn quẳng mì nhân với ta, mệnh thực đáng a! Mệnh hồng nhan như ta quả là nhiều đáng cay! Ô ô ô ô...”

“A a! Tuyệt mỹ công tử bỏ tay công tử ngốc ra rồi, muội muội, chúng ta vẫn có hi vọng.”

Ta nghe hai nữ tử bên kia đường mặc y phục màu xanh nhạt và màu hồng phấn nói chuyện với nhau, không khỏi chột dạ, vừa thẹn vừa giận, vội bỏ tay nàng ra rảo bước về phía trước. Lạc công tử quả thật là vua tự kỷ, còn quay đầu nhìn hai nữ tử nọ. Nàng chạy đuổi theo ta, kéo tay áo ta lại.

“Tần Hoan, người bị sao thế? Có phải không thoải mái ở đâu không?” Nàng lo lắng.

“Không có.” Ta cố hết sức duy trì vẻ mặt lãnh đạm của mình.

“Vậy tại sao người lại không vui? Có phải ta làm sai cái gì không?”

“Không có, người rất tốt.” Ta không muốn nói chuyện với nàng.

“Nếu như là ta không tốt, người ngàn vạn lần nhớ nói cho ta biết nha! Đừng nóng giận! Sẽ có hại cho thân thể của mình đó!” Nàng túm tay áo của ta, ta muốn giật tay lại, nhưng lại nghe “Xoẹt” một tiếng, tay áo đã bị rách.

“Muội muội, chúng ta thật không có cơ hội, người ta vợ chồng son giận dỗi nhau thôi, bên đường diễn tuồng” đoạn tụ “a!”

“Một khi đã như vậy thì chúng ta cứ thật tâm chúc phúc bọn họ đi, ủng hộ cả hai! Hai vị công tử cố lên, được không?”

Cô gái mặc áo màu hồng kia lớn tiếng ồn ào, khiến tất cả mọi người trên đường cái đều ngừng lại, nhìn chằm chằm chúng ta. Ta liêu lĩnh kéo nàng chạy đi.

“Hai vị công tử, nhớ trân trọng tình cảm a!” Xa xa còn phảng phất truyền đến âm thanh đó.

Ta kéo nàng quẹo vào một cái miếu không có người trong một ngõ nhỏ, ta biết khinh công nhưng nàng thì không, nên nàng phải thở phì phò mới đuổi kịp ta, đến nơi nàng liền tựa vào trên tường.

“Tần... Tần... Tần... Tần Hoan, người... Người chạy... Chạy như vậy... Mau, quá.. Quá.. Chẳng lẽ gặp... Gặp... Kẻ thù... Sao?”

Ta chưa từng tức giận như thế, chẳng lẽ những lời những người vừa rồi nói nàng không có cảm giác gì sao? Hay là ta tự mình đa tình? Chẳng biết tại sao! Không thể nói lý! Kẻ thù? Người hiện tại chính là kẻ thù của ta! Người chính là một tên hỗn đản!

“Mặc kệ người muốn đi đâu, ta về trước!” Ta lạnh lùng nói, không đoái hoài đến nàng, xoay người bước đi.

Nàng thấy ta thật sự tức giận, chỉ dám đi theo sau, không dám tới gần ta nửa bước. Ta đi một đường, nàng theo phía sau, đột nhiên ta dừng bước quay người lại, nàng không kịp thu chân nên đụng phải ta.

“Người rốt cuộc muốn làm gì?”

“Ta... Ta sợ người không quen đường, bị lạc thì nguy to.” Nàng sợ hãi rụt rè đáp, nhưng mà ta nghe thấy hảo ý trong đó, cũng hết giận hơn phân nửa.

“Người lúc đầu muốn mang ta đi đâu?” Ta tận lực khiến mình hòa hoãn lại một ít.

Nàng nở nụ cười, khoát lấy cánh tay áo đã bị rách, chạm vào da thịt ta.

“Tần Hoan, người không giận nữa là tốt rồi, y phục này người mặc thật là đẹp. Chúng ta đi chơi đi!”

Ta sớm tức giận đến quên cả việc tay áo bị rách, hèn chi nàng lại sợ không dám nói chuyện với ta.

Nàng kéo ta đi vòng vèo mấy vòng, cuối cùng đi đến một nơi rất huyền ảo, trên biển hiệu ghi rõ ba chữ “Ỗ Hương lâu”.

(13): Gay nói chung.

40. Chương 40: Duẫn Tuyệt Ca (mười Sáu) Ỗ Hương Lâu

Ngoài cửa Ỗ Hương lâu có rất nhiều nữ tử đứng ngoài nghênh đón, thu hút không ít ánh mắt dâm ô của nam tử, thì ra nàng muốn dẫn ta đến thanh lâu.

Thật đúng là một tên du côn cắc kè, tuy rằng tư liệu đã viết là nàng hay đến “Thanh lâu nói chuyện phiếm”, nhưng ta trăm triệu thật không ngờ nàng sẽ dẫn ta lại đây. Tới gần cửa mùi phấn son dày đặc cứ như một cơn gió lớn tập kích vào khứu giác, cứ như sóng triều nuốt hết cảm xúc của người khác.

Nàng kéo khăn lên bịt mũi, nói thật nhỏ: “Ta muốn giới thiệu bằng hữu cho người quen biết. Mùi ở nơi này đúng là không tốt lắm, người che mũi đi! Đợi lên được lâu là tốt rồi. Người nên theo sát ta, đừng để người khác lợi dụng.” Ta gật gật đầu.

Nàng lại kéo tay ta đi, tốc độ nhanh cứ như đang chạy trốn. Đến khi chúng ta “Xông” được vào bên trong, tú bà lập tức ủa lại đây.

“Ây da! Hảo tuần tú tiểu công tử, công tử lạ mặt này xinh đẹp quá a! Lần đầu tiên tới à?” Tú bà bắt tay ta, sờ soạng vài cái, lại nháy mắt với ta mấy cái, ta cảm thấy không được tự nhiên, đang định rút tay về, nàng lại lên tiếng.

“Cúc tỷ, hẳn là bằng hữu của ta, người đừng hù dọa hẳn, người ta là một công tử trong sạch, hôm nay ta kéo hẳn tới, người nên nể mặt ta a!” Nàng “Đoạt” tay ta lại từ tay Cúc tỷ, nắm chặt tay ta không chịu buông, cứ như sợ ta sẽ bị ai đó lợi dụng. Nhìn biểu hiện đó ta khá vừa lòng.

“Không vui chút nào. Người lại đây tìm Vân Yên a? Ta bảo Lạc đại công tử a, quý phủ tiếng tăm lừng lẫy như thế, người nếu thực thích Vân Yên của chúng ta vậy sao không sớm chuộc nàng đi! Đỡ cho người ngày nhớ đêm mong, luôn phải chạy đến đây để tìm.” Tú bà Cúc tỷ lợi dụng không được, giọng nói trở nên thật chua ngoa.

“Người đừng nói bậy, ta và Vân Yên là bằng hữu, đừng ô nhục nàng! Đây là năm trăm hai mươi lượng, ta muốn mang vị bằng hữu này lên tâm sự với Vân Yên, quy củ, đừng quấy rầy!” Nàng nói xong liền kéo ta chạy lên lầu, hình như có một chút tức giận.

Nàng đá văng cửa ra, khi vào phòng thì lập tức đóng cửa cài chốt lại, tức giận ngồi xuống đất.

“Lạc ngọc tử, ai lại chọc giận người vậy a?” Bên trong truyền ra thanh âm của nữ tử, giọng nói nghe thanh thúy và rất dịu dàng.

“A? Làm sao người biết là ta?”

“Phóng nhãn khắp thiên hạ chỉ có Lạc ngọc tử người mới dám đá cửa phòng ta như vậy.”

“Vì ta đang tức thối, Cúc tỷ nói không kiêng nể gì cả, bảo ta chuộc người về nhà. Hừ! Ta không phải dạng dơ bẩn, hạ lưu công tử như vậy a, nàng sao có thể ô nhục người như thế chứ, còn sờ loạn tay Tần Hoan, tức chết ta!” Nàng tức giận đập bàn, ăn nói dông dài, ta nhất thời nghe không rõ rốt cuộc nàng giận là vì cô nương bên trong kia? Hay vì danh dự của mình mà tức giận? Hay tức giận vì ta?

“Đừng tức. Người đến Ý Hương lâu vung nhiều tiền như vậy chỉ để nói chuyện phiếm với ta, số tiền đó từ trước đến giờ thừa sức chuộc ta ra rồi đấy. Không phải người chuộc ta ra rồi người sẽ được tự do nói chuyện phiếm với ta sao?” Lời này mang đậm hương vị trêu ghẹo, nhưng giọng nói có vẻ hơi khấn trương, tựa hồ còn bao hàm cả ý muốn điều đó thực sự xảy ra.

“Không nói nữa, người mau ra đây, ta giới thiệu bằng hữu cho người.” Vừa dứt lời, cô gái tên Vân Yên kia đã đi ra từ sau bức rèm.

Khuôn mặt mày liễu loan loan, mắt to lộ ra sự kiên định dưới đáy mắt, mũi thẳng, đôi môi son màu hồng nhạt không dày không mỏng, khí sắc của nàng động lòng người, tuy rằng ở thanh lâu nhưng lại không hề đụng đến son phấn chốn hồng trần, diện mạo thì dịu dàng, nhếch môi một chút lộ rõ vẻ kiên nghị, đây quả là một nữ tử ngoài mềm trong cứng. Ta không khỏi thán phục, quả là một mỹ nữ khó gặp khắp thiên hạ a!

41. Chương 41: Duẫn Tuyệt Ca (mười Bảy) Ghen Tuông

“Vân Yên, đây là Duẫn Tần Hoan, là bằng hữu ta mới vừa quen biết; Tần Hoan, đây là Vân Yên, nàng là hoa khôi ba năm liên tiếp ở đây rồi đấy.”

“Bái kiến Duẫn công tử.” Nàng khẽ cười, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

“Bằng hữu của Dương Trần cũng là bằng hữu của ta, Vân Yên cô nương cứ như Dương Trần, gọi ta Tần Hoan là được, cứ ứng xử với ta như ngày thường các người ứng xử với nhau là được rồi.” Ta mỉm cười thân thiện với nàng.

“Lạc ngọc tử, người làm sao có thể quen biết được một bằng hữu nhà nhân quý khí như vậy chứ, hoàn toàn chẳng giống người chút nào!”

“Nào có! Bản công tử cũng là một công tử tài hoa đó!” Nàng nhất thời nóng nảy, nói ra từ “Bản công tử” mà nàng hay viết trong nhật ký, mặt đỏ bừng lên đến tận cổ.

Ta và Vân Yên cô nương nhìn nhau cùng bật cười, nào có người lại tự khen mình là công tử tài hoa, không xấu hổ chưa tính, còn xụ mặt xuống y như một viên bánh bao.

“Các người cười cái gì? Ta nói rất buồn cười sao?”

“Đúng là không buồn cười!” Vân Yên cô nương nói, nàng vừa lòng gật gật đầu. Nhưng lông mi của Vân Yên cô nương khẽ chớp chớp, nói tiếp.

“Mà là mặt ngươi rất buồn cười!” Vân Yên cô nương cười đến gập cả người, mặt bánh bao bên cạnh ta đỏ mặt, trông chẳng khác gì một phong bao lì xì.

Ta cũng bật cười, chỉ mới đùa một chút nàng lại biến thành bộ dáng này, thật dễ khiến người ta càng muốn đùa nàng, xem nàng sẽ phản ứng ra sao, nhưng...

“Được rồi! Không náo loạn với ngươi nữa. Nửa tháng nay ngươi không ghé, hôm nay vì sao lại tới tìm ta? Đột nhiên lương tâm nổi lên mới nhớ ra trên thế gian này còn có ta là bằng hữu phải không? Hay lại mới phát hiện ra một trò bát quái mới?” Vân Yên cô nương thật đúng là không bao giờ buông tha cơ hội đùa giỡn nàng.

“Không có, chỉ muốn mang Tần Hoan đến làm quen với ngươi thôi. Việc bát quái gần đây nhất ta đã nói cho Tần Hoan nghe rồi, từ từ sẽ kể lại cho ngươi nghe.” Nàng cười khẽ nháy mắt mấy cái, mở miệng ra là nhắc chuyện của người khác, nhưng xem ra nàng rất thích thú a!

“Chắc chắc! Lạc đại công tử, Lạc đại ngọc tử, khi bình thường có một nữ nhân hỏi ngươi câu này ngươi hẳn phải nên trả lời là” Ta muốn tới thăm riêng một mình ngươi “, như vậy mới xuôi tai hiểu không?” Vân Yên cô nương có lẽ rất có hảo cảm với mặt bánh bao, rõ ràng rất thích trêu chọc tiểu bánh bao ngọc nghếch này. Nhưng câu này vì sao nghe cũng có vẻ nàng đang nói thật thể này?

“Vân Yên, ngươi biết rất rõ ta là nữ...” Nàng im bật, không được tự nhiên liếc mắt nhìn ta một cái.

“Ngươi biết rất rõ ta là đối tượng hôn phối lý tưởng của nữ tử, còn trêu ta như thế!” Những lời này rõ ràng xoay chuyển quá mức cứng nhắc, chẳng lẽ nàng muốn nói nguyên bản là “Ngươi biết rất rõ ràng ta là nữ”?

“Lạc ngọc tử thật quá tự cao a! Có cô gái nào nói ngươi là đối tượng hôn phối tốt nhất của họ không? Ngươi kể cho ta nghe vài người xem a!” Vân Yên cô nương không cho nàng có cơ hội phản kích.

“Ta... Ta... Ta đói bụng, có thể ăn cơm trước được không? Ta tới giờ chưa ăn gì cả, mà bây giờ cũng tới giờ Dậu rồi (14).” Nàng cảm thấy mình đang bí, lập tức nói lảng sang chuyện khác, còn lộ ra vẻ mặt đáng thương như vậy.

“Được rồi! Ta bảo bọn họ làm một vài món đưa lên.” Giọng nói Vân Yên cô nương vừa đau lòng vừa thương tiếc, vỗ vỗ má của nàng, mở chốt cửa đi ra ngoài thu xếp thức ăn cho nàng.

Ta nhìn từ đầu đến đuôi không nói câu nào, vừa rồi còn cảm thấy buồn cười đột nhiên cảm xúc cứ như bọt biển tan biến mất, nhìn các nàng đấu võ mồm, lại thay đổi bộ dạng cứ như liếc mắt đưa tình với nhau, đầy lòng không hiểu vì sao lại nổi lên một cơn hồng thủy, cấp tốc tràn đến, chiếm cứ lòng của ta.

Ta biết rõ nàng xem ta là bằng hữu mới dẫn ta tới nơi này; Ta biết rõ nàng thực sự đơn thuần xem ta là bằng hữu; Ta biết rõ nàng không phải cố ý quên đi mất sự tồn tại của ta, nhưng ta lại bị những câu nói của Vân Yên khiến ta hỗn loạn, nàng không quan tâm ta; Ta biết...

Rất nhiều cái biết rõ như thế vẫn không thể ngăn chặn nỗi buồn bực đang gào thét trong lòng này. Ta bước đi thong thả đến bên cửa sổ, đưa tay đẩy cửa sổ ra.

(14): Từ 17-19h

42. Chương 42: Duẫn Tuyệt Ca (mười Tám) Ta, Ngươi Và Nàng

Lắc đầu, hít vài hơi không khí ngoài cửa sổ xong, ta cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Ta không dám tin vừa rồi mình không thể khống chế bản thân được như vậy, nếu các nàng chỉ cần nói thêm hai câu nữa, liệu ta còn có thể chịu đựng được nữa như bây giờ không?

Nàng vỗ vai ta từ sau lưng, ta quay đầu nhìn lại liền trông thấy ánh mắt lo lắng của nàng.

“Tần Hoan, ngươi có khỏe không? Ngươi không nói gì cả, còn chạy ra cửa sổ lắc đầu, có phải cửa sổ xấu lắm nên ngươi không thích không?” Nàng ngọc nghếch hỏi.

Nàng thật sự nghĩ ta buồn vì chú ý đến cửa sổ sao? Còn chưa kịp mở miệng trả lời thì Vân Yên cô nương đã quay lại, trên tay còn bưng một khay điểm tâm.

“Lạc ngọc tử, ăn điểm tâm trước đi! Đồ ăn chút nữa đầu bếp sẽ mang lên.” Vân Yên cô nương cười, gấp lấy một ít thức ăn đút cho nàng.

Nàng không hé miệng ra, mà lại cản Vân Yên cô nương lại.

“Vân Yên, Tẫn Hoan không thích cách trang trí của cửa sổ, ngày mai ta gọi người đến sửa nó lại.” Nàng thực sự nghiêm túc nói.

Mặt Vân Yên cô nương nhất thời trở nên cứng nhắc, mặc dù đôi tay của Lạc Dương Trần ít giây trước đây chặn tay Vân Yên cô nương lại đã buông xuống, nhưng tay Vân Yên cô nương vẫn chơ vơ giữa không trung. Nàng xoay đầu lại nhìn thẳng vào mắt ta, trong ánh mắt tràn đầy nghi hoặc, khó hiểu, khiếp sợ, còn có cả địch ý.

Xem thái độ giữa hai người họ với nhau cũng có thể đoán được các nàng không chỉ đơn giản quen biết mới mấy ngày như vậy, giao tình giữa họ đã tốt đến mức khiến Lạc Dương Trần yên tâm tiết lộ thân phận nữ tử cho người lạ biết, mối quan hệ giữa hai người họ rốt cuộc đã thân thiết đến mức độ nào đây?

Nguyên nhân làm cho ta không vui không phải cửa sổ, nhưng điều nàng lo lắng lại không sai, chỉ khác là ta chỉ cảm thấy lo lắng về mối quan hệ giữa nàng và Vân Yên cô nương thôi. Ta thật sự muốn biết nàng nghĩ gì về ta? Và nghĩ gì về Vân Yên cô nương?

Ý niệm đó cứ lớn vồn mãi trong lòng, lý trí theo không kịp nổi lòng của ta, tất cả trở nên rối loạn trong đó. Ta cố gượng cười với Vân Yên cô nương, ánh mắt của Vân Yên cô nương dường như có sự u oán, căm giận. Cô nương ấy nhìn chằm chằm ta, thuận tay gấp một đĩa thức ăn, ánh mắt không thèm nhìn người bên cạnh, mà bỏ thẳng vào miệng mình.

Động tác này tràn ngập thị uy. Ta nhìn tên đầu sổ gây nên mọi việc, nhưng nàng đã sớm ngón đầy miệng thức ăn, nhìn thấy Vân Yên gấp thức ăn, nàng lại ngăn tay Vân Yên cô nương lại.

“Người cũng ăn một ít đi! Ta không phải tiểu hài tử, không cần người khác đút.” Trên mặt của nàng viết rất rõ bốn chữ “Ta là đại nhân”, nhưng đại nhân này miệng lại đang ngón rất nhiều thức ăn, có cả bánh hoa quế, bên miệng còn dính cả mảnh vụn của bánh. Ta lấy khăn ra lau mặt cho nàng.

“Tẫn Hoan, người hình như chưa ăn gì hết, ăn một chút đi.” Nàng nhét đồ ăn vào miệng ta. Ta tuy không đói bụng, nhưng được nàng đút, khóe miệng ta không kìm được mỉm cười.

Vân Yên cô nương nhìn tay của mình, lại nhìn chiếc khăn ta lau mặt cho nàng, lại nhìn bàn tay nàng đút thức ăn cho ta, bất giác cô nương ấy lại mỉm cười đầy chua xót.

Gã sai vặt của Ý Hương lâu lần lượt đem đồ ăn đến, phần điểm tâm cũng được dọn xuống.

Bây giờ trên bàn ăn có ba người, Lạc Dương Trần tự gấp thức ăn vào chén của mình. Chỉ còn có ta và Vân Yên cô nương là không thể nhấc đũa nổi trong bầu không khí giằng co như thế, việc này cứ kéo dài mãi cho đến khi Lạc Dương Trần ăn no rồi để đũa xuống.

“Lạc đại công tử, cửa sổ phòng Vân Yên xấu hay đẹp gì cũng không cần công tử quản, nếu công tử nhìn không quen thì cũng không hà tất phải lại đây.” Vân Yên cô nương lạnh nhạt nói.

“Người là bằng hữu của ta, ta sao có thể không đến chứ? Nhưng mà Tẫn Hoan không thích, ta vẫn muốn sửa nó lại.” Nàng gằn từng tiếng, tuy giọng nói khá thành khẩn, nhưng ngược lại lại làm cho đối phương tức giận hơn nữa.

“Duẫn công tử thích hay không quan trọng với người như vậy sao?” Vân Yên cô nương cười lạnh.

“Đúng vậy. Các người đều là bằng hữu của ta, với ta mà nói thì cả hai đều quan trọng ngang nhau cả.” Tên ngọc tử nào đó đáp không chút do dự.

“Được, tốt lắm, xem ra Lạc đại công tử ăn no rồi, Vân Yên còn có chuyện quan trọng cần làm, không tiện tiếp tục chiêu đãi hai vị, mời hai vị về đi!” Lạc Dương Trần mặt không chút thay đổi, đứng dậy mở cửa ra ngoài.

“Người chỉ vì một cánh cửa sổ mà giận ta? Thật chẳng hiểu nổi! Tẩn Hoan, chúng ta đi!” Nàng kéo ta dậy, không thèm quay đầu lại đi thẳng ra khỏi phòng, rời khỏi Ý Hương lâu, nơi âm ỹ xô bồ đó cách chúng ta càng ngày càng xa...

43. Chương 43: Duẫn Tuyệt Ca (mười Chín) Phạt

Trên đường quay về Lạc phủ vẻ mặt nàng không tốt, không nói câu nào cả, nàng đi rất nhanh, nắm tay ta chặt đến mức khiến nơi đó đau nhói lên. Những ám vệ ở Lạc phủ đang chờ chúng ta ở chính sảnh, Lạc lão gia nhìn thấy chúng ta từ bên ngoài vào nhà, lập tức tức giận đến tái mặt.

“Người lại đây quỳ xuống cho ta!” Lạc Dương Trần nghe xong lập tức quỳ xuống.

“Ta có phải đã nói rồi không, không được làm hư Duẫn công tử! Người hôm nay gạt mọi người, mang Duẫn công tử đi đâu? Trước đây ta bỏ qua cho người là bởi vì người đã hết thuốc chữa, nhưng Duẫn công tử là ai? Ta đã dặn đi dặn lại nhưng người vẫn bỏ ngoài tai, người có biết tất cả mọi người đi tìm các người cả đêm không? Người có biết ai nấy cũng lo lắng không? Lỡ như Duẫn công tử xảy ra chuyện gì thì đem đầu của ta chém mười lần cũng bồi thường không nổi a! Chúng ta làm sao có thể công đạo với người nhà của Duẫn công tử và Hoàng Thượng, Hoàng Hậu được? Từ trước đến nay ta dung túng, không phạt người thì người lại lớn mặt! Không biết tốt xấu! Từ hôm nay trở đi, người không được ra khỏi cửa Lạc phủ một tháng!”

“Đệپ Thúi, Mặc Yên, nếu Đại công tử dám ra khỏi cửa Lạc phủ một bước, thì các người cũng sẽ chịu phạt giống Đại công tử! Còn người hôm nay quỳ ở đây, không được ngủ!” Lạc lão gia nói xong liền phất tay áo bỏ đi, khiến ta không có cơ hội cầu tình cho nàng.

Những lời nói của Lạc lão gia cũng có ý giáo huấn cả ta, tuy mặt ngoài là đang phạt nàng, nhưng đồng thời cũng đang nói cho ta nghe. Dù sao cũng là ta không tốt, cứ thẳm nghĩ muốn xuất môn với nàng, nên không thèm mang bất cứ hạ nhân hay ám vệ nào theo cả, không để ý đến suy nghĩ của Lạc lão gia và Lạc phu nhân, lỡ như thật sự xảy ra chuyện gì thì không những Hoàng Thượng sẽ giáng tội Lạc lão gia, Lạc phu nhân, mà ngay cả nàng cũng sẽ bị liên lụy.

Hôm nay rốt cuộc ta bị làm sao vậy? Một mình trốn ra phủ với nàng, thiếu chút nữa cũng không khống chế được cảm xúc ở chỗ của Vân Yên cô nương, thật không giống ta một chút nào, Duẫn Tuyệt Ca ta là người sẽ không bao giờ để những việc đó phát sinh, bây giờ tất cả mọi việc lại rối loạn hết lên như thế! Vì sao ta lại có cảm giác bồn chồn lo lắng? Vì sao lại cư xử không đúng mực như thế này? Rốt cuộc ta bị gì vậy?

Nếu như là trước đây, cho dù có muốn chạy trốn ám vệ một khoảng thời gian ngắn, ta cũng sẽ nhất định không để lộ hành tung của mình để bọn họ biết, nhưng rồi bọn họ cũng sẽ nhanh tìm thấy ta thôi. Nhưng khi đó thấy nàng thút tha thút thít khóc thì ta không thể nghĩ nhiều được, trong lòng ta cảm thấy bồn chồn không yên, cứ như có một cục đá rất lớn đè nặng trong lòng, khiến nơi đó đau nhói lên. Ta thẳm muốn nàng sẽ luôn luôn vô tâm không phẻ hạnh phúc tươi cười, để nàng mang ta nhảy ra khỏi cửa sổ, lén trốn qua cửa sau ra ngoài, không thèm nghĩ đến hậu quả, thậm chí trong lòng còn có một chút chờ mong, mong đây là một con đường không có điểm dừng, để chúng ta có thể đi mãi như thế này.

“Dương Trần, phụ thân rất thương con, nếu không ngày xưa y cũng không mở một con mắt, nhắm một con mắt mà bỏ qua, nhưng lần này con lại rất quá đáng. Mẹ rất đau lòng khi con phải quỳ ở đây, nhưng con phải chịu trách nhiệm về sai lầm của mình, biết không?” Lạc Dương Trần quật cường nhắm mắt lại, không thèm nhìn mặt Lạc phu nhân.

Ngay cả Lạc phu nhân cũng kiên quyết như thế, bà quay đầu lại phân phó Liên Tâm lấy một chậu nước ấm đến, tự mình vắt khăn, lau mặt, cổ và hai cánh tay cho nàng. Sau lại sai người đem một chiếc áo choàng tới đưa cho nàng, để khi lạnh nàng mặc vào.

“Tẩn Hoan, người cũng thật là, đã lớn như vậy rồi còn theo Dương Trần hồ đồ như thế? Xuất môn không nói một tiếng, lỡ như có chuyện gì xảy ra thì ta làm sao ăn nói với Duẫn lão gia, Duẫn phu nhân được? Hôm nay các người thật sự đã khiến tất cả mọi người sợ hãi, ta biết các người không cố ý, nhưng ở ngoài không phải người không đụng chạm người khác thì người ta sẽ để yên cho mình. Sau này không được như vậy nữa, muốn đi đâu cũng phải nói một tiếng, đừng để mọi người phải đi tìm. Ta và lão gia đều xem người là con của mình, đừng làm cho chúng ta lo lắng, được không?”

Lạc phu nhân ngoài miệng tuy nói rất nghiêm khắc, nhưng ánh mắt vẫn nhìn khắp người ta, xem ta có bị thương không. Sự quan tâm cẩn thận như thế không khác gì một người mẹ quan tâm đến con ruột của mình vậy, không trách mắng, chỉ biểu đạt sự quan tâm và lo lắng mà một người mẹ phải có, thật khiến ta không khỏi áy náy...

44. Chương 44: Duẫn Tuyệt Ca (hai Mươi) Bánh Trôi Nước Hoa Quế

“Lạc phu nhân, là do Tần Hoan không tốt...”

Lạc phu nhân vỗ vỗ vai ta, nhẹ nhàng lắc đầu. “Ta biết con không phải là một đứa nhỏ thích gây chuyện, Dương Trần vẫn luôn hồ đồ như thế, khi thấy người khác không chịu ý thì lập tức sẽ không nheo khiến người khác mềm lòng, trong nhà này cũng không có mấy người có thể chịu được tính dây dưa đó của y. Ta không phải trách con, chỉ mong các con nhất định phải chú ý đến sự an nguy của mình a!”

Ta gạt đầu, Lạc phu nhân mới mỉm cười, xoa đầu của ta.

“Nhưng việc hôm nay Tần Hoan cũng phải có trách nhiệm...”

“Con không cần giải vây cho y, đứa nhỏ này tuy bản tính không xấu nhưng lại chưa từng làm cho chúng ta tin tưởng được. Y không biết trời cao đất rộng, gạt mọi người mang con ra ngoài, lỗ như các con gặp chuyện gì nguy hiểm thì dù là Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, hay cha mẹ của con đi nữa, lương tâm của chúng ta cũng khó lòng yên ổn, không thể công đạo được. Cha của y thương yêu y đến mức đau lòng đến chết, ta cũng nâng đỡ y ở trong lòng bàn tay, nếu không phạm phải điều gì thật quá đáng thì chúng ta cũng không muốn phạt y làm gì. Cả ngày hôm nay con cũng mệt rồi, nhanh đi nghỉ ngơi đi! Nơi này đã có Điệp Thúy và Mặc Yên, không sao đâu.”

“Vậy con về phòng trước.” Lạc phu nhân hẳn là còn có việc muốn nói với nàng, ta đành nhẹ nhàng đồng ý rồi xoay người rời khỏi.

“Công tử hôm nay ra ngoài không nói một tiếng, thuộc hạ rất lo lắng. Nhưng công tử yên tâm, chuyện này vẫn chưa bị trình báo lên Thánh Thượng, có một vài việc có thể dùng ngân lượng để giải quyết, thuộc hạ cũng đã xử lý xong rồi, nhưng sau này rất mong công tử có đi đâu cũng phải mang bọn thuộc hạ cùng đi.”

Nhóm ám vệ mặc dù là người mà Hoàng Thượng phái tới, nhưng nhiệm vụ của họ là bảo vệ ta, nên có một số việc cũng tận lực giấu diếm hộ ta, nếu không có sự giúp đỡ của họ thì khi sự tình hôm nay truyền tới tai Hoàng Thượng, chỉ sợ ta phải xuất giá sớm, không thể ở ngoài cung được nữa.

“Ta biết rồi, đã khiến các người khó xử, là ta lo lắng lung tung thôi, sau này sẽ không còn như vậy nữa.” Có được những thuộc hạ tận tâm như thế này, ta thật sự rất hối hận.

“Thuộc hạ hy vọng công tử có thể nhớ rõ lời hứa của mình.” Hắn vuốt cằm, đi khỏi cửa phòng sau đó khép cửa lại.

Tắm rửa xong, ta nằm trên giường lăn qua lộn lại nhưng ngủ không được. Ta vẫn nhớ bây giờ nàng đang ở đại sảnh, nàng là người luôn thích tìm người để nói chuyện, lúc này lại phải quỳ ở đó thì sẽ đói, sẽ khát nước, cộng thêm tính nhát gan vốn có, cho dù có Điệp Thúy và Mặc Yên ở cạnh nhưng ta vẫn không thể hoàn toàn yên tâm được. Huống chi việc hôm nay tuy rằng Lạc lão gia và Lạc phu nhân không trách phạt ta, nhưng ta vẫn phải chịu trách nhiệm.

Phủ thêm áo choàng, ta vào phòng bếp do thám một chút, Lạc phủ lớn như vậy muốn tìm nguyên liệu nào cũng có cả. Ta còn nhớ ngày xưa khi còn hành quân với gia gia (15), nếu đến tối không có biển cố gì, và nếu may mắn tìm được đủ nguyên liệu, gia gia sẽ dẫn ta vào bếp nấu một ít món, có khi ông sẽ cho ta giúp một chút, cả hai ông cháu lâu lâu cũng sẽ nghịch bột mì vui đến quên cả trời đất, đó là ấn tượng sâu đậm nhất của ta về những lúc vui vẻ nhất với gia gia, mỗi lần ăn lại những món ngày đó, thì những ký ức xưa lại quay về, từng trang đều hiện diện khuôn mặt ôn hòa, cương chiều của gia gia.

Làm theo phương pháp gia gia đã dạy, chờ bột nở rồi bỏ vào nước sôi để luộc, chế mật hoa quế vào trong chén, bỏ thêm vào một chút nước cốt dừa, thế là ta đã hoàn thành một chén bánh trôi nước thật đơn giản.

Diệp Thúy và Mặc Yên đang đứng trước cửa, thấy ta liền hành lễ, ánh nến trong đại sảnh vẫn sáng, nàng vẫn ngoan ngoàn quỳ ở đó mà không rên la tiếng nào.

“Ta làm chén bánh trôi nước, ăn một chút đi!” Ta đưa chén tới, ngồi xuống chiếc ghế thái sư bên cạnh.

Nàng cầm lấy thìa cẩn thận nếm thử một miếng, sau đó liền ăn ngẫu nhiên, cả một chén chè được nàng ăn cạn sạch, không thừa lại một chút gì.

“Tần Hoan, người thật là lợi hại, bánh trôi nước ngon quá a.” Ánh mắt nàng vốn rất dễ khiến người ta đau lòng, giờ phút này lại sáng rực lên.

“Ăn ngon là tốt rồi, ta không ngủ, ngồi nói chuyện với người được không?”

Mặt nàng lập tức rạng rỡ lên, gật đầu liên tục.

(15): Ông nội

45. Chương 45: Duẫn Tuyệt Ca (hai Mươi Một) Vân Yên (thượng)

“Khi ta quen Vân Yên ta mới mười lăm tuổi. Ngày đó mút quả ở chợ cứ như muốn đổi nghịch với ta, hại ta tìm cả nửa ngày vẫn không thấy nơi đâu bán cả, nhưng ta lại rất muốn ăn. Cũng may sau đó thật vất vả mới tìm thấy một chỗ, ta bèn chạy nhanh xông tới, không ngờ lại có người nhanh chân hơn, mua cây mút quả cuối cùng đi. Người mua chỉ là một tiểu cô nương, ta mới chạy lại thương lượng với nàng, hy vọng nàng bán lại cho ta cây mút quả trên tay đó, một cây mút giá năm đồng, ta đưa cho nàng một lượng vàng mà nàng chết sống vẫn không chịu bán cho ta, nói là tiểu thư nhà nàng muốn ăn, cho nên không bán. Ta quyết định quay về chung với nàng, trực tiếp tìm tiểu thư nhà nàng thương lượng!”

Ăn xong chén bánh trôi nước, nàng như được tiếp thêm khí lực để kể chuyện.

Chuyện xưa chỉ vừa mới bắt đầu đã khiến ta cười thầm, người này từ nhỏ đến lớn vẫn luôn hồ đồ như thế! Chỉ vì một cây mút quả mà lại đi giành với một tiểu cô nương ngay trên đường, giành không được cuối cùng còn đi theo người ta về nhà, người không biết chuyện chỉ sợ còn tưởng rằng nàng đang dụ dỗ tiểu cô nương kia nữa đây.

“Ta đi theo tiểu cô nương kia quẹo trái quẹo phải một lúc lâu thì đi tới một nơi nào đó rất là náo nhiệt, bằng hiệu ngay cửa ghi là” Ý Hương lâu “, thoạt nhìn rất xa hoa, nhưng mà bên trong hương vị rất nặng nề, mới bước vào ta đã nhảy mũi liền mấy cái, dùng tay áo che mũi lại mới hít thở nổi. Ta đang muốn đi theo tiểu cô nương kia lên lầu, thì lại có một cơ thể vừa béo vừa to chắn ngang trước mặt, vùng bụng tròn quay còn dính chặt lấy mặt ta. Ta cứ nghĩ người đó đang mang thai, nhưng ngẩng đầu nhìn thì thiếu chút nữa đã hù chết ta rồi, nếu nàng thật sự mang thai, thì đứa nhỏ bị sinh ra kia nhất định mặt mũi sẽ rất đáng sợ.”

Nàng nhắc đến người này, thân thể lại run lên vài cái, cứ như đang nhớ lại chuyện ngày đó, sợ run cả người.

“Người kia chính là tú bà Cúc tỷ. Nàng chọt chọt vai ta, nói:” Muốn lên lầu cũng được, nhưng Vân Yên cô nương của chúng tôi không phải bất cứ ai cũng có thể gặp được đâu, gặp một lần một trăm lượng, rồi còn phải hỏi xem Vân Yên có chịu gặp người không nữa, nếu nàng không chịu thì người cũng không được lên “”

“Vì mút quả mà ta lập tức rút ra ngân phiếu, quyết tâm chiến đấu đến cùng với đại nương đáng sợ này!”

Tú bà Cúc tỷ tuy nhan sắc quả thật không đẹp lắm, nhưng bị nàng cường điệu lên thành một đại nương đáng sợ, làm cho ta không khỏi thương cảm cho vị tú bà kia. Du còn các kẻ thật không hổ là một đứa nhỏ bất quá kỳ cực kỳ nổi danh, che bai nhan sắc người ta chưa tính, còn rửa tiểu hài tử người ta sinh ra nhất định sẽ thực đáng sợ, ngày thường chắc nàng toàn dành tám phần đầu óc suy nghĩ mấy chuyện này quá.

“Rồi Cúc tỷ đi lên lầu với tiểu cô nương kia, sau lại chạy xuống dưới bảo ta lên đi, khi nàng chạy đóng mở trong người nàng cũng chạy theo, rung rung thật đáng sợ, nàng còn cười với ta, hại ta về nhà gặp ác mộng mấy ngày liên tiếp. Khi đứng trước cánh cửa phòng trên lầu, có một người lập tức đi ra, đó chính là Vân Yên, khi đó ta cần bản không nhìn mặt nàng, một lòng một dạ chỉ nhìn cây mút quả tỏa sáng như ánh mặt trời kia, nước miếng chảy đầy ra ngoài. Ta hỏi nàng xem bán nó cho ta được không. Nàng suy nghĩ một

chút rồi đáp là được. Trong lòng ta mừng lắm, sợ nàng đổi ý nên lập tức giứt mút quả bỏ vào miệng ăn, ta còn nhớ mút quả ngày đó ngon đến cỡ nào a. Rồi từ đó ta mới quen Vân Yên.”

Đúng là tên du côn các ké, ngày đó rốt cuộc nàng quen biết Vân Yên cô nương, hay là chỉ quan tâm đến hương vị của mút quả? Nói đi nói lại thì chuyện liên quan đến Vân Yên cực kỳ ít, ngay cả nàng hình dung Vân Yên cô nương ra sao cũng không nghe được một chữ, chỉ toàn nghe kể về mỹ vị của mút quả rồi những chuyện không đáng quan tâm khác, còn lại đại bộ phận toàn là những từ ngữ hình dung chẳng tốt đẹp gì của nàng đối với Cúc tỷ.

46. Chương 46: Duẫn Tuyệt Ca (hai Mươi Hai) Vân Yên (hạ)

“Ăn xong mút quả ta mới chú ý đến mặt mũi của nàng, đúng thật là một mỹ nhân, hơn nữa còn cảm kỳ thư họa cực kỳ lợi hại nữa chứ! Nghe tiểu cô nương kia kể thì mỗi ngày không biết có bao nhiêu quan to chức lớn vung ngân lượng tới tìm nàng, nghe bảo chỉ cần nghe hoa khôi đàn một khúc thôi, thì giá trị con người cũng đã được tăng lên vài lần, nhưng khách đến tìm mà nếu nàng không muốn tiếp thì những người đó cũng không thể làm gì được. Người ngoài ai nấy cũng nghĩ tình nàng lãnh ngạo, nhưng nàng đã đưa mút quả cho ta ăn, còn không nhận tiền của ta nữa, ta cảm thấy nàng là người rất tốt, không hề giống lời đồn gì cả. Sau này mới thường xuyên đi tìm nàng nói chuyện phiếm, có đôi khi ở lại đó ăn cơm uống rượu. Chúng ta nói chuyện rất hợp với nhau a! Mỗi lần ta đi tìm nàng tâm sự cũng đều kéo dài cả đêm.”

Ta không biết nên nghĩ gì nữa, nàng quen Vân Yên cô nương chẳng qua chỉ vì nàng tham ăn, chỉ vì mỗi một cây mút quả mà nhớ mãi không quên, theo người ta vào tận thanh lâu cực kỳ nổi tiếng.

Nàng cảm thấy con người ta rất tốt, cũng chỉ bởi vì đối phương không lấy tiền của nàng, cho nàng ăn mút quả miễn phí. Tuy đúng là Vân Yên cô nương không lấy một xu nào của nàng hết, nhưng nàng đã quên cây mút quả đó nàng cũng phải vung hết cả một trăm lượng bạc cho Cúc tỷ mới lấy được hay sao? Vân Yên cô nương có lẽ không ngờ có kẻ ngốc đến mức tiêu tốn một trăm lượng đi tìm mình chỉ vì một cây mút quả; Lạc Dương Trần cảm thấy nói chuyện với người ta rất hợp, nhưng xem ra cũng chỉ có mình nàng ngồi độc thoại với Vân Yên cô nương thôi. Xét cho cùng thì nàng hiểu biết Vân Yên cô nương được bao nhiêu chứ? Ta rất nghi ngờ chuyện đó đấy.

“Quen biết lâu như vậy, nàng chưa bao giờ lớn tiếng với ta như hôm nay, mỗi lần ta nói muốn thay đổi chỗ này hay chỗ kia, nàng đều đồng ý cho ta đổi, chưa từng có ý kiến gì, đối xử với ta rất tốt, nhưng tự nhiên hôm nay chỉ vì một cái cửa sổ mà nổi nóng với ta. Hừ! Nhất định là dì cả đang đến, tâm trạng không thoải mái nên mới trút giận lên người của ta! Sao không chịu đi tìm đại phu đi chứ? Không muốn thay cửa sổ thì ta cũng không thèm! Cứ như muốn lấy cái cửa sổ làm chông vậy, rõ ràng nàng chọn cái cửa sổ chết toi đó, ta không thèm chơi với nàng nữa! Đáng ghét! Nhưng bây giờ cha lại nhốt ta ở nhà, lỡ lần sau ta đi tìm nàng nàng lại không để ý tới ta, thì ta sẽ mất đi một bằng hữu hay sao.”

Nàng nói liên miên, cần nhằn không ngừng nghỉ, vừa tức giận mắng người ta không tốt, vừa thể hiện tính tình bất quá của mình ra, cứ như một trái bóng cao su bị xì hơi, lo lắng bằng hữu sau này không để ý tới mình nữa, tính cách mâu thuẫn như thế thật giống một tiểu lão thái bà ưa đông dài.

Đưa tay vỗ vỗ đầu của nàng, tên du côn các ké, khi gặp chuyện khó xử thì cứ như con rùa rụt cổ, thật là ngốc nghếch. Vân Yên cô nương nếu thực sự chỉ vì cái cửa sổ mà tức giận thì lúc trước khi nàng muốn đổi đồng đổi tây Vân Yên cô nương đã sớm nổi giận rồi. Người ta chẳng những không giận, mà còn nuông chiều nàng hết mực.

Tuy Vân Yên cô nương thân ở thanh lâu, nhưng cách bài trí khuê phòng của cô nương nhà người ta làm sao có thể cho người ngoài được xen vào? Huống chi Vân Yên cô nương lại là người bán nghệ không bán thân, dù sống trong nước bùn nhưng lại bất nhiễm, hẳn phải là một người có cá tính kiên cường, nếu như có người muốn thay đổi cách trang trí trong phòng của mình, chẳng lẽ cô nương ấy có thể im lặng mà không lên tiếng như thế sao? Nếu Vân Yên cô nương không có tâm dành cho nàng như thế, chỉ sợ nàng đã sớm bị đuổi ra ngoài rồi, còn có thể để nàng ăn xong bữa cơm như hôm nay sao?

Người ta đối với nàng tốt như vậy, nàng lại là một tên đại đầu gối không hiểu phong tình, cứ nghĩ người ta chỉ vì một cái cửa sổ mà giận mình, ta nghĩ có lẽ cả đời này nàng cũng sẽ không hiểu, cánh cửa sổ đó không

phải là nguyên nhân thực sự. Nhưng nếu giải thích rõ ràng cho nàng nghe liệu nàng có thể hiểu được bao nhiêu?

Suy đi nghĩ lại ta đành thở dài, quyết định không nên giải thích làm gì cho phí công.

47. Chương 47: Duẫn Tuyệt Ca (hai Mươi Ba) Chất Vấn

Lạc lão gia cũng sớm chịu không được, sai Điệp Thúy và Mặc Yên dìu nàng đang ngủ quỳ trên đất vào trong phòng. Ta trở về phòng ngủ thẳng đến tận khi gần bữa ăn tối mới dậy dùng cơm, khi đi tới cửa phòng thăm nàng, Điệp Thúy và Mặc Yên nói nàng đang bị nhốt ở trong phòng không thể ra được, ta mới bảo không quấy rầy nữa, liền rời khỏi đó.

Mang theo hai áo vệ vào Ý Hương Lô, dẫn bọn họ chờ ta ngoài cửa phòng của Vân Yên cô nương. Vân Yên cô nương thấy ta hơi kinh ngạc một chút, sau đó chống cằm ngồi cạnh bàn, ta châm trà cho nàng.

“Duẫn công tử hôm nay tới để nghe khúc hay là đến ngâm thơ đối đáp vậy?” Nụ cười của nàng không hề có độ ấm, vừa khách khí mà vừa xa cách.

“Tại hạ hôm nay tới vì Lạc công tử, nàng đang bị Lạc lão gia cầm tước ở nhà.”

“Một khi đã như vậy thì không tiễn.” Nàng đứng lên mở cửa, ta ra tay điểm huyết đạo, đẩy nàng ngồi lại xuống ghế.

“Người làm gì thế? Buông ta ra!” Nàng thấp giọng la lên.

“Cô nương yên tâm, tại hạ không có ác ý, cũng không muốn làm cô nương bị thương, hôm nay chỉ đến đây để nói với cô nương mấy câu thôi, xong sẽ đi ngay, tuyệt đối không quấy rầy thời gian quý báu của cô nương nữa.”

“Xem ra người không nói cho hết lời sẽ không chịu đi đúng không? Vậy nói đi!” Nàng khẽ thở dài.

“Vân Yên cô nương, tại hạ sẽ nói thẳng. Hôm qua cô nương giận Lạc công tử tại hạ nhìn ra được, cho dù cô nương biết Lạc công tử là nữ, nhưng lại không xem Lạc công tử là tỷ muội, ngược lại lại dành tình cảm đặc biệt cho Lạc công tử. Nhưng tiếc Lạc công tử lại là tên đầu gỗ, dù có đợi bao lâu đi nữa thì nàng cũng chỉ nghĩ là cô nương tức nàng vì cái cửa sổ thôi.”

“Người... Người biết sao? Ngay cả người cũng nhìn ra được, tại sao nàng lại... Các người mới quen biết có mấy ngày, chẳng lẽ nàng lại nói cho người biết chuyện quan trọng như thế, vậy có thể thấy vị trí của người trong lòng nàng không phải là nhỏ...” Nụ cười của nàng tràn đầy chua xót.

Ta lắc đầu. “Nàng không nói cho ta biết, tự ta đoán thôi.” Ta thành thật nói.

“Ngày hôm qua thấy nàng quan tâm người như thế thì ta đã đoán ra nàng quan tâm người hơn ta.” Ánh mắt Vân Yên đỏ ửng lên, thấp thoáng trong đó có cả một lớp nước mỏng.

“Ta thì không nghĩ như vậy, nàng là người rất ngốc, thế nên nàng quan tâm đến bằng hữu cũng giống nhau cả thôi, không có ai hơn ai cả đâu.” Nhớ lại sự săn sóc cẩn thận của nàng khiến ta bất giác mỉm cười.

“Các người quen biết bao lâu?” Nàng không tiếp lời của ta, hỏi sang một chuyện khác.

“Hơn một tháng, chưa đầy hai tháng.”

“Mới quen nhau một thời gian ngắn ngủi như thế mà Duẫn công tử rất tận tâm với Lạc công tử a! Vì nàng mà chạy tới tận đây nói đỡ cho người ta, chắc hôm nay Duẫn công tử đến tìm Vân Yên Lạc công tử cũng không biết đâu nhỉ?”

Không phải ta không hiểu ý châm chọc trong câu nói của nàng, chỉ vì mục đích hôm nay đến là để giảng hòa cho hai người, huống chi trong lòng Vân Yên cô nương đang khổ sở, nên ta không muốn so đo với nàng.

“Tại hạ đúng là quen Lạc công tử chưa lâu, nhưng Lạc công tử đối đãi với bằng hữu rất tốt, nên tại hạ muốn giúp Lạc công tử một chút thôi, nếu không phải Lạc công tử đang bị Lạc lão gia cầm tước, ta nghĩ nàng cũng sẽ tự đến tìm Vân Yên cô nương. Lạc công tử là bằng hữu của Vân Yên cô nương, Vân Yên cô nương lại

quý trọng Lạc công tử như thế, thế mà lại để một việc nhỏ như vậy làm ảnh hưởng đến hòa khí, có đáng không?”

Ta cực lực khuyên bảo, hy vọng Vân Yên cô nương nguôi giận, dù sao nhìn thấy tên du côn cắc kè kia khó chịu cũng không phải là chuyện vui vẻ gì.

“Ta không chỉ xem nàng là bằng hữu, Duẫn công tử cũng không phải không biết tâm ý của ta dành cho nàng. Duẫn công tử luôn miệng nói nàng là bằng hữu của người, Vân Yên cũng mới quen Duẫn công tử có một ngày thôi, nói cách khác đôi ta cũng chẳng quen biết nhau, việc này đương nhiên cũng không phải việc của Duẫn công tử. Vân Yên thực sự muốn thỉnh giáo Duẫn công tử vì sao phải nhúng tay vào việc này, mà không để tự nàng đến xin lỗi ta? Duẫn công tử, nếu Vân Yên đoán không sai, Duẫn công tử cũng có tình cảm với Lạc công tử a! Không phải sao?”

48. Chương 48: Duẫn Tuyệt Ca (hai Mươi Bốn) Bối Rối

Vân Yên cô nương ngồi trên ghế, bị điểm huyết nên thân thể không nhúc nhích được. Giờ phút này không còn nhìn thấy nổi u oán, sâu não, châm chọc, sắc bén trong mắt nàng nữa. Giọng nói nghe có vẻ có ý muốn trả thù, nhưng kì thực vẻ mặt nàng lại rất bình thản, ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào ta.

Ta đáp không được, lời chất vấn của Vân Yên cô nương vừa dữ dội mà lại vừa bình thản, nhưng đã đánh ta một cước rất mạnh. Trong lòng ta xao động dữ dội, có đắng, có ngọt, có bất an mà lại có cả bình thản, lo lắng suy nghĩ mãi về câu hỏi đó, khiến chút lý trí còn sót lại cũng dần bị gặm nhấm đi mất.

Lúc đầu là ta tò mò về Lạc Dương Trần, đến khi biết “hắn” là “nàng” lại thất vọng; Đến khi vào ở Lạc phủ lại đau lòng vì người đó; Khi xem nhật kí và cả vẻ mặt bát quái đó thì cảm thấy vô cùng đáng yêu; Nhớ tới nàng bị ám vệ nhốt trong nhà vừa bực mình vừa buồn cười; Cảm thấy xấu hổ tức giận vì lời nói của hai nữ tử trên đường, rồi lại âm thầm tức giận vì phản ứng chậm chạp của nàng; Thấy nàng thân thiết với Vân Yên cô nương cảm thấy chướng mắt khó chịu, đến khi nghe Vân Yên cô nương kể lại chuyện xưa thì lại vui mừng không lý do.

Thâm tâm ta vì Lạc Dương Trần mà đời sông lấp biển, đã sớm vượt qua phạm vi mình có thể khống chế, rốt cuộc là từ khi nào nó lại trở thành như vậy?

Vân Yên cô nương nói có mấy câu đã ép ta vào tận chân tường. Bí mật luôn được chôn giấu nay lại bị đào lên, ta muốn phủ nhận nó, nhưng lại không nỡ lắc đầu làm điều trái với lương tâm, càng không thể mở miệng thốt ra chữ “Không” được.

“Ta nên gọi người Duẫn công tử, hay là Duẫn cô nương?” Vân Yên cô nương thấy ta không đáp lời, tiếp tục lãnh đạm truy vấn.

“Ta giả thành nam trang vì để tiện hành tẩu bên ngoài, Duẫn Tẫn Hoan cũng chỉ là cái tên giả cho thân phận nam trang này mà thôi, việc này ngay cả Lạc Dương Trần cũng không biết. Ta họ Duẫn, Duẫn Tuyệt Ca.” Ta không còn sức để mà kinh ngạc nữa, vì câu hỏi vừa rồi ta vẫn chưa giải đáp được.

“Ta còn tưởng người lại không trả lời, hoặc là muốn phủ nhận chứ. Người đã nguyện ý thẳng thắn thừa nhận thì ta đây sẽ cung cấp cho người một tin tình báo mà người hẳn là sẽ thích.” Nàng cười yếu ớt, sắc mặt không còn cứng ngắc nữa, ngược lại dịu dàng động lòng người.

“Quen biết nàng ba năm qua đã làm ta phát hiện những chuyện ngay cả chính Lạc Dương Trần cũng chưa hẳn đã biết. Lạc ngọc tử trừ người nhà và những hạ nhân đã lớn lên với mình ra, thì căn bản không hề tiếp xúc với những nam tử khác. Có mấy lần trong thành có vài tên công tử nhà giàu có học thức, con cái quan gia phái hạ nhân đưa thiệp mời cho tam vị công tử Lạc gia, mời bọn họ ra dạo hồ ngắm cảnh, nhưng lúc nào nàng cũng từ chối cả, còn chạy tới chỗ của ta la hét than phiền, thậm chí đích thân người ta đến mời nàng cũng giả vờ bệnh không đi, sau đó lại chuồn ra cửa sổ chạy tới chỗ ta, lúc nào cũng chỉ có hai đệ đệ của nàng đi dự mà thôi. Chuyện này làm ta cảm thấy rất kỳ lạ, nàng là người thích những nơi náo nhiệt, vì sao lại không chịu đi? Đến khi quen biết nàng lâu một chút mới để ý dù là nàng ở cạnh nam tử nào đi nữa thì theo bản năng cũng cau mày che mũi lại, ngay cả các nha hoàn và cô nương ở đây nàng nhiều lắm cũng chỉ giận mũi son phấn của người ta quá nồng mà thôi, nói tới nói lui, cũng chưa từng bịt mũi lại.”

“Có lần ta không cố ý sai vài gã sai vặt đưa cơm vào đây, nàng liền lập tức lui về phía cửa sổ, nhưng đến chiều khi nha hoàn đưa cơm tới nàng còn cùng người ta cười đùa vui vẻ. Thử đi thử lại nhiều lần đều có kết quả giống nhau. Mãi mới biết Lạc Dương Trần không thích mùi của nam tử, thậm chí là ghét đến mức muốn trốn đi thật xa, nếu cùng đi bơi hồ với bọn công tử kia chẳng khác gì tra tấn cả. Nếu không phải vì trên người người không có mùi của nam tử, thì chỉ sợ muốn nàng tới gần người nửa bước là cả một vấn đề a.”

“Thanh lâu người đến người đi, ta đã nhìn thấy rất nhiều tỷ muội rồi, làm sao có thể không biết người là nữ nhân được? Hơn nữa Lạc Dương Trần rất mẫn cảm với mùi vị như thế, nếu như người thật sự là Duẫn công tử, cho dù có quan hệ thân thiết với nàng đến mức nào đi nữa ta cũng chẳng phải lo lắng. Nhưng người lại là một cô nương, nam trang đã tuấn mỹ, nếu khôi phục nhân dạng thật chắc chắn sẽ là một mỹ nhân khiến người khác ghen tị. Nếu người là bằng hữu của nàng, hơn nữa nguyện ý nói cho ta thân phận nữ nhân của mình, nên tin tình báo này coi như tặng người, từ nay về sau cũng không có cơ hội thứ hai đâu, ta sẽ không tặng cho người cơ hội cướp nàng đi khỏi tay ta.”

Ta nhớ mình đã vội vàng giải huyết cho Vân Yên cô nương, nhưng lại quên mất mình rời khỏi đó như thế nào, khi lấy lại được ý thức, ta đã ôm chân vùi mình vào trong chăn.

Ngày hôm nay thật dài, ban đầu đến thăm Vân Yên cô nương mục đích không hiểu đã đạt thành chưa, lại còn chột dạ để đối phương phản công, khiến ta bất an. Tính đến nay, đây là lần thất bại đầu tiên của ta.

Càng nguy hiểm hơn là khi biết được tin tức liên quan đến du côn các kẻ, ta lại cảm thấy vui sướng việc mình đã che giấu bí mật hơn nữa.

Hắn rõ ràng là nàng, như thế nào lại... Lại...

Ám vệ gõ cửa kéo ta khỏi mơ gút mắc đó, hội báo với ta Lạc Dương Trần đã tắt đèn đi ngủ ít nhất nửa canh giờ, tối hôm qua bị phạt, hôm nay nàng lại nhốt mình trong phòng cả ngày, nghĩ đến thôi cũng cảm thấy thật mệt mỏi.

Không ngủ được, nhớ tới cuốn nhật kí dưới gối, ta nhẹ nhàng mở cửa phòng nàng ra, rón ra rón rén trả nhật kí lại. Xoay người muốn rời khỏi, không biết vì nguyên nhân gì mà ta lại dừng lại, lại xoay người cầm cuốn nhật kí tiếp theo của nàng giấu vào trong ngực.

Đi đến trước giường, nàng đang ngủ rất an ổn, tim của ta lại rung động điên cuồng, lời nói của Vân Yên lại lặp lại vô cùng sinh động trong trí nhớ. Cứ như ma xui quỷ khiến, ta vươn cánh tay xoa mặt của nàng, từng chút một, những rung động truyền khắp đầu ngón tay, cuối cùng nhịn không được, môi ta từ từ áp lấy môi của nàng.

Ta lập tức lui người lại, cảm thấy kinh sợ, trong lòng vừa xôn xao vừa nóng lên, hít một hơi thật sâu, ta kéo chăn lại cho nàng.

Ta gần như tông cửa xông ra ngoài, ngay khi ta đặt một bàn chân ra khỏi phòng, có một bàn tay đặt lên cổ của ta, tay kia thì bóp lấy gáy ta từ sau lưng. Ta không dám động đậy, dưới ánh trăng sáng đó có thể thấy rất rõ đối phương, Điệp Thúy và Mặc Yên đương nhiên cũng thấy rõ đó là ta.

“Duẫn công tử, tùy tiện mạo phạm ngài, Điệp Thúy, Mặc Yên cảm thấy thật có lỗi. Nhưng phòng của Đại công tử từng có kẻ cắp xâm nhập, tuy rằng Đại công tử không bị tổn thương lông tóc nào, Lạc phủ cũng không mất gì cả, nhưng chúng ta rất lo lắng cho an nguy của Đại công tử, mới ở đây trông chừng, không ngờ thiếu chút nữa đã làm Duẫn công tử bị thương, xin Duẫn công tử trách phạt. Điệp Thúy, Mặc Yên sẽ không oán hận câu nào cả.” Lúc này bọn họ mới nói lỏng tay ra, quỳ xuống đất xin ta xử lý.

“Mau đứng lên đi! Ta không sao, ta chỉ muốn tới tìm Đại công tử nói chuyện phiếm thôi, không ngờ hắn đã ngủ mất rồi. Ta không định trách phạt các người, các người không sai, không chỉ không nghĩ ngợi, mà còn tận tâm ở đây trông chừng, khó trách Lạc lão gia và Lạc phu nhân giao trọng trách bảo hộ Lạc công tử cho các người.” Ta cố tỏ vẻ bình tĩnh, nói dối để che đậy cho hành vi của mình, đưa tay ra đỡ bọn họ đứng dậy.

“Duẫn công tử khoan hồng độ lượng, Điệp Thúy Mặc Yên tạ ơn Duẫn công tử không phạt, không quấy rầy Duẫn công tử nghỉ ngơi nữa. Điệp Thúy, Mặc Yên xin cáo lui.”

Ta trở về phòng, thở dài, đến bây giờ ta đã nói dối về chuyện của Lạc Dương Trần bao nhiêu lần rồi? Lúc xưa ta nói dối Hoàng Hậu nương nương mình vì quá mệt mỏi mà không thể ngồi dậy ăn cơm được, nhưng sự thật là khi đó trong lòng ta không vui; Âm vệ phải nói dối Hoàng Thượng thay ta là ban đêm xuất thành ra ngoài để luyện thân thủ nên không được khỏe, che giấu cho việc ta đã vì nàng mà đêm hôm ra ngoài cung thăm dò chân tướng trong Lạc phủ; Cùng nàng ở cùng một mái nhà ta lại không dám xưng tên thật ra, phải dùng tên giả; Ngay cả với Điệp Thúy Mặc Yên ta cũng nói dối là vào phòng tìm nàng nói chuyện phiếm; Cầm nhật kí của nàng đọc ta lại kiên quyết phủ nhận việc mình bị nàng hấp dẫn; Thậm chí còn tung cửa phòng chạy ra ngoài. Ta có thật sự muốn trả lại cuốn nhật kí đó cho nàng không? Hay chỉ viện cớ để gặp nàng thôi? Lấy trộm cuốn nhật kí tiếp theo tuần túy chỉ vì tò mò, hay vì ta muốn có cơ hội để gặp nàng nữa?

Nói dối, chỉ toàn là ta đang tự gạt mình. Ta đang muốn lừa người khác hay đang tự lừa mình đây? Có thể lừa gạt người khác nhưng liệu có thể lừa mình không?

Ta còn phải tự lừa mình điều gì nữa? Từ khi nghe Vân Yên cô nương chất vấn, sự kiên định trong lòng ta đã tan thành mây khói.

Ôm thật chặt cuốn nhật kí trong lòng ngực, đêm nay ta sẽ mơ thấy giấc mộng mà ở đó ta sẽ ôm nàng ngủ, ở nơi mà ta sẽ gần bó sinh tử với nàng.

Ở trong mộng ta biết, mình đang trầm luân không còn lối thoát.

49. Chương 49: Duẫn Tuyệt Ca (hai Mươi Lăm) Thách Đấu

Mấy ngày sau, Ý Hương lâu phái người cầm thiệp mời tới tìm ta, người đó là Vân Yên cô nương, Vân Yên không mời du côn các kẻ đang bị cấm túc theo, ta suy nghĩ trong chốc lát, quyết định vẫn nên nói với ngốc tử một tiếng.

“Người mặc áo rách quần manh đứng đây để trúng gió a?” Vừa vào cửa thì nhìn thấy một tên công tử tóc tai lộn xộn, chỉ mặc quần áo trong dựa vào cửa sổ, chống chân lên tường, cứ như bức tường đó có thâm cừu đại hận với nàng vậy.

“Tấn Hoan, ta chán quá.” Nàng đứng thẳng dậy, không cần thận giẫm lên quần áo đang bày bừa dưới sàn, làm nàng té xuống đất.

Ta chạy nhanh tới định đỡ nàng dậy, nàng không muốn đứng dậy, cứ quỳ rạp dưới đất muốn ta đỡ lên. Tay ta còn chưa kịp cầm lấy y phục của nàng thì nàng đã xoay người lại. Ta còn chưa thu tay lại thì nàng đã kéo ta xuống khiến ta ngã trên người nàng, quần áo của nàng do bị tác động nên lại bị hở xuống dưới, để lộ bả vai ra ngoài.

Hai tay hiện tại của ta đang đặt ở thắt lưng của nàng nên khó có thể dùng lực được, lại càng không thể rút ra. Môi ta vừa vặn áp lên bờ vai tròn bóng kia, nơi đó thoang thoảng một mùi hương thật dễ chịu, nàng ở phía dưới vặn vẹo muốn tránh ra, vì nàng không chịu nằm yên nên tay của ta lại càng không thể rút ra được. Ta muốn ngẩng đầu tránh đi sự tiếp xúc thân mật này, nhưng đồng thời nàng cũng vội vã muốn ngồi dậy, nên kết quả là môi ta chạy một đường từ bả vai xuống tới cánh tay của nàng.

Không thể chọn lúc hợp lý hơn, Điệp Thúy và Mặc Yên lúc này lại bung điểm tâm vào phòng.

“Công tử, Duẫn công tử, hai người đang làm gì đó?” Khóe mắt ta thoáng thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Điệp Thúy và Mặc Yên, hai người họ đứng sững trước cửa, không biết phải làm gì cho phải.

“Điệp Thúy, chúng ta đi mau! Đừng quấy rầy hai người họ nữa.” Mặc Yên nhanh nhẩu xoay người đi.

“Thì ra công tử còn có ham mê này nữa a.” Điệp Thúy không quên phát biểu ý kiến.

“Người đừng cử động nữa!” Ta rốt cục nhìn không được rống to lên, tìm được cơ hội để môi mình rời khỏi cơ thể của nàng. Có lẽ nàng bị âm lượng của ta làm kinh sợ, nên ngoan ngoãn nằm yên xuống đất không dám di chuyển. Ta tức giận rút tay ra, đứng lên.

“Chúng ta vừa bị té, người còn không đứng dậy mặc quần áo vào?” Thật không biết vì sao ta lại thích cái tên du côn cắc kè ngốc nghếch này!

“Không, ta không muốn đứng lên, mỗi ngày đều phải ở nhà thật nhàm chán!” Nàng nằm dưới đất làm nũng, làm quần áo vốn đã không chỉnh lại càng hở xuống dưới hơn nữa.

Du côn cắc kè đứng là muôn đời luôn vô lại, ta nhìn thật ngứa mắt, bèn chạy nhanh đến kéo áo lại cho nàng.

“Người không đứng dậy cũng thế, Vân Yên cô nương mời ta đi Ý Hương lâu, người có lời gì muốn nhắn không?”

Chỉ trong nháy mắt nàng đứng bật dậy, vẻ mặt bi thương nhìn ta.

“Cái gì? Người muốn đi Ý Hương lâu trong khi ta bây giờ rõ ràng không thể đi được? Người thích Vân Yên phải không? Hai người các người quan hệ đúng là không tầm thường chút nào!”

Lần này Lạc Dương Trần lại tung ra một câu không đầu không đuôi, chẳng liên quan gì đến câu hỏi của ta cả, thật khiến ta không thể không cười, cười đến không thể nói nữa, lúc này trông ta thật giống Điệp Thúy và Mặc Yên.

“Thì ra người thích Vân Yên cô nương a?” Ta cố ý trêu nàng, nhưng phần lớn là muốn dò hỏi tâm tư của nàng.

“Không phải, nhưng người xuất môn lúc này rất ác a!” Nàng dùng ánh mắt cún con đáng thương nhìn ta, nhưng ta thích đáp án này.

“Người rốt cuộc có muốn nhắn gì với Vân Yên cô nương không?”

“Vậy người giúp ta nhắn với nàng, khuyên nàng đừng giận nữa, nhưng cửa sổ vẫn nên đổi lại một chút.”

“Ta đi đây, người ngoan ngoãn ở nhà chờ ta về biết không?”

Nàng ngoan ngoãn gật đầu, vẫy tay chào ta. Khi ra cửa đột nhiên ta cảm thấy mình thật giống một vị trượng phu đang xuất môn, có một nàng thê tử đáng yêu ở nhà chờ mình, thì ra có gia đình cảm giác là như thế, tuy sẽ có cảm giác lo lắng, nhưng cũng thật hạnh phúc.

Bả vai và cả cánh tay của Lạc Dương Trần đều trắng nõn bóng loáng, khi ngã xuống người nàng cánh tay ta vòng qua nàng thật vừa vặn, ôm chặt lấy vòng eo và cơ thể nhỏ nhắn mềm mại đó. Trên đường đến Ý Hương lâu ta liên tục hỏi tường lại chuyện vừa rồi, nếu ám vệ không nhắc, thiếu chút nữa ta đã đụng phải những người khác ở Ý Hương lâu.

Lên trên lầu, Vân Yên cô nương đang ở trong phòng yên lặng chờ ta đã lâu, ta để ám vệ chờ trước cửa, sau đó vào phòng.

“Vân Yên cô nương tìm Tuyệt Ca có chuyện gì sao?”

“Mời ngồi.” Nàng không đáp, rót một ly trà cho ta rồi nghiêng người dựa vào bàn, tay chống cằm, tự uống trà một mình.

“Lạc công tử muốn ta tiện thể nhắn với Vân Yên cô nương là xin Vân Yên cô nương đừng giận nữa.” Ta bỏ luôn câu có liên quan đến cánh cửa sổ để tránh phản tác dụng.

Vân Yên cô nương buông tách, mắt khê động, nàng nhíu mày.

“Lạc công tử tuyệt đối không thể chu đáo như thế, có vẻ như Duãn cô nương đang phải nhọc lòng vì chuyện giữa chúng ta a!” Vân Yên quen biết du côn cắc kè lâu hơn ta nên hiểu nàng đương nhiên không ít, chỉ thoáng nhìn đã biết ta đang nói đỡ cho Lạc Dương Trần.

“Tuyệt Ca chỉ mong Lạc công tử và Vân Yên cô nương sau này sẽ thoải mái ở cạnh nhau, dù sao cũng là bằng hữu mà.”

“Hử? Người chỉ mong nàng sẽ không phải buồn phiền khổ sở vì cãi nhau với ta mà thôi! Hoặc nói chính xác hơn thì người không muốn nàng giận nữ nhân khác.”

“Đúng vậy.”

Vân Yên cô nương là người rất thẳng thắn, ở thanh lâu lớn lên một thời gian lâu như thế mà vẫn có thể giữ thân như ngọc, nhất định là vì trí tuệ của nàng nên mới có thể duy trì đến nay. Đối mặt với một người như thế, mặc dù xét trong lĩnh vực tình cảm là đối thủ cạnh tranh, nhưng ta vẫn phải thực sự khâm phục nàng, thế nên ta không muốn giấu diếm dối lòng với những câu hỏi của Vân Yên, cũng không muốn không thành thật với tình cảm của mình.

“Ta tìm người là vì chuyện này. Bây giờ cũng không cần hỏi nhiều nữa, người đã nghĩ thông chuyện lần trước rồi nhỉ!”

“Đã nghĩ thông rất rõ ràng.”

“Vậy người định thế nào?”

“Xác định lại suy nghĩ của Lạc Dương Trần.”

“Lúc đầu ta nghĩ chỉ cần mình chờ, nhất định sẽ có một ngày nàng sẽ là của ta. Nhưng bây giờ lại không đơn giản như vậy, mọi việc dù sao cũng phải có sự kết thúc, kết quả cuối cùng có thể là người thắng hoặc ta thắng, khả năng người thua cũng rất cao, chẳng lẽ người không hề lo lắng đến việc đó sao?” Nàng phong tình vạn chủng liếc ta một cái.

“Chẳng lẽ Vân Yên cô nương cũng không lo lắng sao?” Ta cười nhìn lại nàng.

“Nếu không lo thì chẳng khác gì mọi việc đã được định đoạt. Người và ta phân công nhau xác nhận tâm ý của nàng, lấy đó làm chuẩn, tuyệt đối không miễn cưỡng đối phương, đồng ý không?”

Lời đề nghị đó là tốt hay xấu ta cũng không quan tâm, tất cả cứ để cho tên du côn các kia quyết định đi!

Rời khỏi Ý Hương lâu cùng với hai ám vệ, bỗng nhiên ta cảm thấy thật bất an. Ta nhanh chóng xoay người lại, hai ám vệ cũng vội vàng đứng án trước mặt ta.

“Chu cha! Là vị công tử da mặt trắng nõn hôm nọ a.” Đó là nhóm người Vệ Khai Thành, người lên tiếng là Hà Khuê.

“Công tử, gặp lại tức là hữu duyên a! Không bằng để Vệ mỗ mời người uống một chén đi.” Lời này tuy nghe có vẻ khách khí, nhưng nét mặt tên Vệ Khai Thành lại tràn đầy thần sắc hạ lưu.

Ta không muốn nhiều lời với chúng, bốn người họ lại đưa tay định kéo ta lại. Ám vệ sắc mặt trầm xuống, đánh bốn người hấn vết thương đầy người, điểm huyết đạo, rút kiếm đặt trên cổ chúng.

“Các người dám động thủ? Vệ Khai Thành công tử mới được bổ nhiệm lên làm quan không lâu, nếu người dám đụng đến Vệ công tử, chính là mưu hại mệnh quan triều đình!” Minh Dạ mặt mũi tái nhợt hét toáng lên.

Ta không muốn sinh sự giữa đường thu hút sự chú ý của người khác, cũng không định động thủ giết người, nên nháy mắt với ám vệ, ý bảo bọn họ bỏ chúng ra, sau đó xoay người rời khỏi đó.

“Lần sau mà để ta gặp lại người, nhất định người sẽ phải lãnh đủ!” Tiễn Đông Tương kêu gào ở phía sau.

50. Chương 50: Dẫn Tuyệt Ca (hai Mươi Sáu) Điều Kiện Ủy Thác

Vào tháng năm ánh mặt trời vô cùng nóng bức, ta bị tiếng chim hót đánh thức, từ sáng sớm chúng đã bắt đầu gáy ròi. Rửa mặt chải đầu xong ta đẩy cửa sổ ra, ra ngoài dùng bữa sáng.

Ám vệ báo là Lạc lão gia và Lạc phu nhân có may cho ta vài bộ quần áo mùa hè, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu cũng phái người tiến cống vải dệt đến đây. Lạc phủ trước giờ vẫn luôn tự sản xuất vải dệt, chất lượng vải vóc có khác vải được tiến cống một chút, cứ như cánh bướm đang cất cánh, được gió thổi trúng, nâng chúng lên một tầm cao mới.

Lạc Dương Trần xông vào, nhìn ta cười rất vui vẻ.

“Sao lại vào đây?”

“Cha mẹ nói phải lấy số đo của người để may quần áo mùa hè. Ta nghĩ người mặc quần áo mùa hè chắc chắn sẽ đẹp lắm, cho nên mới vô đây αγορά.”

“Quần áo còn chưa may! Bây giờ người tới cũng không thấy ta mặc được đâu a!” Ta mỉm cười với nàng.

Nàng ngượng ngùng cúi đầu, ngồi xuống ghế, nhìn thợ may lấy số cho ta, còn chọn vài loại vải may nam trang khá dày và đắt tiền. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn ta sẽ ở Lạc phủ cho đến hết hè mới về, nội trong năm nay là đã có thể quay lại nữ trang rồi.

Khi thợ may đang định chọn vải, nàng đứng lên, lại gần cho ý kiến. Nàng nói không ngừng loại vải nào may thành kiểu dáng gì. Thợ may nghe nàng nói xong lại nhìn ta, chờ ý kiến của ta.

“Cứ làm theo lời Lạc công tử đi!” Chỉ cần nàng chọn, ta đều thích.

Đến khi thợ may và ám vệ đều đi khỏi thì cơm trưa cũng được dọn lên. Nàng ở lại ăn cơm chung với ta, nhưng áp a áp úng mãi như có gì muốn nói, muốn nói lại thôi, ta buông đũa xuống nhìn nàng.

“Tần Hoan, người không ăn à? Sao cứ nhìn chằm chằm ta vậy?” Trên mặt nàng dính hạt cơm, ta tùy tay bốc chúng bỏ vào miệng ăn, mặt nàng “Vút” một cái đã đỏ ửng lên, thật đáng yêu.

“Là người có chuyện mà không chịu nói, cứ nhìn ta mãi, mỗi khi ta nhìn ngược lại người thì người lại cúi đầu nhìn chén cơm của mình.. Nói xem rốt cuộc là chuyện gì?” Ta giả vờ như không phát hiện ra khuôn mặt đỏ thắm trước mặt.

“À... Ta có chuyện muốn nhờ người a.” Nàng nhắc đến những cụ già và trẻ em ở ngoại ô, vì nàng đang bị phạt nên bây giờ không thể ra ngoài được. Đã lâu nàng không đi thăm bọn họ rồi, tứ hợp viện cũng sắp xong mà nàng cũng không thể đến kiểm tra được. Nàng hy vọng có thể cho cụ và những đứa trẻ đó một mái nhà mới trước tết Đoan Dương, vì thế mong ta có thể tới thăm họ một chút, sẵn kiểm tra luôn tiến độ xây dựng tứ hợp viện.

“Được! Không ngờ Lạc đại công tử có tâm như thế, luôn giúp đỡ những người nghèo khó không nơi nương tựa.” Bây giờ ta đã hiểu được ngọn ngành.

“Àn, đó cũng là tự nhiên mà, ta không chỉ có diện mạo anh tuấn, mà tâm còn sáng lạng hơn cả vẻ ngoài sáng láng đó nữa, ta chính là thanh niên tốt nhất thế giới trong truyền thuyết đó a!” Đúng là một tên không biết khiêm tốn, khen nàng có một câu mà nàng đã tự khen mình hơn mười câu.

Khó trách hai ngày gần đây khi ta nói chuyện với Điệp Thúy và Mặc Yên, cứ nhắc đến nàng thì hai người họ lại tức giận.

“Duẩn công tử, người không biết đâu, Đại công tử của chúng ta tuy bản chất rất đáng yêu, không có phong thái trịnh thượng của bọn thiếu gia, hạ nhân ai ai cũng rất thích hẳn, nhưng hẳn lại mắc bệnh dong dài tự kỷ thành tánh, có rất nhiều lúc nói chuyện với hẳn đều bị hẳn chọc cho nổi trận lôi đình.” Điệp Thúy lấy tư thế của người bị hại mà méc ta.

“Tuy rằng đôi khi ngoài miệng không nói, nhưng chắc chắn trong lòng hẳn vẫn tự say mê mình, khi đó hẳn sẽ để lộ ra nụ cười ngốc không thể tả, phá hư luôn cả khuôn mặt tuấn mỹ phu nhân di truyền cho hẳn, vừa nhìn đã biết hẳn đang nghĩ gì, chỉ cần đoán đúng một cái thì hẳn lại mắng chúng ta là giun đũa!” Mặc Yên kích động kể tội Đại công tử nhà họ.

Nhìn nàng hiện tại, ta đã thoáng hiểu vì sao hạ nhân Lạc phủ luôn nguyện ý chịu chuộc, chiếu cố nàng như thế, nhưng khi họ ở cạnh nàng lại đối xử với nàng đặc biệt hung ác, thật không biết làm người ta nên khóc hay nên cười đây.

“Làm việc thiện không thành vấn đề a! Nhưng...” Ta nhìn chằm chằm nàng.

“Nhưng cái gì?” Nàng rất nôn nóng, còn nuốt nước miếng.

“Ta có một điều kiện, người phải đáp ứng ta một yêu cầu.”

“Không thành vấn đề a! Yêu cầu gì người cứ nói, chỉ cần ta có thể làm được ta nhất định sẽ làm! Là gì vậy?” Nàng thẳng thắn đồng ý.

“Chờ đến khi ta nghĩ ra sẽ nói cho người biết.”

“Được, một lời đã định.”

Từ khi đã xác định mình thích người này, dù đã qua vài ngày, nhưng ta vẫn không rõ suy nghĩ của nàng đối với chuyện tình cảm là như thế nào, đối với ta, đối với Vân Yên cô nương, thậm chí đối với những người khác, nàng chưa từng tỏ bất cứ thái độ nào cả. Ta vẫn tự hỏi mình phải làm gì để thấu hiểu tâm ý của nàng được.

Đây không phải là chuyện để ta có thể đặt cược, mà là nhân sinh rất chân thật, ta biết nếu mình thua thì ta sẽ không vực dậy nổi, vì thế cho dù dùng cách gì ta cũng phải biết được suy nghĩ của nàng. Nếu Vân Yên cô nương nói nàng không thích tiếp xúc với nam tử là thật, vậy thì dù cho cơ hội nàng sẽ thích nữ tử có ít bao nhiêu đi chăng nữa ta cũng muốn thử một lần.

Vội đến tứ hợp viện trước tết Đoan Dương một ngày, nơi đó rốt cục cũng hoàn công, ta lo lắng mọi người trong nhà sẽ có những nhu cầu bất đồng nhau, vì thế đặt mua khá nhiều đồ dùng trong nhà cho họ. Những cụ già và trẻ em ở ngoại ô vào tứ hợp viện mà không ai dám tin đây là sự thật cả, bọn nhỏ hưng phấn nhảy cẫng lên, các lão thái thái thì bật khóc. Ta về kể lại cho nàng nghe, nàng rất hưng phấn, hận không thể lập tức bay đến đó thăm họ.

“Tần Hoan, Tần Hoan, chúng ta trèo tường đi thăm ba vị bà nội và bọn nhỏ được không?” Nàng gấp gấp hỏi.

“Được! Nếu người không sợ lại bị cấm túc ba tháng nữa thì Tần Hoan nguyện ý phụng bồi.” Nàng nghe xong nhất thời nhụt chí xiêu người xuống.

“Nhưng... Ta đã nói với Lạc lão gia và Lạc phu nhân là người muốn ra ngoài làm việc thiện, nên ngoài ý muốn họ rất vui sướng, ngày mai là Đoan Dương, nên họ đồng ý thả người đi một ngày, để người đi thăm lũ trẻ.” Thấy mặt mày nàng ửng ỏai, ta quyết định không trêu nàng nữa.

Đôi người của nàng mở ra thật lớn, khóe miệng từ từ nhếch lên.

“Ta biết Tần Hoan người luôn có biện pháp mà!” Nàng ôm ta nhảy cẫng lên, trượt chân ngã xuống đất ê cả mông, vậy mà vẫn ngồi đó cười thật ngây ngô.

Ta kéo nàng từ dưới đất lên trên ghế.

“Người đã từng hứa sẽ đáp ứng một điều kiện của ta, còn nhớ không?”

“Còn chứ, người muốn cái gì mau nói đi!”

“Ta muốn hỏi người một câu, người không thể không trả lời.”

“Đơn giản như vậy thôi? Vậy thì có vấn đề gì được! Hỏi mau hỏi mau!”

“Người bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười tám.”

“Vậy hai đệ đệ của người một người đã thành thân, người còn lại sắp thành thân rồi, tại sao người vẫn chưa?”

“Thành thân rất phiền toái a! Hơn nữa ta lại không có người ta thích, vậy thành thân làm gì?”

“Hay là người không thích nữ nhân, mà thích nam nhân?”

“Ta chưa từng thích nữ nhân, cũng chẳng thích nam nhân. Nhưng nếu nghiêm túc mà xét đoán thì ta cảm thấy nữ hài tử đáng yêu hơn.” Đề tài này nàng suy nghĩ rất lâu, sau đó mới chậm rãi trả lời. Tim ta như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, sợ nàng sẽ nói ra một đáp án mà ta không muốn nghe.

“Hử? Nữ hài tử đáng yêu? Vậy người có bao giờ để ý đến Vân Yên cô nương không?”

“Vân Yên?” Nàng nhíu mày, tay đưa nghịch chén trà trên bàn, có vẻ đang trầm tư rất sâu.

“Không có, nàng chỉ là bằng hữu a! Nếu Tần Hoan người là nữ hài tử, thì có khi ta mới suy nghĩ đến chuyện đó một chút.”

“Hử?”

“Như vậy đi, nếu Tần Hoan đúng là một cô nương thì ta sẽ lấy người!” Nàng nói không suy nghĩ, còn nghịch ngợm chớp mắt với ta mấy cái.

“Lời này là người nói, không được đổi ý a! Ta sẽ tưởng là thật đấy!”

“Ta là bậc chính nhân quân tử vô cùng anh tuấn, lời đã nói ra thì có mấy chục con ngựa cũng đuổi không kịp!” Nàng vừa nói vừa hoa tay múa chân.

51. Chương 51: Duẩn Tuyệt Ca (hai Mươi Bảy) Tín Vật

Edit: NusocoBeta: Shaiyao

Ta cứ cho rằng phải đấu triển miên một hồi với nàng mới có thể nói hết được, không ngờ không cần tốn nhiều sức đã nghe được đáp án muốn nghe, khiến ta có chút thỏa mãn, thế nhưng vẫn còn chưa đủ, ta không muốn để Vân Yên cô nương có bất cứ cơ hội nào.

“Nói miệng không có bằng chứng gì cả, có vật gì làm chứng không?” Khó lắm mới có được cơ hội chắc ăn này, nên tự nhiên ta lại muốn lấy được tín vật, xem như là chứng cứ xác thực ngày sau thành gia lập thất.

Nàng mau lẹ tháo một khối ngọc bài đeo bên hông xuống.

“Đây là vật hoàng hậu di nương tặng khi lần đầu gặp ta, nó đã theo ta cho tới tận bây giờ. Tuy người không phải nữ tử nên không thể kết hôn cùng ta, nhưng vật này có thể được xem là căn cứ chứng minh cho tình bạn của chúng ta! Ta cũng muốn thứ gì đó của người!” Nàng cười hi hi nháy mắt ra hiệu, còn xòe tay ra đòi, tiểu hồn đản này quả thực là một tên vô lại.

Ta tháo chiếc nhẫn làm bằng ngà voi đeo trên ngón tay cái xuống. Nãi nãi là người ở vùng thảo nguyên biên cương, lúc bà được gã cho gia gia đã đeo cho ông chiếc nhẫn này, nãi nãi đã qua đời thật nhiều năm, gia gia cho tới bây giờ vẫn ban chỉ không rời thủ (16), ông đã từng nói, ông mong ngày sau khi ta gặp được đối tượng mình muốn giao phó thì có thể đưa chiếc nhẫn này cho đối phương.

“Đây là vật gia gia trước khi lâm chung giao cho ta, ta rất quý nó, ta mong người cũng quý trọng nó như vậy.” Ta giải thích rất rõ ràng, tuy nàng không hiểu hết, nhưng vẫn trịnh trọng gật đầu, nhận lấy nhẫn đeo vào ngón cái.

Ta uống cạn một ngụm trà trong tách. Nếu người đã nói, ta đây nhất định sẽ khiến người phải chịu trách nhiệm với những lời nói mình nói ra!

Sáng sớm tết Đoan Ngọ, nàng thiếu chút nữa đã xông vào trong phòng, ta cuống quít đứng dậy rửa mặt chải đầu, mới vừa mở cửa nàng đã hấp ta hấp tấp đụng vào người ta, sau đó tự đứng dậy.

“Tần Hoan, Tần Hoan, chúng ta đi thăm ba vị nãi nãi và bọn nhỏ đi!”

Xem ra hơn nửa tháng cấm túc thực sự khiến nàng bị gò bó lắm rồi, mới khiến nàng nhiệt tình “ăn” chuyện này như thế, sáng sớm ngay cả cơm còn chưa ăn, đã kéo ta đến Tứ hợp viện.

Nãi nãi và bọn nhỏ ở Tứ hợp viện đều đang bận rộn gói bánh chưng, thấy nàng tới liền dừng công việc trong tay lại. Nàng vội vã ngăn cản mọi người, còn hòa gói bánh chưng với bọn họ, chỉ là gói bánh chưng thôi mà làm xong chẳng ra cái gì cả, ngay cả Thanh nhi mới năm tuổi gói còn đẹp hơn nàng. Khi mọi người chê cười, nàng còn bưng bình dùng nước hắt vào mặt bọn trẻ. Nàng chơi đùa cả một buổi sáng ở Tứ hợp viện, chúng ta cũng ăn bánh chưng xong mới về.

Khi ra khỏi Tứ hợp viện, ta vốn định xoay người về nhà, nàng lại kéo ta đi đến một chỗ khác.

“Ai! Đừng, đừng, đừng, khó lắm mới có cơ hội quang minh chính đại ra ngoài, chúng ta trước tiên đem bánh chưng mà các nãi nãi cho biếu Vân Yên, sau đó ghé đi ngắm thuyền rồng, chơi một chút hãy về nhà đi!”

“Được! Nhưng nếu người lại bị cấm túc, ta không che chở cho người được đâu a!” Ta xoa đầu nàng, nàng híp mắt lại, y như một chú mèo nhỏ đang tắm mình dưới ánh mặt trời.

Đi tới Ý Hương lâu, nàng không vào, chỉ gọi gã sai vặt coi cửa đưa bánh chưng cho Vân Yên. Ta bèn kéo nàng lại.

“Người không vào sao?”

“Không cần thiết, còn lễ mễ nữa là không kịp xem đua thuyền đó.”

Ta thở dài, ta nghĩ Vân Yên cô nương vẫn đang mong tên tiểu hồn đần này đến thăm mình, đáng tiếc tên tiểu hồn đần này lúc có tâm thì chẳng ai so được, nhưng khi vô tâm thì cũng không ai bì kịp, thế nhưng ta sẽ thử một lần để lòng được nhẹ nhõm. Ai! Vừa muốn nàng và Vân Yên cô nương tiếp tục lui tới, rồi lại chẳng mong các nàng qua lại thân thiết như vậy, phải làm sao mới có thể thỏa mãn tâm tư mâu thuẫn của ta đây?

Cuối cùng không ngờ không xem được đua thuyền rồng, mới đi được nửa đường thì ám vệ bảo vệ Lạc phủ chạy vội tới, báo là hoàng thượng và hoàng hậu tới thăm Lạc phủ, muốn thăm hai chúng ta một chút. Lạc Dật Trần cũng đã đưa thê tử cùng Lạc Phi Trần về Lạc phủ.

Cũng đã rất lâu rồi ta không thấy hoàng thượng và hoàng hậu, ta lập tức nắm tay nàng không ngừng chạy về Lạc phủ, mới tiến một bước vào cửa đã thấy thân ảnh quen thuộc ngồi bên trong, trong lòng ta chợt ầm ập, chạy ào vào đại sảnh.

Ta nhìn thấy hoàng thượng và hoàng hậu liền định quỳ xuống hành lễ, hoàng thượng giơ tay cản, còn nhìn thoáng qua tay ta vẫn còn đang nắm tay nàng quên buông, hắc cười một cách thích thú khiến ta càng hoảng sợ, vội vàng rút tay về.

“Tần Hoan, trẫm và hoàng hậu lên ra ngoài, người không cần hành lễ, mọi người lại không phải là” người ngoài “.” Nụ cười của hoàng thượng càng tươi hơn, hai chữ người ngoài được nhấn mạnh, liếc mắt nhìn ta.

“Tạ ơn hoàng thượng.” Ta không dám nhìn hắc, chỉ lướt qua ánh mắt đó.

“Tần Hoan gần đây có khỏe không? Để bản cung nhìn người xem nào.” Hoàng hậu nương nương vươn tay đặt lên vai ta, lại sờ sờ đầu ta, không biết vì sao nhưng trong lúc nhất thời sống mũi ta chợt cay cay.

“Hồi bẩm hoàng hậu nương nương, Tần Hoan gần đây rất tốt, lại khiến hoàng thượng và hoàng hậu nương nương lo lắng cho Tần Hoan rồi.” Ánh mắt của hoàng hậu nương nương thật ầm ập, còn nắm tay ta nói.

“Dương Trần thì sao? Gần đây sống như thế nào a? Có gặp việc gì tốt hay không?” Hoàng thượng liếc ta một cái có như không.

“Hoàng thượng dưỡng, dạo này Dương Trần không tốt, bị phạt cấm túc trong nhà một tháng, hôm nay còn không thấy được thuyền rồng.” Nàng bùi môi, lơ đi Lạc lão gia đang xụ mặt ngồi ngay phía sau hoàng thượng.

“Hài tử này, lớn như vậy còn làm nũng, nhưng di lại thích người như vậy. Đua thuyền rồng hàng năm đều có, sang năm vẫn có thể xem a! Được không?” Hoàng hậu nương nương mím môi cười, xoa đầu nàng.

“Lão gia, hôm nay người không được nóng giận a! Tiết Đoan Ngọ là ngày cả nhà đoàn viên, người xem Dật Trần, Tư Giai, Phi Trần đều đã về rồi kìa. Dương Trần hài tử này bình thường mặc dù không thể khiến người ta bớt lo, không biết lớn nhỏ, nhưng lại giấu diếm chúng ta làm việc tốt, chẳng lẽ không phải nên thưởng cho hắc một chút sao?” Lạc phu nhân vỗ vỗ lưng Lạc lão gia, cười một chút với hắc, về mặt tràn đầy vui mừng.

“Ta chưa từng nói muốn phạt hắc, hôm nay không phải còn cho hắc ra ngoài sao?” Lạc lão gia nhấp một ngụm trà, sắc mặt hòa hoãn. Ta đột nhiên phát hiện Lạc lão gia kỳ thực chỉ không quen để lộ vẻ mặt ôn hòa thôi, chứ không phải lúc nào cũng muốn làm dữ với nàng, chỉ là nàng phạm lỗi nhiều lần lắm, nên mới ép Lạc lão gia la mắng không dứt được.

“Cha, đại ca làm chuyện gì tốt vậy, Phi Trần cũng muốn biết.”

Ai nấy trong sảnh cũng nhìn Lạc lão gia, ngay cả hạ nhân cũng dựng thẳng lỗ tai lên mà nghe. Lạc lão gia bị nhìn chằm chằm khiến hấn xấu hổ, cuối cùng phải nhờ Lạc phu nhân giải vây.

“Việc này do Tần Hoan kể chúng ta mới biết được, không bằng để Tần Hoan kể đi!”

Ta kể ra mọi chuyện, hoàng thượng và hoàng hậu nghe xong, trên mặt đều có ý khen ngợi, Dật Trần và Phi Trần cũng rất bất ngờ.

“Đại ca vẫn thường thường như vậy a! Có một lần đại ca hẹn ta đi từ lâu dùng bữa, trên đường thấy một tiểu cô nương muốn bán mình trị bệnh cho mẫu thân, gia đình bọn họ rất nghèo, mẫu thân lại bệnh nặng, phụ thân còn thiếu nợ cờ bạc chạy trốn mất rồi. Lúc ta và đại ca đi ngang qua, hai bên đường có thật nhiều người vây xem chằm biếm, đại ca đuổi những người đó đi, cho nữ hài kia nửa tháng tiền tiêu vặt, bảo nàng cầm trả sạch nợ đi, chiếu cố mẫu thân nàng, không bắt nàng làm nha hoàn, còn phái người đi gọi đại phu đến.” Dật Trần kể lại.

“Đúng vậy đó! Trước đây khi ta và đại ca đi ra ngoài mua đồ, trên đường nhìn thấy có người đang đánh một tiểu tử chuyển hàng, vì gia cảnh hấn bần cùng, còn phải phụng dưỡng cha mẹ và cả một đệ đệ nhược trí, cho nên phải chăm chỉ làm việc, kiếm được nhiều tiền làm cho những kẻ khác đỏ mắt, đánh để đoạt tiền của hấn. Ta còn chưa kịp xuất thủ, đại ca đã xông lên bảo vệ hấn, bị đánh cho vài cú, đến khi ta đánh những người đó chạy mất đại ca đã bị thương khắp người, nhưng đại ca không hề hé răng than vãn, chạy về nhà lấy tiền tiêu vặt của mình mua luôn tiệm vận chuyển hấn làm việc giao cho ta quản lý, còn thăng cấp cho tiểu tử kia thành đốc công. Ngày ta nhận công việc đã tiến hành giáo huấn lại toàn bộ những kẻ đã khi dễ tiểu tử kia. Đại ca dặn không được kể ra ngoài, nói là để giữ lại tự tôn cho tiểu tử kia, nói ra sợ hấn sẽ không làm nữa, như vậy không chỉ không giúp được hấn mà còn có thể hại hấn mất việc, nhưng đại ca lại bị cha cho là ra ngoài đánh nhau với người khác nên bị giáo huấn một phen.” Phi Trần còn nói thêm.

Trong đại sảnh lặng ngắt như tờ, chỉ thấy hoàng thượng, hoàng hậu, Lạc lão gia, Lạc phu nhân hai mặt nhìn nhau.

(16): Nhấn vẫn không rời khỏi tay.

52. Chương 52: Duẫn Tuyệt Ca (hai Mươi Tám) Âm Thầm Tập Kích, Chiến Đấu Trên Phố

“Các con... Biết hết những việc này sao?” Lạc lão gia gian nan hỏi.

“Chúng con đều biết a! Những chuyện tốt đại ca đã làm huynh ấy lại không cho chúng con nói ra, tuy Tư Giai vừa gả về nhà không lâu, nhưng nàng cũng từng thấy đại ca làm việc tốt.” Tư Giai gật đầu chứng thực chuyện mà Dật Trần vừa nói.

“Sao vậy? Hoàng thượng, hoàng hậu, cha, nương, các vị không biết sao?” Phi Trần kinh ngạc vạn phần. Bốn vị trưởng bối cực kỳ ăn ý mà lắc đầu cùng một lúc.

“Bản cung cứ ngỡ hấn suốt ngày chỉ biết ra ngoài quậy phá, chỉ biết đùa giỡn thôi chứ!” Về mặt Hoàng hậu kinh ngạc.

“Được rồi, được rồi! Lão Lạc, người đã sinh được một đứa con rất ngoan, làm việc thiện lại không muốn người khác biết, tính tình tuy có phần hồ đồ, nhưng khuyết điểm không thể che lấp ưu điểm a!” Hoàng thượng vuốt râu, khen ngợi không ngớt lời.

“Ta già rồi nên mới mơ hồ như thế, chỉ chăm chăm lo cho Lạc thị, không hiểu rõ bản tính của hài tử này, tuy biết hấn không xấu, nhưng vì thấy hấn biểu hiện như thế, nên bực làm phụ thân như ta, ai...” Ánh mắt Lạc lão gia nhìn nàng vừa kinh ngạc vừa hối hận.

“Tối tận bây giờ ta vẫn không ngờ hài tử này...” Lạc phu nhân cũng nhìn nàng.

“A? Các vị nhìn ta làm gì? Trên mặt ta có hoa sao? Ta đói quá, có thể ăn được chưa?” Về mặt nàng đau khổ ôm bụng, căn bản không nhận ra mình là nhân vật chính đang được mọi người thảo luận, đến khi nàng mở miệng mọi người mới phát hiện trời đã tối đen mất rồi.

Hạ nhân dọn thức ăn lên bàn, các trưởng bối liên tục gắp đồ ăn cho nàng, còn nàng thì vùi đầu tận lực ăn, mặt không thèm ngẩng lên một khắc nào, trông cứ như đang bị đói sắp chết.

“Lão Lạc, Dương Trần không hề sĩ nhục danh dự của Lạc gia a! Trẫm muốn ban thưởng thật hậu hĩnh cho hần!” Lúc Hoàng thượng nói ra câu đó, ngài vẫn nhìn chăm chăm vào ta, ta nghĩ mặt mình chắc hẳn đã đỏ bừng lên rồi, nên vội vàng cúi đầu ăn cơm.

“Hoàng thượng dưỡng, ngài muốn thưởng gì cho ta?” Nàng nghe thấy ban thưởng liền lập tức ngẩng đầu lên, trong miệng còn đầy đồ ăn, khiến người khác nghe không rõ nàng nói gì.

“Người muốn cái gì?”

“Ta cũng không biết, ta thấy Lạc phủ cái gì cũng có, hình như không thiếu gì cả, không bằng hoàng thượng dưỡng tặng cho Dương Trần cái gì mà ta không có đi.” Nàng suy nghĩ một lúc lâu sau mới trả lời.

”Được! Trẫm đáp ứng người, quân vô hí ngôn (17) !”

Khi Lạc lão gia bỏ lệnh cấm túc của nàng, thì ta và nàng rốt cuộc đã có thể thoải mái chơi đùa khắp nơi với nhau rồi. Tạt nước, hái trộm trái cây, bắt cá dưới sông, đi mò hến... Cùng nhau, thì ra cuộc sống vẫn có những ngày nhẹ nhàng khoái hoạt đến như vậy.

Nàng thực sự rất đặc biệt, chỉ cần được ở cạnh nàng là đã có thể phóng túng như thế, cũng không phải khi ở cạnh nàng là sẽ có thể chơi đùa khắp nơi nên không có áp lực, mà là vì nàng là một người có thể khiến người ta thoải mái, thanh thản, bất cứ nơi đâu cũng có thể thư thái tự tại, không phải lo lắng gì cả. Đường như có thể tưởng tượng tới tương lai, khi ta được sống cạnh nàng sẽ ra sao.

Hôm nay mới vừa rời giường, nàng đã chạy tới phòng ta kể một mớ chuyện bát quái, dùng xong bữa trưa, nàng lại lôi kéo ta xuất môn, đi đến Ý Hương lâu.

Khi nàng được bãi bỏ lệnh cấm túc đã từng tìm ta rủ đi Ý Hương lâu, nhưng lúc đó ta đã kiếm có thoải mái cho xong chuyện. Ta nghĩ Vân Yên cô nương muốn trò chuyện riêng với nàng, ngày ấy nàng về cũng không có gì khác biệt với mọi người, cảm giác đó vẫn trước sau như một, ta chưa từng hỏi hai người họ nói gì với nhau, cho dù có muốn hỏi cũng không được hỏi tiểu hồn đản này, chắc chắn nàng cũng sẽ trả lời không đầu không đuôi cho mà xem.

Chúng ta cùng nhau bước vào phòng của Vân Yên cô nương, không có gì thay đổi cả, tiểu hồn đản cứ nói không nghĩ, khiến ta chẳng có cơ hội nói gì với Vân Yên cô nương cả, đến tận lúc dùng bữa tối, muộn rồi, ta mới cáo từ Vân Yên cô nương. Tiểu hồn đản bước ra cửa trước, Vân Yên cô nương nhân cơ hội này mới đưa cho ta một phong tín (18), ta nhanh tay bỏ nó vào trong tay áo.

Nàng đi bên cạnh ta, một người ám vệ cầm đèn đi phía trước, một người ám vệ ở phía sau chúng ta, chậm rãi đi về Lạc phủ. Trời đã khuya, trên đường hầu như cũng không có người, chỉ còn lại ánh trăng lơ mơ và sao sáng làm bạn cùng chúng ta trên đường về.

Lạc phủ ở đường cái thành đông, còn Ý Hương lâu tọa lạc ở nơi giao giới giữa đường cái thành tây và thành nam, muốn quay về Lạc phủ ít nhất phải đi qua hai con ngõ nhỏ, càng đi càng cảm thấy lạ, bình thường lúc này trên đường nhiều ít gì cũng phải còn có một vài người qua lại chứ, vì nơi này còn có hai ba chỗ bày bán đồ ăn khuya, lại là con ngõ giáp với đường trên thành đông, vậy mà lúc này ở đây lại không có một bóng người.

Đột nhiên ta nghe thấy tiếng giày ma sát trên mặt đất vang vọng phía trước, âm thanh vang lên rất vội vã, có hai dòng người trong con ngõ lao về phía chúng ta, nhân số ước chừng khoảng hai mươi người. Ám vệ và ta phát hiện tình huống khác thường, vội vã vây thành vòng tròn, che nàng ở bên trong, nếu người đến có ý đồ không tốt, ít nhất ta cũng phải bảo vệ nàng.

“Nơi này đang nguy hiểm, người không được lên tiếng, chờ một chút nếu tìm được cơ hội, lập tức phải chạy nhanh về Lạc phủ, ngàn vạn lần không được quay đầu lại.” Ta nói nhỏ với nàng.

“Người... Các người đều... Phải cẩn thận a... Cũng... Cũng... Cũng ngàn... Vạn lần đừng có... Chuyện a...” Nàng trốn sau lưng ta, lạnh run, câu này nàng nói trong cơn hoảng hốt nên nghe không rõ lắm.

Một đám người từ cuối đường hẻm chạy đến vây quanh chúng ta, chặn tất cả đường lui lại, ngay cả phía trên cũng có một đám người khác, có lẽ phải hơn ba mươi người, tuy những người này nhìn không giống như có võ công, nhưng người đông thể mạnh, khiến cho chúng ta cảm thấy không ổn, nếu đánh tập thể nhất định cũng sẽ khó thoát.

“Lạc phủ đại công tử và Duẫn công tử của chúng ta đang dạo chơi qua nơi này, không có ý mạo phạm, nhưng thỉnh nhường đường.” Âm vệ cầm đèn lên tiếng.

“Hừ! Ta tưởng là ai! Thì ra là tên Lạc phủ đại công tử vô dụng và tiểu công tử tuấn mỹ yếu ớt kia a! Ai nha nha! Công tử tuấn mỹ a, nếu người chấp nhận theo bản quan về phủ cùng nhau thưởng thức ánh trăng, cùng bản quan nghiên cứu đông cung đồ, thì bản quan còn có thể thả người tình và hai gia đình của người đi!”

Tên đang nói kia là Vệ Khai Thành, kẻ vừa mua được một chức huyện lệnh nhỏ nhoi ở Hoàng thành, bên cạnh hẳn còn có cả ba tên bằng hữu xấu xa đi theo, đám người bọn chúng không ngừng dòm ngó, khiến người khác không thể không thấy ghét.

“Thì ra là Vệ đại nhân, Duẫn mẫu và Lạc công tử đang vội quay về Lạc phủ! Thứ lỗi không thể bồi tiếp.”

“Vậy không phải là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt sao? Vô lễ với mệnh quan triều đình, người đâu! Bất hai tên tội phạm này lại!”

Bọn chúng rút ra gậy gộc bắt đầu xông lên. Ta và ám vệ duy trì đội hình ban đầu, từ từ di chuyển về phía ngõ hẻm, ám vệ toàn là những người đã trải qua sự tuyển chọn của Hoàng Thượng, nên toàn là những chiến tướng dày dặn kinh nghiệm sa trường, tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh, đồng thời cũng là những võ lâm cao thủ đã được huấn luyện nghiêm khắc, thân mang tuyệt kỹ, nếu muốn tranh thắng lợi ngay tại đây cũng không phải là việc khó, nhưng chúng ta còn phải bảo vệ một người hoàn toàn không biết võ công, muốn vừa bảo vệ nàng, vừa bảo vệ bản thân, sẽ là việc khó khăn hơn rất nhiều.

Chúng ta dẹp được một con đường máu, nỗ lực lao ra, chạy nhanh ra khỏi con hẻm nhỏ. Một đám chưa đến bảy tám người còn lại triển đấu với chúng ta, bốn tên công tử bỉ ổi kia thì đứng xa xa xem trò vui, chúng ta cố gắng đấu với chúng để bảo vệ nàng, không ngờ lại có người hất một bao bột phấn lên mặt ta.

“Tấn Hoan! Cẩn thận!”

Nàng kéo ta lại, bảo hộ ta phía sau, bột phấn phủ đầy trên mặt nàng, ta vội vàng cắt đứt yếm hầu của kẻ ám toán, kéo nàng vào trong, che cho nàng một lần nữa ở giữa ba người chúng ta.

“Bây giờ người cảm thấy ra sao?” Ta vừa đánh vừa gào lên hỏi nàng.

“Ta không sao, người không cần lo cho ta!”

Ta quyết định phải mau thoát khỏi đây, nếu đối phương dùng độc sẽ không tốt một chút nào cả.

Đến khi chúng ta đánh bại bốn người còn lại, trên mặt bốn tên công tử chết tiệt kia mới lộ vẻ sợ hãi, ám vệ chiến đấu một thời gian dài cũng đã tiêu hao thể lực, không còn đủ sức để đuổi theo bọn xảo quyết đang đào tẩu kia. Chúng ta cũng sợ truy đuổi vạn nhất gặp phục kích cũng không hay, nên lập tức quyết định rút lui.

(17): Vua không nói đùa.

(18): Thưa

53. Chương 53: Duẫn Tuyệt Ca (hai Mươi Chín) Giải Mị Được

Khi ta đang định xoay người lại xem xem nàng ra sao, nàng lại ngả đầu lên vai ta, tay nắm chặt lấy đai ngọc trên người ta, có gì đó không ổn đang diễn ra!

Ta vội vàng gọi ám vệ kéo tay nàng ra, xoay người lại xem xét, nàng đang ở trong tình trạng bán hôn mê, sắc mặt đỏ bừng, thở hổn hển liên tục. Ta nhủ thầm không ổn rồi, gói được lúc này hất lên mặt nàng quả nhiên đã phát huy tác dụng, phải mau tìm một chỗ dùng nội lực đẩy nó ra, chậm trễ sẽ không kịp nữa.

Tình hình hiện tại nếu miễn cưỡng chạy về Lạc phủ rất dễ có khả năng bị mất mạng, ta nhớ từ lâu của Lạc thị ở gần con ngõ nhỏ này, bèn vội vàng cùng ám vệ đưa nàng đến đó.

Chưởng quầy ở Lạc thị từ lâu nghe tiếng gõ cửa như muốn đòi mạng của chúng ta lật đặt đứng dậy ra mở cửa, vừa thấy nàng ở trong tình trạng như thế mà kinh sợ đến mức mặt trắng bệch. Ta vội vàng nói cho hắn biết chúng ta cần một gian phòng, khi đưa người vào bên trong xong, ta dặn dò ám vệ canh giữ bên ngoài, không cho bất cứ ai vào, chút nữa nếu nhận được tin tức của người trông coi từ lâu là Lạc Phi Trần, thì bảo hắn thông báo gấp với Lạc phủ là chúng ta bị công tử của bốn nhà Vệ, Minh, Hà, Tiễn ám toán.

Hậu nhân của Thần Cơ từ từ truyền cho ta một ít kiến thức căn bản về y lý, dược lý, đồng thời dạy ta cách nhận biết dấu hiệu bị trúng độc, từ phản ứng vừa rồi của nàng, xem ra nàng đã trúng mị dược. Ta đặt nàng nằm thẳng trên giường, chuẩn bị bắt mạch cho nàng, không ngờ tay vừa mới chạm cổ tay, nàng liền dùng lực kéo ta xuống. Ta một tay chống xuống giường, một tay bắt mạch cho nàng.

Nàng nằm đó không an phận giãy dụa, sắc mặt trắng hồng, nhiệt độ cơ thể tăng cao đến mức dọa người khác, hai mắt đầm nước hơi hé mở, chẳng mấy chốc nước mắt đã chảy ra, hơi thở vô cùng nặng nhọc, đôi môi vì chịu đựng mà bị răng cắn chặt, chảy ra vài giọt máu nơi khóe miệng. Nàng một tay nắm chặt đệm giường, một tay dùng sức kéo ta, vì ta cũng dùng sức chống lại nên nàng không kiên nhẫn nổi nữa bèn đẩy ta ra, không ngờ đụng trúng búi tóc của ta, cây trâm cố định mái tóc bị nàng kéo xuống, tóc xòa ra. Đột nhiên nàng mở mắt, ánh mắt tràn đầy dục vọng, còn có cả nét điềm đam đáng yêu không giải thích được, nhìn thấy chúng khiến tim ta nhức nhối.

“Thần tiên tỷ tỷ... Thần tiên tỷ tỷ... Nóng... Khó chịu...” Nàng bị được tính giầy vò, không nhận ra người tóc tai rối tung trước mặt là ta, còn gọi là thần tiên tỷ tỷ.

“Ngoan, trước hết người đừng nhúc nhích, đợi lát nữa sẽ dễ chịu hơn.”

Tình huống khẩn cấp, ta vội vàng kéo nàng ngồi dậy, cật đầu ngón tay nàng, dùng nội lực chưởng sau lưng nàng, đang định dùng nội lực để đẩy được tính, dựa theo vòng tuần hoàn của máu đưa độc bức ra từ đầu ngón tay. Không ngờ khi ta đang vận nội lực, nàng lại phát ra tiếng rên rỉ, tứ chi giãy dụa càng trở nên khó khống chế, hai tay nàng đưa ra phía sau giữ lấy đầu ta, môi dán lấy môi ta. Vì thu lực không kịp mà ta suýt nữa đã bị tẩu hỏa nhập ma, kinh mạch nghịch chuyển, cũng may ta đẩy nàng ra kịp lúc, phun ra một ngụm máu trong miệng, nàng vẫn chưa buông tha, hai tay quấn tới đè ta xuống giường, môi dán chặt lấy môi ta liệu chết mất lấy.

Nàng trúng mị dược thời gian quá dài, gia tăng nội lực vẫn không kịp tụ tập độc dược lại được, trái lại khiến cho mị dược vận hành nhanh hơn, nếu không nhanh chóng giải độc, dựa theo tình hình phát tác hiện tại, nàng sẽ bị bạo phát mà chết.

Ngoài cửa đột nhiên có người dùng sức đập cửa, la lớn lên.

“Duẩn công tử, tại hạ Lạc Phi Trần, xin cho Phi Trần gặp mặt gia huynh.” Nghe thấy tiếng Lạc Phi Trần mà lòng ta nóng như lửa đốt.

“Lạc tam công tử, lệnh huynh trúng độc, Tẫn Hoan chưa kịp giải độc cho lệnh huynh, thứ tội khó có thể mở cửa, ám vệ có thể kể rõ sự việc cho người biết, thỉnh nhanh chóng đem tung tích của lệnh huynh thông báo cho Lạc lão gia, Lạc phu nhân, để bọn họ khỏi lo lắng.” Ta tạm thời điểm huyệt đạo của nàng, để tốc độ phát tác không quá nhanh, chỉ sợ không kịp chế được bao lâu.

“Phi Trần hiểu rồi, Duẩn công tử có cần đại phụ giúp đỡ hay chẳng?”

Trúng mị dược cho dù tìm đến đại phụ chẩn bệnh thì phương pháp trị liệu cũng giống nhau, tuyệt đối không có cách nào tốt hơn được nữa.

“Tẫn Hoan một người có thể ứng phó, lệnh huynh độc phát nguy cấp, thỉnh Lạc tam công tử thứ lỗi Tẫn Hoan không tiện phân tâm.”

“Phi Trần hiểu, Duẩn công tử, mạng của gia huynh giao cho người, Phi Trần trở về thông báo cho cha mẹ trước.”

Hậu nhân của Thần Cơ tử từng dạy ta, để giải quyết mọi được phát tác có một phương pháp trực tiếp nhất, ta biết phải dùng cách gì. Lúc ta vừa mới vào cung, các lão cung nhân cũng từng dạy, ta chần chừ không muốn sử dụng là vì chúng ta chưa thành thân, ta không biết nàng có nguyện ý để ta... Nhưng hiện nay các phương pháp bức độc khác đều thất bại, nếu đợi lâu hơn, nàng sẽ mất mạng, ta tình nguyện sau này để nàng hận ta, hận ta cướp đi sự trong sạch của nàng, nhưng sẽ không bao giờ muốn cứ trừng mắt nhìn nàng chết trước mặt mình. Ta do dự buông hai tấm lụa màn mỏng xuống.

Nàng khó chịu khóc thành tiếng, nóng nảy xoay tới xoay lui trên giường, muốn cởi bỏ y phục trên người, nhưng vì quá cấp thiết nên khiến quần áo tụy hở ra, nhưng vạt áo lại xoắn lại với nhau tạo thành một nút thắt lớn. Tim ta đau đớn muốn chết, kéo tay nàng ra, lột bỏ y phục và nội y, chỉ còn lại tấm vải quần ngực, ta nằm đè lên người nàng, lau đi vết máu bên khoe môi, cúi đầu tìm đôi môi đối phương, hôn nhẹ lên chúng. Khớp hàm nàng cắn thật chặt, dù ta có hôn thế nào, nàng cũng không nhả ra.

“Ngoan, nghe lời, đừng cắn chặt như vậy, rất khó chịu đó. Ta sẽ cho người thứ người muốn, ngoan ngoãn có được không?” Ta thì thầm bên tai nàng, dịu dàng dụ dỗ, sợ làm tiểu động vật này sợ.

Nàng nghe ta nói xong, nét mặt đang mê ly bắt đầu thả lỏng, ta ngậm lấy vành tai đỏ hồng đang tụ huyết đó, từ từ liếm nó. Nàng ngẩng đầu lên, há miệng thở hổn hển, ta nhân cơ hội đưa lưỡi vào trong miệng nàng, nàng nhắm mắt lại, dùng đầu lưỡi thơm tho của mình hưởng ứng ta, hưởng thụ nụ hôn càng lúc càng sâu này, đôi tay từ từ ôm lấy thắt lưng của ta.

Nàng rốt cục cũng yên tĩnh lại, mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

54. Chương 54: Duẫn Tuyệt Ca (ba Mươi) Chờ Ta

Ta mặc y phục vào, thừa dịp nàng còn ngủ, nhanh chóng ra lệnh ám vệ sai gã sai vặt của tửu lâu nấu nước nóng đưa đến trước cửa phòng, dặn dò đủ điều xong mới quay lại bên giường. Lúc này nàng phát sốt, đổ mồ hôi khắp người, nếu không mau chóng lau người tất nhiên sẽ bị bệnh. Ta dùng khăn vải lau sơ người nàng một lần, sau đó quần lại khăn quần ngực cho nàng, mặc quần lót và trung y, đệm giường cũng được ta gấp lại gọn gàng, mong khi nàng tỉnh lại không phát hiện ra bất cứ cái gì khác thường cả, và cũng để lát nữa Lạc lão gia, Lạc phu nhân có đến sẽ không khó xử.

Ta ngồi trên giường, giang tay ôm nàng, tuy còn đang ngủ mơ mơ màng màng, nhưng có lẽ nàng cũng cảm nhận được sự tồn tại của ta, nàng không nằm gối đầu nữa, mà nằm lên đùi ta. Ta không dám ngủ, sợ nàng tỉnh lại cảm thấy khó chịu, lại sợ Lạc phủ phái người đến muốn đưa nàng về, chịu đựng cơn mệt mỏi đến tận lúc chân trời sáng lên, ám vệ gõ cửa.

“Công tử, Lạc phu nhân tới.”

Ta nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, ra mở cửa, vì lo lắng mà sắc mặt Lạc phu nhân trở nên tiều tụy, bà bước nhanh vào, thấy nàng bình an nằm trên giường, ngủ giống một hài tử cũng yên tâm phần nào. Lạc phu nhân đưa tay kiểm tra y phục của nàng có dị dạng hay không, ta giả vờ không biết, nhưng vẫn thấy chột dạ, may là thần sắc của Lạc phu nhân đã trở nên bình thường trở lại.

“Tần Hoan...”

Lạc phu nhân đang định điều tra, ta ra hiệu với bà ra ngoài nói chuyện, tránh đánh thức nàng, ngoài cửa Lạc Dật Trần và Quý Tư Giai đã đợi sẵn.

“Lạc công tử không sao, chỉ là cơ thể của hắn có chút không khỏe, Tần Hoan không phải đại phu, nếu Lạc phu nhân lo lắng tình hình của Lạc công tử thì nên mời đại phu đến khám một chút sẽ tốt hơn.” Lạc phu nhân, Lạc Dật Trần và Quý Tư Giai nghe ta nói nàng không sao, đều thở dài nhẹ nhõm.

“Được, đợi lát nữa ta sẽ mời. Vậy còn con? Có bị thương hay không?” Lạc phu nhân nhìn ta.

“Đa tạ Lạc phu nhân quan tâm, Tần Hoan không sao.”

“Làm khó con rồi, nếu không có con, Dương Trần của chúng ta bây giờ không biết sẽ ra sao nữa.” Lạc phu nhân nắm chặt tay ta, hốc mắt vốn luôn kiên cường chịu đựng bắt đầu phỉếm hồng, Quý Tư Giai vội vàng bước đến an ủi bà.

“Duẩn công tử, đại ca trúng độc gì vậy?” Lạc Dật Trần hỏi.

“Chỉ là một loại độc thông thường, ta lấy dao cắt ngón tay của hắn bức độc ra.” Ta không dám nói ra sự thực, thứ nhất không muốn nàng có bất kỳ lý do gì để hận ta; Thứ hai cũng không mong vì nguyên nhân này mà nàng bị buộc thành thân với ta, ta muốn tình yêu của nàng chứ không phải trách nhiệm; Thứ ba, trong tửu lâu tai vách mạch rừng, nếu đề cập đến thân phận nữ nhi của nàng lỡ bị kẻ có tâm nghe được, hậu quả thiết tưởng không thể gánh vác nổi.

“Lạc phu nhân, Tần Hoan xin lỗi người và Lạc lão gia, kẻ xấu ám toán chúng ta, Lạc công tử vì thay ta đỡ bột phần mới xảy ra chuyện, may mà Lạc công tử không có việc gì, bằng không Tần Hoan không biết phải đối mặt với hai vị ra sao.” Ta cúi người chấp tay lạy Lạc phu nhân, nếu nàng thực sự gặp chuyện không may, ta cũng không thể tha thứ cho bản thân được.

“Không thể trách con được, do Vệ Khai Thành không tốt, cứ nhiên tìm người ám toán các con. Lão gia ngày mai sẽ cùng Phi Trần tiến cung diện thánh, dự định bàn với hoàng thượng và hoàng hậu xử trí Vệ Khai Thành và những kẻ đồng mưu ra sao. Chúng ta về trước giải quyết việc trong nhà, sau đó phái xe ngựa đến đón các con, có lẽ cần một chút thời gian, Dương Trần vẫn cần nhờ con chiếu cố.”

“Duẩn công tử, có cần ta và Tư Giai giúp hay không?”

“Tạm thời không có gì trở ngại đâu, nhưng sau có thể thỉnh Lạc phu nhân điều tất cả ám vệ của ta ở Lạc phủ đến không, tránh trên đường trở về Lạc phủ xuất hiện ám toán nữa.”

Tiến họ xong, nàng ngủ thẳng đến gần giữa trưa, đột nhiên mở mắt ngồi dậy.

“Thần tiên tỷ tỷ! Thần tiên tỷ tỷ!” Nàng lớn tiếng gọi, vừa mới tỉnh lại đã la lớn nên giọng khàn khàn, vừa dứt câu đã ho kịch liệt.

Ta vội vàng bưng chén nước cho nàng, nàng uống cạn hết một ngụm.

“Người thấy thế nào? Khó chịu ở đâu?”

“Tần Hoan, có phải Vệ Khai Thành kẻ đê tiện kia đánh ta không? Bụng ta đau quá.” Nàng thở dài, ánh mắt vô tội nhìn ta.

“Không có, người bị trúng độc, cho nên mới khó chịu.” Nàng tỉnh rồi, nỗi lo lắng cả một đêm của ta rốt cuộc cũng hạ xuống, nhìn thấy ánh mắt đơn thuần trước sau như một của nàng, đột nhiên ta lại muốn né tránh.

“Trúng độc? Ta nhớ ra rồi, bao thuốc bột đó!” Không ổn, nàng vẫn còn giữ lại ký ức chuyện đêm qua.

“Chuyện hôm qua, người nhớ được bao nhiêu?” Ta thử hỏi nàng.

“Ta nhớ bọn họ đánh chúng ta, sau đó có người rắc phấn, ta cản, sau đó ta nghe tiếng người gõ cửa tửu lâu, còn có cái gì khác sao?” Nàng cau mày cố gắng tự hỏi.

“Không có.” Ta thở phào nhẹ nhõm.

“Tần Hoan, thần tiên tỷ tỷ đi đâu rồi?”

“Ai?” Ta giả ngu.

“Đêm qua ta nhìn thấy một người, là một đại mỹ nữ rất đẹp!” Nàng ngốc nghếch khai ra, khi nói đến từ “đại” còn dùng tay so sánh, nhìn giống như nàng đang nói đến một người có thân hình lớn không ai sánh bằng.

“Đêm qua người sốt cao, có chắc không phải sinh ra ảo tưởng chứ?” Ta không dám nhìn nàng.

“Không thể... Chúng ta... Ta nhớ rõ chúng ta còn... Ta muốn đi tìm nàng!” Nàng tung chăn nhảy xuống giường, đột nhiên chân mềm nhũn ngã xuống đất.

“Ô ô ô... Bụng của ta đau quá..” Nàng lấp bắp nói.

Ta nhanh chân kéo nàng nằm lại trên giường, giúp nàng lau vết máu ở khóe miệng, bình thường cần môi không sao, nhưng bây giờ cần chạm đến môi, máu lại chảy ra.

“Tấn Hoan, bộ dáng của ngươi rất giống thần tiên tỷ tỷ!” Nàng si ngốc nhìn ta.

“Ngươi xác định không phải nằm mơ đó chứ?” Ta biết vậy nên vẻ mặt càng nóng lên, chủ đề này nếu tiếp tục sẽ càng khó khăn, phải mau dừng nó lại, ta nghiêng đầu nhìn người đối diện bên giường.

“Ân... Ta nghĩ không giống mộng a!” Nàng nghiêng đầu vẻ mặt khổ sở, nhưng thân thể không cho nàng có thời gian dài để buồn rầu.

“A! Bụng lại đau... Vệ Khai Thành tên vô liêm sỉ khốn kiếp kia, ta nhất định phải tìm cơ hội chém bọn hắn!” Nàng nằm trên giường không an phận mà mắng, vừa nói vừa xoa người xoay tới xoay lui, nàng hôm qua mới... Đương nhiên là phần bụng sẽ khó chịu.

Ta thở dài, vươn tay xoa bụng cho nàng, nàng nhắm mắt hưởng thụ động tác của ta, còn thoải mái rên thành tiếng, ta nghĩ mình giống như đang nuôi dưỡng một tiểu động vật vậy.

“Tấn Hoan, ngươi không có bị thương chứ?” Đang xoa đến phân nửa nàng đột nhiên mở mắt.

“Ta không sao.”

“Vậy ngươi đi theo ta tìm thần tiên tỷ tỷ đi.” Nàng nói xong lại muốn nhảy xuống giường.

Du côn các kè, ngươi không thể làm cho ta bớt lo một chút sao?

“Đêm qua ở đây chỉ có ta và ngươi, không có người khác.” Ta suy nghĩ một chút, quyết định không trả lời trực tiếp, mà tìm cách chuyển đề tài.

“Cho nên thực sự không có thần tiên tỷ tỷ phải không? Thế nhưng ta muốn thần tiên tỷ tỷ.” Nàng nằm trên giường bĩu môi, vẻ mặt vô cùng bất mãn.

Mãi cho đến khi ám vệ và xe đến, nàng vẫn còn giận dỗi, cứ như hài tử không đòi được kẹo vậy, lên xe còn buồn bực không thèm hé răng. Ta nhớ đến hồ lô ngào đường, sai ám vệ mua cho nàng một xâu, thật đúng là hài tử, thấy hồ lô ngào đường mắt liền sáng lên, tươi cười rạng rỡ ăn ngấu nghiến.

“Nếu ngươi muốn tìm thần tiên tỷ tỷ, ta nhất định giúp ngươi tìm ra nàng, được không?” Nàng gật đầu, chăm chú ăn hồ lô.

Về tới Lạc phủ, Lạc phu nhân mời đại phu tới bắt mạch cho nàng, nàng không muốn, nói người khỏe rồi, Lạc phu nhân không ép được, đành phải mời đại phu về. Vừa lúc Lạc lão gia và Lạc Phi Trần cũng vừa về tới khi đại phu ra về.

Lạc lão gia tiều tụy so với Lạc phu nhân chỉ hơn chút không kém, còn không kịp ngồi xuống, thấy nàng ở đại sảnh, ông bước nhanh tới trước mặt nàng, nhìn từ trên xuống dưới một lượt.

“Để cha nhìn một lát, ngươi không sao chứ? Nếu có cái gì khó chịu thì mời đại phu đến xem a!” Lạc lão gia chậm rãi thở dài, sau đó nói.

“Cha đã đi gặp hoàng thượng và hoàng hậu, hoàng thượng và hoàng hậu đối với chuyện này tức giận không thôi, hạ lệnh cất chức Vệ Khai Thành, ra lệnh tri phủ bắt bọn chúng, đáng tiếc bốn người họ không biết nhận được tin tức ở đâu, tối hôm qua mới xảy ra chuyện mà hôm nay đã truy không được tung tích nữa. Hoàng thượng hạ mật chỉ, lệnh cho hoàng hậu điều tra hậu cung có người mật báo hay không, việc này nhất định liên lụy nhiều người, ai!” Lạc lão gia thở dài thật sâu.

“Mấy hài tử các con, kể cả Tấn Hoan, từ nay về sau xuất môn đều phải cẩn thận, dù có đi đâu cũng phải có hộ vệ, nếu bốn người bọn chúng còn chưa bị bắt, vạn nhất bọn chúng ghi hận người của Lạc phủ, lấy mạng liều mạng thì đối với chúng ta mà nói đều rất nguy hiểm, cha mẹ gánh không nổi, từng bước đều phải cẩn thận a! Biết không?” Lạc phu nhân tha thiết căn dặn.

Kể từ ngày đó, ta ở lại Lạc phủ đợi hơn một tháng. Nhật ký của nàng ta quyết định không xem nữa, tới tối trả về chỗ cũ, ta nghĩ tương lai nếu như có cơ hội, ta hy vọng bản thân nàng có thể đem từng chuyện trước đây của nàng kể cho ta nghe, ta không muốn lại dùng phương pháp xem lén này để tìm hiểu quá khứ của nàng, nên đôi khi lại dưỡng thành thói quen đợi nàng ngủ say, lặng lẽ đến phòng ngắm nàng.

Ta và nàng cũng hạn chế số lần ra ngoài, hoàng thượng và hoàng hậu nương nương đến thăm vài lần, Vân Yên cô nương nhận được tin tức lo lắng hãi hùng, khiến mỗi khi chúng ta đến chỗ nàng thì thể nào trước khi hoàng hôn đến nàng sẽ nhắc chúng ta trở về Lạc phủ, không còn giống trước đây ở Ý Hương lâu tới tới mới về. Thời gian ta ở cạnh nàng càng trở nên nhiều hơn, nỗi bất an trong lòng lại mơ hồ tăng thêm.

Nàng vì ta cẩn mị được, lại cũng vì mị được đó mà thất thân với ta, vì không rõ sự việc nên người trên dưới Lạc phủ luôn xem ta là ân nhân cứu mạng, nhưng trong lòng ta vẫn luôn áy náy với nàng cũng như Lạc phủ rất lớn.

Nếu người nguyện ý thì có thể để ta dùng kiếp này thích người, làm bạn, bồi thường lỗi lầm của ta với người không?

Ở Lạc phủ ba tháng, đến ngày hồi cung, Lạc lão gia, Lạc phu nhân và nàng đều đi tiễn ta.

“Tần Hoan, người không thể ở thêm mấy ngày nữa a? Chờng nào trở lại chơi?” Nàng kéo tay ta hỏi.

“Rất nhanh.” Võ vai nàng, ta cũng mong sẽ nhanh quay lại nơi đây.

“Được rồi, Dương Trần, con thả tay Tần Hoan ra đi, người ta còn phải lên xe. Lớn như vậy còn giống đứa trẻ bám lấy người ta.” Lạc phu nhân ký đầu nàng một chút, nàng le lưỡi đáp lại.

“Tần Hoan, con đến đây chơi chúng ta đều rất vui, khi nào rảnh rồi thì nhớ thường xuyên đến chơi a!” Lạc phu nhân vỗ vỗ tay ta.

“Đi đường cẩn thận! Lúc rảnh rồi nhớ gửi thư.” Lạc lão gia vừa cười vừa nói.

Hành lý và thêm vài chiếc xe ngựa đều do Lạc lão gia và Lạc phu nhân chuẩn bị cho ta, mỗi một chiếc xe đều tràn đầy tâm ý của họ.

Xe ngựa càng đi càng xa, ta không dám quay đầu nhìn lại, sợ vừa nhìn sẽ không bao giờ nguyện ý ly khai nữa. Nhất định, ta nhất định sẽ nhanh quay về, ta sẽ trả lại thần tiên tỷ tỷ cho người, chờ ta, người nhất định phải chờ ta.

55. Chương 55: Duẫn Tuyệt Ca (ba Mười Một) Chỉ Hôn Sau Lưng

Sau khi hồi cung, ta cởi nam trang đã mặc ba tháng ra, đổi lại trang phục trước đây. Những bộ y phục này đều do nàng chọn cho ta, tuy không có thời gian để mặc thường xuyên, nhưng ta vẫn rất quý trọng từng bộ y phục đó. Khoảng thời gian ở chung với nàng, trước khi gặp mặt lần thứ hai, có lẽ chỉ còn có thể dựa vào những bộ y phục này tưởng niệm nàng mà thôi.

Nghe nói hoàng thượng đang bận, nên ta quyết định thỉnh an hoàng hậu nương nương trước, vừa đặt chân đến tẩm cung của hoàng hậu nương nương, ta phát hiện hoàng thượng lại đang bận ở trong nói chuyện với hoàng hậu, khiến tâm trạng ta không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái.

“Tuyệt Ca thỉnh an hoàng thượng, hoàng hậu nương nương.”

“Tuyệt Ca mau đứng lên.” Người đang nói là hoàng hậu nương nương.

“Tạ ơn hoàng thượng, hoàng hậu nương nương.”

”Tuyệt Ca, người về rồi! Hoàng hậu nương nương ngày nào cũng nhắc tới người bên tai trẫm, nói là ở ngoài cung có gì đáng chơi đùa đâu mà người đi lâu như vậy còn chưa về. Trẫm bảo hoàng hậu nương nương là ngoài cung tuy không có gì vui cả, thế nhưng nếu có một tiểu tình lang (19) thì sẽ trở nên vui vẻ vô cùng! Ai! Hoàng hậu a! Nữ đại bất trung lưu (20), giữ đến giữ lui chỉ sợ tăng thêm oán khí thôi, sớm muộn cũng phải gả ra ngoài thôi mà.” Ngữ khí và vẻ mặt hoàng thượng có phần khá gian manh.

“Hoàng thượng, ngài bao nhiêu tuổi rồi, còn trêu ghẹo Tuyệt Ca như vậy, không sợ nàng nổi giận với người a?” Hoàng hậu nương nương tuy ngoài miệng nói như thế, nhưng vẻ mặt lại đang nín cười rất lộ liễu.

“Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương, là Tuyệt Ca ham chơi, ba tháng qua chưa từng hồi cung, làm cho hoàng thượng và hoàng hậu nương nương lo lắng, xin hoàng thượng và hoàng hậu nương nương giáng tội.” Ta cắn răng cúi đầu nhìn mặt đất, cửa ải hôm nay chỉ sợ sẽ phải chịu khổ cực nhiều lắm đây.

“Hoàng thượng, người xem Tuyết Ca xấu hổ quá rồi kìa, mau bảo nàng đứng lên, đến đây ngồi xuống nói chuyện đi!”

“Hoàng hậu, nàng nói cứ như thể chuyện không liên quan đến mình vậy! Trẫm chỉ muốn chọc ghẹo một chút thôi, với tính tình từ xưa đến nay của Tuyết Ca, muốn trêu chọc cũng không được đâu! Thật vất vả trẫm mới bắt được cơ hội này, lần này không trêu, còn có thể có lần sau sao?”

“Tuyết Ca bình thân, đến đây nói chuyện nào.” Hoàng thượng vừa nói xong liền bật cười thật to, ngay cả hoàng hậu nương nương cũng dùng tay áo che miệng cười.

“Tuyết Ca, người thật sự cho rằng chúng ta không biết a?” Hoàng thượng cười nhìn ta.

“Tuyết Ca không rõ hoàng thượng đang muốn nói chuyện gì...” Nếu tờ giấy còn chưa bị đâm thủng, thì cứ đơn giản là giả ngu đi, nhưng tim ta lại đang đập nhanh như điên trong lồng ngực.

“Ác! Chuyện này có rất nhiều việc bên trong! Nói ví dụ như thấy người nắm tay của ai kia! Cùng ai kia trao đổi đồ vật tùy thân! Cùng ai kia hay chuồn ra ngoài chơi! Cùng ai kia hai người cô nam quả nữ ở cùng một căn phòng trong tửu lâu! Còn nghe nói người nửa đêm chạy đến nhìn lên ai kia! Còn...” Hoàng thượng vừa nói vừa đếm trên đầu ngón tay, chuyện nào ta đều không thể phản bác lại được, rất khó có thể trả lời một cách minh bạch.

“Hoàng thượng... Việc phát sinh ở tửu lâu là do Dương Trần trúng độc...” Ta đang định giải thích.

“Hoàng hậu, người xem!” Hoàng thượng nâng hai tay hoàng hậu nương nương lên, quay sang dùng ánh mắt tinh quái nhìn ta. “Người xem Tuyết Ca cư nhiên gọi ai kia bằng cái tên vô cùng thân thiết kia!”

Hoàng thượng dùng tay áo lau mắt, vẫn trung thành với vai diễn nước mắt giọt ngấn giọt dài, nhưng người hẳn lại run lên, độ cong nơi khóe miệng vênh lên đến tận trời.

“Hoàng thượng, người sao lại hồ đồ giống ai kia a... Vụt!” Hoàng hậu tưởng đang ra vẻ tức giận, ai ngờ cuối cùng cư nhiên lại giống hoàng thượng dùng hai từ “ai kia”, sau đó còn bật cười không dứt.

“Tuyết Ca, nói cho bản cung nghe xem, khối ngọc bài trên người người và cả chiếc nhẫn ngà voi trên tay Dương Trần là như thế nào?” Hoàng hậu nương nương rót cuộc cũng ngưng cười, nghiêm mặt nhìn ta.

Ta hít sâu một hơi, nhập một ngụm trà, đáp “Là tín vật.”

“Ác? Tín vật? Là tín vật kiểu gì a?” Hoàng thượng dùng lời nói liên tiếp tiến công, khiến ta không thể tránh né.

“Dương Trần bảo tín vật là đồ vật chứng minh tình bạn tốt của chúng con, nếu Tuyết Ca là nữ tử, thì sẽ lấy tín vật ấy, nguyện cùng Tuyết Ca thành gia lập thất.” Từng câu từng chữ ta nói ra đều vô cùng trặc trở, hơi nóng từ trên mặt lan xuống tận toàn thân.

“A! Hoàng hậu! Tim của trẫm bỗng nhiên đau quá a! Giúp người ta nuôi dưỡng nữ nhi, nữ nhi kia lớn lên khả ái như vậy, ta còn đang bận hài lòng bồi dưỡng nàng. Thế nhưng khi nữ nhi khả ái lớn lên lại không còn cần những lão nhân, lão phụ nhân như chúng ta nữa, không chỉ có tiểu tình lang, còn lên lút trao đổi tín vật với hắn, sẽ chạy theo người khác mất thôi! Không được, hoàng hậu, nàng ngàn vạn lần không được gọi thái y cho trẫm, cứ để mặc trẫm trần trọc suốt đêm, chảy lệ không ngừng một mình đi! Ác! Đau lòng quá!” Về mặt hoàng thượng biến hóa thật khoa trương, hoàng hậu nương nương cười đến muốn rút khỏi ghế. Ngay cả ám vệ, những người luôn luôn lạnh lùng đều nhin không nổi, phải quay mặt đi cười trộm.

“Hoàng thượng với trái tim đang đau đớn ới, chúng ta phải nhanh chóng nghĩ biện pháp bắt đầu chuẩn bị hôn sự thôi, dù sao ai kia cũng gốc ghéech muốn chết, nhất định không biết Tuyết Ca của chúng ta là nữ tử đâu. Tuy rằng ai kia chẳng biết tình, hơn nữa còn gạt chúng ta cho tới tận ngày hôm nay là Tuyết Ca, nhưng thôi cứ để cho ai kia đến nhận sai đi! Thiếp thật ra có nghĩ ra một biện pháp, có thể dọa ai kia, giúp hoàng thượng thoát khỏi cơn đau đớn này.” Hoàng hậu nương nương nghịch ngợm chớp chớp mắt nhìn hoàng thượng, hai người còn cười thật to, khiến ta thầm nghĩ, muốn trốn đại vào một góc tường nào đó cũng được.

Biện pháp kia ta thực sự không thể tin được một người thường ngày ôn nhu nhàn thực như hoàng hậu nương nương, lại nghĩ ra được, vì thế ta đoán tên du côn các kẻ kia nhất định sẽ bị trêu thành mặt bánh bao nữa

thôi.

Biện pháp của hoàng hậu nương nương là: Để chính bản thân nàng tự chọn đối tượng kết hôn. Tốt nhất là thừa dịp lúc ý thức nàng mơ hồ không rõ, đưa cho nàng một quyển danh sách, để nàng tự chọn, nhưng ở trong tập sách đó trang nào cũng đều là tên của ta. Chờ nàng chọn xong, hoàng thượng lập tức sẽ chỉ hôn, khiến nàng không có cơ hội bác bỏ đề nghị này, sau khi tứ hôn xong mới báo cho Lạc phủ, người nàng muốn thành thân là phi tử trong lãnh cung của hoàng thượng.

“Trước đây đã lâu rồi, khi còn bé hẳn dám nhỏ râu, làm hỏng râu chượng, ăn vụng đồ ăn trong ngự thiện phòng của trẫm, còn ghét bỏ nói thật khó ăn... Đại cừu đêm không xuể rồi cuộc nay đã có thể báo rồi, nhưng quan trọng là hẳn dám cưới tôn nữ của lão sư trẫm, hừ!” Hoàng thượng cứ như một đứa trẻ, kể thật chi li những chuyện nghịch ngợm mà khi còn bé nàng phạm phải. Ta và hoàng hậu nương nương bèn nhìn nhau cười.

“Dù sao thì cháu trai khả ái của bản cung cho tới tận bây giờ cũng không biết gì cả, chỉ cần nghĩ biện pháp bắt được cơ hội hẳn đang không tỉnh táo, vậy sẽ trở thành cơ hội làm chơi ăn thật.” Đôi mắt Hoàng hậu nương nương tựa như hồ sâu, lẽ nào trước kia khi Nhạc Trinh công chúa xuất giá, hoàng hậu nương nương đã từng trêu đùa phò mã của nàng như thế? Phụ mẫu trong thiên hạ quả nhiên đều hết lòng bênh vực nữ nhi a.

“Thế nhưng hoàng hậu nương nương, như vậy không sợ làm kinh hãi đến Lạc lão gia và Lạc phu nhân sao?” Ta cũng lo lắng đến phản ứng của nhị lão.

“Yên tâm, em rể và muội muội của bản cung là những người không hiểm thấy sóng to gió lớn, chuyện nhỏ ấy vẫn chưa đến mức làm khó được bọn họ, nhưng về phần Dương Trần, bản cung thật muốn thấy phản ứng của hắn sẽ ra sao.” Hoàng hậu che miệng cười.

Kể từ đó, hoàng thượng và hoàng hậu thường xuyên đến Lạc phủ thăm hỏi, trên người hoàng thượng lúc nào cũng đem theo một cuốn sách, muốn thừa dịp lúc nàng buồn ngủ hoặc say rượu sẽ bức, gạt nàng chọn đối tượng kết hôn.

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua từ cuối hè đến đầu xuân, nhưng vẫn không có cơ hội. Vốn định thừa dịp năm mới, trong tiệc cưới của Lạc Phi Trần sẽ chúc nàng quá chén, thế nhưng không ngờ ngày đó bệnh phong hàn của nàng vừa khỏi nên không thể uống rượu, Lạc lão gia một mực không cho nàng uống nên lại mất đi thời cơ đó.

Lần nào cũng nhờ vận khí của nàng tốt nên luôn hóa giải được, hoàng thượng và hoàng hậu vì thế mà cảm thấy vừa nóng ruột vừa tức giận, cứ như không chính nàng thì không chịu được vậy. Nhớ lại nét mặt thờ ơ của hoàng thượng và hoàng hậu, và cả vẻ mặt bánh bao của nàng mà ta ở trong lãnh cung một mình cũng nở nụ cười thật lâu.

Ta chờ mãi rồi cuộc cũng muốn gặp lại nàng nhanh một chút. Vì thế đành mách cho hoàng thượng và hoàng hậu một chút “kỹ xảo”, mỗi khi nàng chạy đến Ý Hương lâu kiểm Vân Yên cô nương nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng có thể uống một hai chén. Hoàng thượng và hoàng hậu nghe xong cười gian liên tục, lập tức sai tri phủ trong thành đến Ý Hương lâu hạ mật lệnh của hoàng thượng, đại ý là chỉ cần Lạc Dương Trần đến Ý Hương lâu sẽ đưa cho nàng rượu lâu năm càng nhiều càng tốt. Nếu như ngày ấy nàng uống thật nhiều rượu thật, tú bà Cúc tỷ phải lập tức thông báo tri phủ, tri phủ sẽ có phần thưởng thật lớn cho tú bà. Khi tri phủ nghe được thông báo đó thì bất kể khi nào đều phải lập tức tiến cung hội báo cho hoàng thượng và hoàng hậu.

Có người nói từ khi nhận được mật lệnh của hoàng thượng, tú bà Cúc tỷ đã không ngừng giới thiệu cho nàng trần niên Phần tửu (21) uống rất ngon, nàng vốn là một kẻ tham ăn, lúc mới bắt đầu chỉ dám hớp thử một chút, uống từng hũ nhỏ, đến ngày đó lúc nàng kêu hẳn một vò, Cúc tỷ vô cùng hài lòng, bèn nhanh chân chạy đi tìm tri phủ, tri phủ hỏa tốc tiến cung thông báo cho hoàng thượng. Hoàng thượng và hoàng hậu ở trong cung về mặt hưng phấn, nhanh chóng thay y phục bình dân chạy đến Lạc phủ, chờ nàng về nhà sẽ diễn xuất tốt tiết mục chỉ hôn của mình.

Ta tưởng tượng về mặt của nàng sẽ lo lắng ra sao sau ngày bị chỉ hôn đó, thậm chí khi ám vệ báo cáo, nói lúc nàng ở trong đình cạnh hồ hét lên “Thành thân thì thành thân! Ta không sợ bác gái!”, hoàng thượng

và hoàng hậu nghe xong đều cười đến muốn cong cả lưng.

Trước khi thành thân mấy ngày, Lạc lão gia và Lạc phu nhân đột nhiên vào cung dò xét ta, bọn họ vừa nhìn thấy ta lập tức sững sốt, ta vung tay, sai cung nhân và ám vệ ra ngoài, thấp giọng nói chuyện với họ.

“Người... Người là Tần Hoan?” Giọng nói của Lạc phu nhân run rẩy.

“Lạc lão gia, Lạc phu nhân, ta là Duãn Tuyết Ca. Tần Hoan là tên gọi bên ngoài trước kia, để tránh gặp phải phiền phức, bởi vậy ta phải cải trang thành nam tử và sử dụng tên giả. Tuyết Ca không có ý lừa gạt nhị vị, mong Lạc lão gia, Lạc phu nhân thứ lỗi.” Ta cung kính khom người xin lỗi họ.

“Nói như thế người vào ở trong Lạc phủ là do hoàng thượng dụng tâm an bài, để người gặp mặt Dương Trần sao?” Ánh mắt Lạc lão gia trở nên không tốt lắm.

“Vì lúc đó thân thể Tuyết Ca không khỏe, nên hoàng thượng mới an bài Tuyết Ca vào ở Lạc phủ để tĩnh dưỡng. Thế nhưng hôn sự với Lạc công tử là sau này khi Tuyết Ca và Lạc công tử ở chung mới tự quyết định sẽ chung thân với nhau, vì thế Tuyết Ca đã khẩn cầu hoàng thượng thay Tuyết Ca an bài hôn sự, không phải do hoàng thượng dụng tâm an bài đâu. Tuyết Ca đã từng đưa cho Lạc công tử một chiếc nhẫn ngà voi, đây là tín vật mà Lạc công tử giao cho Tuyết Ca.” Ta lấy ra một khối ngọc bái.

Sắc mặt Lạc lão gia và Lạc phu nhân nhất thời đại biến.

“Tuyết Ca, hôm nay chúng ta chính là vì chuyện này mà đến. Hoàng thượng và hoàng hậu đã làm sáng tỏ quan hệ của người, nhưng như vậy lại càng khiến chúng ta lo lắng hơn. Người là một nữ nhi tốt, nhưng Dương Trần của chúng ta chỉ là...” Lạc lão gia và Lạc phu nhân đều lo lắng.

(19): Người yêu — chỉ nam giới

(20): Con gái lớn không thể giữ trong nhà

(21): Rượu Phần là thứ rượu ngon, sản xuất ở Phần Dương, tỉnh Sơn Tây

56. Chương 56: Duãn Tuyết Ca (ba Mươi Hai) Tìm Hiểu Sự Thật

“Dương Trần của chúng ta là người luôn khinh suất, không được đứng đắn, người gả cho hắn phải chịu nhiều thiệt thòi lắm.” Lạc phu nhân vì muốn ngăn cản việc ta gả cho nàng, nên mới không tiếc lời bôi nhọ hại tử của mình. Hai người họ đều là những bậc phụ mẫu yêu thương con cái hết mực, ta tin tương lai họ cũng sẽ là những bậc cha mẹ chồng yêu thương con dâu.

“Tuyết Ca biết Lạc công tử không phải là một nam nhân chân chính, nên xin Lạc lão gia và Lạc phu nhân yên tâm, hoàng thượng và hoàng hậu vẫn không biết việc này.” Ta nhỏ giọng, kín đáo nói. Mặt Lạc lão gia và Lạc phu nhân lập tức biến sắc, sắc mặt trở nên rất khó coi, ba người chúng ta nhìn nhau không nói gì, chẳng ai có thể mở miệng trước được cả.

“Vậy người vì sao...” Lạc phu nhân lấy lại bình tĩnh khá sớm, bà thở dài, hỏi.

“Tuyết Ca không biết Lạc công tử vì nguyên nhân gì phải giấu diếm thân phận, nhưng đối tượng mà nàng che dấu lại có địa vị tôn quý, cũng may là hoàng thượng và hoàng hậu đều không hay biết gì cả. Nhưng nếu Lạc công tử muốn giữ mệnh, sợ rằng cả cuộc đời khả năng xuất giá định là không có. Tuyết Ca biết hoàng thượng luôn coi trọng hôn sự của Lạc công tử, nếu để cho Tuyết Ca thành thân với Lạc công tử, thứ nhất là có thể giúp Lạc công tử tránh nạn, để Lạc lão gia, Lạc phu nhân từ nay về sau không cần lo lắng cho tính mệnh của nàng nữa. Nếu đối tượng thành thân không phải là Tuyết Ca, vạn nhất có ngày hoàng thượng thực sự chỉ hôn cho Lạc công tử, nữ tử bị chỉ hôn nếu tiết lộ thân phận thực sự của Lạc công tử ra ngoài, thì e rằng tính mệnh của nàng sẽ khó bảo toàn.”

“Thứ hai là Tuyết Ca thực sự thích Lạc công tử, Tuyết Ca có thể ở đây thề với Lạc lão gia và Lạc phu nhân, cuộc đời này tuyệt đối sẽ dùng hết tâm lực bảo vệ Lạc công tử an toàn, không cho hoàng thượng và hoàng hậu có bất kỳ cơ hội giáng tội nào, chỉ cầu Lạc lão gia và Lạc phu nhân thành toàn.” Ta quỳ xuống đất.

“Người với Dương Trần...” Lạc phu nhân hoảng hốt.

“Hừ! Phản rồi! Thực là ngược đời! Hai nữ tử thành hôn, chưa bao giờ nghe thấy, trái với lễ giáo, người dám ở trước mặt ta lớn tiếng nói những lời như vậy, đích thị là uy hiếp ta!” Ngữ khí của Lạc lão gia trở nên lạnh nhạt, thịnh nộ thở dốc liên tục, hai bàn tay nắm lại thật chặt, Lạc phu nhân vội vàng đến bên cạnh trấn an hẳn.

“Lão gia, phân tích của Tuyết Ca không phải hoàn toàn không có đạo lý, nếu nàng biết được thân phận thật của Dương Trần, nhưng vẫn nguyện ý giữ kín bí mật cho Dương Trần, thì có thể xem đó là một biện pháp tốt để hoàng thượng không thể ép Dương Trần thành thân nữa, và còn có thể bảo toàn tính mạng cho con nữa.” Lạc phu nhân vuốt vuốt ngực giúp Lạc lão gia, phân tích rõ mọi chuyện cho hẳn nghe. Lạc lão gia bình tĩnh lại, nhưng sắc mặt vẫn lạnh như băng.

“Tuyết Ca, hài tử này của ta cực kỳ ngốc nghếch, tuy người đã trao đổi tín vật với Dương Trần, nhưng căn cứ theo sự suy đoán của ta, nàng nhất định không biết người là một nữ tử. Cuộc đời của Dương Trần nếu muốn xuất giá thực sự đúng là không thể, mặc dù người có thể gả vào Lạc gia, nhưng một khi bước qua cánh cửa của Lạc gia, cả đời người cũng sẽ mãi mãi ra không được. Cho dù suốt đời người có không ly khai Lạc phủ để bảo vệ tính mạng của nàng, nhưng nếu Dương Trần không giống người lương tình tương duyệt, thậm chí bài xích tình cảm của người, người phải làm sao?” Lạc phu nhân lớn tiếng hỏi, bà cho tới tận bây giờ vẫn luôn cười mỉm, vẻ mặt ấm áp từ từ biến mất từng chút một, biến thành một con cọp mẹ bảo vệ cọp con, đứng chặn trước mặt nàng, không cho bất luận kẻ nào thương tổn đến con của mình dù chỉ một chút.

“Nếu Lạc công tử nguyện ý tiếp nhận Tuyết Ca, cuộc đời này Tuyết Ca sẽ bất ly bất khí, sống chết có nhau. Nếu Tuyết Ca hao hết tâm lực, Lạc công tử vẫn không thích Tuyết Ca, Tuyết Ca nguyện ý cuộc đời này chỉ làm tỷ muội tốt của nàng, cùng nàng làm bạn đến hết quãng đời còn lại, tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng nàng dù chỉ một chút.” Ta kiên định đáp.

”Hừ! Hoang thiên hạ chi đại mậu! Hậu thế sở bất năng dung (22) !” Lạc lão gia không thể tiếp thu được.

Ta quỳ xuống đất xin bọn họ thông cảm, tất cả vẫn còn đang giằng co không thể xoay chuyển được. Lạc lão gia đứng lặng trước cửa sổ không nói gì cả, Lạc phu nhân ngồi trên ghế cũng trầm mặc. Ánh nến nơi lãnh cung chập chờn, mờ ảo, ấm áp, ánh trăng vắng lặng tuy chiếu vào cửa sổ, nhưng có vẻ giống như chiếu vào lòng ta nhiều hơn, từng cơn gió lạnh tràn vào khiến tim ta càng ngày càng nặng nề, liệu có phải từ nay ta sẽ mất đi cơ hội được ở gần nàng hay không?

Còn chưa kịp nghĩ sâu hơn thì chuyện vừa phát sinh đã khiến lòng ta đau như dao cắt, thống khổ tột cùng.

Ta vẫn quỳ trong phòng, Lạc phu nhân kéo Lạc lão gia qua một bên nói gì đó, giằng co mãi, cuối cùng Lạc lão gia cũng phải mở miệng, bầu không khí đông cứng từ giờ Tuất đến giờ Dần rốt cuộc cũng xoay chuyển được một chút.

“Ai! Người cần gì phải khổ sở như vậy? Đứng lên đi! Dù sao cũng là chúng ta làm phụ mẫu không tốt, tuy muốn giúp nàng tránh nạn, nhưng được cái này lại mất cái khác, làm lỡ chung thân đại sự của nàng. Thời gian người ở nhà chúng ta, ta cũng rất thích người, thấy người để ý đến Dương Trần như thế, ngay cả tín vật cũng đã trao đổi cho nhau, chúng ta cũng chẳng thể làm gì được. Chỉ hy vọng người có thể nhớ kỹ những gì hôm nay người đã nói với chúng ta, đối xử tử tế với Dương Trần, không được miễn cưỡng nàng, được không?” Sắc mặt Lạc lão gia vẫn còn bối rối, nói xong mấy câu đã trở nên cực kỳ cứng ngắt, nhưng vẫn đưa tay nâng ta từ mặt đất đứng dậy. Ta trịnh trọng gật đầu.

“Nghịch duyên a! Sự tình đã tới nước này thì làm sao có thể an tĩnh được chứ? Người có tâm tư như vậy, chúng ta nhất định sẽ đối đãi người như nữ nhi, chỉ sợ sẽ làm khổ người thôi.” Lạc phu nhân than thở.

“Lão gia, người về trước đi! Đêm nay ta sẽ hảo hảo tâm sự với Tuyết Ca.”

“Tốt, ta về trước xem những chuyện khác đã được chuẩn bị thỏa đáng chưa, người hảo hảo nói chuyện với Tuyết Ca đi a!”

Chỉ trong mấy canh giờ ngắn ngủi, thái độ của Lạc lão gia đã biến hóa lớn như thế, ta nghĩ có lẽ là do Lạc phu nhân đã tận tình khuyên bảo Lạc lão gia. Từ tư liệu điều tra về Lạc phu nhân, ta biết bà là một nữ tử tài ba, am hiểu kinh doanh sản nghiệp Lạc thị, hèn chi năng lực khuyên bảo người khác của Lạc phu nhân lại mạnh mẽ như thế, đúng là trên tư liệu chẳng bao giờ thể hiện hết được cả. Lạc phu nhân tuyệt đối không hề đơn giản so với vẻ bề ngoài của mình.

Ba tháng đến Lạc phủ không tính là ngắn, nhưng thời gian ta cùng nhị lão ở chung lại không nhiều lắm, cũng không có cơ hội được trò chuyện riêng nhiều, nhân cơ hội này cũng nên tìm hiểu Lạc phu nhân là một người như thế nào.

Lúc Lạc lão gia đi khỏi thì trời đã sáng, ta sai người đưa điểm tâm đến, sau khi dùng bữa, Lạc phu nhân kể cho ta nghe chuyện trước đây của nàng. Lúc đó ta mới hiểu được, Lạc lão gia và Lạc phu nhân ngoại trừ bận rộn vì sản nghiệp gia tộc, còn phải tránh né sự nghi kỵ của hoàng thượng, bọn họ đã tiêu tốn rất nhiều thời gian để giữ an toàn cho nàng.

Toàn bộ hạ nhân từ trên xuống dưới của Lạc phủ hầu như toàn là cô nhi hoặc là những người đáng thương gặp phải cảnh ngộ bi thảm, tất cả bọn họ đều nhận ân huệ từ Lạc lão gia và Lạc phu nhân mà tự nguyện trở thành hạ nhân trong Lạc phủ; Điệp Thúy, Mặc Yên và Thu Hà, người phụ trách dọn dẹp phòng ngủ cho nàng, càng phải trải qua nhiều tầng khảo nghiệm hơn những người bình thường khác; Đặc biệt là các tử sĩ đi theo nàng, tất cả đều văn võ song toàn, nếu như nàng gặp phải bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn hoặc nguy hiểm, bọn họ luôn có cách giúp nàng giải vây.

Lần trước giao thủ với Điệp Thúy và Mặc Yên, ta biết bọn họ thực sự đều có thể xem là cao thủ võ công nhất đẳng, nếu ta không dẫn theo ám vệ, chỉ dựa vào thực lực của một mình mình mà muốn ban đêm xâm nhập vào Lạc phủ, thì việc có thể toàn thân trở ra là một vấn đề không hề nhỏ, ngay cả lần trước nàng bị trúng độc, Lạc phu nhân vì muốn kiểm tra tình trạng thân thể nàng nên mới mời đại phu đến, kỳ thực người đó cũng là một người quen đã lâu của Lạc gia.

Điệp Thúy, Mặc Yên và Thu Hà đã sớm biết nàng là một nữ tử, chỉ vì Lạc phu nhân đã dặn dò tuyệt đối không được vạch trần, để nàng có ý thức cảnh giác cao hơn, chú ý hơn đến việc bảo vệ thân phận của mình, nếu như ngay ở trong nhà đã phải cẩn thận, thì ra ngoài nhất định sẽ không dám khinh thường.

Lúc nàng ra ngoài một mình, kỳ thực phía sau đều có người đi theo, để đảm bảo an toàn cho nàng, nhưng vì Lạc lão gia và Lạc phu nhân đều rất bận rộn, thời gian để có thể gặp họ không nhiều, trừ khi có đại sự cần Lạc lão gia và Lạc phu nhân hiệp trợ, bằng không Điệp Thúy, Mặc Yên và Thu Hà sẽ không hỏi báo tình hình của nàng cho bọn họ.

Lạc phu nhân đã từng ở nhà quan sát nàng, phát hiện nàng bình thường tuy bướng bỉnh, nhưng cũng không đến mức quá ngốc, lúc gặp phải chính sự vẫn có thể tiến thoái hợp lý. Trước khi bị lan truyền tiếng xấu đến thanh lâu ăn chơi thì ẩn tượng của mọi người về nàng đều là thân thiết, khách khí, có chút thẹn thùng, nàng không hề câu nệ tiểu tiết với hoàng thượng và hoàng hậu, vì nàng biết bọn họ yêu thương mình, cho nên không hề kiêng nể e dè gì cả, ngay cả Lạc lão gia và Lạc phu nhân tuy không biết chuyện nàng ở bên ngoài giúp đỡ người khác thật, nhưng vẫn biết ở bên ngoài nàng chưa từng gây ra họa gì.

“Người phải biết, tuy nàng không phải là một hài tử xấu, nhưng lại là một kẻ không thể khiến người ta bớt lo, thỉnh thoảng mới khôn khéo được một chút, còn lại luôn thường xuyên giả vờ ngớ ngẩn, có đôi khi can đảm và cẩn trọng, nhưng phần lớn thời gian vẫn luôn cố tình gây sự với người khác, người thực sự vẫn còn muốn gả cho đứa con này của ta sao?”

“Tuyệt Ca không hối hận.” Ta bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt Lạc phu nhân.

“Ai! Hài tử a, tuy ta luôn mong Dương Trần có thể có được một sự bảo hộ tốt nhất, thế nhưng lại không muốn người phí cả một đời khi vào Lạc phủ, người cũng biết đó, vạn nhất sự tình bị vạch trần, hai người các người không chỉ bị thế nhân phỉ nhổ, mà còn vì tội khi quân mà đánh mất tính mạng, người thực sự hiểu rõ điều đó sao?” Lạc phu nhân nắm lấy tay ta.

“Lạc phu nhân, khi chung sống với Dương Trần ở Lạc phủ, con đã hiểu được toàn bộ tính cách, biết được cả mặt tốt và mặt xấu của nàng. Nếu Tuyệt Ca có thể từ bỏ thì đã từ bỏ từ lâu rồi, làm sao lại phải khổ sở đợi chờ đến nay? Con chỉ mong có thể cùng nàng làm bạn cả đời này, và còn mong Lạc lão gia và Lạc phu nhân thành toàn nữa.” Ta thành tâm thành ý nói.

“Ai! Ngừng! Ngừng! Vừa rồi ta có nói chuyện với lão gia hồi lâu, lão gia tuy không tán thành quyết định này, nhưng lúc này cũng không có phương pháp tốt hơn để bảo vệ Dương Trần. Chúng ta chỉ có thể trở mặt nhìn kỳ hạn chỉ hôn lúc hai mươi tuổi mà hoàng thượng lập cho nàng đến gần, ta và lão gia cũng vì việc này mà sầu lo không dứt, sự xuất hiện của người tuy hợp thời để giải quyết nguy cơ này, nhưng trong

lòng ta và lão gia vẫn khó có thể thích ứng được, nhưng lại đồng thời lại mong các người đều có thể vui vẻ hạnh phúc, cho ta chút thời gian nghỉ lại việc này đi! Trừ phi chúng ta thực sự thấy được Dương Trần không muốn, bằng không tương lai các người có chung sống với nhau, ta và lão gia cũng sẽ không chen chân can thiệp. Nếu như người thực sự mong muốn Dương Trần nhà chúng ta có thể làm một đôi phu thê chân chính với người, có lẽ phải nhờ vào nỗ lực của tự thân người mà thôi.”

Những lời này của Lạc phu nhân thấm thía đến từng câu từng chữ, để lộ ra ý tứ khiến người khác không biết phải làm sao để trả lời.

“Tuyệt Ca hiểu. Lạc lão gia và Lạc phu nhân không phản đối đã là sự thành toàn tốt nhất cho Tuyệt Ca. Tuyệt Ca sẽ cố gắng, nhưng tuyệt đối không miễn cưỡng Dương Trần, xin Lạc phu nhân yên tâm.”

Hôm sau Lạc phu nhân rời khỏi lãnh cung, vội vàng trở về chuẩn bị hôn sự.

Qua nhiều cửa khẩu như vậy, nhân sinh của chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu, ta thấp thỏm lo âu vì tương lai, tâm ý của người là nan đề lớn nhất của ta, thế nhưng ta lại tràn ngập chờ mong điều đó, nếu được, xin người đừng không nắm lấy tay ta, hãy cùng ta đối mặt với ngày mai mờ mịt, đối mặt với tương lai được không?

Ta rất mong, ta chân thành chờ đợi, sẽ có một ngày như thế, ngày mà người sẽ quay đầu lại cười với ta, ôm ta vào lòng.

(22): Xằng bậy nhất thiên hạ, người đời sau không thể tha thứ.

57. Chương 57: Dẫn Tuyệt Ca (ba Mươi Ba) Hôm Nay

Tuy Lạc phu nhân chuẩn bị hôn lễ tốn nhiều ngày, nhưng bà vẫn không quên dành thời gian đến thăm ta, cùng ta tâm sự, để rồi xác định tâm ý của ta hết lần này đến lần khác. Thỉnh thoảng Lạc lão gia cũng đến, tuy khi hắt dỗi diện với ta vẫn còn xấu hổ, nhưng vẻ mặt đã dễ chịu hơn so với ngày mà ta thổ lộ tâm sự rất nhiều.

Hoàng thượng và hoàng hậu không biết nguyên nhân của cuộc tâm sự ngày ấy, nên mấy ngày nay đến lãnh cung gặp ta và Lạc lão gia, Lạc phu nhân ở chung, còn thẳng thắn chọc ghẹo ta, nói rằng: “Tức phụ (23) còn chưa nhập môn đã được người ta thương yêu như thế!” Hoặc: “Hài tử Trầm đặt trong lòng bàn tay nuôi lớn lại bị hai tên vô lại các người cướp đi, hoàng hậu a! Trầm đau lòng quá!”, làm ta chẳng biết làm sao cho phải. Lạc lão gia và Lạc phu nhân ngồi ở một bên cười ha ha, thậm chí còn tiếp lời: “Hoàng thượng, mặc dù ngài là vua của một nước, nhưng địa vị so ra vẫn kém cha mẹ chồng a!”, hoàng thượng nghe xong lại dùng tay áo lau nước mắt, diễn xuất tỏ ra cực kỳ bi thương.

Hai bên chung sống thật hòa hợp, phẳng phất cứ như những đấu tranh trước đây chưa từng tồn tại, thoáng như một hồi ảo mộng.

Ta hiểu nội việc giải gút mắc trong lòng ta đã phải tốn nhiều thời gian, nên để Lạc lão gia và Lạc phu nhân tiếp thu việc này, cũng cần một khoảng thời gian nhất định. Bọn họ là cha mẹ của nàng, cũng là cha mẹ tương lai của ta, trong lòng ta hy vọng thời gian có thể xóa bỏ tất cả ngăn cách, khiến chúng ta chân chính trở thành người một nhà.

Lúc hồi cung, ta có ghé trước mộ của gia gia bá tể, báo cho ông hay tin ta sắp sửa thành thân. Gia gia, tôn nữ bất hiếu, tuy theo nguyện vọng của ngài, nhưng người mà ta sắp lấy không phải một nam tử, gia gia, ngài có trách Tuyệt Ca hay không? Nếu ngài không trách ta, có thể giúp Tuyệt Ca, chung sống hòa hợp với Lạc lão gia, Lạc phu nhân và cả hai đệ đệ và em dâu của nàng không? Có thể giúp Tuyệt Ca hiểu được tâm ý của nàng được chứ?

Tinh thần của ta trước khi xuất giá tràn đầy phức tạp, bàng hoàng, vừa muốn nhanh chóng thoát ly lãnh cung, nơi khiến ta hít thở không thông này, và cũng muốn gặp lại nàng, cùng nàng chung sống dài lâu. Thế nhưng thực sự khi gần đến giờ lên kiệu hoa, nghĩ đến tương lai không thể thường xuyên gặp gỡ hoàng thượng và hoàng hậu, trong lòng lại có cảm giác khó chịu. Ta nhớ lại lúc trời vừa sáng, khi ta thức dậy chuẩn bị, hoàng thượng và hoàng hậu đã đến gặp ta trò chuyện, ta biết hoàng thượng có thói quen phê tấu chương đến tận khuya, nói không chừng hoàng thượng chưa kịp ngủ, lại vội vã chạy tới đây.

”Tuyệt Ca, Mông Dực và Ngưng Tương là muội phu (24) và muội muội của bản cung, cũng được xem là người một nhà, con gả vào Lạc gia, bọn họ tất nhiên sẽ đối xử tốt với con. Hoàng thượng và bản cung luôn xem con như muội muội, hoặc nữ nhi, nhưng lại ngại mối quan hệ của gia gia con, nên chúng ta mãi không có cơ hội trở thành người một nhà thực sự của nhau. Nay con gả cho chất nhi (25) của bản cung, vậy chúng ta chung quy có thể chân chính trở thành người một nhà rồi!” Sáng ngày xuất giá, hoàng hậu nương nương vừa nói vừa chùi nước mắt, hoàng thượng đứng sau lưng nắm hai vai hoàng hậu nương nương an ủi bà.

“Tuyệt Ca, trăm rất vui, cuối cùng cũng đợi được ngày này. Trước đây việc trăm phiền não nhất là hôn sự của con và Dương Trần. Hôm nay không chỉ hai người sẽ thành hôn, mà con sẽ chân chính trở thành người nhà của trăm và hoàng hậu. Tuy ta không phải ca ca, cũng không phải cha của con, thế nhưng có thể nghe được con gọi trăm và hoàng hậu một tiếng di phụ, di nương, trăm và hoàng hậu đã cảm thấy thỏa mãn.” Hoàng thượng mỉm cười vuốt vuốt chòm râu, trên mặt lộ ra nét mỹ mãn.

Cổ nén kích động trong lòng, ta không lên tiếng, mặc hỉ phục đã được chuẩn bị chỉnh tề vào, nhẹ nhàng bái hạ hoàng thượng và hoàng hậu nương nương, ta đang dùng lễ nghi bái biệt phụ mẫu. Hoàng thượng và hoàng hậu nương nương kéo ta đứng lên, vội vàng căn dặn rất nhiều chuyện, sau đó lại ngồi nói chuyện phiếm một hồi, ba người chúng ta vừa khóc vừa cười, cho tới tận lúc rước dâu, hoàng thượng và hoàng hậu mới lưu luyến rời đi.

Lúc nàng đến đón dâu, nàng nơm nớp lo sợ nắm tay ta, dưới lớp khăn trùm đầu ta trộm cười. Ta sẽ không bao giờ quên lúc nàng đưa bánh nướng cho ta, bảo ta lấy phượng quan và khăn trùm xuống, rất giống như lúc ta còn là Duãn Tuần Hoan, thái độ săn sóc quan tâm vẫn không khác gì khi nàng ở trên đường cởi áo khoác ra đưa cho ta, lúc ăn bánh nướng ta có cảm giác chân thực là mình thực sự đã đi vào dân gian, trở thành thê tử của nàng.

Vỗ về chiếc giường của nàng, nhìn quanh gian phòng này, những khúc mắc tích tụ dưới đáy lòng trong những ngày gần đây bị cảnh tượng quen thuộc này quét sạch sẽ. Cho đến lúc này ta mới hơi an tâm, cảm giác hoảng loạn bất an đều được những chuyện liên quan đến nàng khiến nó bay đi mất, đột nhiên ta lại cảm động, muốn khóc lớn một lúc vì những chuyện đã trải qua.

Nàng không có uống say, đúng hẹn gõ cửa, để ta có đủ thời gian đội khăn lại, ta muốn biết sau khi tháo chiếc khăn này xuống, nàng sẽ có phản ứng gì, có thể nhận ra ta là thần tiên tỷ tỷ của nàng hay không? Người chắc vẫn còn nhớ rõ thần tiên tỷ tỷ phải không? Thần tiên tỷ tỷ của người đã đúng hẹn trở về tìm người đây, người biết hay không?

Nhưng nàng chỉ lẳng lẳng nhìn ta thật lâu, trong mắt tràn đầy kinh diễm, khen ngợi, nhưng tìm không thấy cảm giác quen thuộc; Ta hiểu nàng không nhận ra cả Duãn Tuyệt Ca lẫn Duãn Tuần Hoan. Ai! Tiểu hỗn đản này! Làm cho người ta đau đầu như vậy.

Ngay lúc ta không khỏi cảm thán, thì chỉ một giây tiếp theo nàng ngay lập tức thay đổi bộ dáng. Ở trong mắt nàng tuy ta là “người xa lạ”, nhưng nàng vẫn tự nguyện khai cho ta biết nàng là nữ nhi, còn cởi y phục, phô khăn quần ngực ra cho ta nhìn. Nàng vẫn luôn khác người như thế, không bao giờ dựa theo lẽ thường mà làm việc, luôn đối với ta chân thành như vậy, không hề bố trí phòng vệ như thế, rất may người nàng chân thành đối đãi là ta. Ta có thể đem sự thành thực của nàng xem như nàng nguyện ý xây dựng quan hệ của chúng ta, xem đây là một khởi đầu tốt, đúng không?

Tuy ta hơi tiếc việc nàng chủ động cởi sạch y phục trên người, ta không thể thay nàng cởi từng thứ ra được, không biết sau này còn có cơ hội để nàng tự động tự giác cởi đồ cho ta hay không. Không sao, chúng ta còn có thời gian cả đời, có thể từ từ sẽ đến. Nếu là người, cho dù phải chờ bao lâu, ta đều nguyện ý.

Ta thay đổi phương pháp hỏi thăm nàng vì sao phải giả trang thành nam nhi, lý do thì nghe xong khiến ta run như cây sậy. Mấy năm trước, khi nói chuyện phiếm với hoàng thượng và hoàng hậu, bọn họ đã từng nhắc đến nàng, bảo nàng là một đứa bé khả ái, lớn lên rất giống muội muội của hoàng hậu nương nương, cá tính cũng thẳng thắn, không dối trá che đậy, khiến người người đều thích. Hoàng thượng thậm chí còn nói trước mặt ta và hoàng hậu nương nương, rằng nếu đại chất tử của hần là một nữ hài, hần sẽ cưới nàng làm vợ, lúc đó ta còn cảm thấy hiếu kỳ, không biết là nhân vật nào có thể khiến hoàng thượng quan tâm như vậy.

Ta không ngăn được việc hít sâu một hơi. May mà Lạc lão gia và Lạc phu nhân đã lường trước, nếu không

có bọn họ, sợ rằng hôm nay nàng cũng không thể có được cuộc sống khoái nhac tiêu dao đó, sẽ vĩnh viễn bị nhốt trong chiếc lồng nơi hậu cung, làm một con chim bị gãy cánh, với tính tình của nàng, chắc chắn sẽ không thích hợp với một nơi mà tứ phía nguy cơ như hậu cung.

Nếu lúc ban đầu không chủ động giầu, nàng còn có thể hồn nhiên như bây giờ sao? Chỉ sợ sẽ bị tranh đấu trong hậu cung làm cho mệt mỏi không chịu nổi, thậm chí gặp phải tai ương? Càng nghĩ mà càng sợ, ta không thể tưởng tượng được đôi mắt đơn thuần của nàng vì bị giam cầm ở chốn hậu cung mà mất đi ánh sáng, nghĩ đến dù chỉ một giây cũng cảm thấy đau lòng.

Trắc trở liên miên sẽ cải biến con đường tương lai, đủ loại dây dưa trước đây đã tạo nên chúng ta của ngày hôm nay, đây có lẽ là thượng thiên đã sớm định trước rồi phải không, muốn cho chúng ta cả đời này gần nhau? Rất may người gặp được người là ta.

Nàng nói nếu ta muốn tái giá, nàng nguyện ý viết thư thôi vợ cho ta, ta không đáp, cũng không tức giận. Ta biết đây là sự quan tâm của nàng, không muốn ta chôn vùi cuộc đời vì nàng. Người nguyện ý đổi đời ta như vậy, có phải biểu thị, người đã bắt đầu có chút thích ta rồi phải không?

Tuy sau đó nàng đẩy ta té ngã trên đất, ta quả thực có chút tức giận, chẳng lẽ ta nhìn lầm người? Nàng thực ra là một đấng đồ tử ra vẻ ngây thơ? Thế nhưng khi ta nằm lại trên giường, xa xa thấy nàng giống một con rùa, chậm chạp dùng hai tay bò đến phía sau bình phong, ta ở trên giường cười đến nước mắt chảy hết ra, vì sao ta lại thấy nàng khả ái như thế chứ!

Nằm trên giường chờ cái ôm ấm áp của nàng, đang chờ mà ta lại ngủ quên, đến tận bình minh mới phát hiện nàng vẫn chưa dám nằm bên cạnh ta. Tâm trạng không khỏi thất vọng, khó chịu, cho rằng nàng không muốn ngủ cùng ta một giường, lại càng không muốn ở cùng với ta chung một phòng. Buổi sáng vừa tỉnh lại không thấy bóng người, khiến lòng ta vừa khó chịu vừa hoảng hốt.

Duẩn Tuyệt Ca, từ khi nào mà người trở nên lo được lo mất như thế? Đến khi ta ra phía sau bình phong mới có thể thở phào một hơi, nguyên lai nàng vẫn không có ý định rời khỏi ta a.

Ta biết nàng thích sạch sẽ, Diệp Thúy cũng đã từng nói qua chuyện này, bởi vậy đặc biệt sai người chuẩn bị hai bồn tắm, để nàng có nước nóng để sử dụng. Có thể bởi vì thành thân từ sớm đến tận khuya, nên nàng thực sự mệt gần chết, bất tri bất giác đã ngủ gục trong bồn tắm, hơn nữa... Thảo nào ngày hôm qua sắc mặt của nàng thoát nhìn có chút tái nhợt. Nhưng vừa đúng dịp, đêm thành thân đầu tiên, hoàng thượng tất nhiên muốn sai người tới hồi tưng tích của miếng vải bố được đặt ở trên giường, nàng đã giúp ta giảm bớt phiền não phần nào rồi đấy.

Điều thực sự khiến ta bực bội là, ở trên xe ngựa nàng bảo hoàn toàn không biết gì về ta, tên là tối hôm qua mới được biết, họ của ta do chính nàng ngày hôm nay hỏi mới biết. Tiểu hõn dẫn ngốc nghếch này, rốt cuộc bảo người ta phải làm sao bây giờ? Từ lúc trong cung trở về, trên xe ngựa nàng giận lẫy với ta, biến thành mặt bánh bao, ta muốn biết, nàng rốt cuộc có bao nhiêu mặt khả ái nữa đây? Nếu nàng “hoàn toàn không biết gì” về ta, ta quyết định sẽ nghiêm phạt nàng, để ta sau này lúc phạt, nàng không thể lộn xộn. Nàng không hiểu gì cả nhưng cũng đồng ý, như vậy cũng tốt, nếu người không muốn làm phu quân, làm nương tử cũng không tệ.

Sau đó xe ngựa gặp sự cố ngoài ý muốn, nàng xuống xe thăm dò tình hình, một mình ta chờ lâu, lo lắng. Ta vừa đặt chân xuống xe đã thấy Vân Yên cô nương, ta nghĩ nàng chắc chắn nhận ra ta, nên về mặt mới trở nên bi thương vạn phần. Có lẽ là hôn sự của ta và tiểu hõn dẫn kích thích tới nàng, nàng cũng đủ khổ sở, nhưng tiểu hõn dẫn không chỉ không để nàng mau mau rời đi, còn đặt tay lên vai nàng. Có lẽ một ngày nào khác ta sẽ đăng môn báỉ phổng Vân Yên cô nương, cho dù không thể an ủi, cũng có thể giúp nàng trò chuyện khuây khỏa, ai bảo tiểu hõn dẫn này đầu gối như vậy!

Lúc ăn cơm, nàng nói sợ bản thân gầy gò, ta không thích nàng. Đến khi ta muốn truy hỏi; Ta ở trên giường bắt chước các công tử phong lưu nâng cằm nàng lên, nàng vừa phủ nhận, lại vừa si mê ngắm ta không chớp mắt; Còn cắn ngón tay của ta, khẩu bất đối tâm (26) ! Không sao, thứ ta có chính là thời gian, để xem người muốn trốn đến bao giờ.

Chiếc giường nằm xuống rất thoải mái, lại có hương vị của nàng, hưởng chi hiện tại nàng nằm bên cạnh ta, tay chân tự động tự phát ôm chặt lấy ta. Ta quyết định không cử động, chờ một chút tỉnh dậy, xem nàng

giải thích thế nào.

Suyt! Mắt nàng đang chuyển động, có lẽ đang tỉnh lại, ta dựa sát vào lòng nàng giả bộ ngủ say.

(23): Nàng dâu.

(24): Em rể

(25): Cháu ruột

(26): Ngoài miệng nói khác, trong lòng nghĩ khác

P/s: Chương sau sẽ bắt đầu quay lại lời kể của bạn Lạc Dương Trần.

58. Chương 58: Hôn Trộm Bị Phát Hiện!

Ai da! Giường chiếu quả thật là bằng hữu kiêm bạn đời không thể thiếu trong cuộc sống của mỗi người mà, ngủ một giấc ngủ trưa thật thoải mái a!

Bản công tử tràn đầy cảm khái, nếu ta chưa thành thân với đại mỹ nhân bên cạnh này, bản công tử sẽ kết hôn với cái giường của mình. Sau đó suốt ngày gọi giường ơi, chú ý nè! Không phải gọi giường trống không, mà là gọi giường ơi, đồng thời thâm tình chân thành thổ lộ với chiếc giường: Giường ơi, ta yêu ngươi.

Thế nhưng, tuần tú phong lưu như bản công tử đây lúc trước có nhắc đến, lúc mà nhân sinh thoải mái nhất chẳng bao giờ kéo dài quá lâu. Tỷ như lúc bản công tử tỉnh lại, đã phát hiện một chuyện phi thường không thoải mái. Người nói xem, người nói xem, vì sao bản công tử ôm đại mỹ nhân vào trong ngực mà ngủ a? Hiện tại không chỉ tay phải tác quái, ngay cả chân cũng gác lên trên đùi đại mỹ nhân, đợi khi bản công tử rời giường nhất định phải dùng tay phải đánh tay trái và chân một trận, sau đó dùng chân trái chà đạp cánh tay phải hạ lưu! Các người rất thấp kém! Người giống bản công tử sao lại sở hữu tứ chi tà ác như các người chứ!

May mà đại mỹ nhân còn chưa tỉnh lại, đủ thời gian để bản công tử có thể lạng lẽ... Chậm rãi... Rút chân lại, sau đó từ từ... Lo lắng... Buông tay ra, như vậy chắc không quấy rầy nàng chứ nhỉ?

Ngô... Thế nhưng nàng thực sự xinh đẹp, trái tim của bản công tử nhảy chồm lên, lòng bàn tay và lòng bàn chân đều đỏ mề hôi, thật muốn chạm vào gương mặt của nàng, sau đó...

Khụ ân, không thể, không thể, hành vi như vậy không tốt. Không đúng, nếu nàng là thê tử của ta, vậy có cái gì không thể?

Nếu bây giờ nàng chưa tỉnh, cũng không có vẻ như gần tỉnh lại, nằm trong ngực bản công tử ngủ ngon như thế. Vậy, vậy, ta có thể thừa lúc nàng không biết, len lén hôn nàng, một chút thôi? Ai! Người nói cái gì đó! Người không có tri thức, không biết thương thức! Bản công tử nào có ý muốn phi lễ với người ta? Chỉ là thấy nàng xinh đẹp, khó lắm mới gặp được người có tướng mạo vượt trội như bản công tử trên thế gian, ta đây là thân cận người ta, tìm hiểu người ta hiểu không?

Không cần bêu xấu bề ngoài tuần dật và nhân cách thanh cao như không cốc u lan (27) của bản công tử đâu!

Ừ, bản công tử giỏi nhất là biết nắm bắt cơ hội, muốn hiểu biết một người nên thừa lúc đối phương ngủ say rồi từ từ tiến hành tìm hiểu, như thế mới có thể thực hiện được một cách thấu đáo, bỏ lỡ cơ hội này sẽ không có cơ hội tiếp theo, tâm động không bằng lập tức hành động. Động tác của ta trở nên nhẹ nhàng, đặt môi lên môi nàng.

Đôi môi nàng thực là mềm mại, hôn xong sẽ bị nghiền, một cảm giác khó tin từ trên môi tản mát ra khắp toàn thân, rung động khiến cả người bản công tử tê dại, muốn bay lên trời, ô ô ô! Nếu đại mỹ nhân còn chưa tỉnh, không bằng hôn thêm vài cái đi, ngàn vạn lần không được lãng phí thời gian và cơ hội. Môi của đại mỹ nhân khiến miệng và tay ta không thể ngừng lại, càng hôn càng thuận miệng, một cái tiếp theo một cái!

Thế nhưng đương nhiên, thời gian và cơ hội không đợi ai cả, vạn nhất người lợi dụng chúng nó quá mức, báo ứng sẽ ở ngay phía sau chờ người, giống như khi ta còn bé chuồn ra ngoài mua đồ ăn vặt, trộm lấy 10 đồng tiền cha đặt trên bàn. Vì vậy khi ta tiêu xài thỏa thích xong, về nhà lại bị đánh đến mức khóc rống nước mắt chảy lòng rống.

Đại mỹ nhân tỉnh rồi! Còn mỉm cười nhìn ta!

“Phu quân, người đang làm gì thế?” Khóe miệng đại mỹ nhân nhếch lên, nàng có vẻ không giận, nhưng đôi mắt của nàng híp lại, đột nhiên ta thấy nguy hiểm quá, liệu nàng có nổi trận lôi đình hay không vậy? Chuông báo động trong lòng ta vang lên với tiết tấu cực kỳ nhanh.

“Ai nha! Tuyệt Ca tỷ tỷ xinh đẹp đến mức làm cho người ta hít thở không xong, người tỉnh rồi! Hôm nay khí trời thực tốt!” Đúng lúc như vậy, ông trời lại không nể mặt, sấm rền vang lên.

“Ồ? Chỗ nào tốt?” Mức độ nguy hiểm có xu thế bạo tăng!

“Có người nên khí trời mới tốt!” Ta vội vàng lấy lòng, nở đáng cười mê chết người không đền mạng, hy vọng tướng mạo của bản công tử có thể dời đi lực chú ý của đại mỹ nhân đi nơi khác!

“Miệng lưỡi trơn tru! Khí trời tốt như vậy, người lại đang làm cái gì với ta?” Nàng cười đến cặp mắt cong cong, làm sao bây giờ? Mức độ nguy hiểm sắp phá tan ranh giới rồi! Chuông báo vang càng lúc càng nhanh hơn, đầu ta ong ong ong, giống như có con ong nhỏ trong đó vậy...

“A ha ha ha ha! Đương nhiên là ngủ một giấc trưa thật ngon a!” Cả người bản công tử đổ mồ hôi lạnh.

”Ồ! Thì ra ngủ trưa là chân tay sẽ quán quít lấy ta, còn hôn vài cái, phải không?”

“Tuyệt Ca tỷ tỷ đang nói cái gì thế? Ta chỉ tiến hành một loại nghiên cứu tinh thần, tìm tòi xem tuyệt sắc đại mỹ nhân như ngài có phải cũng giống như người bình thường hay không.”

“Có chỗ nào không giống sao?”

“Bàn tay rất mềm mại, thắt lưng cực kỳ mảnh mai, đôi môi vô cùng mê người, gương mặt lại càng xinh đẹp...” Người có thể cảm miệng được chưa, không cần tiếp tục tuôn lời thật lòng đâu. Bản công tử quyết định từ nay về sau cái miệng này cũng phải được liệt vào đối tượng bị quản chế, tay phải lát nữa phải dạy dỗ nó mới được!

“Đặc biệt? Đây là cách so sánh tương đối. Nói cách khác, người thường ngày hay nhìn, hay sờ và hay hôn người khác, đúng không?” Ô ô ô! Mỗi lửa trên đầu nàng bộc phát, ta sắp chết rồi!

“Ta chỉ nhìn người, sờ người, hôn người thôi! Không có người khác, ta thề!” Lưng bản công tử lúc này như muốn gãy. Ta van người! Ta không dám nói cho người biết lúc bảy tuổi, ta đã từng hôn nữ nhi của đại thúc trồng hoa họ La, còn sờ soạng đôi tay nho nhỏ của người ta. Bản công tử là tuần kiệt thức thời, hơn nữa còn là một hào kiệt rất tuần tú nữa.

“Ý người nói sau này sẽ còn muốn có người khác phải không?”

“Không có, từ trước đến sau này đều không có người khác!” May mà nữ nhi của La đại thúc đã sớm lấy chồng, không thì dọa chết ta rồi.

“Tốt. Nhanh dậy đi!”

Sau khi rời giường, ta nhanh chóng rót chén trà cho nàng, thuận tiện hỏi nàng vài vấn đề dời đi sự chú ý của nàng. Thần linh đâu! Ta thực sự sẽ đi bái lạy người mà, nhờ người chiếu cố ta, van người đó!

“Đúng rồi, Tuyệt Ca, người luôn ở trong cung, có từng gặp qua con trai cố nhân của hoàng thượng thượng, tên là Duẫn Tuấn Hoan hay không?”

“Người hỏi hần làm gì?” Đại mỹ nhân cười rất ôn nhu.

“Trước đây hần đến nhà chúng ta ở mấy tháng, là bằng hữu của ta, nhưng sau khi rời đi, hần không có gửi thư lại, ta nghĩ người ở trong cung cùng hần có lẽ đã từng gặp mặt.”

“Quan hệ hai người tốt lắm sao?”

“Đúng vậy a! Hấn là hảo huynh đệ của ta. A? Nhắc đến mới thấy, người lớn lên có chút giống hấn nha! Chẳng lẽ...” Ta sờ sờ gương mặt của đại mỹ nhân, xác định một chút.

“Cuối cùng người cũng phát hiện ra sao?” Mắt nàng tràn ngập ôn nhu tràn ra thấm vào lòng ta, nàng còn dịu dàng nắm tay ta.

“Hấn quả nhiên là ca ca do chiến loạn bị thất lạc nhiều năm của người, nhất định là tiền triều hoàng đế giết một nhà các người. Nhưng ca ca người không bị giết chết, còn được người tốt nuôi lớn, các người ở trong cung gặp lại có đúng hay không?” Ta kinh ngạc với phát hiện của mình!

“Ách...” Bản công tử thông minh không ai sánh bằng, dễ dàng đoán trúng chân tướng! Nhưng sao lại thấy vẻ mặt của đại mỹ nhân lại trở nên cứng ngắt nhỉ?

Ta biết rồi, biết rồi! Tên tiểu tử thối Duãn Tuần Hoan, lừa lấy tín vật của ta, thì ra là muốn đem mọi người hấn gả cho ta, người này căn bản là rất... Quả thực rất... Hoàn toàn rất... Rất tốt! Sao không sớm nói cho ta biết mình sẽ lấy được một đại mỹ nhân như nàng, có biết bản công tử sợ gặp phải một bác gái có võ công nhiều đến cỡ nào không? Lỡ như bác gái giống như Cúc tỷ, bản công tử xinh đẹp như hoa thanh thuần động lòng người sẽ lập tức bị dày xéo thành một đóa hoa nát vụn bị ngựa dẫm đạp mất. Vừa nghĩ đến Cúc tỷ, ta lại run rẩy cả người. Thần linh a! Ngài quả thực đã phù hộ cho ta, để ta lấy được đại mỹ nhân! Trong lòng ta xuân quang rực rỡ lắm đó a!

“Hấn sống có tốt hay không? Đi đâu rồi? Sao lại không đến thăm ta?”

“Người rất thích [hấn] sao?” Đại mỹ nhân nhún mày, không trả lời câu hỏi của ta.

“Thích a!”

“Thích đến mức nào?” Ngụy cơ vừa vắt vẻo giải trừ xong, bây giờ lại xuất hiện mùi nguy hiểm nữa.

“Rất thích a! Thích hấn giống như ta thích Vân Yên cô nương vậy!”

“Đó là loại thích nào?” Nàng chống cằm nhìn ta.

“Cảm tình giữa huynh đệ tỷ muội, bằng hữu.” Không khí sặc mùi nguy hiểm khiến người ta hít thở không thông hình như đã giảm được chút rồi.

“Ta thì sao?”

“Ta cũng thích nàng.”

“Là loại thích nào?” Đại mỹ nhân cô nương vẫn theo đuổi không buông.

Ta cố sức suy nghĩ một lúc lâu, ta nghĩ cảm giác này rất khó hình dung, nàng cũng không thúc giục ta, chỉ ngồi ăn bánh ngọt ngắm cảnh bên ngoài. Bản công tử lại nghĩ ngợi từ hoàng hôn đến tận lúc trời tối.

“Ta cũng không biết, nhưng... Không phải kiểu thích huynh đệ tỷ muội, bằng hữu.” Bản công tử không nghĩ ra được tên gọi của loại thích này, nàng có thể nghe hiểu ta đang nói cái gì không? Ngay cả bản công tử còn không rõ lắm!

Nhưng nàng ngồi đối diện ta, mỉm cười ngọt ngào, vươn tay vuốt ve mặt ta, đôi mắt to không chớp nhìn ta, cứ như đang muốn nói gì đó, mặt của nàng càng lúc càng gần... Càng lúc càng gần... Ta không tự chủ nhắm mắt lại, cảm thấy khí tức của nàng đang từ từ lại gần, toàn thân bản công tử nóng lên, tràn ngập mong chờ, có cảm giác dường như môi của nàng đang bắt đầu dán lên...

Phanh! Cửa bị mở ra! Bàn tay của đại mỹ nhân lùi về rất nhanh, gương mặt quay qua một bên, hai má vốn trắng nõn trở nên ửng đỏ.

“Tên vương bát đản nào thô lỗ, không có mắt, gõ cửa một cái sẽ chết a! Phá hư chuyện tốt của bản công tử, ta lập tức chém người!” Ta tức giận đứng lên, đập bàn hô to.

Con rùa thô lỗ không có mắt kia chính là Mặc Yên.

“Công tử, lão gia và phu nhân nói đã đến bữa tối rồi, sai Mặc Yên đến mời công tử và thiếu phu nhân.” Mặc Yên nháy mắt mấy cái, gian xảo nhìn ta.

“Mặc Yên.”

“Công tử?”

“Ta có từng nói muốn vào phòng ta phải gõ cửa không?” Ta cố gượng nụ cười.

“Ai? Công tử cho tới bây giờ chưa từng nói a.” Mặc Yên nháy mắt, nghi hoặc.

“Mặc kệ ta có từng nói chưa, từ nay về sau hễ là cửa đóng, các người ai bước vào đều phải gõ cửa cho ta!” Ta rống to hơn, vỗ bàn vài cái, thẹn quá thành giận.

“Vâng, công tử.”

Có một bàn tay từ phía sau vươn tới nắm tay ta, là đại mỹ nhân.

“Người đập bàn không bị đau a?” Nàng nhíu mi.

“Ai? Không đau, không đau.” Đại mỹ nhân hạ mình an ủi ta, khiến bản công tử mặt mày rạng rỡ.

“Ta sợ cái bàn bị đau, ai quan tâm tay người có đau hay không.” Nàng nhấp một ngụm trà.

“Cái bàn này quan trọng hơn ta sao?” A! Đại mỹ nhân không phải lo lắng cho ta, ta vô lực rồi. Bản công tử từ một người xinh đẹp trở thành một kẻ vô lực.

“Nhìn gương mặt bánh bao của người kìa, đừng tức giận được không? Chúng ta đi ăn cơm đi.” Nàng che miệng, cười ha ha, chọt chọt trán ta, sau đó trấn an kéo tay ta đi, thổi thổi giúp ta xoa nắn bàn tay.

Không thể tin nổi, tay nàng hữu lực ổn định, tính tình táo bạo không gì sánh bằng của bản công tử thoáng cái đã trở nên thoải mái, ta thả lỏng người ra, nắm lại tay nàng, cùng nàng đi đến đại sảnh.

(27): Bông hoa lan đẹp trong sơn cốc

59. Chương 59: Giải Đáp Từ “nội Nhân”!

Nắm tay đại mỹ nhân đến đại sảnh, ngồi xuống ghế, cha mẹ ta liếc mắt nhìn nhau, sau đó tập trung quan sát gương mặt của ta.

“Ngồi đi, vừa ăn vừa nói chuyện a! Khụ, ân! Con và Tuyệt Ca, đây là...?” Vẻ mặt cha lộ vẻ mất tự nhiên, còn thanh thanh cổ họng, chỉ chỉ vào bàn tay đang nắm tay đại mỹ nhân của ta.

“Có gì sao? Đây không phải là tay à?” Ta lật tay của mình và đại mỹ nhân qua lại xem xét, muốn nhìn xem có chỗ nào kỳ lạ. Đại mỹ nhân bỗng nhiên thả tay bản công tử ra, vẻ mặt không được tự nhiên, hai má cũng ửng đỏ. Không còn độ ấm truyền tới từ lòng bàn tay của đại mỹ nhân nữa, bản công tử đột nhiên thấy bàn tay xinh đẹp của mình có chút cô đơn lạnh lẽo.

“Vậy con biết Tuyệt Ca chính là Tẫn Hoan...” Nương còn chưa nói xong, ta đã cắt ngang lời bà.

“Con biết, nàng là muội muội của Tẫn Hoan.” Cha mẹ đều bị chất giọng khỏe mạnh của ta dọa đến sốc. Sao? Chắc là sự thông minh của bản công tử khiến mọi người kinh ngạc đúng không!

“Con chưa nói gì hết, là do nàng tự đoán, ai!” Vẻ mặt đại mỹ nhân rất bất đắc dĩ, nàng còn thở dài, vẻ mặt của cha mẹ cũng rất kỳ quái.

“Sao ta lại sinh ra một đứa con như người? Vậy mà người còn nhìn không ra?” Gương mặt nghiêm nghị của cha tràn ngập hắc tuyến, hơn nữa bộ dạng còn rất ủ rũ.

“Cha, ấn đường (28) của cha bị đen kìa, thế nào gần đây cũng không gặp may cho xem!” Ta có ý tốt nhắc nhở.

“Người... Tức chết ta mất!” Mặt của cha càng lúc càng đen, trông cứ y như một vị quan thanh liêm có mặt trắng lưỡi liềm trên trán và gương mặt đen thùi trong một vở kịch.

“Cha, cha đừng nóng giận, giận quá không tốt cho cơ thể đâu.”

“Phu nhân, tạm thời ta không muốn nói chuyện với đứa con này, giao cho bà đấy.” Cha càng nhụt chí hơn lúc này, cầm lấy đôi đũa, câu được câu không ăn cơm.

“Dương Trần, nương hỏi con, con có thích Tuyệt Ca không?” Nương nhìn chằm chằm ta.

“Tuyệt Ca tốt lắm a!” Ta gật đầu.

“Tốt chỗ nào?” Ánh mắt của nương trở nên thật sắc sảo.

Ta thoáng nhìn đại mỹ nhân đang vui đùa ăn cơm, ánh mắt không nhìn bất kỳ ai cả, lỗ tai của nàng đỏ lên, rốt cuộc là làm sao vậy? Kỳ quái như vậy, nàng không phải là bị bệnh chứ? Không được, bị bệnh không tốt, chờ một lát ăn no có lẽ cần hỏi thăm nàng một chút mới được.

“Không thể nói rõ được, nhưng mà giống như chỗ nào cũng tốt hết!” Nàng lớn lên xinh đẹp, tính tình lại dịu dàng, đối với mọi người rất tốt, biết ta là nữ tử không sợ đến mức muốn ta viết thư thôi vợ, không méc với Hoàng Thượng dưỡng và Hoàng Hậu di nương ta là nữ tử... Dù sao nàng chỗ nào cũng tốt, ngoại trừ có đôi khi nàng hỏi những vấn đề ta thực sự đỡ không kịp.

“Vậy con nói cho nương nghe, con tiếp nhận Tuyệt Ca phải không?” Nương thở dài, liếc mắt nhìn cha. Cha lại nhìn ta, muốn ta trả lời vấn đề đó.

“Cái gì nhận hay không nhận? Ồ! Con biết rồi, con đương nhiên chấp nhận chuyện Tuyệt Ca là muội muội của Tần Hoan mà!” Năng lực lý giải của bản công tử thực là quá cường đại. Tướng mạo tuấn tú, đầu óc lanh lợi, bản công tử đến tốt cùng là không tốt ở chỗ nào đây? Ông trời quả nhiên không công bằng chút nào, ban cho bản công tử xuất sắc như vậy, thử hỏi những người không có điều kiện tốt như ta làm sao mới được a!

“Sương nhi, không cần hỏi nữa, chuyện này đã định là như thế rồi!” Cha thở dài thật sâu, liếc mắt nhìn đại mỹ nhân một cái. Cha tuyệt đối là vì chỉ số thông minh cực cao của bản công tử mà ca ngợi, cha, nếu người không tiện khen ra miệng, hải tử hiếu thuận như ta cũng sẽ không trách đâu.

“Lạc phu nhân, ngài đừng hỏi nữa, ngài hỏi nữa ngày, nàng vẫn sẽ trả lời đáp án như thế thôi. Nàng chính là như vậy. Nếu như có đáp án khác, con cũng chẳng phải phiền lòng.” Đại mỹ nhân hít sâu, khẳng định cũng là vì tính cách thông minh của bản công tử mà ngợi khen.

“Nói gì vậy? Gọi Lạc phu nhân còn ra thể thống gì? Gọi nương!” Người nói câu đó chính là Lạc lão đầu cha ta, nương thì cười mỉm nhìn đại mỹ nhân.

Kỳ lạ! Giữa bọn họ xảy ra chuyện gì, nhìn tới nhìn lui, có vẻ họ rất ăn ý với nhau, đáng ghét! Không thèm nói cho ta hay!

“Cha, nương, được các ngài không giận. Tuyệt Ca thật tình cảm kích.” Người đẹp đúng là luôn thuận lợi hơn người bình thường, mở miệng gọi cha mẹ thôi, đã làm cho khóe miệng bọn họ nhanh nhếch lên đến trời!

“Nói gì vậy! Nếu duyên phận đã tới là sẽ tránh không thoát, chỉ cần Dương Trần thích, vui vẻ là tốt rồi.” Nương nói, vừa bất đắc dĩ vừa pha chút thoải mái. Rốt cuộc là các người đang nói chuyện gì vậy, sao ngay cả một câu ta cũng không hiểu.

“Tuyệt Ca đa tạ cha nương thành toàn, con nhất định sẽ tuân thủ hứa hẹn.” Khóe miệng đại mỹ nhân cong lên càng lúc càng cao, trong mắt hình như lại ẩn giấu nước mắt.

“Cái gì, cái gì? Mấy người các người hứa hẹn cái gì? Ai nấy cũng ra vẻ thần bí không nói cho ta biết!” Ta oán giận.

“Một lát nữa nói cho người nghe được không?” Đại mỹ nhân nhìn ta, ánh mắt dịu dàng kiên định, ta đối diện với ánh mắt đó, đột nhiên lại cảm thấy yên tâm khiến ta không tự giác gật đầu.

“Dương Trần, con có trách chúng ta vì không muốn đem con gả cho Hoàng Thượng, nên giấu diếm việc con là nữ nhi hay không?” Ta nghĩ nương đang gằn khóc.

“Sẽ không a! Nương, đừng lo lắng. Như vậy không phải rất tốt sao? Con sống rất vui vẻ, hơn nữa con tình nguyện cả đời đều như vậy, không muốn gả cho Hoàng Thượng.” Đây là những lời thật lòng của ta, nếu như không phải như bây giờ, làm sao có thể gặp được đại mỹ nhân chứ?

“Sản nghiệp của cha chưa từng cho con đụng vào bất cứ cái gì cả, con có oán trách cha hay không?” Cha hỏi ta.

“Không đâu. Con không biết buôn bán, cũng không thích buôn bán, nếu như cha miễn cưỡng muốn con làm, con mới trách cha đó!” Ta le lưỡi, cha, nương, và cả đại mỹ nhân đều nở nụ cười.

“Cha mẹ biết con, Dật Trần và Phi Trần tính tình bất đồng. Bọn chúng đối với công việc làm ăn đều biết mưu tính, nhưng con toàn hoàn không có hứng thú buôn bán. Chúng ta không muốn miễn cưỡng, nhưng lại sợ con muốn thử làm, sợ tương lai con bị ủy khuất, không thể nhận được gia sản gì. Nếu như con thích cuộc sống như bây giờ, cha mẹ tuyệt đối không miễn cưỡng con phải kinh doanh, nhưng nếu con muốn làm ăn, chúng ta sẽ dốc sức giúp con.” Nương nói.

“Cha mẹ, hai người không cần lo lắng, con thực sự không thích làm ăn. Con không quen biết kinh thương, mấy thứ đó cũng không quen biết con. Con lại không thông minh bằng Dật Trần hay Phi Trần, muốn thực sự để con đi làm ăn, chỉ sợ đập vỡ chiêu bài của hai người mất thôi. Con chỉ muốn cùng Tuyệt Ca sống như thế này là tốt rồi, mơ ước của con trước đây là như thế, hiện tại cũng như thế, tương lai vẫn là như thế.” Đại mỹ nhân ở dưới bàn vươn tay nắm lấy tay ta, còn mỉm cười gật đầu nhìn ta, thấy gương mặt nàng, ta lại bắt đầu hồn phi phách tán... A! Không đúng, phải là nàng đẹp đến nỗi hồn ta muốn rớt ra ngoài.

“Hào! Cha sẽ cho con đời này cơm áo không lo, cũng không cần phiền lòng về cuộc sống, chỉ cần con vui vẻ, cha mẹ đã mãn nguyện.” Cha vỗ vỗ đầu của ta.

Rượu đủ bụng no có bao nhiêu khoái trá, nhưng ăn no lập tức ngồi hoặc nằm đều không tốt. Cho nên bản công tử quyết định dẫn đại mỹ nhân đi tản bộ xung quanh.

“Tuyệt Ca, ta đưa người đi dạo có được không?”

“Đi dạo? Đã trẻ thế này, người còn muốn dạo đến Ý Hương lâu phải không?” Nàng nhéo chóp mũi ta một cái, thoạt nhìn có phần bướng bỉnh, giống một tiểu cô nương, không ngờ đại mỹ nhân cũng có vẻ mặt này.

“Ta chưa từng nói, vậy vì sao người biết ta sẽ đến Ý Hương lâu chứ?” Đại mỹ nhân, người lợi hại quá, ta chưa nói gì người đã biết! Chẳng lẽ đây là trong truyền thuyết tâm hữu linh tê nhất điểm thông (29) a! Không đúng, hay là Diệp Thúy và Mặc Yên nói cho nàng nghe? Hai tên kia cư nhiên dám ở trước mặt phu nhân tuyệt mỹ của bản công tử tuần tú huyền thuyên. Sau này quy củ của bản công tử dành cho bọn họ phải thêm một điều nữa: Không được nói những lời đàm tiếu cho thiếu phu nhân nghe.

Đừng có hỏi ta cái gì gọi là những lời đàm tiếu, nói chung bản công tử không muốn để đại mỹ nhân biết những thứ không nên biết!

“Không có, hôm nay không đi. Ta muốn dẫn người đi tham quan Lạc phủ buổi tối. Đi theo ta!” Ta nắm tay đại mỹ nhân hướng về phía cửa chính.

“Buổi tối ở Lạc phủ chỗ nào cũng đốt đèn cả. Buổi tối ngắm Lạc phủ không hề giống ban ngày đâu! Ta rất thích Lạc phủ về đêm, người xem hoa viên của nương kia, hoa huệ đã nở rộ rồi.” Ta hái một đóa đặt vào trong tay đại mỹ nhân.

“Suyt! Đừng nói cho nương biết, đây là hoa mà nương thích nhất, cho nên cha mới trồng nó ở cửa chính và trong sân. Lúc bé ta và hai đệ đệ tới chỗ này chơi, đè hư một gốc Thập bát học sĩ, bị cha đánh một trận chết khiếp.” Ta nắm tay đại mỹ nhân, vội vàng chạy khỏi chỗ vừa hái hoa, đi đến trong sân.

“Thì ra hứng thú của phu quân, chính là trộm hương buổi tối a!” Đại mỹ nhân dựa vào bên đình tử. Ngọn đèn hôn ám và bóng đêm càng làm tăng thêm nét phong tình của nàng, nhưng lời nói của nàng giống như đang trêu chọc ta. Bản công tử nghe ra được nha!

“Nào có? Ta là người ngay thẳng nhất, chỉ trộm hoa, nhưng không có trộm hương của người khác!” Ta đứng bên cạnh đại mỹ nhân, trịnh trọng bày tỏ sự trong sạch của mình!

“Phải không? Vậy lúc ngủ trưa thì sao, người làm cái gì vậy?” Đại mỹ nhân cười hỏi.

“Ai nha! Người không phải người khác, không tính không tính!” Cam đoan vô hiệu, bị chộp tại chỗ. Bản công tử đã quên xảy ra chuyện này!

“Ta nếu không phải người khác, vậy ta đây là người nào của người?”

“Là nội nhân (30)!” Ta chưa kịp tự hỏi, cái miệng đã tự động phản ứng, ta bắt đầu dùng tay cào lan can trên đỉnh tử, không dám nhìn nàng, trong lòng và sau lưng đã đổ mồ hôi tuôn như mưa.

“Ồ!? Câu nói vừa rồi có ý gì?”

Giọng nàng truyền tới từ phía sau, mạch suy nghĩ của ta liền bị gió thổi tan. Ta không cách nào dừng động tác cào lan can lại được, cứ phải cào tiếp.

“Đừng cào, người không phải con mèo. Nhìn ta, trả lời câu hỏi của ta.”

Mọi việc quả thực trở nên hồng бет đến không thể hồng hơn. Ta và đại mỹ nhân đều là nữ hài tử, tuy ta rất thích nàng, nhưng lỡ nói ra làm nàng vạn nhất sinh khí không để ý tới ta nữa thì làm sao bây giờ?

“Nội nhân là... Chính là người ở trong phòng ta!”

“Ừ! Cho nên Điệp Thúy và Mặc Yên đều là nội nhân của người phải không? Cho nên ai đã từng bước chân vào phòng người đều là nội nhân của người?” Ngữ khí của đại mỹ nhân đầy tính chất vấn a! Cảm giác nguy hiểm lại tới nữa rồi!

“Ách... Không... Không phải, nội nhân là người ở trên giường ta.” Giải đáp vấn đề này quả thực khó quá. Ta muốn nói với nương, người vì sao không vào thời điểm ta sinh ra bóp chết bản công tử luôn cho khỏe. Vấn đề khó trả lời như vậy, đâu phải đang đi thi khoa cử đâu, ta muốn khóc.

“Ồ! Cho nên nếu người đã từng bò lên giường của người khác, cho dù không làm gì cả, cũng coi như người ta là nội nhân của người phải không?” Giọng điệu đại mỹ nhân sắc sảo quá. Gương mặt bản công tử đang có dấu hiệu biến thành khổ qua rồi, còn y phục thì nhăn nhúm giống dưa muối, ta cào lan can thiếu điều móng tay cũng sắp rớt ra luôn.

“Cái này... Cũng không đúng...” Ngay lúc bản công tử sắp hít thở không thông, đột nhiên linh quang chợt lóe.

“Nội nhân là người trong tim ta!” Ta không kịp suy nghĩ đã lập tức nói ra, sau đó chờ đợi phản ứng của nàng.

“Trả lời đúng! Có thưởng!” Nàng không những không giận, còn hướng về má của ta, hôn một cái.

(28): Phần nằm giữa hai lông mày

(29): Trích từ bài thơ Vô đề nhị thủ của Lý Thương Ẩn. Ý nói về tình yêu giữa hai người có thể hiểu thấu lòng nhau mà không cần dùng lời.

(30): Vợ

60. Chương 60: Chết Chìm Trong Nhà!

Ô hô! Đại mỹ nhân vừa mới hôn xong! Thực dễ khiến bản công tử một trận mừng như điên! Bản công tử tuần tú không ai sánh bằng cả người láng láng, cảm giác so với khi uống cạn vò rượu Phần lần trước còn muốn ngất ngây vui sướng hơn nhiều. Ồ! Tim ta đang nhảy lên thành thạch đầy nè, trên đầu hoa nhỏ nở rộ! Nếu như bây giờ mà có bướm bướm, ong mật, v. V..., nhất định sẽ bay tới vườn hoa nhỏ trên đầu bản công tử mà hút mật a. Nếu không phải đại mỹ nhân đang đứng bên cạnh bản công tử, nếu không phải Lạc phủ còn có người khác, bản công tử nhất định sẽ lớn tiếng cất cao giọng hát, hát một bài cho thỏa mãn! Rất – vui – về!

Lại nói, vì sao ta lại thỏa mãn như thế chứ? Cả hai đều là tiểu thiếu nữ tuổi trẻ thanh xuân môn môn không phải sao? Bất quá chỉ là một nụ hôn thôi mà! Cũng không phải chưa từng hôn người khác; Người khác ở đây ví dụ như nữ nhi của La đại thúc trồng hoa a, trước đây Vân Yên cũng từng hôn lên má ta, khi đó cũng đâu thấy có gì vui về đâu a! Lúc ngủ trưa cũng vậy, có chuyện gì để bản công tử cao hứng đâu?

Đôi môi mềm mại của đại mỹ nhân khiến cho bản công tử xưa nay phi thường, vô địch, siêu cấp bình tĩnh tự chủ thiếu chút nữa đã không khống chế bản thân được.

Đều là hôn cả thôi? Vì sao một khi thay thế đại mỹ nhân lại có sự bất đồng lớn thế chứ? Chẳng lẽ là do nàng quá xinh đẹp, cho nên lúc hôn cảm thấy cực kỳ thoải mái sao? Hình như không phải như thế, vậy thì rốt cuộc là vì cái gì nha?

Đây thực sự là một vấn đề vô cùng khó hiểu, xem ra bản công tử phải nghiêm túc tự hỏi cái đầu thông minh không gì không biết của mình.

Đang lúc bản công tử dùng tốc độ nhanh nhất để nghĩ nát đầu, bỗng nhiên cảm giác mi tâm có cảm giác lạnh lạnh lướt qua, làm gián đoạn vấn đề ta đang định tìm hiểu rõ ràng. Đó là bàn tay của đại mỹ nhân.

Nàng đặt nhành hoa huệ bên cạnh lan can, nhẹ nhàng vỗ về khoảng giữa hai hàng lông mày của ta, khiến cho chỗ nhăn lại đó phẳng phiu lại, ta không dám cử động dù chỉ một chút, đồng thời quên cả việc hô hấp, cảm thụ tay nàng đang ấn ấn từng chút trên trán ta, ôn nhu như thế.

“Tại sao vừa rồi thoát nhìn người rất vui, bây giờ lại cau mày rồi? Người không thích ta tới gần người có đúng hay không? Vậy ta đây tránh xa một chút.” Về mặt và giọng nói của đại mỹ nhân trở nên buồn bã, phứt chốc đã rút bàn tay đang đặt giữa trán ta lại. Sau đó lùi xa một khoảng, xoay lưng về phía ta.

Chẳng qua chỉ là một khoảng cách nhỏ, nhưng đã khiến lòng ta nảy sinh cơn khủng hoảng không có lý do, giống như nếu ta còn không nắm bắt nó, thì có lẽ từ nay về sau sẽ mất đi vĩnh viễn, rồi nhân sinh tốt đẹp của bản công tử hoàn mỹ từ nay sẽ sinh ra một cái khe thật sâu khó có thể lấp đầy, sự hoàn mỹ gì đó đến lúc đó sẽ bị sụp đổ. Càng nghĩ tim càng thắt lại, lộn xộn giống như cỏ dại nhỏ không hết, không theo quy tắc phân bố khắp nơi trong suy nghĩ của ta, cho nên đây rốt cuộc là cái gì a? Nhanh lên một chút! Ta cần phải nghĩ ra một cái biện pháp!

Không kịp nghĩ nhiều, ta nhanh chân đuổi theo, vòng tay ôm lấy thắt lưng của đại mỹ nhân, khom người đặt cằm lên vai nàng. Mặc kệ nàng có thể sẽ mắng ta phi lễ, có lẽ sẽ đánh hoặc chửi ta nữa, nhưng bản công tử tuần tú trắng kiện, trưởng thành khỏe mạnh tuyệt đối sẽ không nghiêng răng hay là nhú mày một cái... Được rồi! Ta thừa nhận nếu như người đánh ta nhiều, ta cũng nhất định sẽ cắn chặt răng chịu đựng. Còn nếu đau quá có lẽ bản thân ta sẽ chỉ nhăn mày một chút thôi! Ta sẽ cho người đánh, người còn muốn đòi hỏi cái gì nữa. Loại người có khuôn mặt dung nhan thiên hạ vô song như bản công tử cho dù nhăn mặt một cái cũng vẫn rất tuần tú có hiểu không!

“Không phải, không thể nào, người đừng hiểu lầm.” Lúc ta còn đang suy nghĩ đã thấy cánh tay tự hành động, ôm chặt đại mỹ nhân hơn. Ta sợ một khi buông ra, nàng sẽ giống như con diều mà trước đây Diệp Thúy thả với ta, đứt dây sau đó bay đến một nơi xa xôi nào đó. Dù làm gì cũng đuổi không kịp, nó không quay về nữa.

Ta sợ, ta thực sự sợ, sợ đến nỗi không hiểu được nguyên nhân. Trái tim cứ như bị treo trên cao, bị móc vào trăng non trên đầu, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ bị rớt xuống vực sâu.

“Vậy người nói cho ta biết, người đang nghĩ gì?” Giọng đại mỹ nhân đột nhiên dịu đi một ít. Bàn tay nàng đặt lên mu bàn tay ta, đầu khẽ quay về phía sau, dựa lên hõm vai ta.

Tóc nàng thơm quá, thân thể lại mềm mại, thắt lưng mảnh khảnh tinh tế. Lòng ta bởi vì động tác này của nàng mà trở nên nhộn nhạo pha lẫn bay bổng. Bản công tử bỗng nhiên phát hiện bản thân không muốn buông tay đại mỹ nhân ra chút nào.

“Không có, ta không nghĩ gì hết.” Mém chết! Nếu như nói cho đại mỹ nhân hay, bản công tử đang suy nghĩ về nụ hôn lúc nãy, vạn nhất nàng sinh khí thì biết làm sao bây giờ? Vạn nhất nàng tức đến nỗi muốn rời khỏi Lạc phủ thì làm sao đây?

Quay lại vấn đề, bản công tử nghĩ tình hình hiện tại khiến lòng ta tràn ngập cảm giác mơ màng. Ta và đại mỹ nhân dựa sát vào nhau, chỉ không tốt ở duy nhất một điểm là đại mỹ nhân là nữ tử, bản công tử vừa đúng lúc chẳng rõ tại sao cũng là nữ tử, đương nhiên thôi! Nữ tử chơi đùa chung với nhau cũng rất bình thường a! Nhưng chuyện kỳ quái là bản công tử lại hôn đại mỹ nhân rất vui vẻ, đại mỹ nhân cũng hôn lên má của ta. Tuy bản công tử giả làm nam tử lâu như vậy, hơn nữa lại anh tuấn tiêu sái làm cho người ta

khó có thể phát hiện ra sự thật, nhưng ta khẳng định cho dù có cùng nữ tử chơi đùa với nhau, cũng không có hôn tới hôn lui! Hình như có chỗ nào đó không đúng lắm? Có ai làm ơn nói cho ta biết có cái quỷ gì xảy ra được không?

A! Quỷ thần ơi! Cuối cùng cũng để bản công tử nghĩ ra được! Vấn đề này chắc chắn là quỷ đánh tường. Việc này quỷ dị như thế, chẳng lẽ là bị trúng tà! Hóa ra bản công tử và đại mỹ nhân bị trúng tà, cho nên mới loạn thất bát tao (31) như thế? Không được, có lẽ phải chọn lúc nhanh chóng đưa đại mỹ nhân cùng ta đi lạy thần thôi!

“Người tại sao lại nhăn mặt lâu như vậy?” Nàng bật hỏi, trong giọng nói mang theo sự lo lắng.

“Ách... Chuyện đó... Chuyện đó... Cái kia... À! Ta muốn hỏi người, vừa rồi trong đại sảnh người muốn nói cho ta nghe một chuyện, là gì?” Bản công tử linh quang thoáng hiện, lần thứ hai chứng minh bản thân vừa có bề ngoài anh tuấn, còn có cả một cái đầu lạnh lợi, sau này rất có cơ hội trở thành thiên tài. Bản công tử thực là thiên tài độc nhất trên đời!

“Ta đã đáp ứng cha mẹ, cả đời này nhất định sẽ bảo vệ người.” Giọng nói của đại mỹ nhân khê truyền tới trước mặt ta.

Bảo vệ ta? Bản công tử đang sống tốt lắm mà, cần gì phải bảo vệ chứ?

“Ta không gặp chuyện gì hết, người cần gì phải bảo vệ ta? Ngược lại người lớn lên xinh đẹp như vậy, đi ra ngoài mới dễ bị nguy hiểm, hay là để ta bảo hộ người đi!”

Đại mỹ nhân thả tay ta ra, giãy khỏi cái ôm của ta, xoay người lại đối mặt với ta.

“Vậy người phải bảo vệ ta, từ nay về sau nhất định không được rời khỏi ta, được không?” Nàng nắm tay ta mà hỏi.

Trong lòng bản công tử vì những lời, vì động tác này của nàng mà nóng lên, giống như đang được cái gì đó lấp đầy, câu trả lời qua đó cũng bật ra ngay.

“Được.” Đổi lại bản công tử cũng có chuyện muốn hỏi đại mỹ nhân.

“Tay người lạnh quá, vừa rồi lúc ở đại sảnh dùng cơm, mặt lại đỏ ửng, có phải bị bệnh hay không a?” Trán của ta tựa vào trán nàng.

Gương mặt đại mỹ nhân nhanh chóng nổi lên hai tia ráng chiều, đôi mắt còn sáng hơn sao trên trời nhìn ta.

“Ta không có bệnh, tay chân lạnh từ trước đến nay đều là chút bệnh vặt thôi.”

“Như vậy sao được, ta giúp người sưởi ấm, ngày mai gọi đại phu tới khám bệnh cho người.” Ta nâng hai tay đại mỹ nhân lên, thổi hơi giữ ấm cho chúng. Hy vọng có thể giúp tay nàng ấm lên, nhưng đại mỹ nhân lại rút tay về.

Ta không hiểu chuyện gì xảy ra, cho rằng nàng không thích làm vậy, nên rút tay lại. Nhưng sau đó nàng nắm lấy tay ta, tay kia thì vuốt ve hai gò má của ta. Bản công tử thấy khuôn mặt tuyệt sắc của đại mỹ nhân đang từ từ lại gần mặt ta, lập tức tự giác nhắm mắt lại, trông chờ có thể cảm nhận sự tốt đẹp từ đôi môi của nàng lần nữa.

Đợi hồi lâu, nhưng vẫn không thấy có động tác gì. Ta hí một con mắt, phát hiện đại mỹ nhân tuy còn nắm tay bản công tử, nhưng vẫn ung dung cầm đóa hoa huệ, vẻ mặt đang nhin cười nhìn ta.

Đúng vậy, ngay giờ khắc này, bản công tử cảm thấy vạn phần mất mặt. Mức độ mất mặt không thua gì ở tửu lâu kêu một bữa thịnh soạn, sau khi rượu đủ cơm no lại phát hiện ngay cả nửa lượng bạc cũng không đem bên người. Hoặc là ở trên đường đi được hơn phân nửa đột nhiên cảm giác cặp đùi mát lạnh, cúi đầu nhìn xuống thì phát hiện đai ngọc bên hông buộc không chặt, khiến quần bị tuột, hai bên đường còn có không ít thiếu nữ e thẹn đang nhìn rồi, vừa thét chói tai, vừa chỉ vào người, rồi lại bỏ chạy mất dạng. Còn không thì như lúc đi cầu đột nhiên bị người khác mở cửa xông vào, hơn nữa đối phương lại là người quen, mà đã quen thì nhất định phải lên tiếng chào hỏi, càng thế lương hơn là phát hiện mình đem không đủ giấy vệ sinh, nên phải tươi cười mượn của hân xài đỡ.

Thế nhưng những chuyện này vẫn không xấu hổ bằng!

“Du côn các ké, người muốn làm gì a?” Gian trá! Vẻ mặt nàng rõ ràng là đang xem trò vui nha!

“Ha ha ha! Đâu có gì! Chẳng qua ta mệt nên nhắm mắt lại thôi.” Bản công tử đang xuất chiêu. Chiêu thức là một nụ cười gượng để lộ ra hàm răng sáng bóng của ta, để làm mờ mắt đại mỹ nhân trước mặt.

“Vậy người bĩu môi là...?”

“Người lúc sống phải hoạt động, gương mặt lại ít có cơ hội được vận động. Ta chỉ làm cho nó hoạt động một chút thôi mà.” Lý do hoang đường như thế ngay cả ta cũng không tin, ta âm thầm khóc lóc thầm thiết trong lòng.

Đại mỹ nhân nhin cười, đem hoa huệ cắm ở bên tai ta, còn mùng rở vỗ tay.

“Ai nha! Đóa hoa này thực làm cho diện mạo của phu quân tỏa sáng a!”

Đó là đương nhiên, bản công tử xinh đẹp như vậy. Một đóa huệ thơm ngát đặt trên người bản công tử, chỉ có thể càng làm tăng thêm khí chất cao nhã của ta, giống như đêm trăng trở nên xinh đẹp là vì kèm theo những ngôi sao trải khắp bầu trời đó.

Gió đêm thổi vào người, hôm nay bản công tử một thân bạch y, tuấn nhã xinh đẹp tuyệt trần, thân hình thon dài cao ngất, và cả tay áo nhẹ bay trong gió, tặng kèm vẻ mặt trông về nơi xa của ta, a a! Ta thực ra đáng điệu thùỳ mị a!

“Phụt!” Đại mỹ nhân phì cười, hoàn toàn phá vỡ bầu không khí.

“Có cái gì buồn cười như vậy?”

“Điệp Thúy và Mặc Yên nói không sai, vẻ mặt người thật ngốc a! Mới nói một chút mà môi người đã cong lên, khuôn mặt biến thành một cái bánh bao.” Nàng vươn tay chọc chọc vào bên má ta, cười không ngừng nghỉ.

Bản công tử sinh khí, gì chứ? Người nói đây là thẹn quá thành giận phải không? Làm gì có! Là do Diệp Thúy và Mặc Yên cứ nhiên dăm lợi dụng lúc ta không chú ý, nói xấu ta với đại mỹ nhân thôi. Mới thành thân ngày thứ hai, ta đã bị bán đứng cho nên mới tức được không? Không phải vì nàng cười ta có gương mặt bánh bao mà ta tức giận? Được rồi! Có một chút! Thế nhưng chỉ có một chút thôi, phần lớn là vì Diệp Thúy và Mặc Yên trộm nói xấu nên ta mới tức! Người ngàn vạn lần đừng hiểu lầm nha.

Ta không cam lòng, nàng vẫn còn đang đùa giỡn mặt của ta. Bản công tử quyết định nắm tay nàng, kéo người nàng về phía mình, thế nhưng ta lại đánh giá sai sự nhanh nhẹn của nàng, chỉ nghiêng người một cái nàng đã né được.

Bước chân lảo đảo không vững, bản công tử đang dựa vào bên đình tử, vốn định nắm chặt lan can để đỡ, không ngờ lại gặp xui, trượt chân, xoay người té xuống hồ nước.

Ta liều mạng giãy dụa, nhưng không cách nào trôi lên mặt nước được. Trong lúc hoảng hốt, bản công tử thấy đại mỹ nhân vươn tay nhưng không với tới ta. Sau đó ta nghe thấy nàng lo lắng tri hô lên, còn có tiếng bước chân của nhiều người chạy tới. Trầm mình trong hồ, ta chỉ còn nhìn thấy ngọn đèn mờ mịt ở trong nước tản ra ánh sáng kỳ dị...

(31): Lung tung lộn xộn.

61. Chương 61: Lột Sạch Ta Đi! Đại Mỹ Nhân ~

Thần tiên tỷ tỷ đang chạy phía trước ta, nhưng dù ta có đuổi thế nào cũng không kịp. Nàng chạy thật sự rất nhanh, ta cũng cố gắng chạy càng nhanh càng tốt, cố hết sức đuổi theo. Thế nhưng ta và nàng vẫn ngoan cố bảo trì cự ly không đổi, dù ta có tăng nhanh tốc độ thế nào cũng không thể rút ngắn khoảng cách lại được, bản công tử vừa gấp vừa mệt đến độ muốn khóc.

Ta tìm thần tiên tỷ tỷ lâu như vậy, vẫn luôn tin nàng không phải chỉ xuất hiện trong giấc mộng của ta, mà còn thực sự tồn tại. Ta cũng tin nàng sẽ tới tìm ta lần nữa, thế nhưng nàng lại chưa từng xuất hiện, từ đầu đến cuối cũng không hề tới. Ta thật vất vả đi tìm nàng, muốn trò chuyện với nàng, muốn hỏi nàng xem

sống có tốt hay không, muốn hỏi nàng rằng ngày đó đã xảy ra chuyện gì vậy, nhưng tại sao lại không thể tới gần nàng được.

Sốt ruột, hoảng hốt, hồi hộp, nóng nảy gần như nuốt trọn lấy ta, trước mắt ta đầy hắc ám, chỉ có bóng dáng dưới chân ta và thần tiên tỷ tỷ mới thấp thoáng thấy ánh sáng. Đang chạy một hồi ta xém bị vấp ngã, tay chân luống ca luống cuống, lảo đảo lảo đảo. Bóng tối dường như vô tận, nhưng có một bàn tay nắm chặt tay ta, tiếp thêm sức lực cho ta. Bàn tay đó rất quen, nhưng ta không nhìn thấy chủ nhân của nó, phảng phất nghe thấy một giọng nói: “Đừng sợ! Không sao đâu! Ta ở đây!” Ta nắm bàn tay đó chạy về phía trước, nhưng lại không còn nhìn thấy bóng dáng của thần tiên tỷ tỷ nữa.

“Thần tiên tỷ tỷ!” Ta gấp đến độ hô to một tiếng, giọng khàn khàn, sau đó phát hiện mình đang ở trong phòng. Giác mơ vừa rồi khiến ta ngồi bật dậy khỏi giường, quanh thân đầy mồ hôi. Đầu óc choáng váng muốn chết, bốn phía trời đất quay cuồng, cả người uể oải không có chút sức lực. Ta định chống tay xuống thành giường nhưng thiếu chút nữa đã ngã xuống.

Đại mỹ nhân đang ngủ bên cạnh giường, vì tiếng thét của ta quá lớn nên khiến nàng giật mình tỉnh giấc, nàng thả tay ta ra, cuống quýt đứng dậy đỡ lấy hai vai ta.

“Người làm sao vậy? Lại khó chịu ở đâu nữa phải không? Ta gọi đại phu đến bắt mạch lần nữa cho người được không?” Bản công tử đầu óc còn đang choáng váng. Đại mỹ nhân lo lắng kề trán nàng vào trán ta, còn nhìn Đông một cái, Tây một cái. Sau đó đẩy ta nằm xuống giường, kéo chăn phủ lên người, xoay người đi ra ngoài cửa.

Ta nằm trên giường, chăm chú nhìn trần nhà, trong phòng còn nồng nặc mùi thuốc đông y. Chẳng được bao lâu bản công tử lại bắt đầu chóng mặt, nhanh chóng nhắm mắt lại, không thể nhớ nổi mình khi nào thì về phòng leo lên giường như thế.

Ta còn nhớ không phải mình đang cùng đại mỹ nhân đi dạo quanh Lạc phủ trò chuyện sao? Đại mỹ nhân còn hôn khuôn mặt suât khí của bản công tử cao ráo một cái. Sau đó nàng cắm đóa hoa lên tóc ta, tán thưởng bản công tử được hoa làm tăng thêm sự tỏa sáng rạng rỡ của khuôn mặt. Rồi đại mỹ nhân lại chệch mặt ta giống bánh bao, ta muốn vươn tay kéo nàng lại, nên bị té vào trong hồ... Đúng! Ta bị rơi vào hồ nước! Vậy...

Còn chưa kịp nghĩ tiếp đoạn sau, cha, mẹ, đệ đệ, em dâu, đại phu và đại mỹ nhân đã lục đục kéo nhau vào phòng. Đại phu bắt mạch cho ta.

“Dương Trần, con thấy thế nào? Còn khó chịu chỗ nào không?” Cha hỏi.

“Cha, con cảm thấy đầu choáng váng dữ lắm, toàn thân cũng không có sức.” Âm thanh bị phun ra một cách khó khăn từ trong cổ họng. Đại mỹ nhân nhanh chân cầm một chén nước ấm đặt vào tay ta.

“Lạc lão gia, Lạc phu nhân, Lạc thiếu phu nhân, Lạc công tử đang chảy mồ hôi. Con sốt đã qua, nhưng phong hàn còn chưa khỏi hoàn toàn, phải chú ý đừng để Lạc công tử cảm lạnh hoặc tiếp xúc lâu với gió. Chỉ cần dựa theo toa thuốc này uống thuốc đúng hạn, hẳn sẽ bình phục nhanh thôi.”

“Đại phu, vậy hẳn bị rơi xuống nước có bị thương những chỗ khác hay không?” Đại mỹ nhân hỏi.

“May mà Lạc công tử được cứu lên kịp thời, cho nên ngoại trừ phong hàn ra thì cũng không có điểm gì đáng ngại.”

“Vậy vì sao hẳn lại bị bệnh kéo dài nhiều ngày như thế?” Đôi mi thanh tú xinh đẹp của đại mỹ nhân nhăn lại rất thâm. Lúc này giọng điệu của nàng có phần nôn nóng, làm nàng dường như biến thành một người khác.

“Dựa theo mạch tượng của Lạc công tử thì Lạc công tử trước khi rơi xuống nước đã sớm nhiễm phong hàn, chỉ là chưa hoàn toàn phát tác, thêm vào việc rơi vào hồ gặp gió, nên mới sốt cao. May mà Lạc công tử ra một thân mồ hôi sốt mới hạ. Chờ một lát nữa thay bộ đồ ướt của Lạc công tử ra, lau khô toàn thân, mới có thể tránh lần cảm lạnh thứ hai, cộng thêm uống thang thuốc này. Mọi người cũng có thể cho Lạc công tử uống thêm canh gừng giúp cho việc giữ ấm, xua tan hàn khí trong cơ thể.”

“Liên Tâm, người nhanh chân đi dọn dò phòng bếp chuẩn bị canh gừng hạ nhiệt.” Mẹ nói.

Cha và mẹ đang bận lo lắng, nên chưa nói với ta gì cả, đã vội vàng thay ta thu xếp mọi thứ. Dật Trần và Phi Trần kéo hai em dâu đến gần bên giường ta, quan sát bản công tử anh tuấn không hề kém trước từ trên xuống dưới.

“Đại ca, người sao rồi? Chúng ta ai nấy đều lo muốn chết! Hai ngày nay người sốt cao không hạ, mắt không mở được mấy lần. Đại tẩu vì chiếu cố người, ngay cả chợp mắt cũng không có. Vài lần đến đưa cơm cho đại tẩu, nàng hầu như không ăn, cho dù ăn cũng chỉ ăn một hai miếng. Nếu như người không tỉnh lại, e rằng thân thể của đại tẩu cũng sẽ chẳng chịu được thêm mấy hôm nữa đâu.” Người đang nói là em dâu lớn Tư Giai, nàng vừa nói đến chỗ đó, bản công tử cảm thấy xấu hổ quá đỗi. Nhưng không sao, ta vẫn còn đẹp trai lắm!

“Đúng đó, đại ca, người ngàn lần vạn lần cần phải tỉnh dưỡng cho tốt. Có chuyện gì chúng ta làm được rồi, có cần gì không? Lúc nào cần cứ nói với Diệp Thúy và Mặc Yên, chúng ta sẽ giúp người lấy. Mấy ngày nay người an phận một chút đi, đừng trốn ra ngoài chơi bởi nha!” Em dâu thứ hai Phúc Quế, vừa dặn dò vừa quan tâm, dụng tâm cũng tốt. Vì thế bản công tử cảm thấy xấu hổ lần nữa, nhưng ta vẫn thấy bản thân đẹp trai như cũ!

“Đại ca, không phải ta nói người. Nhưng người lớn lên ngốc coi như không tính, bản mặt cùng tính tình cũng ngốc như nhau, ở trong nhà của mình mà cũng có thể rơi xuống hồ. Ngốc chết được!” Đó là Dật Trần. Hấn lại chèn gương mặt và bản chất của bản công tử ngu ngốc, tuyệt đối là do không thể chấp nhận chuyện ta lấy được phu nhân đẹp hơn vợ của hấn đó mà. Đợi chút nữa ta phải đích thân hỏi mẹ xem đây có phải là em ruột của bản công tử không, hay kỳ thực là do nhặt được ở bên đường về.

“Đại ca, người đưa đại tẩu đi tản bộ mà lại rớt xuống nước. Người xem đại tẩu người ta đều tốt lành không có việc gì. Vậy mà người ở Lạc phủ bao nhiêu năm, còn bị sẩy chân, ta thật phải bi ai thay nửa đời sau của trên dưới hơn mười người trong Lạc phủ và cả đại tẩu a.” Đó là Phi Trần, đệ đệ “trách trời thương dân” của bản công tử, hấn nói có vẻ muốn tốt cho bản công tử, nhưng thực tế lại đang châm chọc dáng ta khô ngô hơn hấn, tướng mạo tuấn tú hơn hấn. Quả nhiên trời ghét phận hồng nhan mà, ngay cả người nhà cũng châm chọc ta. Đợi lát nữa cũng phải hỏi nương xem hấn có phải là em ruột của ta hay không.

“Đại ca, còn nữa...”

“Đúng a! Đại ca...”

Hai người em dâu không nói gì nữa, nhưng Dật Trần và Phi Trần lại nói liên tục. Nước miếng văng tung tóe mà còn không chịu im, nói móc cái này, châm chọc cái kia, thỉnh thoảng xen vào vài câu quan tâm, nhưng thực chất là muốn hủy hoại danh dự của bản công tử.

Chậc chậc! Người ta nói nam nhân sau 40 tuổi chỉ còn lại cái miệng. Hai đệ đệ của ta còn chưa sống quá hai mươi tuổi, vậy mà hai cái mồm đã mở ra đóng vào liên tục. Quả thực còn dong dài gấp vạn lần khi cha đang tức giận, rất giống hai cái tiểu lão đầu; So với bản công tử tuấn mỹ phiêu dật, cho dù bị bệnh cũng là thể gian hiểm có mỹ nam tử, cá tính ôn nhu sẵn sốc thương yêu phu nhân không thể sánh bằng, a! Cùng một cha mẹ sinh ra, nhưng khí chất từ bên ngoài đến tận bên trong sao lại khác biệt lớn vậy chứ! Bọn hấn chắc chắn là được nhặt về!

Ta đang định muốn cản bọn họ, để họ đừng nói nữa. Hai người càng nói đầu của ta càng ngất ngây, cảm thấy khó thở quá. Hai tên đó lại không thấy bản công tử đang đưa bàn tay sắp rút gân về phía họ, càng nói càng hăng, hoàn toàn quên mất bản công tử là bệnh nhân yếu đuối. Ta nói các người a, tốt xấu cũng cho bản công tử một cây dù làm bằng giấy dầu được không! Bản công tử đang bị nước miếng từ miệng các người dìm chết đuối dưới sông rồi nè!

Hai tên vô lương tâm này, ở trước mặt đại mỹ nhân liên tục đổ trách bản công tử, còn phẩn chấn kể ra những tật xấu lúc nhỏ của ta. Thực là không biết xấu hổ dám nói là huynh đệ cùng nhau lớn lên, quan hệ mật thiết. Chờ ta hết bệnh xong, nhất định phải làm cho em dâu không cho các người vào phòng!

“Dật Trần, Phi Trần.” Cha dùng ánh mắt ra hiệu cho hai người họ lui về phía sau, gương mặt nghiêm túc của ông lập tức phát huy tác dụng với các đệ đệ. Bản công tử xin thề, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên ta thích gương mặt nghiêm túc của cha đến thế!

Rốt cuộc đã có người thấy được ánh mắt nhu nhược cầu cứu của bản công tử a! Quả nhiên bản công tử bị bệnh, bộ dáng nhu nhược như một thư sinh, chọc người trừu mến a!

Dưới tình cảnh hoàn toàn hỗn loạn đó, cha mẹ cuối cùng cũng bắt được cơ hội dẫn dò ta thêm vài câu, đơn giản là quan tâm tình trạng bệnh lúc này của ta! Những câu dẫn dò đại khái như: Để đại mỹ nhân chiếu cố bản công tử. Sau đó mang theo đệ đệ, em dâu rời khỏi phòng ta.

Mặc Yên đem một chậu nước nóng vào phòng. Lúc bưng chậu vào, chỉ còn lại bản công tử nằm trên giường, còn đại mỹ nhân thì vẻ mặt rất uể oải. Ta nghiêng mặt nhìn bóng lưng của đại mỹ nhân, nàng đang giặt khăn trong chậu nước, sau đó vắt khô, đi đến bên giường, xốc chân lên, định vươn tay cởi y phục của ta.

“Ách... Tuyệt Ca, ta chỉ là một tiểu nữ tử mảnh mai yếu đuối, người muốn làm gì?” Ta nhanh tay kéo áo lại. Hai cánh tay ôm chặt phần ngực như đang liều chết bảo vệ chúng.

Thế mà nàng nở nụ cười, xinh đẹp đến ráng chiều ở chân trời cũng không thể sánh bằng vẻ mỹ lệ của nàng.

“Phu quân, chúng ta đã thành thân, người muốn thế nào đây?” Nàng trừng mắt nhìn ta, vẻ mặt bồn chồn.

Quả nhiên! Ta biết mà! Ta biết lắm! Bản công tử diện mạo phong lưu khuynh thiên hạ, quả nhiên ngay cả đại mỹ nhân cũng bị mê đảo! Đang bị bệnh mà còn phát hiện ta vẫn có người ái mộ, thực là một mối a! Chẳng lẽ sự thuần khiết của bản công tử sẽ bị hủy trong hôm nay, vì lúc này tay ta trời gà không chặt sao? Đây chẳng phải là thừa cơ ta bị bệnh, muốn mạng của ta chứ? Không đúng! Là muốn trinh tiết của ta a!

“Tuyệt Ca, ta không ngờ người lại đối xử với ta...” Được rồi! Nếu như đối tượng là đại mỹ nhân, coi như là tạm chấp nhận đi!

“Nếu người đã biết, còn không mau buông tay. Phu quân, hay là người thích tự thoát y?” Vẻ mặt đại mỹ nhân cực kỳ ám muội. Ngón tay lướt qua trước ngực bản công tử, móng tay khẽ vuốt lên lớp vải, khiến bản công tử run rẩy, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

“Vậy được rồi! Người làm đi!” Ta nhắm chặt mắt lại.

Đại mỹ nhân phát ra một chuỗi cười thanh thúy. Thân thể chợt mát lạnh, bản công tử trong nháy mắt đã bị đại mỹ nhân lột sạch không còn một manh giáp, trên thân không còn gì để che đậy. Nhìn đi! Diện mạo và dáng người của bản công tử như thế, khiến cho đại mỹ nhân mặc dù tuyệt thế khuynh quốc khuynh thành cũng trở nên gấp gáp, đây là mị lực đỡ không nổi a!

Ta có thể cảm thấy bàn tay đại mỹ nhân lướt qua mặt ta, xẹt qua vành tai, đi đến cần cổ, một đường hạ xuống phần ngực còn bị quấn băng chưa gỡ. Một luồng nhiệt khí hướng thẳng lên trán ta, đầu óc vốn choáng váng càng trở nên ngất ngây, thân thể càng mềm nhũn vô lực. Ta nghĩ ta hình như đang phát sốt lại rồi!

62. Chương 62: Vẻ Vang Cho Tiểu Thân Thể Của Kẻ Hèn Này

Trong lòng bản công tử khấn nguyện, cơ thể cũng căng thẳng theo. Nhưng nghĩ đến việc sẽ được làm chuyện kia với đại mỹ nhân, tâm tình ta lại trở nên nhộn nhạo không gì sánh được, hắc hắc!

Ngàn vạn lần dừng hỏi bản công tử tại sao biết đại mỹ nhân muốn làm gì với bản công tử. Tuy bình sinh bản công tử không đọc nhiều sách, nhưng bất cứ việc gì ta cũng đã từng chứng kiến đó biết không.

Lúc bản công tử đến tuổi đi học, cha mẹ bắt đầu mời phu tử về nhà; Hoàng Thượng và Hoàng Hậu chắc là vì muốn bồi dưỡng hứng thú đọc sách của ta, nên ban thánh chỉ chấp thuận cho ta thường xuyên ra vào kho sách của hoàng cung. Thế nhưng hứng thú của bản công tử đối với sách lại hoàn toàn không có, mùi nấm mốc của những cuốn sách khiến bản công tử thường xuyên bị hắt xì. Vậy mà cha còn đề ra quy định cách mấy ngày ta phải đi đọc sách, quả thực làm khổ bản công tử mà!

May mà lúc đó thân hình ốm yếu nhưng cân xứng của bản công tử không có bị đóng sách đó đè chết, bằng không sẽ mất đi một rường cột của nước nhà, một trụ cột vững chắc trong tương lai a.

Ở tại cái nơi bụi bặm tung bay mù mịt, trong đồng sách khó nuốt trôi, ó vàng không thể ngả màu hơn được đó, ta thấy rất nhiều quyển trục (32). Một số quyển ở bên ngoài thoát nhìn nhằm chán hết sức, nhưng phía

trong cùng thì có vài quyển mà bản công tử không thể không nói, đó là cực phẩm trong số những cuốn sách mà ta từng xem qua từ trước đến giờ. Mặc dù lúc đó bản công tử còn nhỏ tuổi, độ tuổi mà thích cười đùa tán gẫu với tiểu bằng hữu, nhưng vẫn có thể nhận ra những hình ảnh sống động trong tranh là cái gì. Quả thực là tinh xảo của tinh xảo, tuyệt phẩm trong tuyệt phẩm a, không hổ danh là hoàng cung đại viện, ngay cả đông cung đồ cũng cao siêu hơn mấy vạn lần so với mấy quyển của những gia đình bá tánh tầm thường. Những bản đông cung đồ mà Dật Trần và Phi Trần trước ngày thành thân đưa cho bản công tử tham khảo, bọn chúng chẳng đáng để mắt, hơn nữa có vẻ cũng chẳng hữu dụng nữa.

Có một chiếc tủ được đặt gần những giá sách đông cung đồ, bên trong chứa toàn là tiểu thuyết diễm tình (33). “Phóng đãng suốt một tiếng”, “Xuân ý dạt dào”, “Thâm cung xuân sử”, “Xuân tình bột phát”, “Hãy mở vườn hoa đã lâu chưa nở”, “Chàng không biết chỗ sâu nhất của thiếp đâu” (34)... Đợi chút, nói chung có thể nghĩ ra cái gì thì ở đây đều có cái đó, khiến bản công tử lần đầu tiên mới biết được cách dùng chữ “xuân”, bởi vì ý nghĩa của nó hoàn toàn được thể hiện ở trong những quyển sách này. Bản công tử tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã ôm mấy thứ này xem qua một lần. Nếu như nói đến đây mà người còn không hiểu được bản công tử đang nói cái gì, như vậy ta không còn cách nào khác hơn mà nói với người một câu: “Khẩu vị của người chưa đủ nặng đâu.”

Bàn tay của đại mỹ nhân quét qua cơ thể ta, thực sự khiến cho ta vừa chờ mong vừa sợ bị thương tổn. Bản công tử có thể cảm giác được nàng đang cởi tấm vải quần ngực trên người, trước ngực bỗng nhiên mát lạnh. Tứ chi từ trước đến nay vốn mỹ miều, hàm súc lại xấu hổ gặp người của bản công tử, bị bại lộ dưới ánh nắng tràn ngập căn phòng. Tính cách ta tao nhã sao có thể không hiểu cái gì gọi là thẹn thùng chứ, đương nhiên lập tức hai tay ôm ngực, xấu hổ sợ hãi chờ đại mỹ nhân đẩy tay ta ra một cái, bản công tử sẽ học tiểu nhị chạy bàn trong quán rượu hô một tiếng “Hoan nghênh quang lâm” a.

Ta nhắm hai mắt lại không nhìn động tác của đại mỹ nhân nữa, chỉ cảm thấy đại mỹ nhân dịu dàng giật hai tay ta ra, có cái gì đó ấm áp chạy dọc trên người ta. Cảm giác nó không phải tay của nàng, nhưng bất cứ nơi nào được nó chạm vào đều trở nên ấm ướt. Bản công tử lập tức thực thi phương pháp nhìn lén bằng cách mở một con mắt, nhắm một con mắt, không nhìn không biết, vừa nhìn đã bị dọa nhảy dựng lên. Thê tử mới cưới Dẫn đại mỹ nhân vốn khuynh quốc khuynh thành, dung nhan vô song, tâm địa thiện lương, có thể nói là tiên nữ hạ phàm, lại biến thành một con quỷ miệng rộng, đang dùng cái lưỡi ướt sũng vô địch liếm láp thân thể hoàn mỹ thướt tha của ta, giống như đang kiểm tra bản công tử có “ngon miệng” hay không vậy. Cứ y như nàng dùng mắt thấy đồ ăn hợp khẩu vị; Liếm nó ném thử một chút, sau đó trong chốc lát nữa sẽ ăn tươi nuốt sống bản công tử vậy...

Lừa người thôi, tiểu thuyết này đâu phải truyện tu tiên hay trừ tà đâu, kỳ thực đại mỹ nhân chỉ cầm lấy mảnh vải vừa vắt khô, lau người cho bản công tử thôi a.

“Ngô... Tuyệt Ca... Người đây là?” Ta mở to cặp mắt, nhưng vẫn không hiểu đại mỹ nhân định làm gì.

“Tiểu hõn dẫn, đại phu vừa rồi không phải đã nói rõ rồi sao? Toàn thân của người từ trên xuống dưới đều chảy rất nhiều mồ hôi, phải nhanh chóng lau khô sau đó thay y phục, để tránh cảm lạnh lần nữa. Bệnh của người còn chưa khỏi hẳn, đương nhiên ta giúp người lau người rồi!” Nàng dừng lại, cười một chút rồi chọt chọt trán ta mấy cái.

“A... Ra là vậy.” Đại mỹ nhân là một người vợ tuyệt đối có thể đạt mười điểm tuyệt đối. Không đúng! Phải cao hơn mười điểm mới đúng, đạt được vị trí cao nhất trong lòng bản công tử. Cái đầu tràn ngập trí tuệ của ta tuy đang choáng váng muốn chết, nhưng vẫn muốn đứng trên đỉnh núi cao nhất, hô to: “Rất hiền tuệ a (35)!” Tuệ a... Tuệ a... Tuệ a... Tuệ a. Ừ, khúc đó là tiếng vang đó! Tất cả mọi người chắc đều biết sẽ có tiếng vang khi người la to ở trong sơn cốc chứ.

“Sao vậy? Nghe giọng điệu của phu quân, hình như có chút bất mãn với chuyện này.” Nàng xảo tiểu thiên hê (36), hơn nữa một mũi tên đã trúng đích, phát hiện ra cả cảm giác mát mát trong giọng nói của ta.

“Làm gì có! Tuyệt đối không có chuyện này, cảm ơn sự giúp đỡ của Tuyệt Ca tỷ tỷ, khiến cơ thể ta... Ách... Cái gì... A... Vẽ vang cho kẻ hèn này?” Đầu ta quay cuồng, không biết mình đang nói gì nữa.

“Vẽ vang cho kẻ hèn này?” Nàng che miệng cười to thành tiếng, giống như chuyện này thực vui vẻ và hài hước.

Nguyên lai chỉ trong một chốc hoảng hốt, bản công tử lại nói là “vẻ vang cho kẻ hèn này”. Ta vô cùng đau đớn, tại sao bản công tử có thể hạ thấp giá trị bản thân xuống a? Không được! Bản công tử đã học được từ cha một bài học kinh nghiệm xương máu, vẻ ngoài của hôn nhân cũng giống như làn da của chúng ta, ngày tháng càng kéo dài nó sẽ càng xám xịt, xuất hiện đồi mồi, da mềm nhũn, lão hóa, rồi tạo thành nếp nhăn.

Nói đến đây cần phải đưa ra ví dụ cụ thể. Ta vốn định dùng Hoàng Thượng dượng làm ví dụ, nhưng dù sao nơi đây cũng là dưới chân thiên tử, những lời chỉ trích dù chỉ ghim trong lòng cũng tràn ngập nguy hiểm, không bằng chúng ta nói một chút về người trong Lạc phủ đi. Ví như cha, sau khi cha mẹ thành thân, gương mặt của ông đã trở nên nhăn nheo so với đại phu tốt nhất trong toàn bộ đại phu trên dưới triều đình chỉ hơn chứ không kém. Hay như Dật Trần đã thành thân được hơn một năm và Phi Trần vừa mới thành thân đó, sau ngày cưới vợ, mặt mày của bọn họ cũng trở nên u ám và sinh ra những đốm đen. Người xưa từng dạy chúng ta phải hiểu, thân là phu quân thực sự cần thận trọng, cho dù yêu thương thê tử nhiều cỡ nào, cũng phải duy trì thể diện cho bản thân, để tránh mất đi tôn nghiêm, để mặt mũi u sầu như phải đi quét rác. Có thể gỡ gạc được điểm nào hay điểm đó chứ!

“Khụ, ân! Không sai, là vẻ vang cho kẻ hèn này. Đã vài ngày không cho ai xem cơ thể của ta, nên có chút tịch mịch.” Ta nói rất thản nhiên, nhưng sắc mặt của đại mỹ nhân lại trở nên phẫn nộ.

“Thì ra cơ thể của phu quân đã bị người khác xem qua rồi?” Ta cảm thấy đại mỹ nhân đang gia tăng lực đạo để chà sát phần bụng ta. Chắc lát nữa làn da vô cùng mịn màng của bản công tử sẽ bị trầy trụa cho coi. Ai da! Thể diện gì chứ, ngàn vạn lần không thể so đo khi đang bị bệnh a! Mỗi lần tị nạn sẽ làm hại đến làn da tội nghiệp của mình. Ta sai rồi, sai thật rồi!

“Tuyệt Ca tỷ tỷ nói gì vậy! Người lần trước thấy cơ thể của bản công tử, chính là ngươi! Ở trong thùng tắm lần đó a!” Ta nhanh miệng dập tắt lửa giận của nàng, đáy lòng đã ngập mồ hôi, hồi hộp chết ta mất!

“A! Bồn tắm! Đại phu nói ngươi sớm bị nhiễm phong hàn, chỉ là chưa hoàn toàn phát tác. Chẳng lẽ là do ngâm mình lâu quá, cho nên mới bị bệnh sao? Hèn chi ngày đó từ trong cung trở về, ngươi vẫn luôn hắt xì.” Đại mỹ nhân cực kỳ thông minh. Thoáng một cái đã tìm được vấn đề mấu chốt của vấn đề, bản công tử căn bản đã quên mất chuyện này.

Thần thánh hôm nay phù hộ bản công tử ốm yếu, để ta thành công dời đi sự chú ý của đại mỹ nhân. Cảm tạ trời đất! Đại mỹ nhân đi ngược lại bồn nước, vắt khăn, sau đó bắt ta xoay người lại để lau phần lưng cho ta.

“Vậy trước khi ta nhìn thấy thân thể của ngươi, còn có những người khác từng thấy phải không?” Đang giúp ta chà lưng đột nhiên nàng lại thốt ra câu này. Đại mỹ nhân, sao ngươi vẫn truy đuổi không bỏ a! Hơn nữa ta đang quay lưng lại còn không thấy được vẻ mặt của nàng nữa chứ, thật nguy hiểm!

“Có.” Ta vùi mặt vào gối đầu, không dám cao giọng đáp lại. Gối đầu chặn bớt âm thanh của đại công tử, khiến nó trở nên vo ve như tiếng muỗi kêu.

Đại mỹ nhân dừng tay lại, kéo mặt ta ra khỏi gối đầu.

“Là ai?” Giọng điệu của nàng có chút hung dữ.

“Mẹ của ta và thần tiên tỷ tỷ.” Đây là sự thực, ngoại trừ mẹ và đại mỹ nhân ra, ta nghĩ thần tiên tỷ tỷ cũng từng thấy. Nàng nhất định là một người có thật, ta tuyệt đối không nhớ lầm đâu.

Bản công tử bĩu môi, dùng giọng nói siêu nhỏ thốt lên, không dám chọc giận nàng. Trong lòng có trực giác, nếu chọc giận nàng, Lạc Dương Trần người nhất định sẽ chết chắc!

“A! Vậy a! Thế thì được!” Đại mỹ nhân giống như không nghe ta nhắc đến thần tiên tỷ tỷ, xoay người ta về phía trước, tỉ mỉ giúp bản công tử lau người, sau đó mặc quần áo vào.

Trời ơi! Thần hỡi! Ta thực sự cảm ơn các ngài, một vạn lần cảm tạ, mười vạn lần cảm tạ, vì đã giúp bản công tử đang đau đầu chóng mặt, có thể đấu tranh tìm được đường sống từ trong nguy cơ sắp chết. Khi nào ta hết bệnh, nhất định phải đi dâng hương cho các ngài a!

Đại mỹ nhân kêu Điệp Thúy đem bồn nước đã dùng xong ra ngoài. Sau đó nàng đến cạnh xoa nhẹ lên trán ta. Cảm giác ấm áp này rất quen thuộc, nhưng bản công tử nghĩ không ra là nó đến từ đâu.

“Người còn khó chịu không?”

“A! Vẫn hơi chóng mặt một chút, giống như khi còn bé lần đầu tiên ta bước chân lên thuyền vậy đó.”

“Không được, người vẫn còn khó chịu, ta đi tìm đại phu đến thăm bệnh cho người.” Nàng hoảng hốt đứng lên định đi ra ngoài.

“Đừng đi!” Ta vội vàng thân thủ kéo nàng lại.

Nàng nhanh chóng xoay người lại, bây giờ ta mới nhìn rõ vẻ mặt hôm nay của đại mỹ nhân. Biểu tình hoảng loạn, khuôn mặt tiêu tụy, diện mạo héo hon, bên dưới cặp mắt to tròn lơ mơ lộ ra hai quầng thâm, đôi tay vốn thon dài mảnh khảnh, bây giờ gầy gò đến độ có thể thấy được các đầu khớp xương.

“Đừng!” Ta nhìn nàng.

“Thế nhưng người vẫn còn chóng mặt... Không biết có cần đổi toa thuốc khác không?” Vẻ mặt của nàng khẩn thiết, phảng phất nếu ta thả tay ra, nàng sẽ từ cửa sổ bay đi mất.

“Ta không sao, hôm nay mới chỉ uống thuốc còn chưa ăn gì hết! Ta không biết thuốc có tác dụng hay không, nhưng đói bụng quá.” Bản công tử cố gắng nở nụ cười với nàng, hy vọng đại mỹ nhân có thể thoải mái một ít. Hơn nữa bản công tử quả thật sắp chết đói tới nơi rồi, các vị hạ nhân a, xin các người tích cực chiếu cố bệnh nhân một chút được không? Bản công tử còn chưa chết vì bệnh sẽ bị đói chết trước đó!

Đại mỹ nhân vừa thấy ta như vậy đã an tâm hơn, nhanh chân đi ra ngoài phân phó bọn hầu chuẩn bị cơm.

“Tuyệt Ca, ta muốn uống hai chén nước.” Thiếu nữ mỹ lệ này đang rất hoảng hốt, ta phải tìm cái gì đó cho nàng làm, uống nước là phương pháp giúp bình tĩnh lại tốt nhất.

Nàng nhanh chóng rót hai chén nước, vẻ mặt hoang mang của nàng khiến bản công tử rất đau lòng, ta nghĩ chắc do bệnh chưa khỏi hẳn nên ta mới có phản ứng kỳ lạ thế này.

Ta vừa uống nước, vừa nắm chặt tay nàng, sợ nàng lại hoảng sợ chạy ra ngoài. Uống xong chén nước trên tay, nàng đưa chén còn lại cho ta. Bản công tử tỏ ý muốn nàng ngồi xuống, đưa nước đến bên khóe môi của nàng, muốn nàng uống hết. Ánh mắt của nàng sáng rực lên, sau đó uống cạn ly nước ta đưa.

(32): Quyển trực: Sách vở thời xưa viết bằng lụa đều dùng trực cuốn nên gọi là quyển trực

(33): Truyện kể về những mối tình đẹp.

(Ghi chú của beta: Đơn giản là mấy câu chuyện tình yêu sến rện dài dòng)

(34): Tóm lại toàn sách 18+.

(35): Tài đức thông tuệ.

(36): Trích trong câu ”Xảo tiểu thiên hê, mỹ mục phán hê - đây là một câu xuất phát từ Luận ngữ, ý chỉ người phụ nữ khi cười rất xinh đẹp, đôi mắt đẹp có duyên.

63. Chương 63: Nàng, Là Nương Tử Của Ta

“Tuyệt Ca, ta không sao, chờ ăn cơm xong, sau đó uống thuốc, rồi xem sao đi! Đại phu cũng nói còn cần phải uống thuốc mà, không thể hết bệnh nhanh thế được. Trước hết đừng vội, uống thêm nước, đến tối rồi tính.” Ta vỗ vỗ tay đại mỹ nhân, muốn nàng an tâm ngồi yên đó.

Nàng thở dài, ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh giường, không nói gì nữa, chỉ nhìn ta. Sau đó vươn tay chỉnh lại những sợi tóc tán loạn trên giường, thuận tay trượt xuống, nhẹ nhàng vuốt ve vành tai ta. Bản công tử bình tĩnh nhìn động tác của nàng, ngay cả thở cũng không dám thở. Cảm giác này tại sao lại quen đến thế, khiến ta thấy thật khó tin. Như khi đại mỹ nhân giúp ta lau thân thể, cũng là cảm giác đó. Rốt cuộc ta đang chờ mong cái gì, tại sao tất cả đều hỗn loạn cả lên như vậy. Chúng ta không phải đều là nữ tử sao? Chẳng lẽ do bản công tử đang bệnh, đầu óc trở nên hồ đồ, cho nên dây thần kinh bị chập mạch, cảm giác mới lung tung vậy sao.

Chẳng hiểu tại sao bản công tử càng ngày càng kỳ lạ, mặc kệ, trước hết phải giải quyết câu hỏi bức thiết nhất trong đầu đã.

“Tuyệt Ca tỷ tỷ, sao ta lại ở đây a? Ta nhớ mình bị rớt xuống hồ mà, làm sao được cứu lên thế?” Tuy đã đoán được nhất định có người khiêng ta lên, thế nhưng vạn nhất là hạ nhân trong phủ thì sao, thân thể của ta bị ngâm trong hồ thế nào cũng lộ ra hình dáng của nữ tử, như vậy không phải là bị vạch trần ư?

“Điệp Thúy và Mặc Yên vừa may ở gần đó, các nàng hợp sức kéo người lên. Ta dùng một tấm thảm lớn bọc người lại, để Mặc Yên khiêng người về phòng. Đừng lo, chuyện người là nữ tử không bị lộ, không sao đâu.” Nàng yếu ớt nở nụ cười với ta, vậy thì bản công tử có thể an tâm rồi.

“Thế nhưng, ta có một việc muốn nói cho người nghe.” Đại mỹ nhân nghiêm mặt nói.

Đại mỹ nhân, người muốn nói gì? Ô ô ô! Trời ơi! Đại mỹ nhân, người đừng nói cho bản công tử là người có thai nha? Bản công tử còn chưa làm gì mà, nhanh như vậy đã mang thai sao? Hơn nữa, ta nhớ Vân Yên từng nói, chỉ có nam tử và nữ tử làm chuyện đó mới có thể mang thai! Trời ơi! Đả kích này quá lớn! Ngũ lôi oanh đỉnh a! Đại mỹ nhân, người đi đâu, tìm tên nam nhân chết tiệt nào sinh hài tử mà ta lại không biết vậy nè. Thật đáng thương cho bản công tử, lại có một ngày bị cho đội nón xanh! Từ nay về sau ta thống hận tất cả mũ nón có màu xanh a!

Bản công tử dù rằng diện mạo phong lưu, gơ tay nhắc chân luôn toát ra khí chất cao quý ưu nhã, xuất sắc từ ngoài vào trong, bản chất lại tốt bụng từ trong lan tỏa ra đến tận bên ngoài, có thể nói ta có đủ nội hàm lẫn dung nhan, cả hai kết hợp bổ sung cho nhau càng trở nên hoàn mỹ, đích thực là tuyệt phẩm hiếm có. Một người có diện mạo và nội tâm phong phú như bản công tử, vậy mà phải đội nón xanh à, khẳng định rất khó coi! Không muốn, không muốn, ta không muốn đâu!

Lạc Dương Trần, người phải kiên cường, bình tĩnh, anh dũng, quả cảm. Trước khi sự việc chưa được chứng thực, người phải hảo hảo hỏi đại mỹ nhân, đợi đến khi nàng thừa nhận rồi, người mới có thể suy sụp nha.

Vì vậy, ta hít một hơi thật sâu, để lộ vẻ mặt vừa chờ mong vừa sợ bị thương tổn trái tim mong manh dễ vỡ, tỏa ra ngũ sắc rực rỡ như ngọc lưu ly của mình, đối mặt với đại mỹ nhân tìm chứng cứ.

“Tuyệt Ca tỷ tỷ, người mang thai rồi phải không?” Ta dè dặt cẩn trọng, không hiểu là sợ làm nàng thương tổn hay thương tổn chính mình. Có lẽ là cả hai mới đúng, ô ô... Vấn đề này thật đáng sợ a.

“Đúng vậy! Ta có rồi.” gương mặt đại mỹ nhân trở nên tức giận, giọng điệu tràn ngập không kiên nhẫn và bất đắc dĩ.

Ta biết mà, ta chỉ là cha hờ a! Không phải cha ruột, mà là hàng giả. Không! Không đúng, nói không chừng người cha ruột của đứa bé muốn đưa đại mỹ nhân đi, nàng chỉ vì nghĩa vụ mà nói với ta một tiếng thôi. A! Rơi lệ! Lạc Dương Trần! Người đúng là một kẻ đần độn đáng thương.

“Cha của đứa bé ở đâu? Hắn muốn dẫn người đi phải không? Ta viết thư là được rồi.” A! Nữ nhân giống như đại mỹ nhân, quả thực chỉ có thể tương ngộ không thể cưỡng cầu. Đến khi người muốn có được nàng, thì nàng đã là của người khác rồi. Đòi người a!

“Cha của đứa bé? Viết thư? Trong đầu người rớt cuộc suy nghĩ cái gì thế?” Nàng tức giận đẩy bàn tay của ta đang muốn vươn ra vỗ vai nàng. Không hiểu sao, ta cảm thấy đại mỹ nhân lại có dấu hiệu nổi giận.

“Không đúng sao? Ta nghĩ hài tử đó làm sao có thể là con của chúng ta được. Đương nhiên là người muốn cùng người ta cao chạy xa bay, không phải à?” Bản công tử bị đội nón xanh đã đủ ủy khuất, không thể làm gì khác hơn là chột chột hai ngón tay.

“A! Hay là tình nhân của người không muốn đưa người đi? Quá mức vô liêm sỉ! Không sao, mẩu tử các người cứ thoải mái ở lại đây, bây giờ ta phải đi nói với cha, ta muốn làm việc, muốn nuôi các người!” Bản công tử tuy là nữ tử, nhưng là thâm tàng bất lộ trong truyền thuyết, là đại trượng phu bảo kiếm không dễ dàng ra khỏi vỏ. Tên khốn kiếp nào đó làm cho bụng người ta lớn ra còn không chịu trách nhiệm. Đồ cặn bã! Người không lo thì ta quản! Đại mỹ nhân và hài tử của nàng ta sẽ chịu trách nhiệm!

Đại mỹ nhân nghe xong câu đó, ánh mắt vốn giận dữ trở nên dịu dàng, còn mỉm cười nhìn ta, vỗ tay của ta.

“Người nghe cho kỹ, ta không có thai, cũng không có tình nhân, không được suy nghĩ bậy bạ, ta không phải muốn nói chuyện này với người.” Đại mỹ nhân tuy đang mỉm cười, nhưng trong giọng nói đã pha vài phần nghiêm túc.

May quá, nàng không có thai. Tất cả đều là ảo tưởng do ta tự biên tự diễn trong đầu. Hô! Chỉ nghĩ đến chuyện nàng bỏ ta mà đi là đã hù chết bản công tử rồi, trái tim của ta không thể chịu được đả kích nặng như vậy đâu a!

“Vậy người muốn nói gì?” Ta chăm chú lắng nghe, bởi vì có người nói khi nữ nhân tập trung vào một việc gì đó là lúc đẹp nhất. Hãy để cho bản công tử có thể chiêm ngưỡng vẻ xinh đẹp nhất của đại mỹ nhân một cái đi!

“Ta không thích người gọi ta là Tuyệt Ca tỷ tỷ.”

Hu hu, nguy rồi! Ta vốn nghĩ cách tốt nhất để tiếp cận đại mỹ nhân chính là giả vờ có quan hệ rất thân thiết với nàng, danh xưng tỷ tỷ này không tốt sao?

“A... Người không thích thì ta không gọi nữa, thế nhưng ta rốt cuộc phải xưng hô với người là gì a! Người muốn ta gọi người là gì?” May mà bản công tử bằng tuyệt thông minh, hiểu thời hợp thế điều tra tâm tư đại mỹ nhân. Nếu khiến nàng không hài lòng, bản công tử anh tuấn đỡ không nổi a!

Đại mỹ nhân vẫn mỉm cười, gió đêm từ cửa sổ thổi vào trong phòng, lay động mái tóc nàng. Những sợi tóc khe khẽ phe phẩy, giống như thiên nữ hạ phàm, hình ảnh của nàng lúc này thật đẹp. Đại mỹ nhân ngoác tay, ra hiệu cho ta đưa lỗ tai đến gần, bản công tử ngồi dậy làm theo.

“Người có thể gọi ta là Tuyệt Ca, cũng có thể gọi nương tử. Nếu người muốn gọi ta một tiếng phu quân, ta cũng không phản đối. Ngoại trừ ba cách xưng hô này, không có lựa chọn khác.” Nàng thì thầm vào tai ta, khiến lỗ tai bản công tử trở nên ngứa ngáy. Một luồng nhiệt khí lên đến hai má, tràn đến tứ chi, toàn thân, ngấm thẳng vào tim. Chẳng hiểu sao ta cảm thấy cả người nóng lên, vừa rồi không cần đại phu, bây giờ chắc là cần đó.

Ta nhanh chóng lùi lại, cách đại mỹ nhân xa một chút.

“Ta biết rồi, ta gọi người là Tuyệt Ca. Tuyệt Ca, người có thể gọi đại phu giúp ta được không?” Ta không dám nhìn nàng, không thể làm gì khác hơn là cúi gằm mặt nhìn chăm chăm vào chiếc chăn đang phủ lên bụng mình, sau đó chọt chọt vào con chim thêu trên chăn, chiêm chiếp.

“Người sao vậy? Lại thấy khó chịu?” Giọng nàng lại trở nên lo lắng.

“Mặt ta nóng quá, toàn thân cũng nóng nữa, cứ như lại bị sốt.” Đại phu, hoặc là ai cũng được, mau mau cứu ta a! Ta nghĩ đợi thêm chút nữa có lẽ ta sẽ bị nổ tung mất.

Đại mỹ nhân ngược lại lại không làm gì cả. Ta dùng khước mắt liếc qua thấy nàng đang cười.

“Ta thấy người không có việc gì đâu! Ai nha! Người lớn lên không giống bánh bao, bởi vì người chính là bánh bao. Bây giờ mặt còn hồng như thế, bánh bao mới hấp ăn ngon nhất đó nha.” Nàng vừa nói vừa dựa vào gần ta, bản công tử cảm thấy bên má được nàng hôn nhẹ một cái.

Đại mỹ nhân, người sao lại không tuân theo quy củ, sao có thể giống một công tử phong lưu đùa giỡn ta a?

Người dám làm vậy, coi chừng bản công tử hết bệnh sẽ cho người biết tay!

Điệp Thúy và Mặc Yên đưa cơm tối vào phòng. Ta giãy dụa muốn bò xuống giường, nhưng trước mắt lại một trận trời đất quay cuồng, quả thực thảm thương đến mức cực điểm. Đại mỹ nhân có lẽ thấy ta không thể bước xuống giường được, hảo tâm đỡ ta ngồi dậy, tựa lưng vào đầu giường. Mặc Yên chắc biết ta không thể xuống giường, nên đã bưng kèm cái bàn nhỏ đặt trên giường tối. Khi còn bé bị bệnh, mẹ hay dùng cái bàn này đút cơm cho ta. Đã lâu không thấy không ngờ nó vẫn còn, thật khiến người ta hoài niệm a.

“Người đừng cử động, ta bưng đến cho người ăn.” Đại mỹ nhân đứng lên, nhanh nhẹn xoay người.

Thấy dáng lưng của nàng, cảm giác quen thuộc lại ùa về. Ta biết đại mỹ nhân là muội muội của Tần Hoan, cho nên quen mắt là đương nhiên, nhưng không đúng! Nàng sở hữu một loại cảm giác quen thuộc khác,

giống như một vị cố nhân mà ta từng quen biết, trong khoảng thời gian ngắn ta lại không nghĩ ra nàng giống ai.

Ngay lúc này, bao tử của bản công tử lại không biết xấu hổ vang lên một khúc ca êm tai, dễ nghe đến mức Diệp Thúy phải len lén cười, bóng lưng run rẩy vì cười đó có ý gì chứ? Thật không lễ phép! Người quay lại đây cho ta!

Đại mỹ nhân đặt đồ ăn lên bàn, cầm đôi đũa định dứt cho ta.

“Tuyệt... Tuyệt Ca, ta tự ăn được mà, người không cần gấp cho ta đâu. Ta nghe đệ muội nói hai ngày qua người cũng không ăn gì. Ta thấy người nhịn ăn đến gầy nhom rồi, người ăn cùng với ta nha!” Ta mau tay nắm lấy bàn tay nàng đang đưa thức ăn tới, nhưng nàng giơ tay kia lên cản lại.

“Ta không sao, người là bệnh nhân, ăn no rồi mới uống thuốc được.”

“Không được, lỡ như ta hết bệnh, người bị ngã bệnh, thì làm sao bây giờ? Ta mặc kệ, người cũng phải ăn, nếu không ta sẽ không ăn!” Hừ! Kéo dài thời gian và thương lượng là ngón sở trường của bản công tử, đây cũng là một trong những chuyện bản công tử tuần tú am hiểu nhất. Lúc còn nhỏ, ta đã biết dây dưa lễ mề đến mức cha mẹ còn không có cách trị. Vì vậy đành phải để bản công tử không cần làm gì, tự do ra ngoài rong chơi.

“Nghe lời, người ăn trước, ta mới ăn.” Nàng lại cầm chén lên muốn dứt cho ta.

“Không! Ta quyết định rồi, người đi lấy chén đến, chúng ta cùng ăn!” Ăn cùng nhau chắc không có vấn đề gì đâu ha!

“Được! Nhưng vì sao ta phải nghe mệnh lệnh của người chứ? Nếu người có thể thuyết phục được ta, ta sẽ cùng ăn.” Đại mỹ nhân buông chén, trêu ghẹo nhìn ta, ép ta phải cho nàng một đáp án vừa lòng.

Ta nắm chặt chân để tăng thêm dũng khí. Lạc Dương Trần, làm người phải biết tỏ rõ lập trường a.

“Bởi vì, người, là nương tử của ta.” Đại mỹ nhân, lý do này có thể thuyết phục người không, còn chưa đủ sao?

“Vâng, tướng công.” Nữ nhân được gọi là nương tử kia cười cười, vươn tay nhéo làn da hoàn mỹ không tỳ vết của bản công tử.

(37): Ý là bị cấm sùng.

(38): Không để lộ tài năng.

64. Chương 64: Người Đi Tắm, Ta Xem Trộm

Mỗi ngày bản công tử mong chờ nhất là lúc ăn cơm, thứ hai là lúc đi ngủ, hơn nữa thông thường ăn no xong thì cũng cách thời gian đi ngủ không xa, nhân sinh tốt đẹp thế nào a!

Bây giờ việc cực kỳ sung sướng hơn nữa chính là đại mỹ nhân, nương tử trên danh nghĩa của bản công tử đang ngồi bên giường. Tuy ta đã nói không cần nàng dứt ta, nhưng cái miệng của ta vẫn không chịu khép, chỉ cần nàng gấp một miếng, cái miệng đã tự động mở ra, hưởng thụ lạc thú được người chăm sóc.

Miệng của ta hôm nay lại dám tự động tự phát mở ra dùng bữa, bản công tử lại không thể tìm ra cơ hội nghiêm phạt nó dám làm hành động tà ác với đại mỹ nhân. Hơn nữa cơ thể còn dám làm những động tác hạ lưu, coi kìa, còn động chân động tay hôn đại mỹ nhân vài cái nữa chứ. Nhưng kể ra tất cả cũng chỉ vì muốn thỏa mãn mong muốn của bản công tử thôi mà, nếu như vậy thì đương nhiên không cần phạt nữa!

Nhưng ta đã ăn no rồi, còn đại mỹ nhân vẫn chưa ăn gì vào miệng cả. Nàng vẫn giúp ta ăn, đại mỹ nhân chỉ lo chiếu cố người bệnh, quên mất bản thân nàng cũng cần ăn. Ta đành siêng năng gấp đồ ăn đưa đến bên miệng nàng. Thấy bộ dáng này của đại mỹ nhân, bản công tử quyết định sau này phải hảo hảo tính dưỡng cơ thể, để cơ thể mình luôn giữ vững trạng thái khỏe mạnh, bằng không một khi bản công tử bị bệnh, đại mỹ nhân sẽ lại phải bận rộn, nước không uống, cơm không ăn cũng không phải là việc hay ho gì hết.

“Hào! Ta phải chăm sóc cơ thể thật tốt!” Ta vỗ cái bàn nhỏ đặt trên giường, hào hùng vạn trượng hô to một tiếng.

A... Hình như bị bệnh cũng có một vẻ đẹp khi bệnh. Bản công tử do quá mức kích động, vì vậy đã buột miệng nói ra những câu đang nhủ thầm trong lòng. Đại mỹ nhân bị ta dọa càng thêm hoảng sợ, chiếc đũa rút xuống đất. Điệp Thúy đưa đến một đôi mới, tiện tay nhặt lên đôi đũa vừa bị rút.

Ta trấn an đại mỹ nhân vừa bị tiếng hô hùng tráng uy vũ của bản công tử làm hoảng sợ, nhanh chóng vươn tay định vỗ vai nàng. Không ngờ vừa vươn tay ra, đầu lại bắt đầu choáng váng, hình ảnh trong mắt ta bắt đầu trở nên mờ. Bàn tay vốn muốn đặt lên bờ vai đó lại phải nhanh chóng tìm một chỗ tựa lên. Sau khi trải qua một cơn thiên toàn địa chuyển, bản công tử rút cuộc cũng vịn trúng cái gì đó, nhưng mà sao chỗ này lại có chút kỳ quái nhỉ, thành giường hay cạnh bàn làm sao có thể mềm mại như thế? Hay là ta vịn trúng cái chăn? Nhưng chăn sao lại ấm áp quá vậy?

Cố sức tập trung nhìn lại, ta lại thà rằng mình không nhìn thấy. Nha... Nha... Nha a a a a a! Ta vịn vào ngực đại mỹ nhân a! Tại sao? Tại sao bản công tử lại cảm thấy từ khi thành thân cho tới nay lại liên tục gặp xui xẻo thế này, đại tai tiểu họa không ngừng đến? Là số trời đã định như thế à? Tại sao khi chóng mặt tay lại chạm trúng ngực nàng chứ? Rốt cuộc là vì sao ta lại có thể không may như thế?

“Người khỏe không?” Giọng đại mỹ nhân vẫn ôn nhu ấm áp như bình thường. Có lẽ nàng không phát hiện tay của bản công tử đang đặt trên ngực nàng.

“Vừa rồi có chút choáng váng, bây giờ đỡ hơn rồi.” Bản công tử phi thường thành thật.

“Vậy được rồi...” Đại mỹ nhân cười tươi như hoa.

“Người còn không lấy tay ra?” A a a! Ta biết mà, vậy mà vừa rồi còn nghĩ nàng không cảm thấy bản công tử đang bịt tay trộm chuông! Đại mỹ nhân, người nhất định đã luyện qua kỹ xảo cao siêu kêu là trở mặt trong chớp mắt trong truyền thuyết. Bởi vì chỉ trong một giây ngắn ngủi, mà ta đã thấy gương mặt vốn dịu dàng của nàng biến thành gió tuyết đầy trời, sương lạnh thấu xương a!

Bản lĩnh trở mặt thần kỳ đó khiến bản công tử quên hết tất cả. Ta vì bận tập trung nghĩ cách che giấu việc mình bị dọa sợ, vì thế quên luôn việc rút tay lại, đến khi ta lui xuống đầu giường, hai tay vẫn đặt trên ngực đại mỹ nhân, vô thức dùng lực lên đó một chút để mình có thể lui về phía sau. Thế nhưng rất hiển nhiên đại mỹ nhân lại không phải nghĩ như vậy, chắc nàng nghĩ ta lại muốn giở trò lần nữa, vì ta thấy sắc mặt sương tuyết của đại mỹ nhân đang trở thành tái mét kìa.

Oan uổng a! Đại nhân! Thảo dân thực sự không có ý đồ dè tiện muốn phi lễ với con gái nhà lành đâu, xinh Thanh Thiên đại lão gia mình giám a!

Nhưng tiếc là Thanh Thiên đại lão gia trên cơ bản chỉ xuất hiện trong các vở kịch, nên không thể xuất hiện ở trong nhà dân lành, mà quát to một tiếng: “Điều dân lớn mật” hoặc “Điều phụ lớn mật” được. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ta thấy tay của đại mỹ nhân xiết chặt thành quyền, hướng về phía trán ta, ra sức gõ xuống một cái. Bản công tử thầm nghĩ quả thực không công bằng a, vì cái không cẩn thận mò trúng ngực đại mỹ nhân chính là đôi tay vụng về của ta, thế nhưng đầu của ta lại bị đánh. Đầu ơi, người thật là vô tội, ta dâng cho người một giọt nước mắt đồng tình nha!

Oa oa oa... Đầu của bản công tử đau quá, lật đật lấy tay che lại chỗ vừa bị đại mỹ nhân gõ trúng. Hừ! Bản công tử sau này phải dán một tờ giấy “Xin tránh xa”, hoặc “Xin đừng đánh chỗ này!” Lên trán mới được.

Nói chung về mặt đại mỹ nhân rất là ngượng ngùng, cố ăn cho xong bữa cơm. Bản công tử vì muốn thể hiện mình là một chính nhân quân tử phong độ có thừa, nên lui ở trên giường không dám động đậy. Đến khi Điệp Thúy và Mặc Yên dọn dẹp cơm nước trên bàn xuống, đưa một chén thuốc tối như mực, còn đen hơn cả mực vừa được mài ra, đưa đến trước mặt ta. Bản công tử lập tức nhắm mắt, thế nhưng do đầu ta vẫn còn ngất ngây khó kiểm soát, hơn nữa không muốn bị hiểu lầm là kẻ háo sắc, nên chẳng thể làm gì khác là nắm chặt mũi, uống sạch cái chén đựng thứ nước đen thùi này. Vừa uống xong, đại mỹ nhân đã bỏ một miếng mút sơn trà vào miệng ta, may có miếng mút này mới giúp ta vượt qua cái ngày gian khổ này. Tiếu sơn trà, ta yêu người!

Điệp Thúy dọn dẹp chén đĩa, miệng lại tấm tắc khen.

“Chặc chặc! Thiếu phu nhân, chỉ có người mới có thể làm đại công tử uống sạch thuốc được. Trước đây mỗi khi uống thuốc, hẳn lúc nào cũng trốn chỗ này trốn chỗ khác, chặc chặc!”

Điệp Thúy, có thể nể tình ta là bệnh nhân, đừng ở trước mặt ta huyền thuyên với đại mỹ nhân được không? Ta chân tâm thành ý van xin người đó!

“Công tử, ta không có huyền thuyên với thiếu phu nhân đâu, người đừng làm cái vẻ mặt này cho ta coi.” Căn bệnh giun đũa của Điệp Thúy lại tái phát.

“Thiếu phu nhân, người nhìn kỹ nha, vẻ mặt này của đại công tử đại biểu cho việc hấn lại đang oán thầm ta là giun đũa.” Điệp Thúy trợn trắng mắt. Ta nghĩ kiếp trước có một con giun đũa thật to tên Điệp Thúy, ở trong bụng bản công tử trợn mắt khinh bỉ người ưu tú như ta, tâm tình ta lại trở nên tồi tệ. Điều khiến bản công tử càng tức chết đó là, đại mỹ nhân lại đang nín cười nhìn ta.

“Bây giờ người thấy thế nào?” Đại mỹ nhân hỏi.

Ta uốn éo cơ thể, có vẻ chén được đắng muốn chết kia đích thực có tác dụng, đầu của ta không còn choáng nữa!

“Ta hết nhức đầu rồi!” A a a! Sớm biết vậy nên chịu khó uống thuốc, như vậy sẽ không bị đại mỹ nhân gõ vào đầu.

Vì bản công tử đã cảm thấy khỏe hơn, nên quyết định tự giác đứng lên đi tắm. Thế nhưng khi ta đi vào phía sau bình phong, đại mỹ nhân cũng theo vào. Bàn tay vốn đang muốn cởi quần áo lập tức dừng lại trên đai ngọc, không biết có nên tiếp tục hay không. Đại mỹ nhân từ phía sau giúp ta cởi trung y, động tác của nàng rất chậm, ngón tay cố ý hay vô ý không rõ, vuốt qua phần hông không một mảnh vải của ta. Cơ thể ta có vẻ đã quen với sự vuốt ve của nàng, những chỗ nàng lướt qua cứ như mang theo nhiệt khí, một đường hướng xuống phía bụng, làm ta run rẩy liên hồi, cảm giác này...

Đại mỹ nhân giúp ta cởi trung y xong, lập tức đi ra ngoài. Bản công tử ngồi trong bồn tắm, nhắm mắt lại, hồi tưởng lại những chuyện đã chứng kiến hôm nay. Đại mỹ nhân trùng khớp với mỗi chi tiết trong trí nhớ của ta, thế nhưng ta luôn nghĩ không ra nàng có liên quan đến ai, ngoại trừ Tần Hoan, nhất định còn có người khác có quan hệ với đại mỹ nhân. Xem ra cái đầu băng tuyết thông minh của đại công tử phải sử dụng công suất tối đa, mới có thể nghĩ ra sự liên kết trong đó!

Bóng dáng đại mỹ nhân, tay của đại mỹ nhân... Bóng lưng, tay... Đúng rồi! Ta nhớ ra rồi, cảm giác nàng cho ta rất tương tự. Bình thường ta rất siêng năng uống đồ bổ, nên đầu óc vô địch thanh minh của bản công tử nghĩ ý tưởng này thật giống một trò đùa! Đừng có gạt ta! Thế nhưng ta càng nghĩ càng thấy có khả năng, bản công tử trần ngập tinh thần dũng cảm tiến lên, nếu như có hoài nghi, không bằng tìm một cơ hội chứng thực đi thôi!

Sau khi ta ra ngoài, đến phiên đại mỹ nhân vào tắm rửa. Nếu như đại mỹ nhân thật là người kia, trên vai trái của nàng sẽ có một nốt ruồi be bé. Vấn đề bây giờ là làm sao để ta xác định được nàng có phải là người ta vẫn muốn gặp, muốn nói chuyện đây. A ha! Có một suy nghĩ tà ác ở trong đầu bản công tử chớp đèn. Tâm động không bằng lập tức hành động, nắm chắc cơ hội vừa đến là sở trường của bản công tử mà.

Ta cởi giày ra, để tránh phát ra bất kỳ âm thanh gì khiến người kia phát hiện, rón ra rón rén, từ từ lại gần bình phong. Bản công tử từ tốn nhón chân lên, nhìn xuống từ phía trên bình phong, mái tóc của đại mỹ nhân xòa tung trong bồn, có chút tán loạn. Chợt nghĩ đến một câu thành ngữ thích hợp với tình cảnh này, đó là: Xuất thủy phù dung. Nhưng nàng vẫn chưa bước ra khỏi nước, hơn nữa mái tóc đã che khuất nơi mà ta muốn nhìn, khiến ta hồi hộp muốn chết.

Nhấn mạnh lần thứ hai, bản công tử là một chính nhân quân tử anh tuấn tiêu sái, nho nhã phong lưu, đường đường chính chính, có thể ngắm nhìn từ xa nhưng không thể trêu chọc khinh nhờn, thực sự không có hứng thú nhìn lên đại mỹ nhân. Cho dù sau này có thể bồi dưỡng thành thói quen nhìn lên đại mỹ nhân hay không, sẽ rất khó nói, dù sao nhìn lên một người xinh đẹp như đại mỹ nhân tắm, thực sự là một chuyện hương diễm kích thích, khiến người ta nóng đầu nóng lòng, khiến người ta nhịn không được phải cắn chặt hàm dưới. Thế nhưng bản công tử chỉ là nôn nóng muốn xem cái nốt ruồi của nàng thôi mà, không phải muốn làm gì khác đâu. Thực đó, ta nghĩ các người hiểu mà, phải không, nên không cần giải thích nữa.

Đại mỹ nhân, phiền người mau hất tóc qua một bên đi, bản công tử tuyệt đối không phải muốn xem cái chỗ bên dưới xương đòn gánh, nơi mà người có ta cũng có đâu. Được rồi! Kỳ thực có một chút muốn nhìn thôi! Thế nhưng ta muốn thấy nốt ruồi kia hơn, ta thề đó!

Đột nhiên nghe cửa phòng bị mở ra “phanh” một tiếng. Bản công tử đang nhón chân dựa vào bình phong cũng “phanh” một tiếng đẩy ngã cái bình phong.

“Rất cuộc là ai a? Ta không phải đã nói rồi sao, chỉ cần cửa phòng đang đóng, mặc kệ ai vào đều phải gõ cửa, không nhớ sao?” Ta hỗn hển hô to, phát hiện đó là Diệp Thúy đang bưng một chậu nước nóng từ ngoài cửa đi vào.

“Không đủ nước, cho nên ta gọi Diệp Thúy đem vào thêm.”

“Công tử, người cư nhiên nhìn lén thiếu phu nhân tắm? Người muốn xem thì nói với thiếu phu nhân một tiếng a! Nói không chừng thiếu phu nhân còn đồng ý cho người nhìn, người cư nhiên rình coi, ta khinh bỉ người!” Diệp Thúy trợn trắng mắt.

“Nàng là phu nhân của ta, ta thích coi kiểu gì thì coi!” Hừ!

“Công tử, cách giải thích của người không sai, nhưng nghe vào tai thật là hạ lưu.”

“Ồ? Thì ra phu quân có hứng thú này a?” Giọng đại mỹ nhân lạnh lùng truyền đến từ phía sau.

Bây giờ ta không còn cảm giác gì nữa, giống như lúc bản công tử té xuống nước vậy, thì ra khi người ta gần chết có cảm thụ kỳ diệu như vậy. Ta hít một hơi thật sâu, từ từ quay đầu lại, ngẩng mặt nhìn đại mỹ nhân.

“A! Tuyệt Ca! Thì ra người ở chỗ này nha! Không có gì, ta đi trước, ha ha ha!”

(39): Tự lừa dối mình, không lừa dối được người khác.

(40): Hoa sen mới nở.

65. Chương 65: Thích

“Diệp Thúy, người ra ngoài trước đi, đóng cửa lại, không cho người khác vào.” Chết rồi, cho dù cười gượng cũng không cứu được mình.

“Vâng, phu nhân.”

Diệp Thúy xoay người định bước đi, ta vươn tay chụp chân nàng lại. Diệp Thúy ngược xuống nhìn ta.

“Diệp Thúy, ngày thường ta đối xử với người có tốt hay không?” Ta nỗ lực tỏ vẻ thâm tình chân thành, dùng ánh mắt vô cùng đáng thương nhìn Diệp Thúy, muốn khơi lại ký ức và hình tượng tốt đẹp của bản công tử trong cảm nhận của nàng, tiếc rằng...

“Ha ha ha. Công tử, người sao có thể có sự hiểu lầm nghiêm trọng đối với bản thân vậy chứ?” Diệp Thúy liếc mắt nhìn bản công tử đang ở bên dưới.

Thời này hạ nhân không còn giống hạ nhân nữa, cây gậy cứu mạng trước mắt này không những không thêm quan tâm đến mình, muốn tự thoát thân, mà còn trở thành một cọng rơm rạ muốn đè chết bản công tử a. May ta trời sinh tuấn tú, cho dù bị té sấp xuống đất khăng định cũng vẫn rất anh tuấn. Cho nên tối thiểu hình dáng hiện giờ của bản công tử sẽ không làm đại mỹ nhân chúm chím. Chỉ có một chuyện khiến bản công tử không thể xác định được, đó là nếu gặp tình huống đại mỹ nhân không nói lời nào, bản công tử cũng sẽ không dám mở miệng nói tiếp, sau đó sẽ có chuyện gì xảy ra a?

Ta quỳ rạp trên đất, nhìn Diệp Thúy bưng chậu nước ra ngoài. Trước khi nàng đóng cửa lại còn trợn trắng mắt nhìn ta. Đúng là quá đáng! Nhờ trời không bằng dựa vào mình, bản công tử nghĩ cho dù các vị thần linh muốn giúp ta, trước hết bản công tử cũng phải đứng lên một cái đã. Vì vậy người số khổ này tự khởi động thân thể, dự định chuẩn đi.

Không cần ta nói chắc các người cũng biết, hai chữ “thế nhưng” lại bất ngờ xuất hiện.

Thế nhưng, khi bản công tử đang định đứng lên, đại mỹ nhân đã lên tiếng. Ta lại ngã một phát, còn cấn trúng môi dưới làm nó chảy máu.

“Phu quân, tại sao ngươi nhìn lên ta?” Không sai, chỉ cần một câu hỏi thẳng thắn, dứt khoát đã làm bản công tử hoảng sợ. Trong lúc nhất thời, không thể bò lên nổi.

“Ai nha! Làm gì có, ta đang thưởng thức cái bình phong mà thôi, tuyệt đối không có nhìn trộm ngươi tắm rửa đâu.” Bản công tử cố tình trưng ánh mắt lóng lánh vô tội nhìn đại mỹ nhân, đồng thời còn chớp chớp vài cái, hy vọng có thể khiến nàng cảm thấy ta là một người thành thật ngay thẳng, tuyệt đối không nói dối, chỉ biết ôm ấp tình cảm ngây thơ mà thôi.

Đại mỹ nhân vẫn còn ngồi trong bồn tắm, đành chỉ tắt cả động tác tắm rửa, dùng một tấm vải bố khô ráo quấn quanh bồn tắm và thân thể của nàng. Giờ thì hay rồi, chẳng còn thấy gì hết. Bản công tử còn đang nằm bò ở phía trước cái bồn, nguyên lai lúc gặp mỹ nhân không những phải quỳ gối dưới váy của nàng, mà còn phải gục ngã trước bồn tắm của nàng, như vậy mới được xem là có đủ thành ý. Điểm này bản công tử có thể làm rất tốt, xin mời quý khách nhiệt liệt vỗ tay cổ vũ!

“A! Thì ra là vậy! Thế tấm bình phong đẹp không?”

“Đẹp lắm, đẹp lắm! Ta sống ở đây lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên phát hiện cái bình phong này đẹp mắt ghê. Nét vẽ rất chân thật, ngươi xem người làm ra nó thật là tinh tế tỉ mỉ nha, chưa hết chất liệu cũng là hàng thượng đẳng đó...” Ta chỉ dùng một hơi mà nói hết lời, không dám hít vào, che đậy việc trọng điểm! Lạc Dương Trần, ngươi thật lợi hại!

“Thế nhưng hình như vừa rồi có người nói ‘Phu nhân của ta, ta thích nhìn thế nào thì nhìn’, khi lời này được thốt ra, âm thanh hình như còn từ dưới đất truyền đến nữa...” Đại mỹ nhân nhìn chung quanh một cái, không biết nàng đang tìm cái gì.

“Phu quân, người đang nằm ở chỗ này trên mặt đất, hình như chỉ có một mình ngươi mà thôi!” Đại mỹ nhân từ tốn nói, nhưng tiết tấu của nàng thực sự khiến lòng ta hoảng hốt không ngừng.

Tấm vải đang bao lấy đại mỹ nhân và bồn tắm, hơi nóng không chỗ thoát đi, bay thẳng lên trên, hành động nắm chặt cái khăn đó, càng khiến khí nóng bốc lên nhiễm đỏ làn da của đại mỹ nhân. Làn da thoát nhìn bóng loáng, hơn nữa mái tóc nửa ướt nửa khô xòa tung ở bên ngoài chiếc khăn, tràn ngập khí tức mê người. Ô ô ô! Lòng bàn tay của đại công tử đổ mồ hôi rồi, tim cũng đập nhanh hơn, cảm giác rất hưng phấn a. Thứ nam tử mà mỹ nhân đang ở trước mặt, ngồi trong lòng hắn mà tim vẫn không đập loạn lên khẳng định là bị đoạn tụ, tim ta bây giờ đang đập loạn xạ cả lên nè, điều đó chứng minh bản công tử không phải đoạn tụ!

Đầu óc bản công tử quả nhiên nhanh nhẹn, thoáng một cái đã có thể đưa ra kết luận, hình như cái này không phải gọi là đoạn tụ. Trong trí nhớ của ta có một quyển tiểu thuyết điểm tình đã từng nói, rất cuộc gọi nó là cái gì chứ? Hừ, nhất thời nghĩ không ra, quên đi, trước hết cứ cho nó là đoạn tụ đi. Lần sau sẽ tìm cơ hội đến phòng sách trong hoàng cung coi lại lần nữa, tạm thời gọi là đoạn tụ thôi. Được rồi! Đoạn tụ thì đoạn, bản công tử đợi chút nữa mượn một con dao cắt đi ống tay áo. Nếu đối tượng là đại mỹ nhân, đương nhiên là có thể rồi!

“Híc... Ừm... Ô... Ôi... Ha ha...” Bản công tử đang sử dụng tất cả những từ ngữ được dùng để phát ra tiếng mà ta đã từng học qua. Bất cứ lúc nào, ở bất cứ đâu ta cũng hiểu học, bản công tử quả là một nhân tài chăm chỉ hiếm có. Có bản công tử, quốc gia đương nhiên có hy vọng, chọn bản công tử đi, vì ta là hy vọng cả đời này của ngươi đó!

“Phu quân, tại sao ngươi lại muốn nhìn lên?” Đại mỹ nhân lại hỏi một lần nữa.

Ai chà! Bây giờ ngay cả cái lý do ngắm bình phong cũng không còn tác dụng nữa. Thành thật sẽ được khoan hồng, chống cự sẽ bị nghiêm phạt, chất giọng nhỏ xíu của đại công tử vang lên từ dưới đất.

“Vì ta muốn nhìn vai của ngươi.” Giọng siêu nhỏ, ta còn nói một cách úp úp mở mở.

“Ngươi lớn tiếng một chút.” Đại mỹ nhân nhú mày.

“Vì ta muốn nhìn vai của ngươi.” Vẫn là giọng nói như muỗi kêu.

“Vai? Tại sao?” Tai đại mỹ nhân tinh thật, nàng nghe được ta nói gì luôn đó.

“Ta muốn xem trên vai người có nốt ruồi nào hay không.” Ta nghĩ hai má của mình đang nóng lên, có lẽ nóng không thua gì đại mỹ nhân đang ngồi trong bồn đầu.

“Nốt ruồi? Chẳng lẽ phu quân người thích nữ tử có nốt ruồi trên vai a?” Đại mỹ nhân mỉm cười, cười tươi đến mức cặp mắt híp thành một đường thẳng.

Ta gật xong lại lắc đầu.

“Tại sao vừa gật đầu xong lại lắc đầu, nói cho rõ xem.” Đại mỹ nhân có vẻ không kiên nhẫn.

“Không phải ta thích nàng, ta còn nhớ hình như nàng rất đẹp. Nhưng ta chỉ muốn gặp nàng một lần, trò chuyện với nàng mà thôi, không có ý gì khác. Người đừng hiểu lầm.” Bị ép hỏi đã đủ xấu hổ, nằm bò trên đất không cách nào chơi được trò hai ngón tay chọt tới chọt lui, chán quá.

“Nàng? Nàng là ai?” Đại mỹ nhân nhấp nháy mắt, nghi hoặc hỏi tiếp.

“Ta không biết tên của nàng. Ta gọi nàng là thần tiên tỷ tỷ.” Lạc Dương Trần, người thực sự là một chàng trai trẻ thành thực chính trực a!

“Vậy là người không thích thần tiên tỷ tỷ?”

Có lẽ là thế! Ta gật đầu. Sắc mặt của đại mỹ nhân hơi khựng lại.

“Vậy người thích ta không?”

“Thích chứ.” Gương mặt bản công tử nóng lên, ngay cả lỗ tai cũng bỏng rát. Ánh mắt lập tức chuyển qua tấm bình phong dưới thân, nhìn hình vẽ trên đó, dùng ngón tay vẽ theo các họa tiết kia, không dám ngẩng đầu nhìn phản ứng của đại mỹ nhân. Vạn nhất nàng thực sự không để ý tới ta, thì bản công tử nên làm gì bây giờ?

Tuy ta không dám ngẩng đầu lên, nhưng ta dùng khước mắt liếc thấy đại mỹ nhân đang cười. Vẻ mặt vốn nghiêm trọng bây giờ đã giãn ra, như là một đóa hoa xinh đẹp nở rộ trong đêm khuya của Lạc phủ, cực kỳ ý nhị.

“Vậy việc người tìm thần tiên tỷ tỷ, cùng với việc nhìn lên ta có quan hệ gì với nhau?”

“Ta còn nhớ bên vai trái của thần tiên tỷ tỷ hình như có một nốt ruồi. Thế nhưng khi đó đầu óc ta hỗn loạn như một nồi cháo, không biết có nhớ lắm không?”

“Cho nên người muốn xem, vai của ta có nốt ruồi hay không?”

“Đúng vậy! Tuy Tấn Hoan vẫn nói với ta, căn bản không có người nào là thần tiên tỷ tỷ cả, còn nói ta nằm mơ. Nhưng buổi tối đó ta cảm thấy rất chân thật, thần tiên tỷ tỷ nhất định không thể nào là giả được. Ta vẫn luôn tìm kiếm thần tiên tỷ tỷ, Tấn Hoan có nói sẽ giúp ta tìm nàng, nhưng không biết bây giờ hắn tìm đến đâu rồi.” Thần tiên tỷ tỷ, rốt cuộc người ở nơi nào, vì sao không chịu gặp ta một lần?

“Nếu như ta là thần tiên tỷ tỷ thì sao? Không phải thì lại thế nào?” Đại mỹ nhân nghiêng đầu, hình như suy nghĩ một lúc mới hỏi ra câu này.

“Từ đó đến tận bây giờ ta vẫn chưa gặp lại nàng, có chút lời muốn nói với nàng.”

“Tìm thấy thần tiên tỷ tỷ, người sẽ nói gì?”

“Chuyện này... Ta không tiện nói với người.” Đương nhiên không thể nói a! Tuy bản công tử lúc nào cũng vô tư, nhưng người đừng có nằm mơ nha! Nhắc đến thần tiên tỷ tỷ, đương nhiên sẽ nhắc tới buổi tối hôm đó có một ít chuyện không đơn giản đã phát sinh với nàng. Ở trước mặt nương tử mới cưới nhắc đến chuyện mập mờ giữa bản công tử và thần tiên tỷ tỷ, lỡ như đại mỹ nhân viết hựu thư cho ta thì sao, bản công tử thực sự sẽ khóc không ra nước mắt đó a! Cho nên, có chết cũng không thể nói cho đại mỹ nhân nghe được!

Đại mỹ nhân khẽ cười một tiếng, không truy vấn ta nữa.

“Được rồi, mau đứng lên! Giúp ta dựng cái bình phong đó về chỗ cũ, đợi tắm rửa xong ta nói tiếp với người.”

Có sự ân chuẩn của đại mỹ nhân, ta còn hài lòng hơn cả việc hoàng thượng dưỡng đưa cho bản công tử một đồng lớn lễ vật. Nhắc đến mới nhớ, trước đây hình như hoàng thượng dưỡng nói muốn cho bản công tử một thứ mà ta chưa có. Thế nhưng đến bây giờ lễ vật còn chưa vào tay, hôm nào nhất định phải đi đòi hoàng thượng dưỡng mới được, quân vô hí ngôn. Sẽ là cái gì a? Ta mong quá đi!

Nhưng trước khi nghĩ đến lễ vật, phải nghĩ lại xem sau khi đại mỹ nhân tắm xong còn truy hỏi bản công tử hay không mới được. Từ lúc thành thân với đại mỹ nhân, số lần bản công tử sử dụng đầu óc so ra còn nhiều hơn số lần mà ta sử dụng trong suốt mười tám năm qua của ta.

Cuộc sống vô ưu vô lự và có được đại mỹ nhân bên cạnh, quả nhiên là không thể tham lam ôm đồm được. Giống như tay trái của người cầm quạt hoa cao, tay phải cầm mai tử cao, nhưng bao tử thì chỉ có một, hơn nữa cái bụng còn đang ở trạng thái ăn quá no, người chỉ có thể chọn một thứ mà thôi. Nhưng không sao, ta nguyện ý chọn đại mỹ nhân! Nếu sau này đại mỹ nhân biết được, nhất định sẽ cảm động vì quyết định của một người anh tuấn bảnh bao như đại công tử đây, tiếp đó nàng sẽ yêu ta, oa ha ha!

Lúc ta còn đang tưởng tượng và oa oa cười to, đại mỹ nhân đã từ sau bình phong đi ra, bộ dáng của nàng thật là điêu duệ sinh tư Không phải là loại dáng vẻ kịch cỡm, ra sức uốn éo thắt lưng, tiêu sái đánh mông sang trái rồi lại sang phải đâu. Bước chân của nàng khiến nàng giống như là nhẹ nhàng bay đến đây, cước bộ chậm chạp từ tốn giống một cọng lông vũ, như có như không quá nhiều đáy lòng của bản công tử. Chỉ cần liếc mắt nhìn một cái, đã khiến tướng mạo xuất chúng như bản công tử đây, cũng phải cả người rối loạn vì nàng.

“Tuyệt Ca, người mau ngồi xuống đây, ta giúp người lau tóc, không lau khô sẽ bị sinh bệnh giống ta đó a.” Đây chỉ là nguyên nhân nhỏ mà thôi, nguyên nhân chính là những giọt nước từ tóc nàng nhỏ xuống chẳng khác gì những giọt nước mưa rơi xuống đất. Tí tách rơi vào trong lòng bản công tử, rung động khuếch tán trong đó không để yên, khiến ta tưởng tượng bậy bạ cả lên.

Nàng ngồi xuống, quay lưng về phía ta. Bản công tử không thấy được vẻ mặt của nàng, không thể làm gì khác hơn là cẩn thận giúp nàng lau tóc.

(41): Gay.

(42): Lay động sinh ra dáng vẻ thù mị thướt tha.

66. Chương 66: Tấn Hoan Yêu Vân Yên!

Hình ảnh lau tóc này tràn ngập xấu hổ, bởi vì đại mỹ nhân không nói câu nào cả.

Xấu hổ có rất nhiều loại. Ví dụ như đối diện Lạc phủ, có một con ngõ nhỏ, đi vào trong đó sẽ thấy một căn nhà nằm cuối ngõ, đó là Kim gia, nha hoàn thích bát quái của nhà họ cứ hay chạy tới đây nhiều chuyện với Diệp Thúy, rằng nam chủ nhân nhà bên ấy ra ngoài làm việc nhiều ngày, sau đó đột nhiên về nhà trước một ngày, nhắc rèm che giường lên ai ngờ lại đối mặt với tình phu của phu nhân hần. Mà tình phu đó trở trêu thay lại là biểu đệ của hần, tên biểu đệ ấy một thân lửa lộ vội nở một nụ cười gượng gạo: “Biểu ca, người đã về?” Không nói lời nào cũng xấu hổ, mà mở miệng nói lại là một câu có hai nghĩa, xấu hổ cực kỳ, cực kỳ xấu hổ a!

Từ ngày cưới đại mỹ nhân về, mỗi ngày ta đều phải tiến hành tập luyện: “Người hỏi, ta đáp; Hỏi nhanh, đáp nhanh; Trả lời không được toàn thân đổ mồ hôi lạnh, bị chết rất khó coi, còn bị rớt xuống nước, v. V...”, hơn nữa đúc kết được từ những câu chuyện xấu hổ kia, khiến bản công tử thấu hiểu phát biểu đúng lúc quả nhiên là chuyện quan trọng nhất đời người; Đặc biệt là sau cái màn kinh tâm động phách lại kích thích kia, sự quan trọng của việc phát ngôn càng cao. Nếu đại mỹ nhân đã nói tắm xong sẽ nói chuyện với ta, thì bản công tử quyết định, trước khi đại mỹ nhân mở miệng, ta nhất định phải chiếm được tiên cơ, ngàn vạn lần không thể để nàng mở miệng trước, hỏi ta vấn đề đó, nếu không tới nay bản công tử dù chết như thế nào cũng chẳng đẹp mắt gì hết!

“Đúng rồi... Tuyệt Ca, dạo gần đây Tấn Hoan có khỏe không?” Không sai! Thân tình chính là nơi tốt nhất để hạ thủ, đột nhiên bản công tử lại nhớ ra tên bằng hữu Tấn Hoan kia. Ái chà! Trí tuệ hiếm có của ta nha!

“Hần khỏe.” Đại mỹ nhân đáp lại thật ngắn gọn.

“Lâu như vậy không gặp hần, hần đi đâu thế?”

“Thành thân rồi.” Đại mỹ nhân thần nhiên đáp.

“Thành thân? Cùng tiểu thư nhà ai? Tại sao ta lại không biết gì hết, chúng ta là bằng hữu tốt như vậy, thành thân mà hần cũng không mời ta uống chén rượu nhạt, uống công trước đây ta còn dẫn hần đến thanh lâu! Muốn giới thiệu Vân Yên cho hần làm quen, giờ hần thành thân rồi, Vân Yên phải làm sao bây giờ nha!”

Thật chẳng lẽ độ chút nào cả! Ngẫm lại, một thiếu niên phong lưu lỗi lạc như bản công tử đây, thật vất vả mới kết giao được một người vừa có tuổi tác xấp xỉ, vừa có tướng mạo đẹp mắt làm huynh đệ, vậy mà hần dám gạt ta lên thành thân, không thèm gửi thiệp mời cho bản công tử. Trái tim yếu đuối đa sầu đa cảm của ta, như ngọn nến sắp tắt trong gió, như lá khô sắp rụng trên cành, như cá sắp chết vì thiếu nước; Đáng thương như cái mông đã từng bị cha ta đánh, hoặc như khi bị mẹ ta phạt viết một ngàn lần những chữ mà ta viết sai.

Đại mỹ nhân vừa nghe xong, dè dặt đôi tay đang giúp nàng lau tóc của ta, xoay người lại đối mặt với ta.

“Việc Tần Hoan thành thân thì liên quan gì đến Vân Yên cô nương? Vì sao Tần Hoan thành thân, Vân Yên cô nương sẽ không biết làm sao?” Đại mỹ nhân nghi ngờ hỏi.

“Vì ta từng tận mắt chứng kiến, giữa Tần Hoan và Vân Yên, khẳng định bọn họ yêu nhau!”

Không nói sẽ không biết, nói xong chỉ e là sẽ sợ đến nhảy dựng lên. Ta nhất định phải nói, Tần Hoan và Vân Yên, ánh mắt của hai người này khi giao nhau, giống như điện phóng giữa không trung, đánh vào cây tạo thành lửa lớn, cháy mãnh liệt a! May mà bản công tử còn bình an vô sự, ngồi giữa hai người họ ăn cơm, phải cẩn dưng khí rất lớn đó nha, xin mọi người vỗ tay cổ vũ ta đi!

Ngày đó rất kỳ lạ, ta không phải không muốn ăn mấy thứ mà Vân Yên đút cho, nhưng thật ra ta thấy đồ của Tần Hoan đút mới ngon, có thể thấy Tần Hoan tương đối hiểu khẩu vị của ta, không hổ là huynh đệ tốt, thay hần làm mai quả nhiên là chuyện đúng.

Để ta len lén kể một chút cho nghe, ngày đó khi ta từ Ý Hương lâu trở về, Tần Hoan lại đi một chuyến đến đó. Sau đó, ta có hỏi hần đi làm gì, hần chết cũng không chịu nói cho ta nghe, giữa hần và Vân Yên cô nương sẽ nói cái gì với nhau được đây. Chắc chắn chắc! Bất quái a! Tuyệt đối là có bất quái a! Giữa hai người đó nhất định có cái gì rồi, ta cứ nghĩ Tần Hoan muốn lấy Vân Yên chứ! Tần Hoan tại sao bỗng nhiên lại thành thân vậy? Như vậy sẽ rất đáng thương cho Vân Yên a!

Chà! Chuyện gì xảy ra vậy? Vì sao ta lại đột nhiên cảm thấy, khi nghe tin Tần Hoan thành thân, ta lại không vui chút nào? Nếu hần vạn nhất thành thân với Vân Yên, cảm giác cũng chẳng vui vẻ gì, thực là kỳ lạ nha, chắc là do bệnh phong hàn của bản công tử còn chưa hết, cho nên phản ứng của đầu và thân thể mới lạ như thế, hiển nhiên ta cần phải chịu khó uống thêm thuốc, chữa cho hết bệnh mới là biện pháp tốt nhất!

Nghĩ xa nghĩ gần gì thì bản công tử hoàn mỹ sẽ vì uống thuốc, mà bộc lộ sở trường hạng nhất là “cần cù”. Ta thực sự cảm thấy thương cảm cho nội hàm và diện mạo của kẻ khác, một người hoàn mỹ như bản công tử, thực sự là thế gian khó kiếm a! Ta ưu tú như thế, những người khác nếu tự ti mặc cảm, sống không nổi thì làm sao bây giờ a? Có người xuất sắc tồn tại thực sự là tội lỗi hoàn mỹ nhất trên thế giới này mà.

“Yêu sao?” Đại mỹ nhân phì cười thành tiếng, tiếp tục ha ha cười to, cười đến mức nằm sấp xuống bàn, cứ như sắp biến thành thổ không nổi.

“Chuyện đó có gì buồn cười đâu? Chuyện bọn họ yêu nhau, ta chắc chắn đến không thể chắc chắn hơn nữa!” Tình cảm bùng cháy cuồng nhiệt như vậy, không phải yêu thì là cái gì? Nè, nè, nè! Đại mỹ nhân, người có cần cười thành như thế không? Người ta đang nói chuyện nghiêm túc với người, người lại cười thành như vậy, thật là xấu xa!

“Người... Người...” Đại mỹ nhân vẫn còn cười, cười đến nỗi nói không thành lời, nàng cười một hồi lâu mới có thể ngừng lại, ta rót chén nước cho nàng uống, nàng mới có thể bình tĩnh lại.

“Phải không đó? Người làm sao biết bọn họ yêu nhau?” Đại mỹ nhân, hỏi thì hỏi đi, người không cần nín cười có được không vậy.

“Tuyệt Ca, ca ca Tần Hoan của người đó! Ta mới dẫn hấn vào Ý Hương lâu, đến phòng của Vân Yên cô nương, người không biết đâu, nói chuyện không bao lâu, ánh mắt của Tần Hoan và Vân Yên đã giao nhau, cứ như muốn phún lửa, ta bị lửa tình của họ phun đến xém chút nữa đã mù mắt, nếu như ta không nhanh tay kéo Tần Hoan đi, bọn họ thế nào cũng bốc cháy, cho nên khẳng định đó là yêu a!”

“Có cái gì cụ thể để chứng minh không?”

“Để ta kể cho nghe, ngay từ đầu ta còn nghĩ là ảo giác, người không thấy khi Vân Yên đút điểm tâm cho ta, ánh mắt của Tần Hoan không vui như thế nào đâu! Như thể ta đang đoạt đi thứ gì quan trọng của hấn vậy đó. Sau ta lại cảm thấy Tần Hoan rầu rĩ không vui, còn dùng sức đẩy tung cửa sổ trong phòng Vân Yên ra, khi đó ta đã biết hấn vì chuyện vừa rồi mà không vui, sau đó mới trút giận lên cánh cửa đó, ta làm người tốt giúp Vân Yên đổi một cái mới, mong có thể tác hợp nhân duyên cho họ, ai dè Vân Yên lại giận dữ, chết sống không chịu nhận. Ta nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cũng hiểu, khẳng định khi đó nàng đang hy vọng Tần Hoan sẽ mở miệng giúp nàng đổi, cho nên mới không muốn ta ra mặt thay. Người xem đi a! Nhiều năm làm bằng hữu vậy rồi, đó là lần đầu tiên Vân Yên trở nên khác thường, không có nhân tính, cứ nhiên ăn cơm xong vì mỗi chuyện đó mà đuổi ta đi. Chẳng qua ta khoan hồng độ lượng, ta biết nhân sinh đại sự cực kỳ quan trọng, nên sau đó ta mới tha thứ cho nàng.” Bản công tử bụng lớn khoan dung, trong bụng không những có thể chèo thuyền, mà còn có thể bơi trong đó a, thực là một công tử tuấn tú có độ lượng. Đúng rồi đó!

“Thì ra phu quân của ta lại thông minh như thế nha! Chuyện gì cũng nhìn thấu, thật là lợi hại!” Đại mỹ nhân vuốt ve đầu ta.

“Đó là đương nhiên, hơn nữa ta lại khiêm tốn, không thích tranh công, không thích đùn đẩy trách nhiệm, lớn lên lại tuấn tú lịch sự, người như ta tìm đâu ra a!” Ta gơ từng ngón tay ra, liệt kê mấy cái ưu điểm trong hằng hà sa số điểm tốt của mình. Đại mỹ nhân vươn tay vuốt vuốt hai bên má ta.

“Ừ, tướng mạo này của phu quân, xác thực không tệ.” Được đại mỹ nhân tán thưởng, ta đắc chí đến mức muốn bay lên trời!

“Nhưng lúc cười thì thật là ngốc.” Ta vừa nghe xong, gương mặt đã xụ xuống, thật vậy sao? Thật vậy sao? Đại mỹ nhân, người sao có thể sỉ nhục ta như thế chứ, oa oa oa...

Nhưng lúc này không phải lúc để khóc lóc, bản công tử còn chưa nói xong.

“Ngoài chuyện ta biết Tần Hoan đi kiếm Vân Yên ra, sau này ta cũng có đi một chuyến đến chỗ nàng. Người có biết lần đó khi ta đến, Vân Yên hỏi cái gì hay không? Nàng luôn hỏi quan hệ giữa ta và Tần Hoan, hỏi ta cảm thấy Tần Hoan người kia như thế nào, ta đương nhiên cảm thấy Tần Hoan rất tốt rồi! Người như Tần Hoan hầu như không có khuyết điểm, nói thật ra, so với ta, ưu điểm của hấn tuyệt đối có thể ngang ngửa với ta, Vân Yên không thể gả cho Tần Hoan, thật là đáng tiếc! Tần Hoan cũng thế, vì sao không nói một tiếng đã cưới người khác, hại ta còn ngóng chờ hấn cầu hôn với Vân Yên nữa chứ! Ngày đó, ta nói với Vân Yên một đồng chuyện có liên quan đến Tần Hoan, còn nói chuyện ta với hấn kết bái huynh đệ, may mà lúc đầu ta kết bái với Tần Hoan, nên hôm nay mới có thể lấy được người. Chậc chậc!” A! Ta nói nhanh quá, xin tự động bỏ qua câu thứ hai và câu thứ hai từ dưới đếm lên đi.

“Thì ra Tần Hoan ở trong lòng người tốt như vậy a? Tốt tốt! Vậy Vân Yên cô nương thì sao, người định làm gì bây giờ?” Đại mỹ nhân thản nhiên cười cười, cuối cùng cũng không giống như lúc này, không nén cười được.

“Ta bỗng nhiên nhớ ra, ngày đó chúng ta từ trong cung trở về, bắt gặp bộ dáng thất hồn lạc phách của Vân Yên, nói không chừng nàng sớm đã biết Tần Hoan thành thân rồi, thảo nào thân sắc của nàng kỳ quái như vậy, thực là đáng thương!” Bằng hữu này của ta thực sự đã chịu nhiều ủy khuất a.

Không đúng! Tại sao việc Tần Hoan thành thân, ta lại là người cuối cùng biết tin? Vân Yên cứ nhiên không nói cho ta nghe, mà bỏ đi, bản công tử thấy tâm tình của người không tốt, nên tha thứ cho hành vi bỉ ổi của người đó.

“Tuyệt Ca, nhắc đến chuyện này, ta hy vọng người có thể giúp ta một chút.” Ta nắm tay đại mỹ nhân

“Người nói đi.”

“Chúng ta tìm cơ hội, cùng nhau an ủi Vân Yên đi, thế nhưng người là con gái, ra vào nơi như Ý Hương lâu, người đồng ý không?”

“Người muốn đi đâu, ta sẽ đi đó. Hơn nữa người không phải cũng là con gái sao?” Nàng vươn tay, chỉ chỉ trán ta.

Nói cũng đúng! Ta chưa từng nghĩ đến việc mình cũng là nữ tử, còn thường xuyên ra vào Ý Hương lâu nữa. Nam nhân thật không dễ làm, nhưng làm lâu sẽ thành thói quen.

Ta không những thuận lợi lừa gạt được đại mỹ nhân, mà còn thuận tiện kể lại chuyện mà bản công tử vẫn đang đau đầu muốn giải quyết, cái này có nên gọi là anh tài ngút trời không ha? Ta chính là một ví dụ trắng lệt, thế nhưng, người biết là được rồi, ngàn vạn lần đừng đồn ra ngoài, dù sao thiên đố hồng nhan, cũng đổ kị anh tài, bản công tử còn muốn sống thêm vài năm nữa, cảm ơn nha!

Tóc của đại mỹ nhân rối cuộc cũng khô rồi, thời khắc này tốt đẹp như vậy, nên hình dung như thế nào đây? Có người nói xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim (43), nhưng ta tuyệt đối tin tưởng ngủ một khắc đáng vạn kim, giường ơi giường à, ta và đại mỹ nhân đến tìm người đây!

(43): Đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng.

67. Chương 67: Vành Tai Và Tóc Mai Chạm Vào Nhau Là Không Thể Chờ!

Đại mỹ nhân đứng bên giường, chậm chạp không chịu lên. Ta nhìn nàng, không biết nàng muốn gì.

“Tuyệt Ca, người không ngủ được sao? Hay là người muốn nằm bên ngoài?” Ta gãi đầu hỏi nàng.

“Bình thường đi ngủ người đều mặc nhiều như vậy sao?” Nàng để lộ vẻ mặt buồn cười, nhìn ta.

Chuyện này... Y phục bản công tử vẫn còn chỉnh chu, ta quên cả việc cởi quần áo ra a. Ta đang bận suy nghĩ, thì đại mỹ nhân đã cởi áo ngoài ra, chỉ chừa trung y. Ta cũng nhanh tay cởi đai ngọc bên hông, nhưng tìm hoài cũng tìm không ra nút thắt. Đại mỹ nhân ngồi bên giường nhìn ta, khiến bản công tử càng hoảng, lập tức quay lưng lại, càng hoảng hốt thì lại càng tìm không được chỗ cởi. Có thể đại mỹ nhân nghĩ động tác của ta quá chậm, nàng phải chờ ta đi ngủ thực sự mệt quá, cho nên mới vươn tay giúp ta cởi cho nhanh.

Bàn tay của ta còn đang ở sau lưng lục lọi, bị bàn tay của nàng đột nhiên chạm vào khiến bản công tử hết hồn một phen. Trong nháy mắt sự va chạm giữa hai bàn tay giống như là có cái gì đó chảy ngược về ngực, so với vài lần trước nắm được bàn tay nhỏ nhắn của đại mỹ nhân, cảm giác còn mãnh liệt hơn nữa. Nàng không để cơ hội cho ta kịp tưởng tượng, thuần thục lột áo ngoài của bản công tử xuống, tại thời điểm ta xoay người đối diện nàng, đại mỹ nhân đã nằm trên giường, đắp chăn, tất cả động tác đều nhanh đến không thể thấy rõ. Bản công tử thật muốn luyện ra hỏa nhãn kim tinh, chắc lúc đó mới có biện pháp theo kịp một loạt động tác lưu loát như nước chảy mây trôi của đại mỹ nhân. Nàng đúng là khó lường nha!

Ta sững sờ chớp mắt nhìn xuống, chớp chớp, vẫn chớp không ngừng, không hiểu được tại sao đại mỹ nhân lại có thể nhanh nhẹn như thế.

“Người còn muốn ngồi bao lâu? Không phải là muốn ngồi đến hừng đông chứ?” Đại mỹ nhân, ta thấy rõ nha! Tuy người ra vẻ trách cứ, nhưng đôi mắt lại cười trộm, cư nhiên dám trêu ghẹo ta, thật xấu xa!

Đại mỹ nhân cho dù nói thế, nhưng vẫn vươn tay gom chăn lại, chừa ra một chỗ be bé để ta nằm xuống. Nếu đại mỹ nhân có thành ý mời bản công tử ngủ chung, người đang bệnh phong hàn như ta làm sao không biết xấu hổ mà từ chối chứ. Mau mà nằm xuống, sẵn tiện thả tấm màn che lại, đại mỹ nhân lập tức đắp chăn cho ta. Ta nằm xuống xong mới nhớ ra, ánh nến còn chưa tắt, ta lại lồm cồm bò dậy, định bước xuống giường.

“Người muốn đi đâu?” Đại mỹ nhân vươn tay, nắm lấy cổ tay ta.

“Nén còn chưa thổi tắt, không tắt nó đi, người sẽ ngủ không được.”

“Ta vừa xem qua rồi, ước chừng còn khoảng nửa canh giờ sắp sẽ chảy hết, kệ nó đi. Người nếu ra ngoài bây giờ, bệnh chưa khỏi hẳn, lại cảm lạnh thì làm sao bây giờ? Nhanh nằm xuống, chúng ta nói chuyện một lát.”

Cũng tốt, chưa tới giờ Hợi, hai ngày này ta ngủ không ít, bây giờ ngủ ngay cũng không hẳn được ngon giấc, huông chỉ nói chuyện phiếm gì đó, chính là thứ ta thích nhất.

“Ồ...! Người muốn nói chuyện của nhà ai? Ta muốn nghe, ta muốn nghe!” Ta nằm nghiêng một bên, nhìn đại mỹ nhân, có nhiều chuyện bát quái thực khiến cả người phấn chấn, tràn trề năng lượng a!

“Không bằng hôm nay chúng ta sẽ nói một chút về chuyện của Lạc Dương Trần của Lạc phủ đi.” Đại mỹ nhân nháy mắt một cách vô hại. Ta vốn nghĩ ánh mắt này chính là đại mỹ nhân đang cố tình phóng điện mê hoặc một người tốt không thể tốt hơn như bản công tử, thế nhưng những lời này...

“Ai... Ai nha! Bỗng nhiên ta mệt quá! Ta ngủ trước đây.” Trọng tâm của đề tài này không ổn, ta nhanh chóng chuyển lại tư thế nằm ngửa. Mặc kệ nàng có mấy kế, ngủ là thượng sách!

“Người... Ai!”

Ta từ từ nhắm hai mắt lại, cảm thấy đại mỹ nhân gần kề bên người, nghiêng thân ôm lấy thắt lưng của ta, đầu gối lên bên cạnh đầu ta. Hơi thở của đại mỹ nhân từ từ trở nên đều đặn, ta nghĩ có lẽ nàng ngủ rồi, cho nên lén lút mở hờ cặp mắt, trộm ngắm nàng xem có đúng là đang ngủ hay không. Ừ, có vẻ đã ngủ thật rồi, thế nhưng một người có trí nhớ tốt như bản công tử đây còn không quên được chuyện đã xảy ra vào giấc ngủ trưa ngày đó, nhất định phải thử lại một lần nữa mới được.

Ta dùng ngón tay chọt chọt bên má nàng, chọt vài cái, làn da này còn mềm hơn trứng gà vừa bóc, trơn bóng, xúc cảm thực tuyệt vời, có thể so sánh với làn da thiên sinh lệ chất của bản công tử, thực là xứng đôi vừa lứa a. Ta dùng tay mò xuống phần hông, kéo tay nàng lên trên, kéo đến trước mặt ta, tinh tế quan sát bàn tay xinh đẹp của nàng, ngay cả móng tay cũng bóng loáng gọn ghẽ, không cần sơn móng tay cũng mơ hồ lộ ra một tầng hào quang. Còn nhớ sáng sớm thành thân ngày đó, ánh mắt đầu tiên của bản công tử chính là nhìn thấy tay nàng, đẹp đến mức khiến ta muốn hôn lên một lần.

Gì? Tay? Ta còn nhớ rõ ngày đó thần tiên tỷ tỷ sờ qua gương mặt của ta, tay nàng cũng đẹp như thế? Không thể có khả năng tay của hai người lại giống nhau như thế! Bỗng nhiên bản công tử nhớ ra, ta còn không thấy được phần vai của đại mỹ nhân, còn chưa xác định được trên vai nàng có nốt ruồi hay không, cho nên ta nhanh chóng đặt tay của đại mỹ nhân về chỗ cũ.

Ta không có thời gian để tự vấn, bản công tử rất muốn xác định vị mỹ nhân đang ngủ trước mặt, rốt cuộc có phải là thần tiên tỷ tỷ ngày đó hay không. Ta sợ làm nàng giật mình tỉnh giấc, bởi vậy nhẹ tay nhẹ chân, cởi vạt áo trung y, kéo tuột vai áo ra, cũng may nên còn chưa tắt, nhưng ánh sáng bên trong màn trướng có chút yếu ớt, tra tìm một hồi, quả nhiên có một nốt ruồi nho nhỏ an vị ngay trên vai của đại mỹ nhân!

Không biết tại sao, ta bỗng nhiên cảm thấy thực kích động. Đợi đến khi ta ý thức lại, bản công tử đang đề lên người đại mỹ nhân, môi dán vào hõm vai nàng, bắt tri bắt giác hôn lên nó. Chắc chắn chắc! Xúc cảm này còn mịn hơn vải vóc tắn cống được hoàng thượng ban tặng lần trước. Cơ thể của đại mỹ nhân quả nhiên giống như đôi tay của nàng, nơi nơi đều hoàn mỹ. Ta vẫn muốn tiếp tục thưởng thức nó, nhưng bất thành linh bên tai truyền đến một tiếng thở nhẹ.

“Nha! Thì ra người tỉnh rồi!” Ta ngẩng đầu lên nhìn mặt đại mỹ nhân, hơi chột dạ một chút.

“Động tác của người càn rỡ như thế, ta còn có thể ngủ được sao?” Nàng néo néo lỗ tai ta.

“Tuyệt Ca, người là thần tiên tỷ tỷ a!” Giọng đại mỹ nhân vang lên, khiến ta trở nên tỉnh táo, kinh ngạc nhận ra một sự thật.

“Ai! Muốn nói thật với người, người không chịu, lại muốn đợi lúc ta ngủ nhìn lén, còn nữa phu quân à! Người đang làm cái gì thế?” Giọng nói của đại mỹ nhân đâm vào trong tai ta, thông thả mà biếng nhác, không có cảm giác đang bị người chất vấn, ngược lại có mấy phần ỷ ý bất đắc dĩ.

“Người đi đâu vậy? Người có biết ta vẫn một mực tìm người hay không?” Ta nhìn đại mỹ nhân.

“Đúng là một kẻ hấp tấp! Người còn chưa trả lời câu hỏi của ta đó! Lại muốn ta trả lời trước?” Nàng cười mắng, còn vuốt tóc mai của ta.

Nàng không biết bản công tử tìm nàng lâu như vậy, luôn có chút chuyện muốn nói với nàng. Thế nhưng nàng lại không hề tái xuất hiện trước mặt ta, bản công tử tìm mãi không thấy. Đại mỹ nhân không những không nói thật cho ta biết, còn tìm cơ hội trêu ta, lúc này bản công tử thực là có chút tức giận, ta quyết định không cho nàng cơ hội nói gì nữa, ngẩng đầu, dùng môi mình dán chặt lấy môi nàng, dùng lưỡi tách ra khớp hàm của nàng.

“Ngô...” Lời còn chưa kịp nói ra đã bị chặn lại. Cặp mắt đại mỹ nhân mở thật to, vô cùng kinh ngạc, nhưng ta mặc kệ, dùng sức hung hăng đẩy đưa với chiếc lưỡi kia. Ta thấy ánh mắt của đại mỹ nhân từ từ thả lỏng, nàng thở dài một hơi, hai tay ôm vòng lấy lưng của ta, nhắm hai mắt lại, đầu lưỡi nhút nhát kia từ từ cộng vũ với ta.

Trong lúc môi lưỡi dính lấy nhau, đôi tay của ta cũng chẳng nhàn rỗi. Trung y? Trung y làm sao có thể gây trở ngại cho một người mặc dù đang phát hỏa nhưng vẫn duy trì dáng vẻ xinh đẹp như bản công tử đây? Thất lưng bị giật ra, lột xuống! Nhưng đại mỹ nhân tuyệt đối không phải là một cây đèn cạn dầu. Khi hai tay ta ở trên lưng nàng dạo chơi, thì nàng cũng lôi kéo vạt áo trung y của ta ra. Lúc y phục lỏng lẻo, nàng nhanh chóng cúi xuống, đôi tay vốn đang đặt sau lưng bỗng nhiên giơ lên, trung y nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất bên ngoài màn trướng.

Bản công tử bởi vì vẫn còn đang tức giận, cho nên tràn trề tinh thần tuyệt không chịu thua dừng cảm tiến tới. Bàn tay mò tới nút buộc trên cái yếm của đại mỹ nhân, kéo nó xuống, vừa cùng đại mỹ nhân tiếp tục đẩy đưa không ngừng, vừa dùng tay chạm vào trước ngực nàng. Tuy rằng đang hôn thật là nồng nhiệt, nhưng xúc cảm trước ngực đại mỹ nhân khiến ta thực sự kinh ngạc, đầy ấp mềm mại. Bản công tử tạm dừng cuộc khẩu chiến, ngồi lên, nương theo ánh sáng của ngọn nến bên ngoài, trước khi nàng xấu hổ mà che phần thân trên lại, ta có thể nhìn thấy rõ ràng, cặp ngực tròn trịa xinh đẹp, ngay cả nụ hoa cũng mang theo sắc hồng nhạt, lộ ra hương vị hàm bao dải phóng.

Đại mỹ nhân phát hiện ta nhìn nàng, hoảng sợ lấy tay che chắn cơ thể xinh đẹp của nàng, vừa dùng chân đạp lên người, quay đầu sang một bên. Hai má, lỗ tai, cằm cổ đều phủ một tầng phấn hồng nhợt nhạt. Lòng ta kinh hoàng, nhiệt khí trong lòng giống như có xu hướng chảy ngược về một ngọn núi không tên, giống như nham thạch nóng chảy cực nóng trong lòng núi, tỏa ra sức nóng. Đối với một kẻ đã từng xem tiểu thuyết diễm tình như bản công tử đương nhiên có thể hiểu được tiếp theo phải làm gì. Vì vậy không để ý đại mỹ nhân có ý chấp nhận hay không, bản công tử dùng cả tay chân nhào tới trên người nàng.

Nàng quay đầu nhìn ta, ta bình tĩnh nhìn lại, dùng ánh mắt tìm kiếm sự đồng ý của nàng, lần thứ hai nàng quay đầu sang một bên, nhưng không có vẻ cự tuyệt. Bây giờ ta mới thấy rõ, thì ra sườn mặt của nàng cũng đẹp như vậy, như là trang sức bằng ngọc được tinh tế điêu khắc vậy. Hơn hẳn những vật trang sức tầm thường, đường nét của gương mặt đã có một loại nhu hòa, giống như là tiên nữ trên chín tầng mây, lại mang theo cảm giác thân thiết như đại tỷ tỷ láng giềng. Đúng là một vẻ đẹp động lòng người.

Ta khó có thể kìm nén, hôn lên gò má kiều diễm kia, nàng liền nhắm mắt. Bàn tay vốn dùng che phần ngực cực kỳ kín đáo giờ đã phủ lên phần lưng của ta. Màn trướng trở thành vòng bảo vệ bao quanh, trong chắn trở thành thiên địa của chúng ta. Ta và nàng dính sát vào nhau, nhiệt độ bên trong cũng tăng lên theo tỷ lệ thuận. Cái trán của bản công tử tuôn ra một lớp mồ hôi mỏng, thân thể đại mỹ nhân không chỗ nào không nóng, chỉ cần ta thoáng động đậy, là có thể cảm thụ được sự ma sát của da thịt, vô cùng thân thiết.

Tuy đại mỹ nhân không cho ta hỏi rõ ràng về chuyện của thần tiên tỷ tỷ, nhưng nàng vẫn có công giúp ta đắp chăn, mỹ nữ tri kỷ như thế, hẳn là phải tưởng thưởng cho xứng. Ta ngậm lấy vành tai nàng, nghe được vài tiếng rên rỉ vang ra. Thân thể kích động có phần không được tự nhiên, mà mùi hoa mai trên người nàng như có như không phiêu tán trong màn trướng, khiến ta cảm thấy thân thể mình càng ngày càng nóng, càng ngày càng mãnh liệt.

Ta ở bên tai nàng thổi khí không ngừng, tay đảo khắp người nàng. Ai nha! Bản công tử đã đọc nhiều du ký như vậy, quả nhiên không phải đơn giản chỉ làm khán giả, tham quan phong cảnh, quả nhiên nhân sinh là phải làm việc. Giống như bây giờ, ta không thể cứ dùng đôi mắt tham quan đại mỹ nhân được, mà phải sử dụng đôi tay thay thế bản công tử chính trực cao thượng đi kiểm tra địa hình, để tìm hiểu xem chỗ nào có thể nghỉ tạm, hoặc chỗ nào là nơi dừng chân.

Tuy tất cả sự tình phát sinh không đúng dự liệu, nhưng bản công tử quyết định dùng kế hoạch công chiếm

cảnh đẹp trước mắt này. Tin tưởng vào ta đi, bản công thể đương nhiên có thể thành công mà!!!

(44): Hoa còn ngậm búp sắp nở - ý chỉ người thiếu nữ thanh xuân chưa gả chồng.

(45): Ghi chép những điều tai nghe mắt thấy trong khi đi du lịch.

68. Chương 68: Đêm Động Phòng Chính Thức

Phía trên đã xem xét xong, nhưng không thể chỉ ngắm cảnh sắc bằng mắt, phải thật sự chạm vào, mới có thể thưởng thức được toàn cảnh tuyệt hảo.

Ta lần theo tai nàng đi xuống, dừng lại ở chiếc cổ mịn màng, mút lấy lúc mạnh lúc nhẹ, đại mỹ nhân thở dốc, ta còn ác ý cắn nhẹ, liếc mắt thấy đại mỹ nhân hơi nhú mày, thỉnh thoảng phát ra tiếng rên, môi ta thật không muốn rời khỏi người đại mỹ nhân, ta vẫn chưa thỏa mãn, tay trái đặt trước ngực đại mỹ nhân, ta ngáp ngừng, đưa tay phải xuống, lướt qua phần bụng phẳng của nàng, một tay kéo tiết khổ (46) của đại mỹ nhân xuống, sau đó nhẹ nhàng vuốt ve phần dưới thưa thớt của nàng, nàng cắn chặt môi dưới, môi nàng bị cắn đến tái nhợt, nhưng sắc mặt lại càng thêm hồng.

Thưởng thức xong hương vị từ cổ nàng, để lại những dấu tích nông sâu trên đó, ta dùng đầu lưỡi rà quanh xương đòn gánh của nàng, đánh qua đánh lại vài cái, một đường tiến vào đỉnh núi thẳng đứng, nơi đó là hai tòa núi trắng nõn cao ngất, ta tự ý bóp nắn một tòa, đầu lưỡi bắt đầu rảo quanh đỉnh ngọn núi còn lại, chậm rãi đảo trên phần chóp, đồng thời lần tay phải xuống khám phá, nhẹ nhàng tách hai chân nàng ra, đầu ngón tay lướt nhanh qua phần cuối đùi nàng, phớt qua, phớt qua, phớt qua, nàng không chịu được khép chặt chân, hơi vịn người co lại, lưỡi ta tiếp tục tấn công, liếm qua liếm lại, cuối cùng nàng thôi cắn môi, phát ra tiếng nho nhỏ.

“Người... Ân... Người...” Đại mỹ nhân như muốn lấy lại sĩ diện, nàng mò mẫm bên hông ta, tìm được nút thắt chặt cứng trên miệng vải quần ngực của ta, không chịu thua liền gỡ ra, từng vòng từng vòng tháo miếng vải xuống, rồi hướng xuống phía dưới kéo tiết khổ của ta, cô nương xinh đẹp này, thật không chịu an phận gì cả!

Ta quyết định đổi liếm láp thành mút lấy thỏa thích, tay trái khuấy động đỉnh nụ hoa, bàn tay đang thăm dò phía dưới đặt ở nơi bí cảnh, nhẹ nhàng vén bức màn thiên nhiên ra, phát hiện có một động thiên, miệng cốc vốn khép kín gấp ta đến thăm liền mở ra, dòng suối nhỏ rỉ rả đã thấm ướt quanh miệng hang, ta chậm rãi tìm đến cửa hang, nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay vờ vẽ, hai chân đại mỹ nhân kẹp chặt lấy tay ta, ta vẫn không buông lỏng.

Đại mỹ nhân khẽ mở mắt nhìn ta, ánh mắt lộ vẻ mê đắm, tựa chồn rùng sâu trên núi vào ban đêm, nhẹ nhàng dụ dăng bao phủ hàng tầng mây, nhưng thân dưới của nàng hòa cùng ta nóng lên như muốn bốc hơi, khiến ta gần như điên cuồng.

“Ân... A... Ân... Người... Nhẹ thôi...”

Ta làm nhẹ lại, đưa tay vuốt lên gò má nàng, chậm rãi hôn nàng, hơi thở hỗn loạn của nàng hướng ứng cùng ta, ta trêu mến mơn trớn tóc mai nàng, nhẹ nhàng vuốt ve vành tai xinh xắn, rút tay ra khỏi nơi giữa hai chân nàng, tiếp tục mơn trớn đôi gò bồng đảo của nàng, đỉnh núi nàng bị thứ trơn ướt trên tay ta kích thích, hơi thở đại mỹ nhân ngày càng loạn nhịp.

Xoa bóp được một lúc, thừa dịp nàng đang buông lỏng trong lúc hôn, ta một tay ôm nàng, một tay quay trở lại miệng hang, nơi ấy giờ đã tràn lan, chạm nhẹ chút thôi cũng có thể làm cơn đại hồng thủy ập đến, ta lần được một chỗ cộm lên ở giữa hang, sợ nàng lại đau, ta cố gắng làm thật nhẹ, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve nơi cộm lên ấy, đại mỹ nhân khẽ cất tiếng rên trong khi ta vẫn đang hôn nàng, môi cả hai dán chặt vào nhau khiến tiếng rên phát ra trở nên trầm đục, tai ta nghe thấy thanh âm ấy, đột nhiên cảm thấy bị kích thích, dùng nhiều lực hơn một tí, người nàng khẽ run lên, hai chân dần dần khép lại, tay ôm lấy lưng ta, càng ngày càng siết chặt.

Trong nụ hôn dài miên man, đại mỹ nhân khẽ rên rỉ, người nàng bắt đầu cương cứng lên, một dòng thủy lưu nóng hổi tuôn ra, thấm ướt đệm giường. Nàng nói lỏng vòng tay đang ôm chặt lưng ta ra, ta rời môi nàng, không quên hôn nhẹ lên một cái, nàng nhắm mắt lại thở dốc, ta vẫn không dễ dàng bỏ qua thời cơ.

Nhân lúc nàng chưa kịp lấy lại sức, tay ta vẫn không hề rời nơi giữa chân nàng, cái thành phủ động cái mông của nàng, ngọn núi vừa được ta nhào nặn lại bị mút lấy, ta cúi xuống phía dưới bụng nàng, vừa hôn vừa liếm, khiến nàng run rẩy không thôi, bàn tay vuốt ve lấy bờ mông nàng, cảm giác dòng nước lại tuôn ra từ miệng hang một lần nữa, cửa hang cũng căng lên mỗi lúc một dữ dội.

Môi, lưỡi, tay đều không thể đợi để được tiến vào hang, bây giờ ta mới thấy, cửa hang đó được bao phủ bởi một tấm rèm dây mây, dây mây thưa thớt vây quanh miệng hang, ra sức bảo vệ nơi vắng vẻ này, khi ta dùng chân ngấm quang cảnh, cửa động nửa ẩn nửa hiện lộ ra vẻ đẹp tuyệt mỹ. Dây mây bị nước từ miệng hang thấm ướt, ánh nến mập mờ soi rọi những bóng nước trên dây mây óng ánh, ta không dám vội vã, sợ một khi vén bức màn thần bí kia lên rồi sẽ bị chìm vào mê đắm ngay lập tức.

Môi ta chiếm hữu phần cuối đùi nàng, bỗng phát hiện cách miệng hang không xa cũng đã bị thấm ướt, ta chậm rãi liếm cả hai bên, hai chân đại mỹ nhân muốn khép lại thêm lần nữa, nhưng tay ta không để cho nàng có cơ hội, một tay đỡ chân nàng, một tay nắm chặt tay của nàng, giúp nàng có thể ngồi vững.

Nhìn lên, ta thấy nàng đang tự cắn lấy ngón trỏ của mình, cốt để không phát ra bất cứ thanh âm nào, vậy nên ta vén bức màn dây mây ngay giữa miệng hang nàng lên, ngấm nhìn nơi hoang vu bí hiểm trắng trẻo kia, như chú mèo con đầy hiếu kỳ (47), ta vô tình tìm ra được thượng nguồn trong khe núi, chậm rãi liếm láp nơi cửa động, mỗi lần qua lại đều chạm vào nơi cộm lên ở giữa miệng hang, cố tình đánh qua đánh lại ở đó, đại mỹ nhân cuối cùng chịu không nổi uốn mình, cái lưỡi của ta lại di chuyển lên xuống, chà xát xung quanh, lúc nhanh lúc chậm, trong nháy mắt, đại mỹ nhân cắn chặt ngón trỏ của nàng, không chịu nổi ngã xuống giường, khẽ rên theo nhịp điệu của ta, nàng cố gắng kiềm thanh âm của mình lại, nhưng vẫn không thể che giấu được khoái lạc.

Ta ân cần chăm sóc mọi góc ngách trên miệng hang của đại mỹ nhân, không bỏ sót bất kỳ cảnh đẹp nào, cuối cùng trở lại vật nổi cộm ở giữa hang, hôn nhẹ lên, không ngần ngại dùng đầu lưỡi khiêu khích, lúc thì nút lấy, lúc thì cắn nhẹ, nàng nắm tay của ta niết được càng ngày càng gấp, hơi thở loạn nhịp, bụng dưới bắt đầu run lên.

Ta cho tay quay trở lại để thay thế việc của lưỡi, tiếp tục lay động chỗ nổi lên, nắm phủ lên người nàng, đưa chiếc lưỡi mang hương vị của nàng vào miệng nàng, nàng nếm hương vị của chính mình, khẽ mở mắt, cắn đầu lưỡi ta như đang trách móc, cắn lấy nhẹ nhẹ, như đang cùng ta chơi đùa, tay ta chuyển động nhanh dần, nàng không còn sức để cùng ta chơi đùa nữa mà căng người, giữa đầu ra, ta nhanh chóng đưa ngón giữa vào hang, trong phút chốc, ta nhận ra mình mới đâm xuyên qua một lớp màng mỏng, nàng đau đớn ôm chặt lấy ta, nước mắt theo khóe mi lăn dài.

Thấy đại mỹ nhân khóc, ta hốt hoảng luống cuống tay chân, không dám nhúc nhích ngón tay đang nằm trong hang, tay còn lại vội lau nước mắt cho nàng, nàng mở mắt nhìn ta, đôi mắt đen láy đẫm lệ khẽ chớp, như chưa kịp lấy lại tinh thần, ánh mắt không tinh anh như ngày thường, mà giờ như một cô bé ngây thơ hồn nhiên, nép sát vào lòng ta, muốn ta ôm ấp, muốn ta vỗ về.

A! Thì ra đại mỹ nhân cũng có lúc đáng yêu như thế, ta không kiềm được hôn lên má nàng, khẽ cười thành tiếng. Bị tiếng cười của ta làm cho bừng tỉnh, gương mặt nàng bỗng chốc đỏ ửng, đập lên chiếc giường bằng hữu của bốn công tử hai cái.

Đôi mày đại mỹ nhân vẫn chau lại, sự nhớ ra khi nãy đại mỹ nhân vừa bị đau, ta rút tay ra, vuốt nơi giữa lông mày nàng, nàng lại thả lỏng gương mặt, trông như đang tính nói gì đó, nhưng ta không muốn để nàng có cơ hội, mặc dù đại mỹ nhân thường ngày rất thanh tao trang nhã, nhưng chưa bao giờ đáng yêu như thế này, ta không muốn bây giờ nàng lại trở về như lúc bình thường.

Ta hôn lên khóe môi nàng, nhanh chóng trao nàng một nụ hôn thật dài, đôi tay tung hoành trên người nàng, một bên đặt lên vai nàng, khiến nàng buông lỏng, một bên xoa nắn ngọn núi trắng nõn của nàng, đôi môi nàng mím chặt, đôi mắt nhắm lúng, nhưng ta không dám làm càn trong hang động, nên chỉ dùng ngón cái khẽ lay nơi cộm lên giữa miệng cóc, một dòng suối nhỏ lại tuôn ra, đại mỹ nhân thổ dốc, phát ra thanh âm mỗi khi ta chạm vào cửa hang, ta đánh bạo, từ từ lần ngón giữa vào trong hang, đồng thời nhìn sắc mặt đại mỹ nhân, thấy nàng vẫn thoải mái, ta tạm an lòng.

Đại mỹ nhân không ngừng kêu rên, thậm chí gấp rút hơn theo động tác của ta, thanh âm cũng thay đổi theo nhịp, ta vừa hôn lên má nàng, vừa để ý sắc mặt nàng, cứ hề ta đưa tay vào là nàng lại hưởng thụ khoái

lạc, vậy nên ta tập trung trong đó, đưa tay ra vào không ngừng, đại mỹ nhân khẽ rên, vừa như đang ngân nga, vừa như đang thở dài, nghe thanh âm của nàng, lòng ta bỗng cảm thấy thỏa mãn.

Ngón tay bốn công tự nhanh chậm, nông sâu nhịp nhàng, hang động hưởng ứng mãnh liệt mỗi lần ta ra vào, nàng lại căng người, như nở người lên, ta ôm chặt lấy đại mỹ nhân, như ôm lấy gia tài quý báu nhất vào lòng, không! Nàng còn quý giá hơn châu báu trên đời này, nàng ôm lấy lưng ta, theo một tiếng một tiếng như thủy triều giống như đẩy mạnh ngấm vịnh, cuối cùng người nàng run lên, một dòng suối nóng tuôn ra đầy giường, thoát lực nhuyền trên giường, nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ, ánh nến lúc này cũng lụi tàn.

(46) tiết khố: Quần trong, quần lót

(47) hiếu kỳ: Tò mò

69. Chương 69: Hậu Quả Một Đêm Phong Lưu

Cảm giác được trời đã sáng, ta mơ màng mở mắt ra, tuy bốn công tử vừa mới ngủ dậy, nhưng gương mặt vẫn hoàn mỹ, chắc chắn như ánh sương mai long lanh trong buổi bình minh, thiên sinh lệ chất này thể gian không thể bỏ qua nha! Ấy! Những người có tướng mạo bình thường, xin các người hãy tha thứ cho bốn công tử quá hoàn hảo!

Người so với bốn công tử còn hoàn mỹ hơn không ai khác chính là, đại mỹ nhân đang gối đầu lên lồng ngực ta, hai tay ôm lấy eo ta, mái tóc dài xõa ra, một dải tóc đen óng, ngoại trừ tấm chăn đang đắp, trên người nàng không có một mảnh vải, hơi ấm khi nàng đang kề sát bên ta thật chân thực biết bao, cảm giác ôm ấp động chạm da thịt này là sự thật không thể chối cãi, nếu như có ai đó dám đến nói với bốn công tử anh tuấn tiêu sái rằng “Đây là một giấc mơ”. Bốn công tử nhất định nguyện rửa người biến thành một lão già nếp nhăn đầy người, các nếp nhăn của người sẽ chẳng chặt như bản đồ của Hoàng cung! Mà lần trước cũng có người nói với bốn công tử đây chỉ là giấc mơ, hình như là Tần Hoan, oái... Thôi được rồi! Chỉ có mỗi Tần Hoan là không bị nếp nhăn đầy người!

Đại mỹ nhân vẫn chưa thức, ta cũng không dám cử động mạnh, sợ quấy nhiễu mộng đẹp của nàng, nàng lại trở mình, trượt theo người ta, đầu dựa vào đầu ta.

“A... Ân...” Đại mỹ nhân phát ra âm thanh còn mê man, môi của nàng ghé sát tai ta, hơi thở và tiếng vang dội vào tai ta, tiêu rồi tiêu rồi, sắp biến thành cương thi rồi! Ấy? Ta nói sai rồi, là tiêu rồi tiêu rồi, đột nhiên ta lại cảm thấy tim bắt đầu đập nhanh hơn, nhanh không thể nào kiểm soát nổi, chốc nữa có lẽ tim sẽ phi ra từ miệng mất.

“A... Tiểu hổn đần...” Ta vội vàng quay lại mặt đối mặt với nàng.

“Ta đây ta đây.” Nụ cười với hàm răng tỏa sáng là vũ khí lợi hại nhất để hấp dẫn mỹ nữ vào buổi bình minh!

Hàng lông mi dài của nàng khẽ rung, ta nghĩ nàng sắp thức, đôi mắt đại mỹ nhân hé mở, có chút mơ màng, có vẻ như vẫn còn buồn ngủ vào sáng sớm, ánh sáng mờ ảo rơi vào nàng, đôi mắt chưa tỉnh hẳn dần mở ra, nàng cũng nhìn ta, như chưa kịp phản ứng, dù vậy, đôi mắt nàng trông vẫn sáng ngời.

Ta nhìn mặt nàng, cảm thấy đại mỹ nhân lúc bấy giờ như đứa bé, cần được dỗ dành, không nhịn được liền hôn lên bờ môi nàng, kéo nàng vào lòng, để nàng tựa đầu lên vai ta.

“Ngoan, ngủ thêm một lát đi, không cần vội rời giường, dù sao cũng không có gì để làm”. Ai da! Sáng sớm thức dậy nằm ôm đại mỹ nhân, còn được hôn môi nàng, tim ta đang tràn ngập dư vị ngọt ngào! Khoảnh khắc ngấn ngủ khi này thật sung sướng! Dịu ngọt như kẹo hồ lô, bốn công tử quyết định sau này có cơ hội sẽ ôm hôn ngay, dù không có cũng sẽ tự tạo cơ hội để ôm hôn nàng!

Ta nghe có tiếng cười bên vai, phía dưới, người đại mỹ nhân khẽ rung, quả nhiên ta nghe không lầm. Nàng rời vai ta, bây giờ nàng đã mở mắt, không đối gì người, nếu nói đôi mắt này như ánh mặt trời rực rỡ của buổi bình minh, thật đúng vậy! Nếu nói đôi mắt này tựa vàng trắng trong sáng thuần khiết trên bầu trời vào ngày rằm, cũng đúng! Nếu nói đôi mắt này như những vì sao lấp lánh khắp trời đêm, lại càng đúng! A a a! Bốn công tử một bụng kinh thư trong phút chốc trở nên rối trí, mỹ nhân... Phải chăng khó diễn tả như vậy mới gọi là mỹ nhân!

Nàng thoát khỏi vòng tay ta, vừa chạm phải ánh mắt ta, gương mặt lập tức ửng hồng, ai nha nha! Thật là đáng yêu, nhưng lại càng khó diễn tả, tìm được từ thích hợp để tả đại mỹ nhân chính là vấn đề nan giải nhất của đời ta, chẳng hiểu sao đại mỹ nhân không biết trong lòng bốn công tử đang rối bời, lại còn nói những lời này, khiến cho bốn công tử cảm thấy rằng từ nhỏ đến lớn, đây là buổi sáng khổ sở nhất!

“Cũng không có gì để làm?” Đại mỹ nhân cười rạng rỡ.

Ta nghĩ lại, đúng là như vậy! Dù ngày nào cũng không có gì để làm, nhưng ta vẫn luôn bận rộn, tại sao thế nhỉ?

“Àn, không có chuyện gì a!”

“Được thôi, đã không có gì để làm, vậy phu quân có muốn giải thích gì không, đêm qua người đã làm gì vậy?” Đại mỹ nhân càng cười tươi hơn, tươi đến nỗi khiến ta muốn khóc.

Sáng sớm bốn công tử tiêu sái đây thức dậy, nằm ôm đại mỹ nhân, đáng lẽ là hình ảnh tuyệt mỹ, nhưng giờ ta lại cảm thấy như hình ảnh cứng nhắc, không được, ta muốn giành thế chủ động! Thế nhưng ta lại không dám dùng lực để đoạt lấy, đành phải giả làm vô lại.

“Chính là chuyện đó a! Người biết đấy”. Ta nhướn mày với đại mỹ nhân, nháy nháy mắt, không cần phải nói ra, ta nghĩ nàng cũng hiểu.

Đại mỹ nhân mỉm cười nhìn ta, không trả lời, bàn tay nàng chuyển động, lúc này ta mới phát hiện đại mỹ nhân đang cư nhiên đặt tay trên bộ ngực trần của bốn công tử, đã vậy còn cố tình vuốt ve.

“Ta không hiểu! Vậy nhưng có một chuyện ta biết rất rõ.” Đại mỹ nhân mỉm cười đầy duyên dáng, nhưng cũng đầy ác ý.

“Chuyện gì thế?” Đại mỹ nhân, người đang làm gì vậy? Sao người lại bóp tới bóp lui thứ ấy của ta? Sao người có thể làm vậy?

Thế nhưng ta không nói gì, bởi bốn công tử đang cố gắng hết sức để không phát ra bất cứ thanh âm nào.

“Ta biết rằng hôm nay phu quân không có việc gì cần làm, nhưng ta không chắc là mình cũng không có việc gì hay không. Nếu như ta muốn làm chuyện ấy, người sẽ không thể rảnh rỗi được nữa!” Đại mỹ nhân cười nói, nhưng hai tay nàng trên ngực ta đang vô cùng mạnh bạo, thật là muốn mất mạng!

“Tuyệt... Ân... Ca... Người người người... Ân... Buông buông... Buông ta... Ra...” Nói xong ta thở hổn hển, cảm thấy mệt gần chết.

“Sáng nay phu quân mặc thế này, vẫn anh tuấn tiêu sái không khác gì mọi ngày, lại có nét mê hoặc của nữ tử, thật sự là đẹp rạng ngời, ta thích phu quân ăn mặc như vậy, sau này cũng như thế nhé?” Ân mặc? Ta nhìn xuống dưới, bốn công tử không hề mặc gì cả! Cái gì mà mặc thế này chứ? Đại mỹ nhân người thật biết cách nói, ta muốn khóc quá! Ta thật sự muốn khóc quá!

Ta cố gắng nhớ lại nội dung những quyển tiểu thuyết diễm tình đã đọc, xem có cách ứng đối nào hay không, nhưng bốn công tử phát hiện ra được một chuyện đáng ghét, nguyên rủa cả dòng họ diễm tình tiểu thuyết nhà người, lúc nào cũng chỉ viết về một đêm lãng mạn, đến tận sáng hôm sau cũng vẫn còn lãng mạn, chưa hề ghi sang sáng hôm sau khi hai người bốn mắt nhìn nhau thì phải làm sao cả, ô ô ô ô ô...

Đại mỹ nhân dừng lại, phì cười buông tay ra, một tay ôm eo ta, tay còn lại với tới điểm lên chóp mũi ta. Nàng vừa buông ra, ta thở phào nhẹ nhõm, lại có chút luyến tiếc, có lẽ đây là tâm tư khi thành thân trong truyền thuyết, thứ gọi là ban ngày tâm tình phức tạp, ban đêm âm thầm rơi lệ.

“Chọc người thôi, ai bảo hôm qua người thất lễ, không để cho ta nói, chẳng lẽ... Người đã tính từ trước?” Đại mỹ nhân mỉm cười tỏ vẻ không hài lòng.

“Không có, ta nhất thời kích động.” Đây là những lời thật lòng, nhưng ta cảm thấy được sự kích động ấy đến giờ vẫn chưa tiêu tan, thường thức cảnh sắc trước mặt này, thế nào cũng sẽ xảy ra chuyện.

“Thì ra ý phu quân muốn nói là, người chỉ nhất thời kích động, chứ không phải thật lòng đúng không?”

“Không không không! Ta không có ý đó, thật ra, ta đúng là bị kích động, nhưng cũng là thật lòng, việc này... Tóm lại là ta không nói rõ được, nói chung kích động thật lòng cũng là thật lòng kích động.” Ta cũng không biết đại mỹ nhân có hiểu ý ta không, nhưng nói chung là vậy đó!

Đại mỹ nhân đang tính nói gì đó với ta, đột nhiên nhíu mày lại, ta cảm thấy nàng hình như không được khỏe, vội đỡ nàng nằm xuống giường.

“Người làm sao vậy? Không thoải mái ở đâu? Để ta xem.”

Đại mỹ nhân liếc mắt nhìn ta, lại đỏ mặt, quay đi không nói lời nào. Ta vội vàng leo qua phía bên kia giường nhìn nàng, nàng lại quay đi, ta bò tới bò lui nhiều lần, cuối cùng cảm thấy đây không phải là chuyện nhỏ, quyết định rời giường đi tìm đại phu, đại mỹ nhân thấy ta tính đứng lên, vươn tay kéo ta lại, nàng đang định ngồi xuống thì xém chút nữa té lên giường, ta vội vàng dìu nàng nằm xuống.

“Người đừng nhúc nhích a! Không khỏe thì đừng cử động lung tung.”

“Người muốn đi đâu?”

“Ta thấy người có vẻ không được thoải mái, người lại không chịu nói cho ta biết, ta lo người cũng bị nhiễm phong hàn giống ta, nên tính mặc quần áo ra ngoài mời đại phu đến xem.”

“Người...”

“Ai! Ta bị...” Đại mỹ nhân có vẻ vừa bực mình vừa buồn cười, muốn nói rồi lại thôi, sắc mặt nàng thay đổi liên tục, vô cùng tinh tế!

“Không thì người nói đi, rốt cuộc người bị gì vậy?”

“Việc này... Người biết đấy!” Chậc chậc chậc! Đại mỹ nhân người hư quá, sao người lại học theo bọn công tử nói câu “Người biết đấy!” Nói như vậy, bọn công tử cũng không thể nào hiểu nổi a!

Đại mỹ nhân đỏ mặt, ngoắc ngoắc tay, muốn ta đến gần nghe, ta liền ghé tai lại.

Ách... Hóa ra là như vậy, đại mỹ nhân không bị nhiễm phong hàn, mà là khó chịu trong bụng a!

“Được rồi! Ta giúp người xoa bụng, người nghỉ ngơi trước đi đã.” Thân là một vị công tử trẻ trung vừa tuấn nhã phi thường vừa được cưng chiều từ nhỏ, vì đại mỹ nhân nương tử mà chăm sóc tận tình, hẳn là nàng rất quan trọng với ta.

Đại mỹ nhân nhắm mắt, gối đầu lên vai ta, ta thay nàng xoa xoa bụng, đột nhiên nghĩ đến tại Lạc Thị tửu lâu, vào sáng hôm bọn công tử tỉnh lại, cũng bị hết như vậy, thì ra không phải do bọn hạ lưu xấu xa của Vệ Khai thành! Ta còn tưởng rằng lũ tiểu nhân của Vệ Khai thành thừa dịp ta sơ hở đánh lên ta, giờ thì đã rõ chân tướng!

Phải rồi! Nhắc đến tại Lạc Thị tửu lâu, hình như ta vẫn chưa bày tỏ những điều mình muốn nói với Thần Tiên tỷ tỷ, quả nhiên cần phải cẩn thận với dục vọng, nếu không sẽ dẫn tới hậu quả là quên mất những gì mình muốn nói.

“Người đang nghĩ gì thế? Sao lại ngậy người ra?” Đại mỹ nhân chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp, thò tay chọc chọc vào mặt ta.

“Ta đang nghĩ về một nữ nhân.” Ta nói xong, mới phát hiện lời nói của mình có gì đó không ổn.

Quả nhiên, đôi mắt xinh đẹp của đại mỹ nhân đang nằm trong lòng bọn công tử trợn lên, muốn dùng ánh mắt để giết chết ta!

70. Chương 70: Rốt Cuộc Là Ai La?

“Ách... Người không nên hiểu lầm, nữ nhân ấy là Thần Tiên tỷ tỷ”. Ta vội vàng giải thích, sợ đại mỹ nhân hạ thủ cắt đứt cổ ta. Đại mỹ nhân vừa nghe thấy Thần Tiên tỷ tỷ, gương mặt lập tức giãn ra, nhưng nàng nghĩ nghĩ, dường như không cam lòng, lại với tay nhéo nhéo lên khuôn mặt mịn màng của bản công tử, nhéo

một cái thật mạnh. Ta biết mình lỡ lời, ta cố gắng nở một nụ cười, cười đến chảy nước miếng cũng không dám la đau.

“Sao ngươi lại nghĩ đến Thần Tiên tỷ tỷ?” Đại mỹ nhân hồi lâu mới chịu buông tay, rồi lại đưa tay tới, ta nghĩ chắc nàng lại muốn nhéo ta, đành nhắm mắt lại tự nguyện hi sinh.

Ta nghe đại mỹ nhân cười khê, rồi không hiểu sao lại thở dài, nàng chẳng những không nhéo ta, mà còn vuốt ve ta, lướt làn môi thơm lên má ta. Ai nha! Ai bảo hồng ân của mỹ nhân là khó hưởng, bản công tử có liều chết cũng phải hưởng thêm một lần nữa, hành động là thượng sách!

“Ta nghĩ ta vẫn chưa nói chuyện rõ ràng với nàng, ta có lời muốn nói”. Phải rồi! Đúng là chuyện này! Do hôm qua bản công tử lo chú ý đến việc khác, nên vẫn chưa kịp nói. Cái gì? Ngươi bảo ta háo sắc? Bản công tử háo sắc thì đã sao! Ta có lão bà xinh đẹp, liên quan gì đến ngươi a? Hừ!

“Ngươi nói đi, ta nghe.” Đại mỹ nhân kéo tay ta, nhìn thẳng vào mắt ta.

“Ách... Ta...”. Ta nói không nên lời.

“Tiểu hồn dân, ngươi lại làm mặt bánh bao? ”Ta khấn trương a”. Đường đường là đại công tử anh tuấn chính trực, thẹn thùng cũng làm ta mất điểm không ít, nhưng đại mỹ nhân cứ nhìn ta chằm chằm như vậy, làm sao ta có thể nói được.

Ngươi bảo bản công tử ăn nói thiếu dũng khí? Không không không! Ngươi nhầm to rồi, nếu như có một nhất cố khuyên thành, tái cố khuyên quốc (48), tam cố... Tam cố rồi gì nữa? Mao lư (49)? Ai nha! Mặc kệ a! Dù sao thì, nếu ngươi là người đặc biệt được đại mỹ nữ để mắt tới, còn chăm chú nghe ngươi nói chuyện một cách dễ dàng được sao? Không ngã nhào một lần nữa là hay lắm rồi!

(48) Nhìn một lần nghiêng thành, nhìn lần nữa nghiêng quốc

(49) Nhà tranh

“Thôi thế này đi, Tuyệt Ca nàng hãy quay sang kia, cứ đưa lưng về phía ta, như vậy ta mới nói được.” Bản công tử đúng là thông minh không sánh bằng. Thế nào gọi là tuổi trẻ xuất chúng? Chính là thế này a!

Đại mỹ nhân thế nhưng lại không phản đối, nhanh chóng đưa lưng lại, ta nhìn thấy tấm lưng này đột nhiên có cảm nghĩ, nếu chẳng may có một ngày, nàng không nguyện ý ở bên ta nữa, thậm chí còn muốn cùng người khác cao bay xa chạy, chỉ nghĩ đến thôi ta đã thương tâm muốn chết rồi. Mặc dù bây giờ không phải lúc nghĩ đến chuyện này, nhưng ta vẫn không ngăn được ý nghĩ đó, rồi tự cảm thấy xót xa.

”Thần Tiên tỷ tỷ sao nàng vừa cứu mạng ta ở tửu lâu đã vội vàng bỏ đi không nói một lời? Ít nhất cũng phải cho ta biết nàng ở đâu, để ta có thể tìm ra nàng a! Ta đã tìm nàng khắp nơi, chỉ hi vọng tìm được nàng, để nói với nàng vài lời. Ta muốn nói với nàng rằng, ta tin nàng là người tốt, thỉnh nàng ngàn vạn lần đừng tự trách mình. Mặc dù không nhớ rõ, nhưng mơ hồ hiểu ra được sự tình, vì cứu ta nên nàng đã... Ta từng nghĩ, nếu là ta, mặc dù cứu được một mạng người nhưng ta nhất định sẽ luôn dẫn vật. Đem đầu tiên của nữ tử, ai ai cũng biết đó là chuyện quan trọng. Nếu nàng không để ý tới việc ấy, chỉ xem đó là một phương thức để cứu người, ta đây có chút an tâm. Có điều ta sợ nàng tuy đã cứu ta, nhưng vì cách thức cứu mà cảm thấy áy náy, có cảm giác như nợ ta, nếu thật sự là như vậy, ta muốn nói với nàng rằng, nàng không cần phải lo. Mạng của ta là do nàng cứu, ta rất biết ơn nàng, xin nàng đừng canh cánh trong lòng, lương tâm ta sẽ bất an lắm.

“Đây vốn là ta muốn cùng Thần Tiên tỷ tỷ nói. Thế nhưng ngày hôm qua ta phát hiện nàng hay Thần Tiên tỷ tỷ ta cũng cam lòng, nhưng cũng có điểm không cam lòng. Nếu như là nàng cam tâm tình nguyện gả cho ta, ta thật sự rất vui vẻ, bởi vì nàng đối với ta vô cùng tốt, ta cũng rất thích nàng a! Nhưng ta lại sợ nàng không phải cam tâm tình nguyện gả cho ta mà chỉ vì chịu trách nhiệm với những việc nàng đã làm, nên bắt đắc dĩ gả cho ta, chỉ vì thẹn với lương tâm mà gả cho ta, ta đây...” Muốn chết, vì sao lại nói ra không được, ta thật muốn khóc, hiện tại hiển nhiên ta lại không chấp nhận nỗi sự thật này, ta đây thật không biết làm thế nào mới tốt.

Tuy rằng khuôn mặt bản công tử đã muốn méo mó, nhưng ta chính là cười không nổi a!

Đại mỹ nhân xoay người lại, vẻ mặt đều là lệ ngân, thân thủ nắm lấy tay ta, thường truyền đến tiếng thúc thút, ta cảm giác được nàng đang khóc nức nở trên vai ta, đại mỹ nhân khóc, ta cũng khóc, ta không rõ ràng lắm, vì sao đại mỹ nhân lại khóc? Thế nhưng thấy nàng khóc ta cũng khóc theo, ta quyết định đem lời tâm huyết nói ra hết, lại hỏi nàng vì sao thương tâm như thế?

“Bất quá Tuyệt Ca, nàng vì nguyên nhân đó mà gả cho ta cũng thật tốt, cũng không có vấn đề gì, ta nhất định sẽ làm người thích ta, bởi vì bản công tử anh tuấn tiêu soái, như ý lang quân a!” Oa ha ha ha ha cấp! Không sai! Chỉ bằng tướng mạo tuyệt hảo của bản công tử, thân hình cao to, nhân phẩm cao thượng, đầu óc thông minh, ưu điểm vô số như bầu trời đầy sao, căn bản là người không chọn ta thì không còn một ai khác xứng với người, hiện tại là vô song!

“Àn!” Đầu đại mỹ nhân đang đặt tại hõm vai ta, ta ý thức được thân thể nàng đang rung động, thế nhưng bên tai không còn tiếng khóc mà là tiếng cười, tiếng cười của nàng truyền vào tai ta, trong mắt hàm chứa tiếu ý, chốc chốc nhin không được lại bật cười.

Ta dùng tay đẩy đại mỹ nhân, ta xoa xoa lệ trên mặt nàng, thấy nàng nín khóc mỉm cười, sau cơn mưa trời lại sáng, ánh mặt trời chiếu xuống, xuất hiện cầu vồng, hoa lệ như một bức tranh, ta thật sự choáng váng rồi!

“Người cái tên hỗn đãng, có đúng hay không không biết ta vì sao mà khóc?” Nàng thân thủ nhìn nhìn, ta gạt đầu, nàng đặt tay lên mặt ta, đông ngơ tây ngơ một lúc, liền hạ thủ nhéo ta một cái.

“Tại Lạc Thị tửu lâu một đêm kia, ta rất sợ sau khi tỉnh lại người sẽ hận ta, oán ta, sau khi chúng ta thành thân, ta lại càng sợ người biết được chân tướng, hội đối với ta hờ hững, thậm chí không muốn gặp ta, hiện tại nghe được người nói như vậy, rốt cuộc cũng nhẹ nhõm. Người cũng không cần lo lắng, ta không phải vì hổ thẹn nên mới gả cho người, thật sự.” Đại mỹ nhân dùng lời nói vụn vặt thành khẩn nói với ta, ta mừng rỡ cười to.

“Vậy thời điểm nàng cùng ta thành thân, nàng có biết đối tượng là ta không?” Đại mỹ nhân gạt đầu.

“Vậy nàng vì sao nghĩ cùng ta thành thân a? Không lẽ thuần túy là ngẫu nhiên trong danh sách hoàng thượng ban hôn?”

“Bởi vì...” Đại mỹ nhân phủ tay trên mặt ta, điểm nhẹ lên khóe môi ta, ta cười đến nở hoa trong lòng.

“Đó là, nhất định bởi vì lúc trước thấy qua người, ta nghĩ người các phương diện đều không tệ, nhất là khuôn mặt quả thật tuấn tú bất phàm, sở dĩ người có thể gả cho ta chính là ba điều kiện trên người đều có đủ a.” Ách, điều kiện là một người ưu tú nha, luôn luôn làm cho thế nhân đổ kị hận, còn có thể thú được ôn nhu sẵn sàng thiện lương đại mỹ nhân, thật tốt quá!

“Ta gả cho người, bởi vì người chính là tên tiểu hỗn đãng mặt bánh bao.” Đại mỹ nhân còn đang cười, nhưng lời nói ra lại làm thương tổn tâm can bản công tử rồi, hỗn đãng mặt bánh bao và vân vân..., ta tạm thời coi như một nickname, bản công tử nào có ngu ngốc? Đại mỹ nhân người cùng Đệ Nhất Thụỵ bọn họ là như nhau, người thương tổn ta, người cười nhạo ta!

“Nha, nếu như... Thần Tiên tỷ tỷ cùng Duẫn Tuyệt Ca không phải cùng một người, người có cùng Duẫn Tuyệt Ca nói chuyện này không?” Đại mỹ nhân đột nhiên sắc mặt nghiêm túc hỏi ta.

“Sẽ nói! Thế nhưng trước tiên ta phải tìm được Thần Tiên tỷ tỷ, hỏi ý kiến nàng rồi mới có thể.”

“Người không sợ ta tức giận?”

“Ta sợ, thế nhưng ta nghĩ muốn nói chuyện này với người, nếu như người thật sự bởi vì nguyên nhân này mà chán ghét ta.. Ít nhất.. Ta sẽ dùng thời gian để chứng minh cho người thấy thật lòng với người, cũng không nguyện ý giấu diếm người chuyện gì, ta cảm thấy áy náy.”

Đây là lời nói thật, ta cùng Thần Tiên tỷ tỷ tại Lạc thị tửu lâu ngày đó là bởi vì ta trúng độc, thế nhưng đêm qua phát sinh chuyện kia là bởi vì ta thật sự thích đại mỹ nhân, nếu như Thần Tiên tỷ tỷ cùng đại mỹ nhân không phải cùng một người, vấn đề này sẽ không phát sinh. Kỳ thật ta len lén thở dài một hơi, ai nha! Nữ nhân tức giận thì rất đáng sợ, người xem Tần Hoan thời gian trước bị Vân Yên nộ khí thì sẽ rõ, quả thật là muốn thêu đốt sinh mạng ta, chiếu sáng con mắt Tần Hoan, hù chết ta!

Ngay lúc này, bao tử ta phát ra âm thanh phi thường vang dội, nhấc nhở ta cùng đại mỹ nhân, ta đói bụng! Chúng ta quyết định nhanh lên rời giường rửa mặt chải đầu, nhiệm vụ phân phó như sau: Ta xuống giường nhặt lên y phục của ta và nàng trên mặt đất, ta tự mình mặc quần áo, sau đó giúp đại mỹ nhân mặc quần áo.

Ta trước mặc trung y nhanh lên giúp đại mỹ nhân mặc quần áo, kết quả ta rõ ràng không biết quần áo nữ nhân mặc như thế nào, đại mỹ nhân không thể làm gì khác hơn là tự mặc vào, hoàn hảo đứng dậy thay ta mặc áo khoác.

Ta nghĩ trước đi mở cửa, nhưng Điệp Thúy đưa nước nóng làm cho chúng ta rửa mặt chải đầu, không nghĩ tới cửa vừa mở ra, cha, nương, Điệp Thúy tại cửa phòng chúng ta xếp thành hàng, đại mỹ nhân nghe được âm thanh, nhanh tiến lại cửa xem xét sự tình.

“Cha, nương, còn có hai người các người, vì sao lại ở chỗ này a?”

“Công tử, thiếu phu nhân, chúng ta cùng lão gia, phu nhân tại bên phòng bên nghe bên trong có động tĩnh, ta cùng Điệp Thúy gõ cửa nửa ngày, các người không nghe thấy, công tử người phân phó không có cho gọi không được phép tiến vào. Hoàn hảo các người rút cuộc cũng đứng dậy, chúng ta còn nghĩ các người sinh bệnh.” Nói chính là Điệp Thúy, cha ta, nương ta, đặt ở phía dưới, hấp hối sau cùng là Mặc Yên.

“Đúng vậy! Công tử, người đem qua có đúng hay không rất khó chịu, thế nào lại kêu lên tiếng?” Điệp Thúy nói.

“Không phải ta, là Tuyệt Ca!” Chê cười! Bản công tử thế nào kêu lên tiếng? Chờ một chút! Ta nói như thế nào a a a a! Ta nhìn thoáng qua đại mỹ nhân, tai của nàng đều đỏ, tròng mắt ta, vội bước ra ngoài.

Ta nhìn dáng vẻ mọi người xung quanh, ngẩn ngơ!

71. Chương 71: Mỹ Nhân Trong Ngực, Phải Ăn Một Chút A

Cha, nương, Điệp Thúy cùng Mặc Yên được ta hỗ trợ, đều từ trên mặt đất đứng lên. Người nói đại mỹ nhân? Nàng đã chạy vào trong phòng, ta đợi thêm lát nữa không biết làm sao giải thích với nàng, càng đáng sợ hơn chính là, ta không biết nàng sẽ xử lý ta như thế nào, ta cảm giác được đại nạn sắp đến a! Bản công tử yếu đuối như cành hoa, phải thật cẩn thận.

“A!” Điệp Thúy hô một tiếng, cha, nương, Mặc Yên cùng ta đều thiếu chút nữa bị nàng dọa ngã lăn ra đất.

“Điệp Thúy, người không nên loạn gọi có được không, dọa đến lão gia, phu nhân cùng bản công tử làm sao bây giờ?” Mặc Yên trắng mắt liếc Điệp Thúy một cái, nhưng ta tin tưởng nàng kì thực là vì nhát gan nên mới cáo mượn oai hùm. Đầu năm nay, cha ta cũng từng khen ngợi Mặc Yên thành thật, nay cũng học trò gian trá, xem ra hôm nào bản công tử cũng muốn bắt chước một hai chiêu mới tốt!

“Không phải a! Mặc Yên, người ngẫm lại xem a! Chớ không phải là thiếu phu nhân cũng bị bệnh? Thân thể không khỏe nên mới kêu lên tiếng?” Nói chuyện là người nợ Điệp Thúy.

Bản công tử từ nhỏ đến lớn, không có một lần như vậy đề phòng nàng, thật sự là hồ ly chẳng ra hồ ly!

“Người là vừa nói, nếu là thật thì... Công tử, có muốn hay không mời đại phu đến xem bệnh cho thiếu phu nhân? Di? Công tử, mí mắt người sao lại giật giật? Rút gân sao?” Mặc Yên quay đầu lại hỏi ta.

Mặc Yên, người có thể để ý đến ám chỉ của bản công tử không? Ách... Cự nhiên lại hoàn toàn xem không hiểu, người theo bản công tử cùng nhau lớn lên, vì sao từ trước đến giờ một chút thông minh của ta người cũng không học được? Ta không bảo người nói ra sự tình kia, người vì sao phải nói?

Mà cha ta, nhân thần mị mị, sờ sờ chòm râu, hình như là rất thỏa mãn, nương cũng cười đến híp mắt, còn che miệng? Phu thê hai người không lương tâm, quang minh chính đại ở trước mặt ta diễn trò cười trộm, cha cùng nương thật sự là quá đáng!

“Không cần! Chúng ta đều tốt, chúng ta không có chuyện gì! Không cần mời đại phu!” Ta cố sức liếc mắt cha cùng nương, lại dùng lực liếc mắt Điệp Thúy cùng Mặc Yên.

“Điệp Thúy, Mặc Yên, các người trước lui xuống chuẩn bị nước ấm, ta cùng Tuyết Ca rửa mặt chải đầu.”
Điệp Thúy cùng Mặc Yên nhanh như cơn gió chạy đi chuẩn bị.

“Cha, nương, các người trước ở đại sảnh ngồi chờ được rồi, ta muốn cùng Tuyết Ca rửa mặt chải đầu.”

“Dương Trần a! Cha vốn nghĩ người sẽ giống Dật Trần, Phi Trần bọn họ, không nghĩ tới người có thể cùng cha như nhau, cha thật sự vui mừng!” Cha cười đến toét miệng, từ trước đến nay mặt nhăn đến độ kẹp chặt hai đầu lông mày cứ nhiên lại buông lỏng ra, sau đó lặng lẽ nhìn thứ trên ngón tay cái ta đang đeo, rất hiển nhiên, hai người đệ đệ luôn bị thê tử quản nghiêm, nhưng cha ta thương tâm gần chết.

Lạc lão tiên sinh, người xem hình dáng của người bây giờ đi, người nghìn vạn lần không nên đi ra ngoài nói với người ta người là cha của tiêu soái bản công tử, để tránh khỏi một truyền mười, mười truyền một trăm, truyền đến tai dân gian cỡ nào đáng sợ, lại nghĩ đến trong Hoàng thành không ai không biết Lạc lão đầu là cha ta, lòng ta lại một trận thương tâm.

“Không biết lão gia, người nói Dương Trần cùng người có điểm nào giống nhau?” Nương ta dùng đến kính ngữ, cái này ta xem như cha xong đời rồi.

Từ nhỏ đến lớn chỉ cần nương đối cha ta dùng kính ngữ, lúc sau sẽ thấy Lạc đại tiên sinh bị tra tấn đến nhăn nhó, cha ta từ Lạc đại tiên sinh sẽ biến thành Lạc lão đầu, chuyện này rất lâu cũng không có thay đổi. Tuy rằng tục ngữ có câu: Thời gian có thể làm thay đổi tất cả! Nhưng hiển nhiên không phải cái gì cũng thay đổi, có một số việc còn có thể việt diễn việt liệt, ví dụ là thực tế thỉnh xem thêm Lạc lão đầu mỗi lần bị sử dụng kính ngữ một lúc sau sẽ minh bạch, ta nghĩ đây là trong truyền thuyết năm tháng vô tình.

“A! Phu nhân, đau quá!” Không sai, ta thay cha ta thương tiếc cái lỗ tai của hắn, nhưng hắn không thể không có chí khí mà hô lớn như vậy a! Ta thật muốn che mặt thở dài, bản công tử sau này ra ngoài phải cùng cái lão đầu này bảo trì cự ly, hảo hảo bảo vệ mặt mũi.

“Đi thôi! Ta cùng cha người tại đại sa chờ các người.” Nương một bên thoát nhìn rất nghiêm túc, hiện tại một một cái tay đặt lên tai Lạc lão đầu, lợi hại hơn chính là trên mặt nàng thủy chung vẫn duy trì nhất quán ưu nhã, thông dong khuê các đại tiểu thư mỉm cười, loại khí chất này thật sự không ai có thể với tới, không hổ là nương ta!

Điệp Thúy cùng Mặc Yên đưa nước ấm vào phòng cũng không nguyện ý đi ra, sau đó bọn họ chạy đến chỗ ta nhìn nhìn. Đây rất không bình thường nha! Bọn họ chỉ khi còn bé mới hay trêu chọc ta, lớn lên tuy rằng cũng có lúc làm ô nhục bản công tử nhưng không đến mức ớn lạnh như thế này, ta nghĩ bọn họ suy nghĩ nhiều quá, không hiểu nổi, bọn họ mỗi ngày đều dùng tai nghe làm nhục bản công tử, phân minh bịt tay trộm chuông. Nếu bọn họ khó có khi như vậy chạy đến hỏi ta, ta không khỏi nghĩ trộm là có hay không chuyện gì phát sinh đây?

“Công tử, nếu như người đi vào có thể bình yên trở ra, ta bảo chứng người sau này trọn mắt ta lập tức làm theo, muốn trở mặt sẽ len lén trở mặt, không ở trước mặt người trở mặt.” Điệp Thúy đang làm vẻ mặt thương hại nhìn ta.

“Công tử, ta đồng tình người, nếu người có thể giữ mạng trở ra, ta sau đó sẽ đối xử với người thật tốt, người nói ta là con giun đũa cũng không quan hệ.” Mặc Yên cùng một loại ác tâm nhân thần nhìn ta, ta sợ hãi a.

A! Ta hiểu rồi! Khẳng định đại mỹ nhân đối bọn họ nói qua, để cho bọn họ hiểu được bổn phận của hạ nhân là phải một lòng tôn kính chủ tử, đại mỹ nhân, người trong lòng ta là một ánh hào quang chói sáng nha, ta yêu người!

Tâm tình bản công tử đang nhộn nhạo a, hừ, Tiểu Khúc Nhi (...), ta vô cùng tiêu soái tiến vào trong phòng, đầu tiên nghĩ rời giường, sau đó đánh răng rửa mặt như vậy hảo, không biết ta như vậy vào trong phòng thấy được khuôn mặt hắc khí tận trời của đại mỹ nhân, nàng xinh đẹp hiện tại mắt to không có ngập nước, mà là phun hỏa a! Lão thiên a, đại sự không ổn, nhanh lên đào tẩu!

“Chạy đi đâu?” Ba chữ của đại mỹ nhân vừa thốt ra, chỉ là không nghĩ ra lời lẽ thốt ra uyển chuyển mềm mại rung động đến tận tâm can, hơn nữa lời lẽ còn rất hữu dụng, bản công tử vừa nghe lập tức dừng chân, định thần lại, đợi đại mỹ nhân đang bốc hỏa tới giết ta.

“A... Không có muốn đi đâu! Ha ha ha cấp.” Nói vậy mọi người cũng hoài niệm đã lâu không thấy bản công tử cười gương, ha ha ha cấp.

“Lại đây rửa mặt chải đầu.” Di? Hoàn hảo đại mỹ nhân không có ý muốn giết ta, nhưng ta cũng phải cẩn thận.

Đại mỹ nhân chải đầu hoàn tất, đại mỹ nhân đầu vào đây làm xong cho mình, cũng giúp ta chỉnh lí lại lọn tóc tán loạn, đại mỹ nhân hình như đã nguôi giận.

“Cái kia... Tuyết Ca, ta vừa rồi tình thế cấp bách, nói bậy bạ, là ta không tốt.” Dũng cảm nhận sai là một mỹ đức, bản công tử mỹ đức nhiều kể không xiết, đây là hoa dẹt trên gấm, bản công tử cỡ nào ưu tú! Ta quả thật là nữ tử thế gian khó có được, coi như nam tử cũng không so được với ta, ta thế nào có thể ưu tú như thế?

“Người... Ta...” Đại mỹ nhân muốn nói lại thôi, tai cũng hồng thắm, như là trái cây chín.

Nơi này có quả, là quả của vườn nhà ta! Chớ vội hoảng sợ, để đó bản công tử từ từ ăn sau. Vì vậy bản công tử hôn lên khuôn mặt đại mỹ nhân, đại mỹ nhân vì ngỡ ngàng đánh vào mông bản công tử một chút. Ta khoa trương ôm mông nhảy dựng, khiêu khích a khiêu khích, mong muốn tranh thủ đồng tình đại mỹ nhân, quả nhiên, đại mỹ nhân vừa nhìn đến khuôn mặt đau đớn của bản công tử liền động lòng trắc ẩn, cắn răng, đi tới thay ta phủ lên địa phương vừa bị hành hung, úc úc úc! Đại mỹ nhân thật là nương tử ôn nhu nha.

“Được rồi! Đừng giả bộ đau.” Đại mỹ nhân mày liễu liếc ta, mị thái mọc lan tràn.

“Ách... Người như thế nào biết ta giả bộ?”

“Ta chưa từng nặng, người thế nào lại đau?”

“Ta chỉ biết người ôn nhu, luyện tiếc đánh ta.” Ta lại khiêu khích ôm trụ đại mỹ nhân.

“Được rồi! Sau này mặc kệ là ai sai, đều tính trên đầu ta!” Vừa dứt lời, ta cảm giác bàn tay đại mỹ nhân đang an phận rơi vào bên hông ta, hung hăng néo, cố sức néo, không lưu tình chút nào, ta vừa đau vừa kêu, lần này là thật, đau quá!

Vì vậy đại mỹ nhân đẩy ta ra, tự mình đi đến đại sảnh, ta một mình bị thương đỡ thất lưng, đi theo phía sau đại mỹ nhân, mặc kệ ta thế nào gọi nàng, nàng cũng không để ý tới ta, ô ô...

Chúng ta một trước một sau đi đến đại sảnh, bất quá cách ba bước cự ly, ta một bên ôm thất lưng, một bên nỗ lực đối với lão sư hô “Ta tốt” là chiêu bài ánh dương chiếu sáng bộ dáng tươi cười, nhưng không biết vì sao, vừa bị nương giáo huấn không sai biệt lắm là cha ta, thấy ta ôm hông như vậy đi tới, ánh mắt đột nhiên buồn bã, nương ngược lại cười đến rất hài lòng, hình như là đang xem trò hay.

Cha cùng nương thật sự là lo lắng cho chúng ta, bởi vì chúng ta ngủ thẳng đến giờ Mùi còn không dậy, tất cả mọi người lo lắng chúng ta có hay không song song bị bệnh ở bên trong, nên mới tìm tới chúng ta, vốn đang dự định trước hết tại thính phòng nghe động tĩnh, ai biết bọn họ lỡ tai dán tới cửa, ta mở cửa, để cho bọn họ trở tay không kịp.

“Dương Trần, người hiện tại thấy thân thể như thế nào?” Nương hỏi.

“Ta tốt lắm, ăn được, uống khương thang, tiết nhều mồ hôi, không còn choáng váng.”

“Tuyết Ca, người chiếu cố Dương Trần lâu như vậy, không nghỉ cũng không ngủ, thân thể có khỏe không?” Ta thấy được! Đại mỹ nhân nghe nương hỏi mặt đỏ tận mang tai, nhưng lại trừng mắt liếc ta, giống như đang căn dặn ta, ách... Ta xem đã hiểu, nàng nói: “Không được nói lung tung.”

“Nương, Tuyết Ca thân thể hảo, Tuyết Ca không có chiếu cố hảo Dương Trần, là đại phu chiếu cố.”

Đại mỹ nhân trả lời hảo, a a a! Nhiều như vậy ưu điểm trên người đại mỹ nhân, nàng chói sáng làm ta mắt không ra nha!

“Không có chuyện gì thì người hảo hảo nghỉ ngơi. Không nên quá mệt mỏi, ta vừa phân phó phòng bếp làm cơm cho các người ăn, Điệp Thúy dọn lên, các người nhanh lên ăn đi! Ta cùng lão gia đi ngân hàng tư nhân nhìn một chút.”

Cha cùng nương cùng nhau li khai, Điệp Thúy đưa tới cơm nước sau đó lại cùng Mặc Yên đi ra ngoài, trong gian phòng chỉ còn lại ta cùng đại mỹ nhân. Tuy rằng nhìn đại mỹ nhân cảnh đẹp ý vui, nhưng vì sinh bệnh mấy ngày nay không được ra ngoài chơi, tiếp tục sẽ hỏng mất a, chờ một chút, hay là nghĩ biện pháp chuẩn ra ngoài, ân!

72. Chương 72: Phu Quân Chính Là Muốn Bị Giáo Dục?

Ăn cơm no, Điệp Thúy cùng Mặc Yên đem thức ăn thừa lần lượt lui xuống, ta duỗi thân người một cái. Ngủ nhiều nên làm cho tinh thần đặc biệt tốt, hơn nữa thân thể cũng hoàn hảo, bên ngoài ánh dương quang vừa lúc chiếu vào, thật sự là nên đi ra ngoài chơi.

Ngồi ở trong phòng, ta nghĩ đến sự tình trước kia, chính là cái kia đại hôn lễ của bản công tử, bản công tử liền bị một đống lớn sự tình xoay quanh, như là đo đạc vóc người để may hỉ sự, làm tốt sau đó mặc vào, cùng nương đi chọn mua sính lễ, trên đường muốn chạy trốn thì bị nương bắt trở về, hai người em dâu cùng đệ đệ vây quanh ta truyền thụ nửa ngày đạo lí của vi phu, kết quả càng nói càng khiến ta buồn chán, đều là lời vô ích a! Tối đến hai người bọn hắn chạy đến phòng ta người kể khổ, người than khóc, uống say ngủ luôn trong phòng bản công tử, làm cho Điệp Thúy buổi sáng mở cửa bị dọa đến nhảy dựng, một bên trừng mắt một bên thì thảo tự nói -Dật Trần cùng Phi Trần thật sự làm mất mặt đại nam nhân.

Nhìn ánh nắng chói chang, không khí trong lành, ta chính là suy nghĩ muốn đến Ý Hương Lâu, ta đi xem cái کیا Vân Yên bị Tần Hoan làm thương tâm đến mức độ nào, nhưng đại mỹ nhân nàng giống như là không thật sự thoải mái, ta quyết định lưu lại bồi nàng, Vân Yên chờ ta hai ngày nữa được rồi, ách,... Đây là một quyết định lệch lạc a.

Ngày đầu tiên, đại mỹ nhân thân thể không khỏe rất cần ta chiếu cố.

Ngày thứ hai, Hoàng thượng dưỡng cùng Hoàng hậu a di nói muốn tới thăm ta, căn bản là tới tìm đại mỹ nhân, ở lại một đêm, thuận tiện cùng đại mỹ nhân nói chuyện phiếm, chiếm đại mỹ nhân của ta cả ngày, ta còn phải theo bồi bọn họ.

Ngày thứ ba, Hoàng thượng dưỡng cùng Hoàng hậu a di cong chưa đi, nói là còn muốn cùng đại mỹ nhân tâm sự và vân vân, ngày hôm qua rõ ràng trò truyện một đêm, hôm nay còn muốn trò truyện, mau trả lại đại mỹ nhân cho ta, hai ngày qua ta chưa cùng nàng nói qua mấy câu, nói chung Hoàng thượng dưỡng cùng Hoàng hậu a di cho đến buổi chiều mới chịu hồi cung, thế nhưng chân chính bản công tử hữu khí độ còn phải làm bạn cùng bọn họ.

Ngày thứ tư, không biết cha cùng nương nơi nào đột nhiên mang đến một nhóm người họ hàng xa, nói là thất lạc nhiều năm mới tìm được, nghe ta thành thân, bọn họ không hay biết nên không kịp đến, tức đến nỗi mỗi người đều giậm chân. Vì vậy, cha cùng nương mời bọn họ đến dùng bữa cơm xem như tạ lỗi, nên ta không dám đi ra ngoài chơi, cùng đại mỹ nhân nói chuyện phiếm với... Những người họ hàng xa.

...

...

...

Sau khi trải qua mấy ngày đều tính không được, ban ngày theo đại mỹ nhân nỗ lực ngồi ở ghế trên giả bộ đứng đắn, sau đó bị mấy người họ hàng xa không biết ở đâu đến vỗ vỗ vai, xoa bóp tay, quấy rầy a quấy rầy, còn hỏi rất nhiều vấn đề, ta đều trả lời đến mỗi cả rằng, càng đáng sợ hơn chính là lúc nào cũng phải bày ra bộ mặt tươi cười ứng phó bọn họ, tối buổi tối tắm rửa xong, căn bản là có thể bình thân ngủ, mỗi ngày đều không có biện pháp cùng đại mỹ nhân trò truyện mấy câu, sinh hoạt thật sự buồn khổ cùng phiền muộn.

Nói chung cứ như vậy qua thật nhiều ngày, tiêu soái bản công tử sắp bị nghẹn đến phá hủy, cuối cùng nhóm người họ hàng xa cũng rời đi, đại mỹ nhân cùng ta đi ra cổng chính tiễn bước bọn họ, tại đây một bầu trời trong xanh nắng ấm, bản công tử hẳn là phải xuất môn ra ngoài thành dạo chơi, nhưng bản công tử chỉ có thể kéo thân mình vừa khỏi bệnh hữu khí vô lực nằm trên bàn kê rên, toàn thân xương khớp đều như muốn rụng rời, hoàn toàn không thể động đậy.

Ta nhắm mắt lại, mở ra hai tay, dự định ở trên bàn nghỉ ngơi một lúc. Có người nắm áo tay lay lay, ta không kiên nhẫn phất tay, đối phương tiếp tục lay lay, ta hơi động đậy, đợi đến lần thứ ba bị lay động, ta rút cuộc không nhịn được nữa bắt lấy tay đối phương.

“Là người... Tuyết Ca!” Vừa nhìn thấy đại mỹ nhân, ta nguyên bản thân thể vô lực liền lập tức tiêu thất, hoa tâm nộ phóng, nhanh tay ôm lấy đại mỹ nhân, không muốn buông tay.

Ai nha! Cái này ôm ấp thật sự là ta ngày đêm mong nhớ, tâm tình nhộn nhạo, bản công tử đột nhiên tưởng nhớ đến bộ dáng đại mỹ nhân nằm dưới thân ta ngâm khê, tay ta ra vào không có quy luật, người không biết thất lưng đại mỹ nhân có bao nhiêu tinh tế, nhu tình như nước có thể nhanh chìm chết ta, người không biết đại mỹ nhân đối ta thật tốt, thật sự là rất tốt, có nhiều lắm, không nói cho người biết.

Ta nghe được âm thanh đại mỹ nhân bên tai ta cười khê, nàng thân thủ ôm trụ ta, vỗ vỗ lưng ta, bao phủ lưng ta, tay nàng bắt khả tư nghị dùng lực, ta bị nàng vuốt ve có chút thoải mái, ta vẫn chưa thỏa mãn khi được nàng vuốt ve lên xuống, không muốn buông nàng ra.

“Thế nào? Không vui?” Âm thanh ôn nhu của đại mỹ nhân truyền vào tai ta, ngoại trừ êm tai còn có vài phần thân thiết cảm thụ, bản công tử cảm giác phi thường hưởng thụ.

“Vốn có một chút.” Được rồi! Ta vốn không muốn nói, dây dưa không chịu nói, hợp thời biểu đạt tâm tình quần quýt, bản công tử chẳng những xinh đẹp mà còn thông minh, lời bản công tử nói ra thật sự là tràn ngập triết lí, vì sao ta đối nhân xử thế hiểu thấu như vậy a? A! Chính là bản công tử thông minh!

“Hiện tại thì sao?” Đại mỹ nhân hết lần này đến lần khác, hôn trụ lỗ tai ta.

“Hiện tại tốt lên rất nhiều.” Ôm đại mỹ nhân, không hài lòng lúc nãy đều tan thành mây khói, tâm tình bỗng chốc xán lạn như ánh dương quang.

Đại mỹ nhân buông xuống cánh tay đang dán tại lưng của ta, dường như có ý định ly khai khỏi cái ôm ấp, ta bất mãn ôm nàng lại, nàng liền đem tay thả trở về.

“Vậy thì thế nào?” Nàng sờ sờ cái cổ ta, ngón tay nàng rất lạnh, trong nháy mắt chạm tới cổ ta, tạo cho ta một cổ mát danh kì diệu cảm thụ, mỗi lần nàng chạm đến âm thanh đều mềm mại chạm đến khứu giác, cái loại hành động thân mật này các người nên trải nghiệm a!

Ta cố ý xê dịch miệng xuống, đem mặt chôn ở hõm vai nàng.

Ta cố ý đem miệng dời xuống, chôn ở hõm vai đại mỹ nhân.

“Không phải người cũng muốn thế này sao.” Ta cố ý nói hàm hồ để cho nàng nghe không rõ, bởi vì...

”Người nói cái gì?”

“Không phải người cũng muốn thế này sao.”

Đại mỹ nhân nguyên bản đầu đặt tại ở trên vai ta rất nhanh liền lui về phía sau, nhìn chăm chăm vào mắt của ta, tâm ta hoảng hốt.

“Người muốn nói cái gì a?” Các vị, thật không hợp quy cũ, thế nào lại có người đem chuyện này thành truyện cười, cười đến phong tình vạn chủng, cười đến câu hồn, thật không có quy cũ!

Nhưng mà đại mỹ nhân càng cười đến không có quy cũ, bản công tử thì tâm tình nhộn nhạo đến bay lên trời, sau một lúc thất thân ta nói:

“Người cũng không có nói người không muốn ta!” Rốt cuộc là có chỗ nào không thích hợp? Ta như vậy trung khí mười phần, sợ là ngay cả Hoàng cung cấm vệ đều phải kém ta ba phần, Lạc Dương Trần, người sao lại có thể ưu tú như vậy?

Tuy rằng cửa phòng chúng ta đang đóng, nhưng dù sao cửa vẫn có khe hở, còn có cửa sổ, chỉ cần người có lỗ tai đều có thể nghe được âm thanh của bản công tử, ta khẳng định có người nghe được, bởi vì ta thấy Diệp Thúy và Mặc Yên che miệng nhưng vẫn phát ra tiếng cười như chuông bạc từ bên cửa sổ chạy qua, ta van các người, nếu như muốn ở chỗ này nay trộm cũng không cần lớn tiếng như vậy có được hay không? Bản

công tử quyết định ngày mai đưa các người đi học kinh công, để tránh khỏi tiếng bước chân chạy cùng bò như nhau, vạn nhất dọa đến đại mỹ nhân của ta làm sao bây giờ?

Đại mỹ nhân cười khê, đem đầu nàng đặt trở về vai ta, ta rất nhanh dán trên người nàng người, một cổ mùi hương độc hữu chính là Mai Hương!

“Người cũng không có nói người muốn ta a! Hơn nữa chúng ta không phải mỗi ngày đều gặp mặt sao?”

“Thế nhưng mỗi ngày cũng không nói được mấy câu, ta muốn nói chuyện với người, bởi vì ta nhớ người.” Hừ! Đều là tại Hoàng thượng dưỡng, Hoàng hậu a di, còn có một nhóm họ hàng xa kia, huyên não làm cho chúng ta không có thời gian hảo hảo bồi dưỡng tình cảm, trò chuyện và vân vân, nếu như tình cảm của chúng ta bị ảnh hưởng, đều là tại bọn hắn làm hại. Hừ! Cái gì? Người nói ta đã hừ quá một lần? Ta cho người biết, bản công tử thích nói lầm bầm thì nói lầm bầm, thích hừ như thế nào thì hừ, người quản được ta sao? Nói lầm bầm, hừ!

“Hảo, ta cũng nhớ người.” Đại mỹ nhân nói, an ủi thật thành tâm, ta gói đầu bên người nàng, như thế nào không nghe được, cái này không đúng, ta cho là phải có nho nhỏ trừng phạt.

Ta hôn lên môi đại mỹ nhân, nàng có lẽ là không ngờ tới ta hành động như vậy, bởi vậy ta thừa dịp nàng chưa hồi phục tinh thần, đi vào cùng lưỡi nàng trêu chọc, nàng hơi ngẩn ra một chút, bắt đầu nhiệt tình hôn trả, ta cố ý kéo dài nụ hôn, không biết qua bao lâu, bởi vì bản công tử nhất thời sơ ý, cũng rơi vào môi lưỡi quấn quít mỹ hảo, thẳng đến nàng có chút không thở nổi, ta mới buông nàng ra. Nhìn đại mỹ nhân một bên oán trách, một bên thở phì phò, mặt đỏ bừng, tâm lý của ta của có một loại xấu xa cảm giác thỏa mãn, trừng phạt hoàn tất!

“Phu quân, người bây giờ có thể hài lòng chưa?”

“Nương tử, ta tương đối thỏa mãn.” Bản công tử nhin không được hắc hắc cười, liếm một cái bên miệng, phải biết rằng, giống như bản công tử tuần tú thiếu niên, liếm liếm môi, đó cũng là một loại phong lưu có một không hai a!

“Thế nhưng phu quân, ta không thỏa mãn lắm.”

“Ngô... Chỗ nào không thỏa mãn?” Ta mơ hồ nghĩ đại mỹ nhân đang dùng chiêu gì, nguy hiểm a!

“Phu quân, người cần cải thiện rất nhiều thứ, ta nghĩ người phải tiếp nhận giáo dục.”

“Tuyệt Ca, người muốn dạy ta cái gì?” Ta không nghĩ ra, không biết đại mỹ nhân muốn chơi đùa cái dạng gì.

Đại mỹ nhân không để ý tới ta, đi thẳng đến bên giường, đi được nửa đường, nàng quay đầu hướng ta nhàn nhạt cười, lập tức bản công tử tay chân đều mềm nhũn. Đại mỹ nhân ngồi ở cạnh giường, đối với ta ngoắc ngoắc ngón tay.

“Đến.” Trái tim nhộn nhạo, bước chân càng bước càng nhanh, đi tới chỗ đại mỹ nhân

Há biết được ta vừa nhào tới, đại mỹ nhân liền khóa trụ tay chân ta.

“Phu quân, giáo dục là như thế này...”

Khụ, ân, nói ra thật xấu hổ, ngày đó đại mỹ nhân liên tục giáo dục ta, nhưng tìm không được cơ hội giáo dục lại nàng, ai có thể nói cho ta biết, đây là vì sao?

73. Chương 73: Tay Trong Tay, Đến Thanh Lâu

Thật vất vả hữu khí vô lực mở mắt, lại phát hiện toàn thân thập phần đau nhức, rất giống vừa mới đánh nhau một trận, ngay cả trở mình cũng khó khăn, ta giãy giụa hồi lâu, xác định không bò dậy nổi, vì vậy ta liền vui vẻ buông tha, quyết định nhắm mắt lại ngủ tiếp.

“Nương tử...” Một ngón tay hơi lạnh lẽo, một đường bò từ bụng đến ngực của ta, ta không khỏi rùng mình một cái, mà âm thanh của đại mỹ nhân lưỡi biển khăn khăn, ta lại mềm nhũn.

Bản công tử cố gắng quay đầu lại, muốn nhìn một chút đại mỹ nhân xảy ra chuyện gì, không ngờ một cái quay đầu “Rắc” một tiếng, cổ của ta liền một cái đứt đoạn. Được rồi! Không hay rồi! Cổ của ta giống như bị người khác đánh qua, đau đến không kịp nở nụ cười mê người, còn vạch trần bộ dạng ngày thường lười vận động dẫn đến hậu quả khôn lường, một đêm vận động kịch liệt cả người đều mềm nhũn nằm úp sấp, khê động một chút xương cốt đều rơi rớt.

Hảo! Ta quyết định từ hôm nay trở đi sẽ cố gắng vận động, bảo trì vẻ đẹp đầy sức sống, đồng thời huấn luyện ngón tay linh hoạt, mới có thể kéo dài thời gian “ăn” đại mỹ nhân. Sinh hoạt vợ chồng chủ yếu dựa vào thể lực tốt để duy trì, đồng thời ta nghĩ sau này phải đi một chuyến đến kho sách Hoàng cung, ân! Ta thật lợi hại!

Má phải hiện tại dán trên gối đầu, trên mặt đều bị gối đầu đè đến vặn vẹo, ta nỗ lực lộ ra một nụ cười chói mắt, ai biết nụ cười lộ ra đồng thời nước bọt cũng nhanh chảy xuống, ta dám cam đoan, hình tượng đoan chính tốt đẹp của bản công tử tuyệt đối không phải bởi vì sáng sớm thấy đại mỹ nhân quần áo không chỉnh tề mà chảy nước miếng, nếu như đúng là thấy thân thể đại mỹ nhân chảy nước miếng, như vậy đại mỹ nhân liền hôn ta một chút đi!

Nói thì chậm, hành động thì rất nhanh, đại mỹ nhân hỏa tốc hôn lên gò má bản công tử, cái này là phúc lợi a, cao quý mà rụt rè bản công tử thừa nhận, đúng, là ta thấy thân thể đại mỹ nhân mà chảy nước miếng. Ta van người! Đây không tính là gian trá có được hay không? Cái này là “Ta nguyện ý vì yêu mà buông xuống tất cả để nhận lỗi.” Lão thiên a! Nếu như yêu là có tội, tao nhã phong lưu bản công tử đúng là phạm trọng tội, thì liền nghiêm phạt ta đi! Ách.. Ta nói đùa, có cần phải như thế vừa vặn đánh hai lòi làm ta sợ không?

“Tuyệt Ca, ta là phu quân, không phải là nương tử.” Tuy rằng điều kiện bản thân cũng rất xuất sắc, chính mình buổi sáng chói mắt, ánh sáng là khuôn mặt tươi cười càng thêm rực rỡ, đồng thời cũng không quên công nhận đại mỹ nhân của ta là một vị nương tử tốt, bởi vậy cách xưng hô như thế nào cũng không trọng yếu, nhưng ta cho là mình phải nhắc nhở đại mỹ nhân một chút “Ta là phu quân.”

“Ân, là ta không đúng, quả thực người mới chính là phu quân.”

A! Người xem một chút, người xem một chút, có đúng hay không? Có đúng hay không? Ta đã nói ta là phu quân mà! Bản công tử trong lúc bất chợt cảm thấy chính mình thật vĩ đại, phảng phất như sóng to gió lớn trên thuyền, thật cao hứng, còn có một loại sừng sững cảm giác không lay động, tưởng tượng đến bản công tử tay áo phiêu phiêu, hai bên trái phải đều là sóng biển cuộn trào mãnh liệt, bọt nước văng bốn phía, nếu như có thể vẽ thành một bức họa, bức họa này sẽ có tên gọi là “Chân chính trượng phu!”

“Như vậy đêm qua kêu thật lớn tiếng là phu quân, người bây giờ nghĩ như thế nào?” Đại mỹ nhân nghiêng thân, một tay chống đầu, tay kia ở trên người ta di chuyển lên xuống, biểu cảm, động tác giống với hoa cô nương ở Ý Hương Lâu ngã ngón.

Ta cảm thấy vốn là ở đầu thuyền đứng cao cao bản công tử, thoáng chốc rơi xuống biển, sau đó nhanh chóng bị sóng biển cuốn đi, trước kia hăng hái vận trượng can đảm, cái gì “Chân chính trượng phu!”, hùng tâm tráng chí, thoáng cái đã bị đại mỹ nhân xé nát, hiện tại đã tan thành mây khói. Nếu như muốn vẽ thành một bức họa, tên gọi của nó khả năng sẽ là “Tử- nương tử!”, hảo bi ai!

Nhưng mà mỗi lần gặp đại mỹ nhân mở miệng, bản công tử không biết tại sao dùng trực giác trả tính đáp lời.

“Quan nhân, xin đừng thô bạo, nhân gia toàn thân đều mỗi nhừ, làm phiền người hôm nay không nên tái khởi.” Ta bây giờ là một cản chẵn oán phụ, nỗ lực làm nước mắt lóng lánh nhằm tranh thủ đồng tình của đại mỹ nhân, trên thực tế ta cũng bị thương gần chết a, toàn thân mỗi nhừ đến ngay cả xê dịch nửa phần đều phải tiêu tốn một lượng lớn sức lực.

Đại mỹ nhân giống như là nghe được nên chê cười, cười đến âm thanh phi thường lớn, vốn có chắn che mềm che ở trên người cũng bởi vì nàng cười mà tuột xuống vài phần, lộ ra bộ ngực tuyết trắng, bộ ngực theo nàng cười cùng nhau rung động, đem đại mỹ nhân từ cười duyên biến thành xuân cung đồ câu dẫn nhân tâm, ta làm cho nàng vui cũng không tệ,.. It nhất... Tranh thủ niềm vui cho nàng cũng được một ít chỗ tốt.

Dựa theo ý nghĩ của một người mà nói, phản ứng đầu tiên chắc chắn là ngã gục trước vẻ câu nhân của đại mỹ nhân, đồng thời sẽ là.. Mà... Sau đó sẽ mang nàng ăn ba lần. Tin tưởng ta, một cái đầu óc thông minh, có thể nói là đứng đầu trên dưới triều đại tuần mỹ đại công tử, ta làm sao có thể không muốn làm như vậy đây? Ta nỗ lực giật giật ngón tay lên, chỉ có biện pháp giúp đại mỹ nhân đem chân kéo lên, nếu không kéo chân lên, nhìn thêm một chút bản công tử sẽ phun máu mũi mà chết, trên thế giới thê thảm nhất không phải là ta đứng trước mặt người người không biết ta yêu người mà chính là, nhìn thân thể đại mỹ nhân thơm ngào ngạt mà người bất lực không thể đụng vào, tâm tình của ta tựa như một nam tử buồn chán tới Ý Hương Lâu tầm hoa vấn liễu, nhưng lại bị cô nương đi dưới lầu hô to: “Mụ mụ, Công tử bán dương, thuốc đây?” Hảo bi thương.

“Người quay lưng lại, ta giúp người xoa lưng.” Đại mỹ nhân quả thật là hiền thê lương phụ, xoa bóp thật thoải mái, một lúc liền ngủ mất.

“Được rồi! Ngày hôm nay đừng tới, ngày mai tiếp tục chơi.”

Phốc! Ta trong nháy mắt thanh tỉnh, cảm giác câu nói này mang theo ý cười, kì thực ẩn giấu sát khí, không ổn!

“Chơi gì vậy? Chơi đùa người?” Ta cảm giác được bàn tay phải sau ngừng lại một chút, sau đó hướng chỗ đầu nhức của bản công tử đâm một cái, gào khóc! Đau lắm a.

Ta nhanh chóng xoay người lại, nắm lấy bàn tay trắng nõn, nhẵn bóng xinh đẹp, biểu lộ khuôn mặt thâm tình, kì thực chỉ là sợ nàng nhất thời xúc động mà đem bản công tử bóp chết, để tránh khỏi “Tân hôn tự tang phu”, mà đại mỹ nhân vì tang phu mà tái giá, nếu như ta biến thành quỷ mà xem nàng tái giá, ta nhất định phải mỗi ngày đều lao ra hù chết cái tên xú tiểu tử không biết xấu hổ. Ta thật sự không phải lo lắng bản công tử sắc sỡ lóa mắt khi còn sống sẽ bị đại mỹ nhân bóp thành hình dạng thần linh câu diệt, mà là ta thật tình vì đại mỹ nhân suy nghĩ nữa đời còn lại.

“Nếu như không như vậy, hay là chơi đùa ta đi!” Ta chịu nhục, hi sinh cái tôi để lưu lại tính mệnh, làm cho bản thân có thể chiếu cố đại mỹ nhân nữ đời còn lại là sự nghiệp vĩ đại a! Người nhìn xem, đồng thời thân là một người săn sóc phu quân cùng nương tử, ta có thể dễ dàng làm được!

“Tiểu hôn đản, người có thể đứng lên chưa?”

“Có thể, người xoa ta thật thoải mái, Tuyệt Ca, cảm tạ người a!”

“Vậy thưởng cho ta cái gì?” Đại mỹ nhân duỗi tay, sau đó nháy mắt với ta mấy cái, tựa như tiểu cô nương thích nghịch nghợm.

“Ta mang người ra ngoài chơi!”

Nói ít một chút, việc này không nên chậm trễ, nhanh lên rời giường ăn điểm tâm trưa, chuẩn bị xuất phát, ta nhượng đại mỹ nhân thay đổi quần áo, ta cũng mặc vào, vóc ngoài đại mỹ nhân so với ta không sai biệt lắm, nàng mặt vào hần là rất vừa vặn, một lúc sau đại mỹ nhân từ bình phong đi ra, ta quả thực choáng váng.

“Tuyệt Ca?”

” Xem có được hay không? Nàng cười nhìn ta.

“Đẹp lắm, người vừa đi tới, ta còn tưởng người là Tần Hoan.” Đây là lời nói thật, đại mỹ nhân rất đẹp, nhưng mặc vào y phục nam tử, tư thế oai hùng hiên ngang cùng bản công tử rất tương xứng, thật đúng là rất giống Tần Hoan, không hổ là huynh muội!

“Ta hay Tần Hoan a!”

“Ha ha ha! Tuyệt Ca, nhĩ hảo hài hước!” Đại mỹ nhân ở cùng bản công tử một thời gian, học tập của bản công tử thượng đẳng khiêu hài hước, vì vậy cùng bản công tử vui đùa, a lạ! Thật khả ái!

Cùng đại mỹ nhân nắm tay đi trên đường cái thành Nam, đôi ta thật sự là một đôi bích nhân trời đất tạo thành, phàm sở đáo chỗ, khiến cho người đi đường nhìn đến chăm chú, ta hiểu được, giống như ta cùng đại mỹ nhân ngoại hình xuất chúng thêm khuôn mặt này cùng trí tuệ có thể được xem là trong thiên hạ chỉ có

một đôi, tất nhiên mọi người đều nhìn dưới ánh mắt yêu thích và ngưỡng mộ, ước ao đi! Hận đi! Không quan hệ, ta hiểu được lòng dạ con người cai ngục, bản công tử nguyện ý khái quát thừa nhận.

“Muội muội, người xem là lần trước công tử đẹp trai cùng công tử dẫn độn.”

“A! Đúng vậy! Bọn họ đã tiến triển đến nguyện ý cùng nhau đi trên đường rồi sao?”

“Hay nha! Muội muội, chúng ta tuy rằng không còn cơ hội, nhưng nhất định phải ủng hộ bọn họ đến cùng a!”

“Hai vị công tử, Không cần sợ hãi lời lẽ thế tục! Dũng cảm, kiên cường! Chúng ta luôn ủng hộ các người!”

“Tiểu hồn dẫn, người xem mọi người đều đang nhìn chúng ta, còn không buông tay?” Đại mỹ nhân dùng ngữ khí cảnh cáo, nhưng ánh mắt không có ý tứ trách cứ.

“Không muốn, chết cũng không buông tay.” Hay nói giỡn, có thể nắm tay đại mỹ nhân, có khả năng buông ra sao?

“Người nói đúng, cho dù chết cũng không buông tay.” Đại mỹ nhân ngừng lại trên đường, nắm chặt hai tay ta, đối mặt ta thốt ra lời này.

“Hảo.” Trong lòng thật âm áp.

Ta cùng đại mỹ nhân một đường đi về phía trước, không để ý tới ánh mắt cực kì hâm mộ của mọi người, chỉ là phía sau truyền đến một âm thanh như muỗi kêu vo ve.

“Hai vị công tử, ái tình vô giá a!”

“Chúng ta ủng hộ các người!”

74. Chương 74: Tấn Hoan Và Song Thân Tuyệt Ca Hiện Thân

Ý Hương Lâu cửa vẫn còn đóng, ta đẩy đẩy cửa, phát hiện Cúc tỷ chán đến chết đang ngồi trên tiểu ghế nằm, phơi nắng trong tiểu viện, cắn hạt dưa, còn cầm quạt hương bồ đuổi ruồi muỗi, cắn bản không có ý định mở cửa đón khách, ta lôi kéo đại mỹ nhân đi nhanh về phía trước.

“Cúc tỷ, đã lâu không gặp.” Ta nỗ lực cùng Cúc tỷ đáng sợ lộ ra tia mỉm cười, nhưng cố ý cách Cúc tỷ ra xa một khoảng để tránh khỏi hương vị son phấn nồng đậm- Mùi vị huân chết ta, đại mỹ nhân bên kia cũng được ta dùng tay áo che mũi.

“Đây không phải Lạc đại công tử sao? Thật đúng là khách quý a! Hơn một tháng không gặp, ta còn nghĩ đến người quên mất nơi này đây mà! Xem ra Lạc đại công tử sau tân hôn sinh hoạt không được mỹ mãn a! Nếu không tại sao tìm đến chỗ chúng ta vui chơi khoái hoạt đây?” Cúc tỷ liếc mắt ta, nằm yên trên tiểu ghế nằm không chịu đứng lên.

Ta thật sự thông cảm cho tiểu ghế nằm mà Cúc tỷ đang dán lên, thoạt nhìn chính là lâu năm thiếu tu sửa, đáng dấp yếu đuối nhỏ gầy, ta nghĩ nếu nó lại bị Cúc tỷ tái sử dụng, khả năng rất nhanh thì đối mặt với việc tan tành số mạng, bản công tử đem vĩ đại ghế nằm thành khăn tôn kính thành bề trên, hi vọng tiểu ghế nằm này dọc đường dễ đi, thời gian tới nếu có cơ hội lần nữa đầu thai thành tiểu ghế nằm, nghìn vạn lần đừng đến chỗ người gầy, càng không nên mập mập, tiểu ghế nằm đúng là vô tội a! Thoạt nhìn mập mập, trên thực tế bị Cúc tỷ dồn ép đến chật ních, nhờ người tha cho tiểu ghế nằm vô tội một con đường sống a!

“Cúc tỷ, ta tân hôn sinh hoạt rất tốt, không có vấn đề. Ta ngày hôm nay chỉ là mang... Ách... Bằng hữu đến tiêu khiển.” Ta phát hiện Cúc tỷ nói chuyện trong miệng tản mát ra nồng nặc mùi rau hẹ, so với mùi son phấn còn chết người hơn, nàng không phải đang ăn hạt dưa sao? Lẽ nào nàng ăn hạt dưa có mùi hẹ? Ta khinh bỉ nàng!

Bằng hữu? Đây không phải là vị Duẫn công tử lần trước sau? Các người thế nào lại nắm tay a?” Cúc tỷ rất cực ngồi dậy, mắt trợn thật lớn nhìn ta và đại mỹ nhân nắm tay, Cúc tỷ, ánh mắt của người đã muốn rơi ra rồi, thực sự là một đôi mắt lấp lánh có thần a! Bội phục bội phục!

“Nàng không phải là Duẫn công tử lần trước! Nàng là mẹ của con ta a! Không nói cái này, mất thời gian?” Đại mỹ nhân thật sự lớn lên vô cùng giống hần, nhiều người giống như Cúc tử nhận sai.

“Nương tử? Không nghĩ tới Lạc đại công tử người là đoạn tay áo! Khó trách người dù sao cũng không đem cô nương của chúng ta chuộc đi, ai! Ta tội nghiệp cô nương ấy nha!” Cúc tử chỉ tay vào người của ta và đại mỹ nhân âm thanh trách cứ, ta nghe được phụ cận truyền đến một ít âm thanh quá mức kinh hách, có thể là hàng xóm Ý Hương Lâu bị Cúc tử dọa chạy, thật là đáng thương.

“Cúc tử, ta muốn tìm bằng hữu tán ngẫu, Vân Yên, Vân Yên, người ở đâu?” Cúc tử nói chuyện luôn không bắt được trọng điểm. Cũng đúng rồi! Không phải ai cũng giống như bản công tử sáng suốt, luôn luôn bắt được thời gian trọng điểm, cha và nương đã dạy, chúng ta nhất định phải thông cảm người khác, đầu óc không dễ xài cũng không phải lỗi của Cúc tử, bản công tử lòng dạ rộng rãi không để bụng, tự nhiên là phải thông cảm nàng!

“Bằng hữu người là Vân Yên, Vân Yên, Vân Yên, từ lúc người thành thân không còn tiếp khách qua đường, cả ngày nhốt ở trong phòng, Ý Hương lâu dạo này buôn bán không còn nhiều khách, người nói ta có quá nhạy cảm hay không đây! Không nghĩ tới người thành thân thì thôi đi, lại còn là một tên đoạn tay áo, ai! Ta đáng thương cho Vân Yên a!” Ta nói Cúc tử, người nói câu này rất nhiều lần rồi, lại muốn nói nữa sao? Già mà ngoan cố là không đúng, chúng ta không có dùng lời lẽ khó nghe với người nha!

“Cúc tử, ý của người là Vân Yên cô nương đang ở trên lầu sao? Ta biết thời gian này Ý Hương Lâu còn chưa mở cửa, bắt qua chúng ta cùng Vana Yên cô nương đều là quen biết cũ, tự chúng ta tìm đến nàng là được rồi, nho nhỏ tâm ý, mời Cúc tử uống trà, Cúc tử không nên ngại ít a!” Nói chuyện chính là đại mỹ nhân, một bên giảng hòa một bên đưa ba trăm lượng ngân phiếu, Cúc tử nhìn thấy ngân phiếu cười đến không còn gì sán lạn hơn, giống như người lúc nãy nói chuyện với chúng ta không phải nàng.

“Duẫn công tử khách khí rồi, các người liền tùy tiện đi! Bất quá nếu như Vân Yên cô nương không chịu nói chuyện, mong các người hiểu mà bỏ qua a!”

Bản công tử thương tâm, rất thương tâm! Không bằng bản công tử tiếng vang vô cùng lớn thiếu niên anh tuấn đáng dập, cộng thêm y phục mặc trên người vô cùng phong lưu tiêu soái, cùng với khí chất ăn nói ưu nhã, ưu điểm đếm không hết, ta nói một trăm câu, Cúc tử nghe không hiểu ta nói, cần đến đại mỹ nhân xuất thủ mới cho đi, Cúc tử, người xem đại mỹ nhân hơn ta, đúng hay không? Đúng hay không? Hừ! Người nằm mơ đi, ta chết cũng không đem đại mỹ nhân đưa cho người, người nghe răng cười, phần dày quá Cúc tử!

Ta lôi kéo đại mỹ nhân xoay người ly khai tiểu viện Ý Hương Lâu, sau đó nghe Cúc tử hắc xì một cái: “Kì quái, trời nóng như vậy như thế nào lại hắc xì? Không phải là nhiễm phong hàn đấy chứ?” Đây là người vọng tưởng âu yếm đại mỹ nhân của bản công tử bị báo ứng, nói lầm bầm, hừ!

Ta vả đại mỹ nhân lên lầu Ý Hương Lâu, hiện tại vào lúc này hoàn toàn không giống như buổi tối có người đón tiếp, tân khách tụ tập, trái lại rất yên tĩnh, chỉ có mấy người nha hoàn đang quét dọn, thường ngày nồng đậm son phấn- ý vị như vậy thật ngửi không nổi, hiện tại khá hơn một chút.

Đứng ở trước cửa phòng Vân Yên gỗ hơn nửa ngày, Vân Yên cũng không có ra mở cửa, ta nhìn đại mỹ nhân, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết phải làm sao.

“Tuyệt Ca, cửa không mở ra.”

“Tiểu hôn dẫn, người lại đem mặt mình nhắn nhớ thành bánh bao rồi?” Đại mỹ nhân cười nhìn ta, ý bảo ta không cần nói, đem ta kéo đến vách tường bên ngoài phòng Vân Yên ngồi xổm xuống,, tiếp theo đem lỗ tai dán trên tường.

Tuy rằng ta không biết đại mỹ nhân muốn làm gì, nhưng làm như vậy nhất định có đạo lý, ta liền làm theo đại mỹ nhân đem lỗ tai dán lên tường, cố gắng dùng sức nghe, xem có thể nghe ra manh mối gì hay không.

”Người nghe! Bên trong có người nói chuyện, âm thanh rất nhỏ.” Đại mỹ nhân thấp giọng nói chuyện với ta, làm cái lỗ tai bản công tử ngứa ngáy một phen, nhưng đây không phải thời gian hưng phấn, ta vội vàng dùng sức nghe thế nhưng bản công tử dùng hết sức lực nghe nửa ngày, cái gì cũng đều nghe không được.

Ta đối đại mỹ nhân lắc đầu biểu thị ta không nghe được, đại mỹ nhân duỗi thẳng ngón trở dán tại trên môi, nhượng ta không cần nói, cũng không cho ta động, tuy rằng ta không rõ đại mỹ nhân muốn gì, còn làm theo.

Chính nàng trước từ bên tường đứng lên, giống như dùng sức chờ phát động.

“Phanh!” Người không có nghe lầm! Bản công tử sắp bị hù chết, đại mỹ nhân cư nhiên một chưởng liền đem cửa âm mở ra, cửa phòng Vân Yên thật không dễ mở ra, nguyên lai đại mỹ nhân biết võ công a a a a!

Mà ta còn chưa kịp kêu thành tiếng cũng hoàn không kịp thấy rõ ràng trạng huống, liền thấy đại mỹ nhân hai ngón tay đang lúc mang theo một thanh tiểu phi đao, tiểu Phi đao hoàn nhắm ngay đại mỹ nhân mặt, đúng là từ bên trong bắn ra?

“Tuyệt ca, người không sao chứ? Ta xem một chút.” Ta đem đại mỹ nhân từ đầu đến chân xem qua một lượt, thấy nàng không bị thương mới quyết định an tâm.

“Tuyệt ca? Sư muội?” Một âm thanh dễ nghe từ trong phòng Vân Yên bay ra, không sai, nghe giọng nói đã biết hẳn rất soái, nhưng vẫn không dễ nghe bằng bản công tử đây!

“Sư huynh?”

Vân Yên nguyên bản xốc mình từ trong phòng đi tới, đại mỹ nhân dừng lại động tác của nàng, lôi kéo ta hướng bên trong đi vào.

“Tần Hoan, thật là người!” Đại mỹ nhân hướng về phía Vân Yên trên giường, oh! Tần Hoan a Tần Hoan, lẽ nào là bạn tốt của ta Tần Hoan sao?

Ta trước thả tay đại mỹ nhân, phần khích chạy đến bên giường Vân Yên.

“Tần Hoan, đã lâu không gặp.” A! Bạn tốt của ta!

“Người là ai?” Thanh âm của hắn tràn đầy nghi hoặc.

Đột nhiên cảm giác căn phòng Vân Yên sáng lên một chút, nguyên lai là nàng đốt nến, thảo nào vừa rồi trong phòng hẻo tối, đều thấy không rõ về mặt Tần Hoan... Chờ chút! Ta vừa xoay người nhìn Vân Yên liếc mắt, quay lại xem trên giường Tần Hoan... Mẹ ơi! Đây là người nào?

“Người Tần Hoan sao? Người thế nào thay đổi tính tình?” Người này đúng là rất soái nha, cũng can bản không phải Tần Hoan a! Cái này xảy ra chuyện không may?

“Không sai! Ta là Tần Hoan, chúng ta thấy qua chưa?”

Trời ạ! Trời ạ! Trời ạ! Lão Thiên không có mắt a! Người xem một chút vóc dáng người này, hẳn chính là bộ dáng Tần Hoan a! Chỉ là khuôn mặt không giống với trí nhớ nhất định là ở trên đường gặp phải cừu gia trả thù hay là có người ngộ thương và vân vân, cho nên không chỉ mất đi trí nhớ, mà còn bị hủy dung, hẳn nhất định là chỉ nhớ rõ gặp phải ta chuyện lúc trước, a! Ta đáng thương hảo huynh đệ, ta đáng thương hảo bằng hữu! Ô ô ô ô...

“Tần Hoan, không có vấn đề gì, ta nhất định sẽ báo thù cho người, ta sẽ làm cho người nhớ lại, người thật đáng thương!” Ta hai mắt nhắm lệ mông lung nắm tay hắn một giây kế tiếp liền thấy đại mỹ nhân đánh tay ta.

”Ấn Tần Hoan, người buông tay ra, hẳn là phu quân ta!” Đại mỹ nhân hình như có điểm mất hứng, sau đó thuận tiện trừng mắt ta, được rồi! Nàng là rất không cao hứng, bởi vì nàng đi tới nhéo đùi bản công tử.

“Sư muội, nàng chính là phu quân người a? Hoàn hảo người đúng lúc nói cho ta biết, không phải ta thiếu chút nữa sẽ xuất thủ. Cái này đánh...” Hẳn có thâm ý liếc mắt ta, ta buông tay hắn ra, làm bộ trấn định nhìn trở lại, coi như không có chuyện đại mỹ nhân nhéo đùi ta.

“Ta biết, nhưng sao người cùng Vân Yên cô nương ở đây?” Tuy rằng ta ta không giống như tiểu thần thám “Hà Nam” trong thành vui mừng đến mất trí nhớ, nhưng ta tò mò tại sao hắn lại chạy đến trên giường Vân Yên cô nương, chẳng lẽ không hoàn toàn mất trí nhớ? Rất cảm động!

A! Nói thêm một chút, Hà Nam là từ vùng duyên hải chuyển đến Hoàng thành tiểu thần đồng, dựa vào Hà Duy Sanh nuôi dưỡng, hẳn sở trường xuất hiện chính là địa phương có xảy ra án mạng, hẳn có thể nhanh chóng phá án, đúng với câu: “Chân tướng chỉ có một, thật đã có hai người!”. Hoàng thành tri phủ bởi vì sự

xuất hiện của hắn ở nơi nào liền có án mạng cảm thấy đau đầu, sờ dĩ trên cơ bản không có chuyện gì phát sinh một thời gian, Hà Nam đều không thể rời nhà đi, đúng là Hoàng thành nổi tiếng nhân vật kì truyện.

“Ta bị thương.”

“Thụ thương? Ai có thể tổn thương được ngươi?” Đại mỹ nhân giọng của có bất khả tư nghị.

“Vân Yên cô nương.”

Ta và đại mỹ nhân ánh mắt đồng loạt tập trung trên người Vân Yên, nỗ lực tìm kiếm manh mối, rốt cuộc tai sao Vân Yên lại làm bị thương Tẫn Hoan.

Mà mặt của Vân Yên, dưới ánh đèn mong lung, trong nháy mắt biến thành màu đỏ thẫm.

75. Chương 75: Không Thế Nào! Vân Yên Và Tẫn Hoan Là Phu Thê!

“Vân Yên, ngươi và Tẫn Hoan làm sao rồi?” Ta hết xem rồi lại nhìn, nhìn rồi lại xem, còn là nhìn không ra bất luận đầu mối gì, vốn là muốn đóng vai Hà Nam, sau bản công tử lại phát hiện đây thật sự là một nhiệm vụ khó khăn, quyết định buông tha!

Vân Yên không đáp lại, trái lại xúc xúc rèm che đi ra ngoài, đại mỹ nhân đem ta kéo qua một bên.

“Ngươi đi hỏi một chút xem Vân Yên cô nương làm sao vậy, ta bồi sư huynh nói chuyện một lúc.” Đại mỹ nhân thấp giọng nói.

“Không nên.” Ta mới không cần đi!

“Tiểu hồn đản, làm gì mặt lại nhăn thành bánh bao rồi?” Đại mỹ nhân giọng nói nghe như là quan tâm, một bên chọt chọt gò má ta, thật giống như gò má ta là một món đồ chơi mới lạ, hoan nghênh đại gia chà xát làm thịt viên.

“Ta không thể tách khỏi ngươi.” Các vị hương thân phán xét công tâm, từ lúc ta bắt đầu kể chuyện xưa đến bây giờ, có bao nhiêu người có ý đồ muốn tách chúng ta ra, bản công tử vốn là đệ nhất nhân vật nữ chính trong tuồng diễn, các người nói như vậy hợp lý sao? Các người nói như vậy có đạo lý sao? Hiện tại ngay cả kịch bản có thêm một vị đệ nhất nhân vật chính Duẫn Tuyết Ca đại mỹ nhân cũng đang tự động tự phát tính toán cho chúng ta tách ra, không có thiên lý a!

“Ngươi... Ngươi a!” Đại mỹ nhân muốn nói lại thôi, mà ta ở chỗ ánh sáng yếu ớt chiếu xuống thấy rõ tiểu ý từ môi nàng từ từ tản ra, rụt rè mỹ cảm khiến ta không nói nên lời, chỉ có thể đứng ngây người.

“Chỉ thoáng chốc mà thôi a! Ta còn muốn cùng với ngươi về nhà a! Ngươi ngoan, nghe lời ta.” Đại mỹ nhân nói xong còn vỗ vỗ mặt ta, cong cong khóe miệng cười.

“Hừ! Ngươi cũng không để ý đến ta.” Không sai! Ta chính là tiểu tính khí, bản công tử thân là một anh tuấn tiêu soái mỹ nam tử, trên thực tế chính là bị hoàng thượng dọa sợ gần chết, ta đúng là nữ phần nam trang, diễm đạm đáng yêu, ngươi xem cũng giống như một gã nhược chất cô nương xinh đẹp, tiểu tính tình chính là bản chất vốn có của ta! Không sai!

“Ta chỗ nào không để ý đến ngươi?” Đại mỹ nhân còn cười nhìn ta, trong ánh mắt sinh ra vài phần thăm dò chăm chú.

“Ngươi lần đầu tiên cùng Vân Yên gặp mặt, cứ như vậy yên tâm để cho ta cùng nàng đi nói chuyện phiếm, không sợ ta bị nàng bắt cóc sao?” Bản công tử rõ ràng tuấn soái không gì sánh được, ôn văn nho nhã, phong lưu phóng khoáng lại còn là nhân tài kiệt xuất, để mặc cho điều kiện tốt như bản công tử và Vân Yên “Múa đao đến nơi hẹn”, đại mỹ nhân lẽ nào một chút cũng không lo lắng bản công tử bị bắt cóc sao? Ta ở trong lòng đại mỹ nhân thấp kém như vậy sao? A! Ta càng nghĩ càng không có lòng tin, cả người đều nhanh trở thành một đồng nát vụn.

“Phốc!” Không sai, người cười lớn chính là đại mỹ nhân, hơn nữa còn là há miệng cười cái loại đó. Đáng ghét đáng ghét, chỗ nào buồn cười như vậy, đại mỹ nhân ngươi không nghiêm túc!

“Người đều không để ý nghe ta nói chuyện, cũng không nghiêm túc trả lời vấn đề của ta, lại cười thành ra như vậy, ta phải đi.” Hừ! Bản công tử thẹn quá thành giận, tạm biệt đại gia.

“Người muốn đi đâu?” Đại mỹ nhân kéo ta.

“Ta... Nếu không ta đi đến trước cửa phòng Vân Yên được rồi.” Đại mỹ nhân lại cười, cười đến như hoa như ngọc. Bản công tử đang lo lắng, được đại mỹ nhân hỏi, lo lắng đã sớm bay tựa như chạy trốn trống trơn, tuy rằng phía trước ta biểu hiện có thể nói vô cùng khí phách, thế nhưng cũng đều là cáo mượn oai hùm, thoáng cái liền dùng hết rồi.

Khụ ân, chúng ta tạm thời quay lại xem đại mỹ nhân đang nói vấn đề gì. Trên thực tế đó là một hảo vấn đề, hoàn toàn nhắm trúng chỗ yếu, nếu như quả thật phải đi, ta cũng không biết phải đi đến nơi nào, ta chỉ là nhất thời giận dữ nên mới nói những lời này, nếu không vẫn chỉ có thể là cùng Dật Trần bọn họ nói chuyện phiếm, nói như vậy cũng không đúng chính là bọn họ bình thường cũng không ra được khỏi cửa, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là tự tìm đến bi thảm sao? Thật thê lương.

“Người hãy nghe cho kỹ, ta không sợ người bị Vân Yên cô nương bắt cóc.” Đại mỹ nhân bình tĩnh nhìn ta.

“Vì sao?”

“Không sao cả, chỉ bằng vào bản lĩnh của ta.” Ông trời của ta a! Thần linh a! Những lời này vì sao nghe lớn lối như vậy, thế nhưng lại như thế lại thuận tai bản công tử, lòng ta nở hoa, cười đến khoe miệng cũng toét đến thái dương.

Đại mỹ nhân hiện tại đang mặc quần áo của ta, diện mục phong lưu lại mơ hồ lộ ra ngạo khí cùng quý khí, không hổ là nữ nhi sinh dưỡng nhiều năm ở hoàng gia, chỉ dựa vào câu này “Chỉ bằng vào bản lĩnh của ta”, hai mắt bản công tử lập tức xuất hiện tia sáng, bay đến dính trên người đại mỹ nhân. Đại mỹ nhân, người tác phong thật mạnh mẽ, thật soái! Oh! Vị này hảo cô nương, nếu như người dùng tư thế oai hùng làm khó, ta chính là sẵn sàng bị bắt làm tù binh, người thực sự là không sai lầm, chuẩn xác là đã chiếm được lòng bản công tử a!

“Ta trước đi tìm Vân Yên nói chuyện phiếm! Người cùng Tẫn Hoan hảo hảo trò chuyện đi!” Bởi vì bản công tử tâm hoa nộ phóng, người bây giờ bảo ta đi chết ta cũng sẽ chăm chú lắng nghe đề nghị của người.

“Nguyên lai các người còn biết ta ở chỗ này a? Ta cho là hai người các người chờ một chút sẽ nhào lên trên giường, ta vốn đang tính toán tự mình xê dịch qua một bên để tiếp tục xem kịch vui.” Tẫn Hoan đối với ta nháy mắt mấy cái, rõ ràng là đang trêu ghẹo chúng ta, nhưng bản công tử tâm tình đang thật tốt, có nghe được cũng coi như không nghe được, vì vậy ta cầm tay đại mỹ nhân một cái, nhân tiện ngâm nga tiểu ca khúc nhảy bộ đi ra ngoài tìm Vân Yên nói chuyện phiếm.

Đến bên trong phòng Vân Yên mới phát hiện, Vân Yên đang ngồi bên cạnh bàn chống cằm, hai mắt vô thần.

Ta sờ trường đến trước mặt nàng quơ quơ, nàng không có phản ứng, ta lại lần nữa quơ quơ, nàng vẫn không có phản ứng, vì vậy bản công tử tính toán trả thù chuyện lần trước vì một cái cửa sổ mà nàng đành lòng giận ta, thuận tiện đem Vân Yên từ nơi nào tựa như đi vào cõi thần tiên hư không gọi về, tính toán đưa tay tới nhéo mặt Vân Yên một chút, coi như tay của ta gần tiến đến khuôn mặt Vân Yên vừa đúng lúc...

“Lạc Dương Trần, người dám nhéo thử xem.” Vân Yên duy trì đồng nhất một tư thế thất thần mở miệng nói chuyện, đơn giản là muốn hù chết ta!

“Hò! Người còn sống sao không sớm nói, ta vừa rồi còn tưởng rằng người đã chết, muốn thử một chút người có đúng hay không còn sót lại một hơi thở.” Ta ngồi xuống rót một ly trà uống an ủi.

“Thật đúng là phải cảm ơn người quan tâm! Ta rất khỏe còn chưa chết. Các người tới nơi này làm gì?” Vân Yên liếc mắt ta, ta cảm giác vô cùng thân thiết, bởi vì nàng và Diệp Thúy, Mặc Yên đều có ham mê giống nhau.

“Nói gì thế? Đương nhiên là tới thăm người a! Người gần đây có tốt không?” Nguyên bản là tới nơi này thoải mái nào ngờ chứng kiến tình cảnh Tẫn Hoan vứt bỏ Vân Yên, nhưng chuyện đó lại phát sinh bước ngoặt trọng đại, trong khoảng thời gian ngắn ta cũng không biết nên nói cái gì. Ta biết vấn đề này vô cùng

buồn chán, ánh mắt cũng đều có thể nhìn ta được Vân Yên không được vui, nhưng bởi vì ta không biết nên từ đâu để bắt đầu hỏi chuyện tình của nàng và Tần Hoan, không thể làm gì khác hơn là từ vấn đề nát vụn để bắt đầu.

“Ta rất khỏe.” Vân Yên ánh mắt đại ra, ta châm một ly trà cho nàng.

“Vậy tại sao người không vui, rất giống nhân gia nợ tiền người. Người cùng Tần Hoan làm sao vậy?”

“Ta và hắn không có gì.”

“Không có gì? Không có gì người còn ở nơi này không vui.” Điều không phải bản công tử khoe khoang, tuy rằng từ nhỏ đến lớn bản công tử căn bản không có kinh nghiệm tình trường cái loại này, gần đây mới bắt đầu có một chút, thế nhưng trời sinh bản công tử chính là giàu tình thương, căn bản không cần dùng đầu để suy nghĩ, dùng ngón chân cũng có thể nhìn ra được Vân Yên cùng Tần Hoan trong lúc đó khẳng định là có vấn đề!

Vân Yên quay lại liếc mắt ta, đem trà uống một ngụm, sau đó vẫn nâng đầu không nói lời nào, Vân Yên thoát nhìn tâm tình cũng không thật sự quá tốt, ta nghĩ nàng không làm được loại chuyện tình kia là do đang trong thời kì kinh nguyệt, giống như nương ta phiền lòng cộng thêm tới thời kì kinh nguyệt, tính tình luôn nóng nảy. Bản công tử thức thời, quyết định không nên cùng Vân Yên nói cái gì bất quá, để tránh khỏi sau một khắc ta sẽ chết thảm trên tay nữ nhân tính khí nóng nảy này, chút tâm tư của ta là muốn cho Ý Hương Lâu yên ổn.

Bởi vì đại mỹ nhân còn đang bồi Tần Hoan ở bên trong, ta cũng không tiện đi quấy rối bọn họ, vì vậy ta hướng về phía điểm tâm trên bàn, Vân Yên hướng về phía ngoài cửa sổ, thời gian chậm rãi từ ánh dương quang xán lạn biến thành hoàng hôn, đại mỹ nhân rốt cuộc cũng từ bên trong đi ra.

Đại mỹ nhân đến, tâm tình thoải mái vỗ vai Vân Yên, sau đó đem ta kéo lên.

“Vân Yên cô nương, thời gian không còn sớm, chúng ta cũng nên đi.”

“Duẫn cô nương, Vân Yên chiêu đãi không chu toàn, ở chỗ này tiếp đãi các người...”

Đại mỹ nhân thân thủ ngăn lại lời Vân Yên muốn nói tiếp, đem nửa thân thể vừa cúi xuống của nàng nhấc lên.

“Vân Yên cô nương, không có chuyện gì, người nghìn vạn lần chớ để ở trong lòng. Sư huynh ta không phải người xấu, nhiều nhất là làm bừa quấy rầy một ít, người có thể yên tâm, ta và Dương Trần lần sau sẽ trở lại thăm người.” Tần Hoan không có đi ra, ta cách bức rèm che gạt đầu với hắn, hắn phất phất tay.

Ta và đại mỹ nhân lôi kéo tay hướng bên ngoài đi ra, dọc đường đi không nói nữa câu, thẳng đến cùng cha và nương ăn cơm tối xong trở về phòng, ta mới có cơ hội hỏi một chút đại mỹ nhân tình huống nơi đó.

“Tuyệt ca, Tần Hoan cùng Vân Yên làm sao vậy?”

“Người xem bọn hắn là thế nào?” Đại mỹ nhân không trả lời ta, ngược lại muốn kiểm tra tài trí thông minh của bản công tử cùng tình yêu, ta nào có thể dễ dàng như vậy đánh bại! Ta đáp!

“Căn cứ theo lý ta suy đoán, khôn khổ vì tình!”

“Làm sao người biết?”

“Ta xem tình trạng ngu xuẩn của Vân Yên biết được, có người nào không có việc gì đi lấy tay nâng đầu, vừa không nói chuyện, vừa nhìn ra bên ngoài đến mặt trời lặn, trên mặt nàng chính là viết” Ta khôn khổ vì tình “, kể ngu ngốc đều có thể đoán được, huống chi ta thông minh như vậy!” Thế nào, thông minh chứ!

“Người bình thường ngốc nghếch, lần này ngược lại đoán đúng.” Đại mỹ nhân ngắt mặt ta một cái.

“Nào có, ta vốn là đầu linh hoạt thân thể ưu việt, ai nha! Đây không phải là trọng điểm, Tần Hoan nói như thế nào?”

Đại mỹ nhân đem ta kéo qua, dán lỗ tai ta nhẹ nhàng nói.

“Vân Yên cô nương và sư huynh của ta là phu thê danh chính ngôn thuận.”

“Cái gì! Hai người bọn họ có tính toán gì không?” Có đúng hay không câu nói tiếp theo sẽ là một cái tin tức kinh thiên động địa, ta hồi hộp thiếu chút nữa làm hỏng nội tạng, sách sách!

“Chuyện này người cứ hỏi Vân Yên cô nương.”

“Vì sao?”

“Bởi vì sư huynh ta và người như nhau, đều là nữ tử, phu thê đúng nghĩa với Vân Yên mà nói không có việc gì, nhưng sư huynh của ta nàng...”

76. Chương 76: Chân Tướng Chính Là

“Tần Hoan cũng là nữ tử! Ô Ô... Ta ho khan một cái!” Ô Ô... Bản công tử dưới tình thế cấp bách, liền biến thành người nói dốt, lại không cẩn thận cắn trúng lưỡi một cái, cuối cùng đem nước miếng của mình chảy ra, quả thực nhanh rơi xuống trình độ chết lâm sàng.

Đại mỹ nhân nhanh đưa tay đến vỗ vỗ lưng ta, đưa trà đến giúp ta thuận khí, uống vào mới phát hiện mùi máu tươi trong miệng không còn nồng đậm. Tin tức này quá kinh người lại quá mức khiếp sợ, sợ đến mức bản công tử hồn đều phải bay lên trời, thảo nào! Thảo nào chưa từng nghe thấy trên người Tần Hoan có cổ khí khàn đặc của nam tử, ngược lại mỗi lần đều ngửi thấy mùi hương thơm ngát, thế nhưng Tần Hoan lần này hương vị không quá giống, dường như là loại xạ hương lần trước cha mang từ biên quan về, không phải mùi hương mát lạnh Mai Hương.

Nói đến mát lạnh Mai Hương, vẫn là trên người đại mỹ nhân có vị đạo tương đối giống vị đạo trên người Tần Hoan lần trước, cổ hương vị đậm nhạt mà ưu nhã, nếu so vị đạo trên người hai người bọn họ, chỉ đem ưu điểm này ra cũng đủ làm tôn lên vẻ thoát tục của các nàng, thật sự là quá thoát tục!

Đúng là thoát tục trong thoát tục, hay là trở lại hiện thực một chút, bản công tử nghi ngờ lại sinh ra càng nhiều, ta phát hiện điểm đáng ngờ cùng điểm mù thời điểm, ta cảm thấy mình càng ngày càng giống Hà Nam. Ai! Thật sự là không phải ta muốn nói, tại sao ta lại thông minh như vậy nha, cái gì cũng đều suy nghĩ được then chốt, đại mỹ nhân còn nói ta ngốc, hô hô, nhất định là bởi vì bản công tử quá chói mắt kèm theo bộ dáng bên ngoài đầy dụ hoặc, cho nên nàng không cảm giác được bản công tử bên trong chan chứa giống như Trường Giang và Hoàng Hà biển rộng thao thao bất tuyệt thông minh cùng trí tuệ, tốt đẹp bên ngoài cư nhiên ngăn trở đại mỹ nhân tìm hiểu bản chất chân thật của bản công tử, khuôn mặt đẹp chân chính là một loại này lỗi, thiên a! Ta có tội!

“Người có khỏe không?”

“Khụ ân, ta hiện tại được rồi. Thế nhưng Tuyệt Ca nói, có một số việc ta không hiểu.”

Khi còn bé phụ tử có nói qua, không hiểu thì cứ hỏi, ta vẫn đem câu đó nhớ rất kĩ. Chính là đừng cảm đặt câu hỏi khí thế đặc biệt vang dội, có thể nói là vượt qua tưởng tượng của người, như bản công tử từ nhỏ cũng rất thắc mắc vì sao mình sinh ra, nhưng vấn đề này cha và nương không đáp, không thì nói ta chính là từ khe đá chui ra ngoài, bởi vì bản công tử thực sự quá mức tò mò, vì vậy dùng hai chuỗi mít quả và tất cả những thứ tốt trên người đem đi dụ dỗ hai người đệ đệ đến hỏi cha nương, cha nương cũng chỉ là nói cái gì tảng đá sinh, cây cối sinh, hai người đệ đệ vẫn kiên trì đào bới, mà bản công tử thì trốn ở ngoài cửa nghe trộm.

Ai biết hai người đệ đệ chẳng những lớn lên không giống bản công tử soái, đầu cũng không tốt như ta, cuối cùng làm cha nương phát giận, phạt không cho bọn họ ăn cơm, còn phạt quỳ gối trước bàn thờ tổ tông, sao chép “Ta sai rồi” một nghìn lần, ngu xuẩn quả nhiên cũng không biết bị lợi dụng, hết lòng vì người là một chuyện có đạo lý, còn cầm lấy tài sản sở hữu của bản công tử không thương tiếc, thế nhưng không biết thủy tinh châu kia là ta từ trong tay người khác thắng về!

Nói chung, đặt câu hỏi rất đáng sợ, nhưng ta nghĩ đại mỹ nhân ôn nhu như vậy, nàng cũng không đến mức nghiêm phạt ta đi! Vậy thì ta đánh bạo, quyết định hỏi tiếp!

“Người nói đi.”

“Tần Hoan nói nàng thụ thương, vậy nàng là vì sao thụ thương a? Chẳng lẽ là bài bạc thiếu nợ?” Đang nói đến đó, trên mặt đại mỹ nhân liền sinh ra hai rặng mây đỏ.

“Nàng vốn không có bị thương, sau đó mới bị thương.” Ân? Bị thương liền bị thương, lý do gì mà mặt đỏ?

“Bị thương lúc nào?”

“Nàng nói là mới quen biết Vân Yên cô nương, đại khái là ba ngày trước.”

”Như vậy chính là Vân Yên ra tay dả thương nàng?” Làm sao có thể! Vân Yên làm như vậy làm gì”

“Đây... Cũng đúng.” Đại mỹ nhân ấp úng, muốn nói lại thôi.

“À! Ta hiểu rồi, nhất định là Tần Hoan dìm thành thân” yêu “Vân Yên, muốn dìm Vân Yên dùng sức mạnh, nhưng cuối cùng là Vân Yên là cho bị thương.” Cớ nào phán đoán suy luận có đạo lý!

“Ân, Tần Hoan không có thành thân.” Đại mỹ nhân trái lại phản bác suy luận của ta.

“Nhưng người không phải nói Tần Hoan thành thân sao?” Cô nương, lời nói trước sau mâu thuẫn không đồng nhất không thú vị, hừm!

“Đó là Duẫn Tần Hoan.” Phốc! Đây là đáp án...

“Ân, Tần Hoan không có thành thân, thành thân chính là Duẫn Tần Hoan, người vừa gặp người là Tần Hoan, nàng không có mất trí nhớ, bởi vì trên thực tế có hai người Tần Hoan.” Lúc này đang lưu hành tên Tần Hoan sao? Nếu nói như vậy, tên Tần Hoan trong suy nghĩ của bản công tử cách cước bộ càng ngày càng xa, xa đến ngay cả xe ngựa phía sau đuổi theo đều không kịp, như vậy cũng tốt, có thể duy trì độc lập hình tượng, cớ nào tính cách hình tượng!

“Đúng vậy.”

“Ngô? Ta nghĩ thật là loạn, vấn đề cũng thật nhiều,, người vẫn còn chưa nói cho ta biết Tần Hoan rốt cuộc làm sao chữa lành vết thương?” Vòng tới vòng lui vẫn là quay về điểm xuất phát.

“Đúng là Vân Yên đối với nàng dùng sức.” Đại mỹ nhân giả vờ trấn tĩnh.

“A, ân? Cái gì? Vân Yên đối với Tần Hoan dùng sức? Đây...” Được rồi! Ta cũng lúng túng.

Hết nửa ngày, kết quả sư huynh đại mỹ nhân bị thương là bởi vì Vân Yên dùng sức, cho nên gì gì đó địa phương bị thương, thế nhưng nàng thoát nhìn hết thấy đều hoàn hảo a! Sinh khí dạt dào, cũng không có cảm giác buồn bực, ngược lại là Vân Yên nâng má đờ ra, lại không ăn cái gì, hại ta tưởng nàng bị người ta dùng sức mạnh, sách sách sách! Người không thể xem bề ngoài, chân tướng vĩnh viễn xem ra chỉ có một!

Mà ta rất cuộc mình bạch, nguyên lai bây giờ không chỉ lưu hành tên gọi Tần Hoan, còn lưu hành cô nương xinh đẹp đối với một gã khác tuần tú đẹp trai nữ tử dùng sức mạnh, lưu hành như thế làm cho kẻ khác cảm thấy sung sướng, ta thấy tận mắt một người trong đó, cũng hoàn một người, hưởng hồ ta một thân quần áo cất xén Lạc thị sản phẩm, bản công tử cảm thấy mình chính thức bước vào thế giới thời thượng, ở đây còn thay Lạc thị quảng cáo: Lạc thị cho người biết được như thế nào gọi là thế giới thượng lưu! Hoan nghênh gia nhập hàng ngũ sản nghiệp Lạc thị!

Vì vậy đáp án làm ta chần động, bản công tử mặc dù tâm trí kiên cường cũng cần thời gian tiêu hóa, trước đổi đề tài thư giãn tâm tình.

“Cho nên Tần Hoan nữ sư huynh của người ở trên giường của Vân Yên, sau đó người có thêm người ca ca tên gọi Tần Hoan.” Đúng rồi! Khẳng định là như vậy.

“Nằm trên giường Vân Yên đúng là sư huynh ta, thế nhưng ta còn có một vị ca ca tên Tần Hoan.”

“Gì chứ? Đó không phải sư huynh Tần Hoan của người thì còn là ai?”

“Người nói thử xem?” Đại mỹ nhân đúng là bị Diệp Thúy và Mặc Yên làm hư, bởi vì nàng học theo các nàng trọn trắng mắt, hơn nữa còn là dùng sức cái loại đó.

Để cho bản công tử trọn trắng còn lợi hại hơn rất nhiều so với người bình thường, cái đầu nhỏ thông minh của bản công tử ngấm lại: Tần Hoan và đại mỹ nhân quan hệ tốt trên mức bình thường, ta nguyên bản

còn tưởng rằng Tần Hoan đúng là ca ca đại mỹ nhân, lẽ nào... Lẽ nào Tần Hoan là đối tượng thành thân trước đây của đại mỹ nhân đúng không? Cuối cùng là bởi vì nguyên nhân nào đó mà không thể thành thân? Càng nghĩ càng có khả năng, khẳng định cũng là bởi vì bọn họ bình thường thân cận, cho nên trên người Tần Hoan có loại đục ngầu hơi thở nam tử cũng bị đại mỹ nhân tẩy sạch, thậm chí lây dính trên người đại mỹ nhân hương vị độc hữu chính là Mai Hương. Người xem đi! Đại mỹ nhân xinh đẹp như vậy, trên cái thế giới này có thể làm cho nàng áo cơm không lo quan gia công tử ca không phải số ít, tuy rằng bản công tử trời sinh hào quang chói mắt, thế nhưng cho đến lúc thành thân không cùng đại mỹ nhân gặp mặt, nàng làm sao có thể nguyện ý gả cho ta?

Nhất định là bởi vì Tần Hoan hay chạy theo ta chơi đùa, trở về nói với đại mỹ nhân, đại mỹ nhân lập tức thay lòng đổi dạ đem lòng yêu hoàn mỹ bản công tử, vì vậy từ bỏ Tần Hoan đến gả cho ta, sau đó Tần Hoan bởi vì không cam lòng đại mỹ nhân thay lòng đổi dạ gả cho ta, cho nên nổi cơn điên chạy đi cưới người khác, ta biết trực giác của ta luôn đúng, thảo nào đại mỹ nhân trước đó có lời muốn nói với ta, ta còn tưởng rằng nàng mang thai, hóa ra nàng lúc đó muốn nói với ta chính là chuyện xưa. A! Ưu tú và vân vân, trời sinh sẽ đeo lên lưng rất nhiều tội nghiệt, giống như là đại mỹ nhân bỏ qua ưu tú Tần Hoan để chọn rất ưu tú bản công tử, tuy rằng lòng ta đối với Tần Hoan không có ý tứ, nhưng ta tuyệt đối không đem đại mỹ nhân chấp tay tặng cho bất luận kẻ nào!

Suy nghĩ một chút, ta liền không nhịn được nắm lấy hai tay đại mỹ nhân.

“Tuyệt Ca nói đúng, người yên tâm, người đã từ bỏ Tần Hoan, lựa chọn vô luận là ngoại hình hay là bên trong bản công tử đều tốt, ta ngoại trừ tán thưởng người có nhãn lực vô cùng tốt, còn muốn nói với người, vô luận như thế nào, ta tuyệt đối không đem người tặng cho kẻ khác, ta xin thề!” Vô cùng cao hứng chính là, lần nào không có dấu vết sét đánh a! Ngay cả lão thiên cũng thừa nhận ta si tình! Thời điểm này muốn tìm được người vừa si tình vừa mỹ mạo cộng thêm một thân tài hoa, đếm tới đếm lui chỉ có một người bản công tử!

Đại mỹ nhân dường như có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh phục hồi tinh thần quay lại nắm lấy hai tay của ta.

“Thế nhưng trước kia người nói, nếu như ta tìm được người khác hợp ý, người nguyện ý viết hưu thư cho ta, để cho ta có thể tái giá sao?” Nàng cười khanh khách, coi như tâm tình tốt.

“Ai nha! Trước kia là trước kia, bây giờ không tính.”

“Nhưng là có người trên hôn thư viết” Ngăm xưng khanh tâm, ngoại toại khanh ý “*.”

“Thì đúng là nguyện vọng của ta rời đi, người cũng muốn như vậy mà đúng không?”

“Không được! Ta sẽ không để người rời đi.” Đùa gì thế! Không thể!

Đại mỹ nhân cười cười, tay vân vê loạn tóc của ta

“Ta đáp ứng người, trừ phi chết, bằng không sẽ không ly rời khỏi người, thế nhưng ta có một điều kiện.”

“Hảo.” Có thể nghe được những lời này của đại mỹ nhân, một trăm điều kiện ta cũng đáp ứng.

[truyện của tui dot net] t uye

ncuatui.net

“Người phải nỗ lực thêm mới được a!”

“Ta sẽ!” Cơ hội tốt như vậy không đáp ứng thì bản công tử chính là đại ngu ngốc.

“Ta còn có chuyện muốn nói với người.”

“Chuyện gì?”

“Ta không có vứt bỏ Tần Hoan, Tần Hoan cũng không có vứt bỏ ta, ta chính là Duẫn Tần Hoan, Duẫn Tần Hoan chính là ta.”

” ”Làm sao có thể?” Ta vẫn cảm thấy đại mỹ nhân đang nói đùa.

“Ta và người lần đầu gặp mặt là ở ven hồ, thay người trông chừng cô nhi và lão nãi nãi, thời điểm người và Vân Yên cãi nhau ta đi tìm nàng, người cầm ngọc bài đổi ngà voi kết thân với ta...”

Đại mỹ nhân bắt đầu liệt kê sự việc, bao gồm những chuyện ta và Tần Hoan kể chuyện bát quái lớn nhỏ, đem ngọc bài lấy ra cho ta xem, thậm chí thời điểm chúng ta bí mật đi chơi, kể ra rõ ràng địa điểm, những chuyện vụn vặt, nếu như không phải là bản thân Tân Hoan, đúng là không có khả năng biết được rõ ràng như vậy, ta rất cuộc tin.

Đại mỹ nhân còn tính toán nói tiếp, đại mỹ nhân thân thủ đem ngón tay điểm trụ trên môi nàng, ngăn cản nàng nói tiếp, bởi vì trong lòng ta hiện tại rất muốn là chuyện lấp đầy kinh ngạc.

“Làm sao vậy?” Đại mỹ nhân nghi ngờ mở mắt to.

“Chậm, chuyện này ngày mai nói sau, hiện tại có chuyện trọng yếu hơn muốn làm.”

“Chuyện gì?”

Ta ôm ngang hông đại mỹ nhân.

“Ở thời điểm cảm xúc dâng trào, ta nghĩ chúng ta hẳn là nên thực hiện một cái thê thê nghĩa vụ.”

Thổi đèn, ngủ.

77. Chương 77: Tiên Nữ Tỷ Tỷ Không Muốn Trần Ca Ca!

Thời điểm rời giường là lúc sáng sớm, Diệp Thúy vừa vặn đem điểm tâm đến, bản công tử nghĩ thể xác và tinh thần vui vẻ, buổi sáng ăn vô cùng liên giống như mỹ vị, mỹ vị trình độ rất khó hình dung, như cá bỏ vào trong miệng đi, chất thịt non mịn, hương vị nhàn nhạt như gió thổi trên biển, giống như ta đang ôm biển rộng vào lòng, giống như cảm thụ khi còn bé nương ôn nhu ôm ta, rau đại xào xanh biếc, hương vị thanh thúy phảng phất mang ta trở lại với thiên nhiên, nghe tiếng gió gào thét trên cánh đồng bao la bát ngát, rong chơi trên một mảnh xanh um tươi tốt, còn có cái này cơm tẻ, hương vị cỡ nào ngọt ngào, ăn vào một miếng giống như đang đứng trên ruộng lúa vàng óng ánh tươi tốt, ánh mặt trời chiếu xuống, bông lúa nhẹ nhàng đong đưa theo gió. Ăn được những thứ này giống như vừa ăn vừa nghe người tấu nhạc, còn có thật nhiều cô nương chạy tới khiêu vũ, ta mở ra chiết phiến trong tay, trên đó viết một chữ thật to “Hảo”...

Ta đang miêu tả vị đạo thức ăn, nói đến phân nửa, kỳ thực ta còn muốn diễn tả tiếp, đại mỹ nhân mỹ vị còn hơn thức ăn trên bàn bản công tử vừa hình dung, ăn tốt bao nhiêu? Thông minh thông minh nếu không phải là bản công tử, còn ai có thể nói ra được, hắc hắc.

“Diệp Thúy, mang đậu hũ đi.”

“Công tử, người thường ngày không phải yêu nhất sò sùng sao?”

“Tóm lại ta hiện tại không muốn ăn, người lấy đi là được.”

Ta van người! Khuôn mặt đại mỹ nhân trong chuyện ấy mỹ như vậy, tư thái cũng mỹ, thanh âm làm ta mất hồn mất vía, bản tính lại ôn nhu sắc sảo, bản công tử đem qua ăn hết đậu hũ của nàng cũng đặc biệt no rồi, đậu hũ trên bàn cùng so với đậu hũ đại mỹ nhân, đậu hũ trên bàn có thể tính là gì a? Tuy rằng không thể trách Diệp Thúy vô phương minh bạch bản công tử không có dụng ý chọc ghẹo nàng, ta còn ở trong lòng len lén khách sáo Diệp Thúy một hồi, đồng thời nhân cơ hội khinh bỉ nàng một chút, haha! Ta hài lòng, ta cam tâm tình nguyện!

Cái gì? Ta không phúc hậu? Ta chỗ nào không phúc hậu? Diệp Thúy bình thường đối với ta trở mặt đều không nói gì, hiện tại ta không thừa dịp khinh bỉ nàng thì đợi đến khi nào? Vạn nhất nàng không tái phạm ngu xuẩn, bản công tử sẽ không còn cơ hội khinh bỉ nàng, cái này được gọi là phải nắm chặt cơ hội trước mắt! Cỡ nào thông minh lại còn năng nổ! Ta chân chính bội phục chính mình.

Có thể đem qua ăn đậu hũ đại mỹ nhân nhiều lắm, thân thể thực sự không thể không chế trước mị lực của đại mỹ nhân, vừa rời giường cũng cảm giác được bao tử đặc biệt đói, ta bắt tri bắt giác đem thức ăn trên bàn ăn đến sạch sẽ, ta ăn một chút đều ăn hết rồi, Diệp Thúy nhìn về phía ta vừa thì thầm lẩm bẩm, vừa

chạy đến trừ phòng lấy thêm điểm tâm, thật vậy a! Người muốn sống phải di chuyển, ăn nhiều cơm, thân thể sẽ đặc biệt khỏe mạnh.

Hảo! Suy nghĩ thật nhanh bản công tử quyết định, sau này mỗi ngày đều lôi kéo đại mỹ nhân vận động, nhưng vậy chúng ta sẽ có được thân thể khỏe mạnh cường tráng, ha ha ha... Ho khan một cái, khụ! Ta cười đến thật là vui, bị sặc trà, đại mỹ nhân còn chưa rời giường, bản công tử đành phải tịch tịch tự mình thuận khí.

“Công tử, người thay đổi.” Điệp Thúy nói như vậy.

“A? Là nơi nào thay đổi a! Có đúng hay không sau khi thành thân bản công tử phơi bày ra một loại khí chất đàng hoàng của thiếu niên, đem bản thân ta hoàn mỹ không tì vết càng thêm nổi bật hơn nữa? Còn tướng mạo vốn có thể nói là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, gọi tắt là mỹ nam, sau khi cùng Tuyệt Ca thành thân thoạt nhìn càng thêm tuấn tú mê người? Còn là...”

Ta còn chưa nói hết, Điệp Thúy duỗi tay bảo bản công tử ngừng suy đoán, nghĩ lại đúng là trong khoảng thời gian ngắn Điệp Thúy rất khó thể thừa thụ khả năng mạnh mẽ như bản công tử, đây không phải là lỗi của nàng, ta có thể hiểu.

“Công tử, người thực sự suy nghĩ nhiều quá.” Điệp Thúy lật chiêu bài khinh bỉ.

“Như vậy không phải? Người trái lại nói ra lý do đi, ta chỗ nào thay đổi?”

“Công tử, trước đây thời điểm người cười chính là gốc trong ngu ngốc, bi thảm một chút chính là ngu xuẩn mà thôi, ta cùng Mặc Yên phát hiện thời điểm gần đây người cười, thoạt nhìn ngoại trừ ngu ngốc, còn đặc biệt...” Điệp Thúy dùng tay chỉ bản công tử.

Phốc! Ô nhục a! Thật lớn ô nhục a! Thiên đại ô nhục a! Điệp Thúy không thương thức được bản công tử ưu tú cũng không sao đi, nàng còn nói bản công tử cười lộ lên vừa đần độn vừa ngu xuẩn, hơn nữa còn là... Trời xanh a! Ta hướng ngài khẩn cầu, nghìn vạn lần không nên trừng phạt những người ngu xuẩn, bọn họ đều không biết mình đang nói gì, làm gì, bởi vậy chỉ có thể tầm thường mà sống hết đời, không có cách nào như bản công tử từ trong ra ngoài rất cường đại, ta nghĩ bọn họ vốn chính là trời sinh không trọn vẹn, Tha thứ cho bọn họ đi!

“Điệp Thúy ta nghĩ người khẳng định không hiểu rõ ta, không cần gấp gáp, ta thương hại người.” Nhìn xem! Bản công tử khí độ như thế, bác ái như thế, triều đại trên dưới nam tử đều không có khả năng địch nổi bản công tử, vì sao? Ta vì sao so với người khác bỏ một khoảng cách rất xa? A! Ưu tú gì gì đó, chân chính thích hợp nhất là dùng trên người bản công tử.

“Công tử, người nhất định là vừa nghĩ ta không hiểu rõ người thật đáng buồn. Công tử, ta thật sự không nhận được, nhất định phải nói với người, người mỗi lần tự luyện biểu tình đặc biệt ngu xuẩn, người phải sửa lại a! Để tránh khỏi thiếu phu nhân bị người hù dọa, ta nghĩ trừ thiếu phu nhân bên ngoài không có người nào muốn người.” Điệp Thúy đi qua vỗ vai ta sau đó đi ra ngoài.

Ai! Được rồi! Bản công tử tuấn vĩ thiếu niên lang như vậy, làm sao có thể cùng Điệp Thúy không hiểu chuyện tính toán? Vì trên thế giới này muốn bản công tử khẳng định có rất nhiều người, nhìn hoàng thượng mang đến danh sách tuyển thê liền biết một hai... Rồi! Chẳng lẽ Điệp Thúy cũng là thâm mếm bản công tử, nhưng bởi vì bản công tử cưới đại mỹ nhân cho nên nàng ăn dấm chua? A! Điệp Thúy a! Tuy rằng bản công tử biết rất nhiều thiếu nữ thâm mếm bản công tử, nhưng bản công tử chỉ cần đại mỹ nhân, ta chỉ có thể nói với các người lời xin lỗi!

Sau khi ăn điểm tâm thì rất buồn chán, bên ngoài ánh dương quang vừa lúc chiếu vào, khí trời mát mẻ mây xa nghìn dặm, ta muốn đi xem một chút tiểu hài tử cùng lão nhân gia ở Tứ Hợp Viện, vốn là muốn đại mỹ nhân cùng đi, nhưng nàng vẫn chưa rời giường, ta cũng không muốn đánh thức nàng, muốn cho nàng ngủ thật tốt, vì vậy bản công tử quyết định đi đến thư phòng lấy bút mực, để lại cho đại mỹ nhân một tờ giấy, nói với nàng ta đi ra ngoài.

Nội dung như sau: Không ai có thể xinh đẹp bằng nương tử, vì phu xuất môn một chuyến, đi Tứ Hợp Viện xem tiểu hài tử cùng lão nhân gia, vốn muốn tìm người đi cùng, nhưng thoạt nhìn bộ dáng người mệt mỏi, thực sự ngủ không ngon, ta không muốn phá hư mộng đẹp của người, vì vậy ta quyết định cho người ngủ

tiếp, ta nghĩ ta đúng là một tri kỉ hảo phu quân, người chờ ta buổi tối sau khi trở về, nhất định phải khen thưởng ta, ta cầu không nhiều lắm, phần thưởng giống như đêm qua là được rồi, ân!

Ta đang suy nghĩ a! Chúng ta đều có thể hôn, nhưng hảo hảo cùng đi ra ngoài một chuyến vẫn tốt hơn, thật sự tốt, chờ ta đem Tứ Hợp Viên thu xếp ổn thỏa, nhìn xem nơi đó có thiếu thốn gì không, sau đó xử lý một chút chuyện của Tần Hoan cùng Vân Yên, chúng ta liền đi ra cửa một chút đi! Xa hay gần đều không sao cả, nếu như người đặc biệt nhớ đến địa phương nào nhất định phải nói cho ta biết, như vậy ta mới có thể an bài tiếp đó mang người cùng đi, trước cứ như vậy đi.

Ta đi ra cửa, nhớ phải mặc hảo quần áo và ăn điểm tâm, ta nói cho Diệp Thúy người thích ăn hoa quả cao, nếu như ta vẫn chưa về, người cũng có thể tới tìm ta, ta nghĩ người biết đường.

Yêu nhất bộ dạng anh tuấn phu quân của người.

Vốn có chỉ là muốn lưu một tờ giấy, cuối cùng viết thành bức thư tình, cái này không có biện pháp, bản công tử tài hoa tất cả mọi người đều hiểu được, chính là như thế lợi hại, diễn tả tình ý căn bản là cơm bữa.

Mua một đồng lớn đồ vật đi đến Tứ Hợp Viên, đảo một vòng không thấy tiểu hài tử cùng lão nhân gia, bắt quá tìm một lúc cũng gặp được, hài tử tương đối lớn đi học vẫn chưa về, tuổi nhỏ hài tử không đến trường được cũng rất nỗ lực làm việc nhà, giảm bớt gánh nặng cho Trương nãi, Tôn nãi, Chu nãi, chính xác là như vậy! Bọn trẻ nghe ba vị nãi nãi kể chuyện ta thành thân, đều quán quýt lấy ta hỏi đại mỹ nhân ở nơi nào, ta còn đang muốn theo chân bọn họ giải thích đại mỹ nhân đang ở nhà, vừa định thần lại thì nhìn thấy các người bọn họ đồng loạt nhìn về phía đại môn sau lưng ta, ngay cả ba vị nãi nãi đang nói chuyện trời đất cũng đều ngừng lại.

“Trần ca ca, phía sau người có một tỷ tỷ thật xinh đẹp.” Thanh nhi đang ôm tiểu thỏ con ngón tay hướng lưng ta chỉ đến.

“Thanh nhi, cái kia chắc là tiên nữ.” Lớn tuổi một chút phải sửa chữa cho nàng a.

“A! Trần ca ca, phía sau người có một thật xinh đẹp tiên nữ.”

Tiên nữ? Tiên nữ loại sinh vật này đang ngụ nhà của ta, cùng ta thành thân, ngoại trừ người kia, bên ngoài không ai có thể xứng với danh hiệu tiên nữ này, ta muốn quay lại xem người kia là thần thánh phương nào, nếu như nàng không xinh đẹp bằng đại mỹ nhân của ta, bản công tử sẽ đối với nàng cười nhạt, nói với nàng là người không thể so được với đại mỹ nhân của ta, ta xem người đang đứng sau lưng ta là chết chắc.

Ta quay người lại, phát hiện người trước mắt là tiên nữ trong lòng ta! Tiên nữ còn hướng về phía ta cười, cười đến khuynh quốc khuynh thành, ta đều phải say.

“Phu quân.”

Quá tốt đẹp! Đại mỹ nhân ở nơi này công khai gọi ta là phu quân, thật là làm cho ta tâm hoa nộ phóng, vì vậy ta liền nhịn không được chạy đến cầm tay nàng.

“Tuyệt Ca.”

Trên cơ bản nếu như ở đây chỉ có ta cùng đại mỹ nhân, tuấn nam mỹ nữ nói lời yêu thương, nhưng bởi vì hôm qua hôn môi thực sự quá đau nhức, phỏng chừng mấy ngày kế tiếp đều phải cong khóe miệng nói chuyện, vì vậy ta nhìn về phía đại mỹ nhân, hy vọng nàng giải thích, ta còn muốn hỏi đại mỹ nhân một việc: Ta cong khóe miệng thoạt nhìn rất gọi cảm sao? Bất đắc dĩ đại mỹ nhân lại không nhìn thấy ánh mắt tràn ngập mỉa mai hoặc cùng môi vểnh lên thật cao hướng nàng phát ra vô hạn phong tình, ngược lại nàng thả tay ta ra, đi về phía ba vị nãi nãi tán gẫu.

Vì vậy trái tim yếu ớt bé nhỏ của bản công tử một lần nữa tổn thương nặng.

“Tiên nữ tỷ tỷ không muốn Trần ca ca!”

Không muốn a a a a!

78. Chương 78: Cầu Tử Quan Thế Âm Nương Nương

“Ha ha ha! Tiên nữ tỷ tỷ không muốn Trần ca ca! Tiên nữ tỷ tỷ không muốn Trần ca ca!”

Bản công tử đang chịu đựng đủ những lời lẽ tàn phá tâm can của bọn hắn, chỉ là cho rằng tiểu hài tử tương lai sẽ là trụ cột của quốc gia, tuy rằng bản công tử ngày thường nhanh nhẹn miệng, thế nhưng dưới sự kích thích của bọn nhỏ, ta một cậu đều nói không nên lời, đại mỹ nhân, phu nhân của ta, nương tử của ta, Tuyệt Ca của ta, người tới cứu mạng a!

Có thể ta cùng đại mỹ nhân có tương quan cách cảm mãnh liệt, cho nên nàng rất nhanh quay đầu lại. Ta tuyệt đối sẽ không nói cho bất luận kẻ nào, trước đó ta đã nhìn chằm chằm bóng lưng đại mỹ nhân và ba vị nữ tử nói chuyện phiếm hơn một khắc đồng hồ, nàng có lẽ đã cảm nhận được ánh mắt vô cùng nóng rực của bản công tử, vì vậy nàng chung quy không thể nhìn được nữa xoay người nhìn lại.

Đại mỹ nhân mặc một thân y phục mùa hè mỏng manh, đi qua có thể thấy vạt áo khoác ngoài đang phiêu động, nàng đi lại mềm mại, nhất cử nhất động đều mang phong thái vương giả, không biết có phải hay không do mùa hè ánh mặt trời quá mức thâm đốt người, để cho ta có cảm giác muốn ngất đi, hoảng hốt trong nháy mắt, ta thật sự nghĩ đại mỹ nhân là áng mây, mang theo bộ dáng tươi cười ấm áp tựa như đi tới chốn thần tiên, giống như ở tửu lâu đêm đó, làm cho ta vĩnh viễn đều không thể quên khuôn mặt nhất quán ôn nhu câu hồn đoạt phách của nàng.

Nàng đi đến nhìn ta một cái, dùng khẩu hình miệng gọi tiểu hồn đản, ánh mắt một nửa là oán trách một nửa là nhu tình, chỉ là vừa đối mặt, ta đã đếm không hết số lần tim đập thình thịch vì nàng, nếu như nàng còn nhìn chằm chằm bản công tử nữa, rất nhanh ta sẽ chết chìm trong ánh mắt tản ra vô số tia sáng như bầu trời đầy sao, nàng hoàn hảo ngồi xổm xuống vỗ vỗ đầu Thanh nhi.

“Người tên là gì?” Đại mỹ nhân mị lực thật sự rất lớn, ngay cả Thanh nhi còn đang chơi đùa cùng tiểu thỏ con cũng bỏ xuống, khuôn mặt đỏ bừng, giống như câu nói kia: Trách người quá mức mỹ lệ!

Đồng thời bản công tử cũng chịu thua, dựa vào cái gì mỗi lần ta cùng Thanh nhi bọn họ nói chuyện, chưa từng thấy qua vẻ mặt xấu hổ này, Ta không cho phép!

Ta muốn lần thứ hai cường điệu, tốt xấu gì bản công tử cũng là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, gọi tất mỹ nam, chính là một thời tuần nguyệt, không biết có bao nhiêu nữ tử bị phong thái của bản công tử thuyết phục, bị phong độ bản công tử làm cho thần hồn điên đảo, ta tin tưởng ta thành thân ngày ấy, khẳng định toàn thành có nhiều hơn phân nửa nữ tử đều vì bản công tử mà ruột gan đứt đoạn, phân nửa còn lại không phải thành thân rồi thì chính là chưa lớn lên, ân! Ta cũng biết là như vậy, nhất định là bởi vì Thanh nhi chưa lớn lên, còn chưa hiểu được bản công tử từ trong ra ngoài đều tản ra hào quang xán lạn, được rồi! Tuổi còn nhỏ không phải là lỗi của người, chờ người trưởng thành sẽ biết bản công tử bản là giai nhân kiêm giai công tử, hơn nữa chờ người trưởng thành người sẽ hối hận không kịp!

“Tiên nữ tỷ tỷ, ta là Thanh nhi.”

“Thanh nhi hảo ngoan, tỷ tỷ nói cho người biết, ta là nương tử của Trần ca ca người, ta đời này sẽ ở bên cạnh nàng, sẽ không rời bỏ nàng, biết không?” Đại mỹ nhân xoay đầu lại nhìn ta, còn dùng thần ngữ: Hài lòng chưa?

Oh! Phi thường hài lòng, thỏa mãn vô cùng, đại mỹ nhân lời này tuy rằng đang nói với tiểu hài tử, nhưng mà căn bản đang nói cho bản công tử nghe đúng không? Đúng không đúng không? Ta đã nói rồi! Bản công tử ưu tú như vậy, thần tiên tỷ tỷ làm sao có thể không muốn Trần ca ca? Đại mỹ nhân làm ta nhìn không được đắc ý một phen, để che giấu hảo tâm tình đang lảng lảng, xoay người đưa lưng về phía tất cả tiểu hài tử, hướng cổng chính đi ra hai bước, để bình phục tâm tình sung sướng, ai biết bởi vì ta quá cao hứng, cố nhìn trời, vì vậy chân trái vấp chân phải, ta mang theo vui mừng phấn khởi tiếp xúc thân mật với mặt đất, tiếp xúc đặc biệt dùng sức, đợi được bọn họ cùng đại mỹ nhân đem ta từ dưới đất đỡ dậy, máu mũi cũng vui sướng chạy xuống tế thổ địa công.

Nương có nói qua, đối nhân xử thế không thể quá kiêu ngạo, đắc ý sẽ dẫn đến hậu quả không tốt, nhưng mà người nói, ta có một vị nương tử tốt như đại mỹ nhân làm sao không đắc ý? Không sao cả, ta đã chuẩn bị tốt tâm lý sẵn sàng té ngã, được đại mỹ nhân yêu, xông pha khói lửa cũng không chối từ!

Bởi vì máu mũi đang chảy, lại đang ngồi trong Tứ Hợp Viện một lúc lâu mới rời đi, máu mũi cũng muốn không chảy nữa, nhưng mà vừa mở miệng, máu tươi mãnh liệt xông ra cổ họng, vì vậy dọc đường đi ta không nói một câu, đi tới giữa đường, đại mỹ nhân lôi kéo ta vào một cái hẻm cụt, không biết nàng muốn làm gì, trong lúc bất chợt bản công tử phúc chí tâm linh, lẽ nào đại mỹ nhân muốn ở chỗ này đối với ta...

“Người làm sao vậy? Thế nào đều không nói lời nào?” Kết quả nàng kì thực chỉ là cùng ta nói chuyện phiếm, hại ta vốn cho là nàng muốn ở trong hẻm tối đối với đẹp trai bản công tử như vậy như vậy a! Hảo xấu hổ.

“Vừa rồi đều là mùi máu, thật ghê tởm.” Ta dùng mũi hít một hơi, hít hai ngụm không khí mới đem vị đạo trong khoang miệng tản đi.

“Người buông tay ra, ta xem một chút.”

Đại mỹ nhân cuối người xuống, dư quang nơi khóe mắt thấy vạt áo đại mỹ nhân hơi buông ra, cùng với bên trong được bao bọc thật chặt, hình dáng hai tòa tuyết phong thật đẹp, ót nóng lên, bản công tử máu chảy như suối, chảy ra ngoài, quả thực so với Trường Giang Hoàng Hà còn muốn hung mãnh hơn. Ta đã nói rồi, bản công tử đúng là chính nhân quân tử, một chút cũng không háo sắc, chỉ là đại mỹ nhân thật sự quá xinh đẹp, làm cho ta nghĩ tới chuyện kia buổi tối, cho nên sơ ý một chút máu liền chảy ra, đây thực sự không phải lỗi của ta.

Đại mỹ nhân lần thứ ai nhìn thấy ta chảy máu mũi, lập tức kinh hô một tiếng, vội vàng kéo ta đến đường cái chuẩn bị về nhà, nhưng mà... Máu thật sự là chảy ra nhiều lắm, căn bản không có biện pháp ngừng, đại mỹ nhân dùng khăn tay chặn lại cũng đều nhiễm đỏ hết khăn tay, dưới tình thế cấp bách, đại mỹ nhân đem ta kéo vào ngôi nhà gần nhất, ra đón chúng ta là một sư phụ quét rác, thoạt nhìn tuổi đã cao. Hóa ra chúng ta đang bước vào nơi mà bản công tử từ lâu đã muốn tới, lại không có cơ hội có thể tới, hôm nay ta rốt cuộc tìm đến a!

“Thí chủ, vị thí chủ này thoạt nhìn không quá thoải mái, nhanh lên mời vào bên trong, bản ni chuẩn bị chỗ cho thí chủ nghỉ ngơi.”

“Làm phiền sư thái.”

Ở thiền phòng nghỉ ngơi trong chốc lát, máu mũi rốt cuộc đình chỉ, cái kia sư thái còn rất hảo tâm đem một chậu nước tới, để cho ta rửa mặt, lăn qua lăn lại một trận cũng tốt lên rất nhiều. Ta đây mới quan sát kĩ lưỡng nơi này, ta và đại mỹ nhân đang ở thiền phòng mặc dù có chút cũ nát, nhưng quét tước đặc biệt sạch sẽ.

“Sư thái, ta là Duãn Tuyết Ca, đây là phu quân ta Lạc Dương Trần, chẳng biết sư thái xưng hô thế nào?”

“A di đà phật, hai vị thí chủ, bản ni pháp hiệu Tĩnh Tu.”

“Tĩnh Tu sư thái, thật đến không đúng lúc, vào cửa mới biết được nơi này là chỗ tu hành của sư thái, Tuyết Ca hiểu được nam tử không thể tùy ý xâm nhập, chỉ là phu quân máu chảy không ngừng, mới phải đến đây quấy rầy Phật môn thanh tịnh, nếu có chỗ mạo phạm, xin hãy sư thái tha thứ.”

“Thí chủ không cần để ý, thanh quy Phật môn mặc dù nghiêm, nhưng lúc này thí chủ gặp nạn, mạng người tự nhiên trọng yếu hơn quy cũ, hoàn hảo không trở ngại. Thí chủ, còn có chỗ nào không khỏe? Có cần hay không bản ni mời đại phu đến chẩn đoán?”

“Sư thái, ta không sao. Không có ý tứ a! Cho người thêm phiền toái.” Nói thật, ta đích xác không quá nhân tâm, vị sư thái này thoạt nhìn lớn tuổi hơn cha nương ta, còn để cho nàng bưng chậu nước tới, lòng ta đối với việc này rất băn khoăn, vì vậy ta lôi kéo tay áo đại mỹ nhân, nói nhỏ vào lỗ tai nàng.

“Tuyết Ca, trên người người có ngân lượng không? Ngân lượng trên người ta dùng mua đồ đến Tứ Hợp Viện hết rồi, chỉ còn lại chút ít bạc vụn.”

“Trên người ta còn có ngân lượng a!”

“Ta xem vị sư thái này đang nỗ lực tu hành, nếu như chúng ta trực tiếp lấy tiền đưa nàng, nàng sẽ không thu, cho nên ta nghĩ dùng tiền mua dầu mè. Người có thể đem ngân lượng cho ta mượn trước không? Ta về sẽ trả lại cho người.”

“Tốt! Bất quá sau khi trở về muốn thế nào thì do ta quyết định!” Đại mỹ nhân cười đến mắt cong cong, còn vỗ vỗ đầu ta.

“Đó là đương nhiên!” Hay nói giỡn, tiền của ta sớm muộn gì cũng là của đại mỹ nhân, nhưng tiền của đại mỹ nhân chỉ có thể là tiền của đại mỹ nhân, ta ít nhiều đều phải cho nàng, nếu không thì ta liền đem tiền tiêu vặt hàng tháng và tiền tích trữ lấy ra đưa hết cho nàng!

Hỏi sư thái hướng đi chính điện, nhanh đi đến đại điện tham bái, nguyên lai nơi này chính là nơi thờ cúng Quan Thế Âm.

Quan Thế Âm nương nương, ta là Lạc Dương Trần, ít nhiều cũng cảm ơn người giúp đỡ, mới có thể cười được đại mỹ nhân, hơn nữa cuộc sống rất khoái hoạt, ta sớm nên đến đây thấp hương, nhưng chưa có cơ hội nên rốt cuộc đến chậm, Quan Thế Âm nương nương đại nhân đại lượng sẽ không cùng ta phàm phu tục tử tính toán. Ta đây thuận tiện thỉnh cầu nương nương phù hộ cho cả nhà ta thân thể khỏe mạnh, tất cả bình an, nếu như có rãnh rỗi cũng thuận tiện phù hộ hoàng thượng cùng hoàng hậu a di của ta một chút, tiếp đó phù hộ ta và đại mỹ nhân tình cảm đều vẫn tốt như vậy, ta có thời gian sẽ tới dâng hương.

Ta cho rằng đại mỹ nhân tới bái thần linh, ít ra cũng nói hai câu, không nghĩ tới ta nhắm mắt lại nói một lúc lâu, mở mắt ra lại phát hiện đại mỹ nhân dùng một loại biểu tình tựa tiểu phi tiểu nhàn ta, giống như phát hiện sự kì quái gì đó. Đại mỹ nhân đem tất cả ngân lượng đều moi ra mua dầu mè, cảm ơn sư thái, đại mỹ nhân đều vẫn duy trì vẻ mặt quái dị.

“Tuyệt Ca, người vì sao dùng vẻ mặt này nhìn ta?”

“Người biết thần linh người vừa bái là ai không?”

“Quan Thế Âm nương nương a!”

“Tiểu hồn dẫn, người thật sự không biết, đúng thật là Quan Thế Âm nương nương, nhưng mà... Quan Thế Âm cầu tử, ta còn tưởng rằng phu quân người rất muốn hài tử! Nếu là như vậy, ta giúp phu quân đội lên đầu một cái mũ màu xanh biết.” Đại mỹ nhân vừa nói vừa cười không ngừng.

Cái gì? Chúng ta hai người nữ tử bái cầu tử Quan Thế Âm? Đây...

79. Chương 79: Ta Là Sơn Tặc Đại Vương Đệ Nhất Ân Công!

“Tiểu hồn dẫn, người nói thật cho ta, người vừa cầu Quan Thế Âm nương nương nguyện vọng gì?” Đại mỹ nhân liếc mắt, nỗ lực làm ra vẻ mặt đại vương hung ác, nhưng đại mỹ nhân là loại đẳng cấp mỹ nữ, nhiều nhất chỉ có thể làm áp trại phu nhân, được rồi! Đại mỹ nhân của ta, nếu như người nghĩ muốn làm áp trại phu nhân, như vậy bản công tử nguyện ý cùng người phối hợp diễn xuất nhân vật anh tuấn đệ nhất đại vương!

“Tiểu mỹ nhân người hãy nghe cho kĩ, bản đại vương vừa cầu nguyện cả nhà khỏe mạnh bình an, còn cái kia nguyện vọng chính là bản đại vương và mỹ nhân người tình cảm luôn tốt đẹp, áp trại phu nhân của ta, người hài lòng chưa?” Ta dẫn dắt tảng đá lớn ven đường, bày ra tư thái đại vương sơn tặc thô bạo, thuận tiện dùng ngón trở nâng cằm đại mỹ nhân. Đại mỹ nhân không trả lời ta, bị động tác của ta chọc cười khanh khách.

Mỹ nhân cười sắp đem bản công tử hôn mê, thế nhưng ai nha! Sau khi ta tỉnh tể nâng cằm nàng thì chuyện gì đã xảy ra? Bản công tử... Không! Bản công tử trời sinh có thể chịu đựng kiểm nghiệm diện mạo mỹ hảo, nhưng để cùng đại mỹ nhân xứng đôi, trở lại ta sẽ hỏi đại mỹ nhân cách bảo dưỡng nhan sắc, trơn bóng phần nộn, xúc cảm rất tốt a!

“A!” Cái này là một tiếng thét chói tai, tiếng thét chói tai là của tiểu cô nương đang chơi cầu ven đường, nàng cầm chính là hoa cầu nhỏ được vá từ vải vụn chỉ vào bản công tử trắng trơn thét chói tai, gọi tới rất nhiều người xem, thoạt nhìn thân nhân tiểu cô nương vừa chạy đến rất nhanh ôm tiểu cô nương vào trong ngực.

“Hạnh nhi, người làm sao vậy?”

“Nương, hèn mọn thúc thúc đang khi dễ tỷ tỷ xinh đẹp, Hạnh nhi rất sợ hãi, sợ hẳn đến khi dễ ta, liền sợ đến thét lên.” Tiểu cô nương trốn trong lòng mẹ nàng khóc thút thít.

“Thúc thúc? Gì chứ? Ai là thúc thúc? Người nào khi dễ người nào? Cái kia! Ta đã nói với người a! Anh hùng hảo hán tuyệt đối sẽ không khi dễ nữ nhân, người nào vô liêm sỉ dám khi dễ nữ nhân lăn ra đây cho ta, xem bản công tử đánh cho người hoa lê nước chảy, không biết bây giờ là ban ngày ban mặt sao? Ngay cả tiểu hài tử cũng muốn khi dễ, người đi ra cho bản công tử!” Cái gì? Lại có người như thế sao? Bản công tử tức khắc vén tay áo lên, dự định đánh một trận cùng kẻ đó.

Nghe nói có nam nhân khi dễ nữ nhân, đây là chuyện khiến bản công tử không thể nhịn được, nữ tử vốn thể lực nhu nhược hơn nam tử, mặc kệ nam tử cường hãn như thế nào, đều không thể dùng vũ lực với nữ tử, dù cho đối phương không phải là tỷ tỷ xinh đẹp mà là cô nương tướng mạo đáng sợ và vân vân, nam nhân cũng không thể khi dễ nàng, người xem một chút, tiểu hài tử cũng hù dọa, đương nhiên không thể tha thứ! Huống chi nói đến xinh đẹp, khắp thiên hạ còn có ai đẹp hơn so với đại mỹ nhân?

Chính là tinh thần tràn ngập chính nghĩa, bàn tay bản công tử tạo thành nắm đấm nhìn xung quanh, nhìn trái nhìn phải đều không nhìn thấy cái tên vừa ngu ngốc vừa cười rất hèn mọn thúc thúc, thậm chí vị tỷ tỷ xinh đẹp vừa bị khi dễ cũng không thấy hình bóng, người rút cuộc ở nơi nào?

“Vị công tử này, nhìn người quần áo ngăn nắp, dù gì cũng là công tử trong sạch, người ban ngày ban mặt đùa giỡn cô nương xinh đẹp, còn dọa Hạnh nhi nhà chúng ta, thế nào người người lại là loại người không biết liêm sỉ a?” Mẫu thân tiểu cô nương buông nàng ra hướng bản công tử chạy qua, dùng ngón tay chỉ vào trán bản công tử.

“Ta nói đại tỷ, ai! Không không không, người đừng đâm nữa, da đầu ta đều sắp toát ra rồi.” Ta vòng qua trốn bên cạnh đại mỹ nhân, sau cùng chỉ có thể trốn sau lưng đại mỹ nhân để tránh đại nương công kích.

“Công tử, người còn không mau một chút buông ra cô nương kia? Hảo hảo hảo, ngày hôm nay không giáo huấn đàng đở tử người một trận là không được, người còn dám nắm vạt áo cô nương người ta không buông tay? Hạnh nhi, đem cây xẻng của mẹ lấy ra đây!” Đại tỷ cực kỳ khí thế giật dây tiểu hài tử đang chơi banh vải nhiều màu, tiểu hài tử rất nhanh từ trong nhà kéo ra cây xẻng, thân thể nhon hỏ cật lực kéo lê cây xẻng trên mặt đất.

“Đại tỷ, người nói chuyện có đạo lý một chút được hay không, ta đây anh tuấn tiêu soái, cái kia vừa ngu ngốc vừa cười hèn mọn thúc thúc làm sao có thể là ta? Ta còn đang muốn hỏi người có thấy tên vô liêm sỉ Vương bát dẫn kia ở đâu không? Ta mà thấy được hẳn nhất định phải đánh hẳn thành mười miếng tám miếng!” Hay, khẳng định là nhìn lầm, bản công tử tuấn tú phong lưu, làm sao có thể so sánh với tên ngu ngốc hèn mọn kia chứ? Loại thuyết pháp này thật sự quá gượng ép, đại tỷ, người thật sự không có mắt nhìn người, tự nhiên không có người nào ưu tú hơn so với bản công tử, bởi vì đố kỵ mà sinh ra giận cá chém thớt cũng không thể tránh được, ta quyết định khoan hành độ lượng tha thứ cho người, cảm kích ta đi!

“Công tử, người có thể lâu lắm không soi gương nên đầu óc bị phá hủy, ta đồng cảm với người, chỉ cần người buông tha vị cô nương này, ta sẽ không so đo với người.” Đại tỷ vỗ vỗ đầu vai của ta.

“Nương, ngu đần thúc thúc này rất xấu!” Chơi cầu tiểu cô nương thật vất vả kéo cái xẻng đến trước mặt ta, nàng dùng ngón tay mập mập đâm vào hông bản công tử.

“Phu nhân, đa tạ hảo ý của người, nhưng người này không có phi lễ với ta, nàng là phu quân ta.”

Đại tỷ vừa nâng lên cái xẻng, chuẩn bị đến thời khắc trọng yếu, đại mỹ nhân cuối cùng cũng phục hồi tinh thần, mở miệng cứu mạng nhỏ của bản công tử đang bị đe dọa, nhân vật đại tỷ này thật đáng sợ, đại mỹ nhân mới là nhân vật đáng yêu, bản công tử là nhân vật đáng thương.

“Cô nương, người không cần phải sợ, người nói rõ tình hình thực tế với ta, người này có phải dung hung khí áp chế người không? Ta có cái xẻng, ta không sợ hẳn!” Đại tỷ trừng lớn ánh mắt, căn cứ vào sự thông minh của bản công tử, nàng đây đang nỗ lực dùng nhân thân giết chết ta, cũng không quan tâm đến ánh mắt bị thương của bản công tử.

“Phu nhân, không phải, nàng thật sự là phu quân ta, chúng ta vừa rồi là đùa giỡn, ta thực sự không có việc gì, rất cảm ơn các người.” Đại mỹ nhân thân thủ đoạt đi cái xẻng, đối với đại tỷ hơi cúi đầu cảm tạ nàng.

Đại tỷ nhìn ta đang trốn sau lưng đại mỹ nhân, sau lại nhìn đại mỹ nhân, thở dài một hơi.

“Cô nương, người không phải đang nói đùa chứ? Ta nhìn vị công tử này ngơ ngác ngây ngốc hình dạng, cười rộ lên nhìn không có hảo ý, làm sao có thể cười được người?”

Uy uy uy! Ta đã nói với người, bản công tử vẫn duy trì lễ phép cơ bản, gọi người là đại tỷ có được hay không, người xem một chút tuổi của người đi, ta đều có thể gọi là đại nương, vị đại nương này có mắt hay không? Bản công tử lớn lên giỏi giang như vậy, bộ dáng ngọc thụ lâm phong khuynh đảo không biết bao nhiêu nữ tử, các nàng đều bị phong thái của ta thuyết phục, cái gì ngơ ngác ngây ngốc, không có hảo ý, loại hình dung này đặt trên người bản công tử được sao? Còn người nữa tiểu bằng hữu, ta cuối cùng đã hiểu, nguyên lai ngu dần hèn mọn thúc thúc người nói là ta, hai người thật không hổ là mẹ con, mắt nhìn người cũng không sai biệt lắm, tiểu bằng hữu, người không hiểu ca ca thật tốt, lớn lên cẩn thận gã cho một xấu tượng phu! Sách!

“Phu nhân, nàng là Lạc Dương Trần, ta là Duẫn Tuyết Ca, nàng đúng là phu quân của ta, đây là hiểu lầm, không có chuyện gì.”

“Lạc Dương Trần, người là Lạc phủ đại công tử?” Trong nháy mắt đại nương kích động chạy đến quỳ gối trước mặt ta, sau đó cúi đầu tạ, thiếu chút nữa dọa ta ngất.

“Ai nha! Lạc công tử thứ lỗi, ta không có kiến thức, đối Lạc công tử vô lễ, tiểu Như, người nhanh vào trong gọi cha người ra đây, nói là ân công tới, nhanh lên!” Tiểu cô nương đang đứng ven đường nhanh chóng chạy vọt vào nhà.

“Ách, đại tỷ, ta nói người mau đứng lên, người quỳ như vậy rất khó nói... Người trước...”

“Ân công!” Lại thêm nhiều người tới túm ống quần ta.

Đúng vậy, ta vẫn chưa nói hết, liền thấy một nam nhân hướng chỗ ta xông tới, quỳ xuống gọi ân công, rất hiển nhiên người nam nhân trước mắt này là đại tỷ tượng phu, hơn nữa vợ chồng hẳn đều cả kinh, không chỉ dọa ta ngất, đại mỹ nhân cũng bị dọa đến choáng váng.

“Ta nghĩ hai người các người trước đứng lên, nhìn không ra bản công tử chính là Lạc phủ đại công tử không phải lỗi của các người, không đáng phải quỳ xuống! Biết sai là tốt rồi, đứng lên đứng lên.” Bản công tử tràn ngập phong độ đem hai người bọn họ đỡ đứng lên, a! Bản công tử như vậy là người có lễ phép, bây giờ không thấy nhiều a!

“Ân công, người còn nhớ ta không?” Vị nam nhân kia kích động lôi kéo tay ta.

Đại mỹ nhân nhìn ta, ta lại nhìn đại mỹ nhân, sau đó lắc đầu, ta đối với người này một lần ấn tượng đều không có.

“Ân công, ta là tiểu thương buôn bán ven đường, ngày đó trên đường cái bị người ta khi dễ, nếu không phải ân công ra tay cứu giúp, ta sớm bị bọn chúng đánh mất mạng, ta vẫn cho rằng ngày đó Lạc Tam tử cứu ta, sau đó trăm phương nghìn kế hỏi thăm, biết được giúp ta chịu đòn, mua hết hàng hóa, sau đó còn giúp ta làm đốc công Lạc thị đại lý đích thị là công tử. Ân công, nhờ có trợ giúp của người, giúp cha nương ta trước lúc lâm chung có được quãng thời gian sung túc, còn giúp cho ta nuôi được mấy người đệ đệ, còn có thể lấy vợ sinh con, ta vẫn luôn tìm cơ hội đến trước mặt ơn công tạ ơn, không nghĩ đến ơn công rất ít khi ra ngoài, ta thường ở trước cửa Lạc phủ chờ, nhưng đều không có cơ hội gặp ân công, ngày hôm nay nhất định phải thỉnh ân công đến hàn xá uống chén trà, ân công thỉnh!”

Kì thật ta vẫn còn chưa nhớ rõ người này là ai, sau khi nghe hắn nói ra sự tình cũng đều nghĩ không ra, thế nhưng đại mỹ nhân lôi kéo tay ta, đối với ta gật đầu, dù sau người này cũng không có ý muốn cho ta cự tuyệt, được rồi! Uống chén trà cũng không sao cả, uống trà a! Kết quả người gọi ta ân công này cũng không phải chỉ mời ta uống trà, còn làm thịt heo gà vân vân, mời chúng ta ăn, nói thật là bữa cơm này ta ăn cũng không an tâm, xem bọn hắn cũng không phải gia đình giàu có, xem như là vì bản công tử soái hơn nữa là để xin lỗi nên mới mời ta ăn, nhưng bọn hắn heo gà đều giết hết, lễ mừng năm mới ăn cái gì? Vốn tưởng rằng còn chút tiền, sờ mó trên người mới nhớ đến, tiền đều mua dầu mè hết rồi, làm sao bây giờ?

80. Chương 80: Bí Phương Gia Truyền

Vốn thừa dịp bọn họ còn đang chuẩn bị, ta cùng đại mỹ nhân dự định từ chối bọn họ sau đó bỏ trốn, nói cho cùng tuy rằng bọn họ hiểu lầm bản công tử, nhưng bản công tử đại nhân đại lượng, đã nói tha thứ cho bọn họ rồi. Kỳ thực cũng không cần phải... Ăn hết thịt nhà người ta như thế, thế nhưng phu phụ bọn họ thật làm cho chúng ta không thể nào từ chối, tìm đủ lí do để hồng thoát thân, kết quả cuối cùng vẫn là bị mời ngồi xuống.

“Tuyệt Ca, người còn tiền không? Bọn họ thoạt nhìn chỉ là hộ gia đình bình thường, sau khi mời chúng ta ăn bữa ăn này, làm cho bọn họ trở nên thiếu thốn, ta nghĩ trước khi đi cho bọn họ một ít bạc.” Ta kéo đại mỹ nhân qua một bên lặng lẽ nói với nàng.

“Tiền trên người ta đều đưa người mua dầu mè. Ta biết người bán khoãn, bắt quá không quan hệ, tuy rằng ngày hôm nay chúng ta không lưu tiền cho bọn họ, nhưng ta có biện pháp, sau khi trở về sẽ nói với người, người trước không cần lo lắng.” Đại mỹ nhân thừa dịp hai người bọn họ đang giết mổ heo gà dùng âm thanh vô cùng nhỏ nói với ta, nếu là đại mỹ nhân có biện pháp, ta đây yên tâm rất nhiều, bản công tử tốt bụng như vậy, thế nào cam lòng xem người khác khổ cực đây?

Vì vậy bản công tử phi thường yên lòng ăn uống! Gia đình bình thường chế biến thức ăn rất đơn giản, nhưng so với cách chế biến tinh xảo thì cách này có thể giữ lại được hương vị nguyên thủy, ta cũng không cho rằng đây là cơm rau dưa bình thường, ngược lại là một loại hương vị ẩm thực mới, ta rất thích!

Đợi đến lúc ăn không sai biệt lắm, chúng ta cùng phu phụ bọn họ cùng nhau trò chuyện, nói đông nói tây rất nhiều chuyện, lúc này mới làm ta nhớ tới, nguyên lai hẳn là tiểu tử chở hàng hóa, khi đó ra tay chính là cứu hẳn, nhìn hẳn hiện tại cuộc sống cũng không kém, ta đây yên tâm rất nhiều, xem ra đệ đệ bản công tử bình thường rất sợ vợ, làm cho cha lắc đầu thở dài không ngừng, nhưng năng lực làm việc cũng không tệ lắm, đại khái kém hơn bản công tử một chút mà thôi, lần sau mua một ít lễ vật tặng hẳn tạ ơn là được rồi.

Bất tri bất giác sắc trời đã tối, Hạnh nhi vừa ăn no nê cũng không chịu nổi buồn ngủ, sớm được đại tỷ dụ dỗ làm cho ngủ, ta và đại mỹ nhân cũng đứng dậy chuẩn bị cáo từ, Đông Toàn lần nữa thân thủ ngăn chúng ta lại, khiến chúng ta ngồi thêm chút nữa.

“Ăn công, nếu như ta không nhớ lầm, ân công cùng ân công phu nhân thành thân cũng đã lâu rồi đi?” Đông Toàn uống rượu mặt đỏ bừng, bộ dạng say khướt.

“Đúng vậy a! Mới vừa thành thân không lâu.”

“Đông Toàn lớn mặt hỏi một vấn đề, chỉ mong ân công cùng ân công phu nhân không thấy phiền lòng a!”

“Ăn, người nói.” Bản công tử trên thông thiên văn, dưới rành địa lí, lên núi xuống biển kiến thức không chỗ nào không biết, người ta gọi là lãnh tri thức tiểu công tử!

Được rồi! Kỳ thực không ai gọi ta như vậy, đây là ta tự phong, tốt xấu gì trước đây trong lễ hội tiết nguyên tiêu ta cũng giải câu đối đèn đại hội thắng được hai lần có được hay không, hơn nữa lúc đó ta chỉ mới năm sáu tuổi, sau này bản công tử bởi vì nghĩ trò chơi này thắng rất không thú vị, từ đó về sau không tham gia nữa, ở trên chỉ là hư cấu, kỳ thực khi đó là do hoàng hậu di nương nói cho ta biết đáp án cho nên ta mới tài năng đoán đúng hai lần, về sau không có tham gia là bởi vì cho tới bây giờ ta vẫn chưa từng đoán đúng, cảm thấy rất buồn chán cho nên không muốn đi.

Mặc dù là như vậy, tốt xấu bản công tử cũng đọc qua vài quyển sách, khi đó phu tử trước mặt cha nương thường tán thưởng: “Lạc lão gia, Lạc phu nhân, Lạc công tử thực sự khác hẳn thường nhân, lão phu nghĩ nhiều biện pháp dạy dỗ hẳn, ai! Tiếc rằng! Là lão phu vô năng không dạy được, thỉnh nhị vị mời cao nhân khác!” Ngay cả phu tử đều không có cách dạy ta, có thể thấy được bản công tử năng lực học tập cường đại như thế nào, Đông Toàn hỏi vấn đề gì bản công tử đều rất tự tin đáp lại.

“Ăn công phu nhân có tin vui chưa?” Đại tỷ giúp Đông Toàn châm rượu, Đông Toàn tiếp tục nâng ly uống xuống.

Vốn ta cũng có uống một ít, có chút lâng lâng, nghe được Đông Toàn lời này, liền giật mình tỉnh lại, xong đời! Vấn đề này thật là... Tuy rằng có thể đáp được, tuy rằng sau khi thành thân nghe người ta hỏi vấn đề

này cũng bình thường, tuy rằng Đông Toàn phụ phụ về mặt bình thần, hình như có cái gì đó không đúng, nhưng chẳng biết tại sao, bản công tử cảm giác vạn phần khó mở miệng. Ta lúng túng nhìn về phía đại mỹ nhân, mặt đại mỹ nhân không biết là vì lời của Đông Toàn hay là do tác dụng của rượu,, sắc mặt đều đỏ lên, thậm chí còn đỏ đến lỗ tai, ta thân thủ đem tay nàng dưới bàn nhẹ nắm, ta muốn cho nàng động lực.

“Ách... Cái này... Còn chưa có.” Quan Thế Âm nương nương của ta a! Phun ra mấy chữ này thật sự là lấy đi mạng nhỏ bản công tử, vẫn là uống rượu đi!

Đông Toàn ngừng lại động tác dùng bữa, đối với đại tỷ nháy mắt, đại tỷ gật đầu, xốc lên màn vải, hướng đi là gian phòng bọn họ.

“Ha ha ha! Ân công và ân công phu nhân, các người đừng ngại! Lấy vợ sinh con chính là thiên kinh địa nghĩa, việc này không có cái gì bất hảo.” Đông Toàn vừa nói vừa uống miếng rượu.

Tuy rằng ta vẫn đối Đông Toàn cười theo, nhưng ánh mắt không thể kiềm chế mà nhìn về phía màn vải. Ai nha nha! Các người muốn làm gì đây? Chẳng lẽ các người thấy chúng ta là trong sạch tiểu hài tử, đại tỷ vào bên trong lấy dao, sau đó mưu sát hai chúng ta đi? Muốn chết a! Tiền ta đều quyên góp Quan Thế Âm nương nương, hiện không có tiền chuộc thân làm sao bây giờ? Không được! Lạc Dương Trần người phải tinh táo, chờ thêm một chút nhìn xem tình huống như thế nào, nếu thật có chuyện gì, để đại mỹ nhân nhanh chạy trước.

Bản công tử khẩn trương cười hề hề, một bên giả vờ nhìn món ăn trên bàn, một bên dùng dư quang khoe mắt liếc về phía màn vải, dự định hung khí vừa ra sẽ chạy đến che trước mặt đại mỹ nhân.

Đại tỷ xốc lên màn vải đi ra, trên tay không có dao kiếm, chỉ có một túi giấy dầu buộc chung một chỗ, nhìn đoán không ra bên trong là vật gì, nhưng hẳn là không có lực sát thương đi?

“Ân công, ân công phu nhân, đây là bài thuốc tổ truyền bí phương của chúng ta!” Đại tỷ vừa nói vừa đem gói dầu giấy đặt trước mặt ta và đại mỹ nhân.

“Tổ truyền bí phương? Thế nhưng ta và Tuyệt Ca không có sinh bệnh, phương thuốc này không cần sử dụng đến đi?”

“Ân công, đây không phải là thuốc cấp người bệnh ăn. Ân công đã cứu chúng ta một mạng, ta mới có thể sống đến nay và thành thân, cũng mới có thể có Hạnh nhi đứa bé này, nếu như không có ân công, chúng ta sẽ không có được như ngày hôm nay ở chỗ này ăn thịt uống rượu, chúng ta không biết làm thế là cảm tạ đại ân đại đức của ân công, vừa vạn các người vừa thành thân, còn không có hài tử, đây là tổ tiên truyền xuống bí phương. Sau khi ăn, cho dù đại phu nói người không thể sinh con, cũng đều có thể sinh con, người có thân thể khỏe mạnh cường tráng ăn vào, có thể sinh thêm nhiều hài tử, chúng ta không có gì để báo đáp ân công, cho nên mong muốn ân công và ân công phu nhân có thể nhiều con nhiều cháu. Nho nhỏ tâm ý, đây là tâm ý ân công và ân công phu nhân không nên chối từ.”

Đại tỷ nói rất thành khẩn, lấy tấm lòng khoan dung độ lượng của bản công tử suy nghĩ, vừa rồi còn cho rằng Đông gia phụ phụ muốn gây bất lợi cho chúng ta mà cảm giác vô cùng xấu hổ. Xem tình thế này, nếu như ta và đại mỹ nhân không đem mấy thứ này lấy đi, bọn họ nhiệt tình chắc là không chịu để yên, thế nhưng vật này cầm về nhà hình như không cần sử dụng đến, dù sao bản công tử đọc lướt qua thư tịch rộng rãi, ta đương nhiên biết cách sinh ra hài tử, phải là nam nữ giao hợp mới hữu dụng, ta và đại mỹ nhân đem túi giấy dầu này đều nuốt phồng chừng cũng không có biện pháp sinh ra hài tử, thế nhưng nếu ta không lấy đi những thứ này, rất khó ăn nói với bọn họ.

Giữa lúc bản công tử đang nỗ lực thôi động đầu, dự kiến không cần mang theo những thứ này mà vẫn thuận lợi rời khỏi đây, đại mỹ nhân trái lại phi thường vui vẻ đem túi giấy dầu thu vào, mang theo còn đang động não bản công tử cùng bọn họ cáo từ sau đó rời khỏi hiện trường.

“Tuyệt Ca, người đem những thứ kia cầm về, có chỗ hữu dụng sao?” Trên đường về nhà ta nhìn không được hỏi đại mỹ nhân.

“Đúng thật là vô ích, nhưng người xem bọn họ hẳn thành khẩn thịnh tình, làm sao có thể khước từ? Ta xem người đã mệt nhọc, mới nhanh tay nhận lấy, hảo mang người về nhà ngủ a!” Ta nương ngừng gật gật đầu,

không nghĩ tới mệt nhọc đều bị đại mỹ nhân thu vào trong mắt, nàng như thể sẵn sóc hoàn hảo, nếu không ta cần bản sáng sớm ngày mai cũng chưa nghĩ ra biện pháp khước từ túi giấy dầu.

Chúng ta thật vất vả mới về đến nhà, phân phó Điệp Thúy và Mặc Yên nhanh lên mang hai thùng nước nóng đưa đến phòng, ta đá văng cửa phòng của mình, đi đến bàn dự đốt nến. Kỳ thực thông thường ta vào phòng trước, Điệp Thúy hay Mặc Yên sẽ trước một bước đem nến đốt lên, chỉ là ta rất muốn ngủ, nên đoạt nến từ trên tay Mặc Yên, để cho bọn họ trực tiếp đi chuẩn bị nước nóng.

Ta sờ soạng đi tới, đem thắt lưng dán trên bàn, cúi xuống đem ngọn nến đốt lên, trong nháy mắt thiếu chút nữa ta bị hù chết, bởi vì người cầm đầu đang cùng bản công tử bốn mắt nhìn nhau, ta sợ đến kêu thành tiếng, đại mỹ nhân vội vàng từ ngoài cửa phòng chạy vào.

“Tuyệt Ca, nàng... Nàng...”

“Ân Tẫn Hoan! Người tại sao muốn hù dọa nàng?” Đại mỹ nhân tức giận nâng ta đứng lên nói, một bên vội vàng giúp bản công tử bình tĩnh, bản công tử rất thoải mái!

“Ta không có hù dọa nàng, là sư muội tế lá gan quá nhỏ, nàng nhát gan sao lại tính trên đầu ta?” Nàng đùa giỡn chén trà trên bàn, bộ dạng chán đến chết.

“Đã trễ thế này, người sao lại đến đây?”

“Ta từ cửa sổ đi vào, không nghĩ tới hai người các người xuất môn lâu như vậy vẫn chưa về, ta đợi đến sắp ngủ rồi.” Sư huynh đại mỹ nhân còn đang oán giận.

“Người có chuyện gì nói nhanh, chúng ta đi ngủ.” Đại mỹ nhân còn đang tức giận.

“Vân Yên làm ta buồn bực, các người nhanh lên một chút ngồi xuống cùng ta nói chuyện phiếm.”

Đại mỹ nhân thở dài, căn dặn Điệp Thúy bọn họ trước không vội đem nước vào, làm cho trừ phòng làm vài món điểm tâm đưa lên, ngồi xuống nghe Tẫn Hoan kể chuyện Vân Yên.

81. Chương 81: Không Cho Các Người Ngủ!

“Ân Tẫn Hoan, người có chuyện gì thì nhanh một chút nói, không cần quanh co lòng vòng.” Đại mỹ nhân nhìn Tẫn Hoan, rất tự nhiên lật một cái liếc mắt.

Xem cái này trạng huống, ta trong nháy mắt mình bạch, nguyên lai đại mỹ nhân trọn trắng mắt đều không phải Điệp Thúy và Mặc Yên làm hư, rất có thể là bởi vì Tẫn Hoan người sư huynh này thực sự rất đáng giá nàng mất trọn trắng, vì vậy đại mỹ nhân đã sớm học xong mắt trọn trắng, ta trách lầm Điệp Thúy và Mặc Yên, ừ, là ta sai, được rồi! Lần sau Điệp Thúy và Mặc Yên bắt thường trọn trắng mắt, bản công tử sẽ khiếm tổn mà cùng bọn họ xin lỗi! Ta nhân phẩm cao thượng a!

“Ta gặp phải Vân Yên ngày đó, đúng lúc là các người thành thân. Bởi vì người là hoàng thượng lão sư con mồ côi, niên kỷ lại cùng ta tương đương, bởi vì trước đây người gặp mặt hành lễ, ta bắt hảo thu người làm đồ đệ, để người cùng ta bái cùng một sư phụ, ta vào cung dạy võ công cho người cũng dạy thật nhiều năm, đợi được người không sai biệt lắm đã học được bản lãnh của ta thì mới trở về núi, hai chúng ta tuy rằng điều không phải thầy trò, thế nhưng cũng xem là tỷ muội, người muốn thành thân, ta lại nghe nói người tự chọn phu quân, ta tự nhiên phải xuống núi chúc mừng, thân phận nữ nhân hành tẩu rất bất tiện, cho nên ta giống như trước đây, giả dạng nam nhân ra cửa.” Tẫn Hoan chậm rãi nói nàng gặp phải Vân Yên chuyện lúc trước.

Chờ một chút! Ta là đại mỹ nhân tự mình chọn phu quân? Đúng là đại mỹ nhân tự mình chọn ta? Ô ô ha ha ha ha! Ta chỉ biết, bản công tử thật sự ưu tú đến người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, Đại mỹ nhân lúc đó nhất định còn là Duẫn Tuyệt Ca, vào nhà ta liền trở thành công tử mê người phong thái khuynh đảo, quý dưới vật áo bản công tử, ai nha nha! Thật không phải là ta đang nói, trên đời có bao nhiêu người có thể có loại mị lực thường nhân không thể sánh bằng đây? Ngô? Hình như cũng không đúng a! Không phải là bởi vì ta lật quyển kia sổ, mới cùng đại mỹ nhân thành thân sao? Vấn đề rốt cuộc là ở đâu?

” Ta sau khi vào thành, dự định đi thẳng đến hoàng cung cùng người tái kiến một phen, lại phát hiện nơi này đường đi đã không còn là mấy năm trước đáng vẻ, muốn tìm phương hướng đi hoàng cung thật không dễ. Ta xem như bị lạc đường, muốn mở miệng hỏi người thời điểm, có một người đột nhiên đụng vào ta, ta vận khởi nội công tiếp lấy nàng, người thấy được trên người nàng nồng nặc mùi rượu, ta căn bản không có cơ hội thấy rõ mặt nàng, hỏi nàng nhà ở đâu, cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, đột nhiên thấy có một nha hoàn khần khần trương hướng chỗ ta chạy tới, nàng nói là tiểu thư nhà các nàng, tìm thật lâu mới rốt cuộc tìm được nàng. Ta nghĩ nàng cần phải khiêng một cộ nường say khướt bất động, nên mới giúp nàng khiêng về nhà, mới biết được nguyên lai nàng là hoa khôi Ý Hương Lâu Vân Yên.

Cho nên nói Tần Hoan đúng là hảo tâm, sơ ý một chút nhạt được Vân Yên uống say ngã trên người nàng, còn hỗ trợ đem nàng khiêng về Ý Hương Lâu, vậy tại sao hảo tâm giúp một tay lại giúp đến Tần Hoan ở lại trong phòng Vân Yên, sau cùng giúp đến trên giường đi? Nường nói đúng, trên đường đông tây không thể tùy tiện nhạt, ngoài ra còn phải bổ sung một điểm, loại này không thể tùy tiện giúp, nhân gia vội vàng cùng nhân gia, người tùy tiện cho hắn giúp một chút, tối hậu khả năng sẽ giúp ra chuyện lớn, có lẽ như Tần Hoan các nàng như vậy giúp liền xảy ra chuyện. Ân, ta chờ đợi nhất định phải nói cho đại mỹ nhân, không nhạt củ rơi trên đường, không vội vàng giúp đỡ, tuy rằng ta là rất tin tưởng đại mỹ nhân sẽ không đối với người khác phát sinh tình cảm gì, nhưng đại mỹ nhân loại này mỹ nữ cùng bản công tử loại này tuấn nam, sơ ý một chút cũng rất dễ dàng để cho người khác sản sinh cảm tình, lớn lên hảo, nhân phẩm hảo thật là sống quá khổ cực.

”Ta đưa nàng vào trong phòng, vừa mới đem nàng phóng tới trên giường, nàng lại đột nhiên tỉnh lại, phát cái đuối tất cả bọn họ đi, ta nguyên bản cũng dự định xoay người rời đi, nàng níu lại tay áo ta, chết sống không chịu để ta đi.

“Người là ai?”

“Ân Tần Hoan.”

“Tần Hoan? Vừa một người tên Tần Hoan, trên đời này Tần Hoan chẳng lẽ đều trùng hợp khiến ta đụng phải, hơn nữa đều làm tổn thương ta?”

Cho dù gian phòng nàng cũng không sáng sủa, vẫn có thể nghe ra nàng lúc nói lời này, trong giọng nói tràn ngập khổ sở, ta nghĩ là một người tên Tần Hoan là nam tử khiến nàng thương tâm, thật không ngờ cái kia Tần Hoan chính là Tuyết Ca, càng không nghĩ đến người làm nàng thương tâm lại là ngư ngạc ngậy ngốc ngu xuẩn công tử.”

Tần Hoan kể xong tiến đến xé da mặt ta, kéo mặt làm ta đau, nước mắt đều phải chảy ra, thế nhưng ta không dám phản kháng nàng, bởi vì đại mỹ nhân lần trước cảnh cáo ta, sư huynh nàng võ nghệ không kém, thế nhưng nàng lợi hại nhất chính là công phu “Thuốc”, nếu như không nghĩ qua là đụng tới tay nàng, có thể sẽ mò lấy độc dược, nếu như không có thuốc giải đúng lúc giải cứu khả năng sẽ đã đánh mất tính mệnh, vì vậy ta không dám lộn xộn, rất sợ đụng tới tay nàng.

”Ta không có làm Vân Yên thương tâm! Vân Yên thích là Tần Hoan trước đây, cũng chính là Tuyết Ca a! Ta khi đó giúp nàng đổi một cái cửa sổ, nàng cũng bởi vì Tuyết Ca không tự mình nói với nàng làm cho nàng phát giận đi!

Ác! Trời ạ! Ta đột nhiên nghĩ đến, nói như vậy Vân Yên không phải là tình địch của ta? Thật là không có như vậy hai người bằng hữu tranh đoạt một người trong truyền thuyết cổ sự, cứ nhiên lại phát sinh trên người bản công tử, không sai! Như bản công tử loại này tâm địa hảo, nhân phẩm tốt, tướng mạo ưu việt, nhất định bị trời cao khảo nghiệm nhiều lần, rốt cuộc mấy ngày liền đổ kị ta a! Ô ô! Ưu tú rốt cuộc có lỗi gì đây?

“Sư muội, người cái này phu quân thực sự là bất trị, ta kiến nghị người nhanh lên tìm người khác, không nên cùng người này hao mòn thời gian.” Tần Hoan còn đang dùng sức bóp mặt ta.

“Không được! Tuyết Ca là của ta, ta là của Tuyết Ca, không thể tìm người khác.” Tuy rằng bản công tử bị bóp mồm miệng không rõ, nhưng ta phải nghiêm chỉnh biểu đạt ta kháng nghị!

“Ân Tần Hoan, người không cần loạn chạm nàng, nàng toàn thân cao thấp đều là của ta, chạm phá hủy người không thường nổi.” Đại mỹ nhân chặn lại tay nàng, nhanh lên giúp ta xoa xoa mặt.

Ta đã nói rồi! Đại mỹ nhân ôn nhu nhất, không giống cái này Tần Hoan, vừa thô lỗ vừa không có lễ phép, vạn nhất đem bản công tử tở này dung mạo xinh đẹp hời hợt cấp phá hủy, người có tiền có thể bồi thường ta sao? Ta xem người chính là không thường nổi! Người nhất định là đồ kị ta, không che đậy đồ kị!

“Ta không có đối với nàng làm cái gì, nhưng nếu như thật là xấu, ta thay nàng xoa bóp thì phải, ta đây không phải ăn chay.” Tần Hoan lạnh lùng nói những lời này, nghe được trong lòng ta phát lạnh.

“Không nên ngăn trọng tâm câu chuyện, nói xong.” Tốt, Tốt, đây là bản công tử ở thật dài nội tâm độc thoại ở giữa, đi qua thật dài câu chuyện khó có được nói ra một câu văn tắt, lời ít mà ý nhiều cỡ nào trọng yếu, ta đây phi thường biết, bởi vậy ta nói chuyện luôn luôn cũng không dong dài.

Ta tuyệt đối sẽ không thừa nhận đây là bởi vì ta rất không thoải mái, vì vậy bức bách nàng nói điểm chính.

”Nàng bắt đầu nói tâm tình của nàng, của nàng phiền muộn, của nàng quẩn quýt, nói xong rồi khóc, ta trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên thế nào ly khai, không thể làm gì khác hơn là ngồi ở của nàng mép giường nghe nàng nói, ta nghĩ chờ nàng sau khi nói xong, tâm tình tốt chút ít ta sẽ rời đi. Nàng trách mắng la khóc ngã vào trên người ta, ta không biết nên xử lý như thế nào, dù sao ta cho tới bây giờ cũng chưa gặp qua chuyện này, chỉ có thể nhẹ nhàng dỗ dành nàng.

”Người tại sao muốn đưa ta trở về?” Ở chỗ thiếu ánh sáng ta chỉ thấy nàng hai mắt lóe lệ quang, lông mi thật dài, đó là một đôi mắt thật đẹp, mặt mày bao hàm tình ý, nhìn nàng thời điểm tựa như tiên nữ hạ phàm, thật giống như ở bên tai người lẩm bẩm, mặc dù nàng nhìn về phía ta thời điểm cũng không có mở miệng. Tuy rằng thân ta là nữ tử, chỉ cần nhìn đến đôi mắt ấy, cũng không kiềm chế được mà sa vào, chẳng biết thế nào, ta đột nhiên nổi lên thương xót.” Tần Hoan thở dài một hơi.

“Người động tâm?”

“Ân.” Đại mỹ nhân đang nghe Tần Hoan không cho ý kiến “Ân” một tiếng lúc, đột nhiên phốc xích nở nụ cười.

“Ân Tần Hoan, nhận thức người lâu như vậy, tuy rằng người có đôi khi rất hồ đồ, nhưng không nghĩ tới người lần này hồ đồ cư nhiên đem mình cũng quá giang, ta còn tưởng rằng người không có tim không có phổi đây! Phu quân, người biết người trên giang hồ đều gọi sư huynh ta là gì không?” Đại mỹ nhân che miệng cười hỏi ta, ta mờ mịt lắc đầu.

“Nàng được gọi là [thần thủ vô tình], dù cho chính mình y thuật cao siêu, thế nhưng trong lòng dường như không gợn sóng.”

“Ai nha! Ta đây đã hiểu, có đúng hay không không có việc gì cũng giả bộ lão yêu lãnh khốc, mặt có điểm tê liệt, sau đó giống như không quan tâm sự đời.”

“Đúng đúng, tựa như người khác buồn ngủ nàng cũng không cho ngủ.”

“Hai người các người, ta đang nói chuyện có thể hay không chăm chú lắng nghe! Các người cứ tiếp tục như vậy, ta từ nay về sau cũng không để cho các người ngủ, mỗi ngày tới tìm các người.”

“Tuyệt Ca, có người thẹn quá thành giận.”

“Ngoan, chúng ta không nên đâm vào chỗ đau người khác, nàng hiện tại là một bà lão nóng nảy.”

“Thực sự, dường như kinh nguyệt không thuận dẫn đến mất ngủ như nhau, không phải cái gì thần thủ sau? Sao không tự bắt mạch cho mình, cho một cái toa thuốc, ăn vào một lần liền tốt rồi, còn ở đây dọa người âm ỉ không cho ngủ, người xem hiện tại Diệp Thúy cùng Mặc Yên cũng không thể ngủ, ở bên ngoài chờ chúng ta sai bảo, hạ nhân cũng là người, bọn họ cũng cần được đãi ngộ công bằng a!” Ta nhin không được ngáp một cái.

“Phu quân, cũng là người rất thể thiết.”

“Đúng vậy đây cũng là một trong những ưu điểm của ta. Nay Tuyệt Ca, người nghĩ nếu có người không có việc gì chạy đến chỗ chúng ta âm ỉ, nàng kia còn có thể truy đuổi Văn Yên sao?”

“Ở nơi này nàng không cho người khác ngủ, nàng nói không chừng liền thu thập nữ trang chạy đi.”

“Các người không nên nhất đáp nhất hất, hảo hảo nghe người ta nói chuyện có được hay không?” Tần Hoan phi thường dùng sức vỗ bàn, đại khái là vận lên nội lực, ta tận mắt thấy được mặt bàn có điểm nứt ra, nhưng bản công tử mặc kệ, cũng sớm trở nên hung ác!

“Tần Hoan, người nhanh lên một chút đi! Chúng ta đều rất buồn ngủ.” Ta nói chuyện thời điểm thấy đại mỹ nhân cũng không chịu nổi ngáp một cái.

“Còn có, bàn phá hủy, người bồi thường.” Đại mỹ nhân hung hăng bổ sung một câu.

82. Chương 82: Rốt Cuộc Có Thể Ngủ

“Đã biết, ta bồi thường, ta bồi thường. Bàn này của người cũng không phải mặt hàng thượng đẳng, ta ngày mai sẽ bồi thường cho các người một cái bàn tốt hơn! Như vậy ta có thể nói tiếp được chưa?” Tần Hoan vừa nói vừa cố sức vỗ bàn.

“Phải không! Người phải thường sẽ bồi thường một bộ, nếu như người chỉ bồi thường một cái bàn, bàn cùng bộ này cái ghế, giá tổ ấm trà cái chén vô pháp phối hợp, vậy làm sao bây giờ?” Đại mỹ nhân không hổ là chuyên nghiệp đại mỹ nhân, ngay cả phối hợp màu sắc trong phòng cũng nghĩ ra, thông minh cơ trí như bản công tử cư nhiên hoàn toàn không nghĩ tới tổng thể vấn đề, thật lợi hại! Song luôn tìm tòi cái mới như bản công tử luôn nghĩ, không những sùng bái đại mỹ nhân mà còn vụng trộm đem chiêu này học.

“Hảo! Như vậy người có thể nói tiếp.” Ta cảm giác được Tần Hoan rất nóng nảy, nhưng bản công tử cũng như vậy nóng nảy, dưới tình huống đầu sắp hỏng cái gì đều có thể nói ra hoặc nghĩ ra được.

“Có khả năng, nếu như người còn muốn phá hư bất luận đồ đạc gì, người nhất định phải bồi thường, ân! Hơn nữa ta cùng Tuyết Ca có điều kiện: Phải bồi thường trọn bộ.” Đó là đương nhiên, thông minh bản công tử lập tức cùng đại mỹ nhân học tập đến loại kỹ xảo này, cái này gọi là học đi đôi với thực hành, bồi thường chính là bồi thường trọn bộ.

“Sư muội, gia gia người là thánh hiền phu tử, cũng là ở trên chiến trường oai phong một cõi đầy mưu trí, người tại sao lại giống như lão nương buôn bán rau quả cô kè mặc cả vài văn tiền, vì một cái bàn bị phá hư mà trợn mắt há mồm với sư huynh người, người như vậy không làm... Thất vọng gia gia người sao?” Nghe như là đại mỹ nhân cỡ nào có lỗi với gia gia nàng, đúng là tràn ngập huyết lệ lên án.

“Nếu như gia gia ta biết người nửa đêm không cho ta ngủ, còn ở đây cãi lộn vỗ bàn, hẳn nhất định sẽ tha thứ cho ta, nói không chừng ngày nào đó lúc người ngủ hẳn có thể đến tìm người.” Đại mỹ nhân giọng bình thản, nhưng lực sát thương mười phần.

“Uy hiếp! Hạ lưu uy hiếp!” Tần Hoan mắt thấy lời lẽ công kích của nàng không có tác dụng, còn phản tác dụng, cảm giác phi thường không phục, vì vậy đem đầu mũi nhọn nhắm đến ta.

“Ngu si nương tử này của người căn bản là phần heo ăn cạp, thật không hổ là xuất thân nhà thương nhân, hơn nữa còn là giáo dục theo phương thức hạ lưu, cư nhiên nhanh như vậy đã học được kỹ xảo cô kè mặc cả, hai người các người thực sự là không có tính người!” Chính xác là như vậy, hi sinh giấc ngủ nghe nàng kể chuyện xưa, chẳng qua là muốn nàng đưa ta một ít đồ, hơn nữa vật kia là nàng làm hư, giá cả coi như là thân hữu ưu đãi giới có được hay không!

“Câm miệng, kể chuyện xưa.” Ta và đại mỹ nhân trăm miệng một lời ngăn cản của nàng dong dài, người này niệm không ngừng trình độ đã nhanh vượt qua cha ta, thực sự là cam bái hạ phong a!

” Nàng hỏi ta tại sao muốn đưa nàng trở về, ta đột nhiên nghẹn lời, đáp không được là vì cái gì. Nếu như là bởi vì nhất thời động lòng trắc ẩn, tuyệt đối là không thể nào, lúc trước đã từng có rất nhiều giang hồ nhân sĩ mang theo một thân chuyện xưa đi chữa bệnh, người bình thường thoát nhìn rất đáng thương, sự việc đối với ta mà nói rất đáng để thông cảm, đều là buồn cười, ngu xuẩn, cười một cái chuyện cũ mà thôi, sư phụ đã dạy, thế gian hết thảy đều đúng thiên đạo tuần hoàn, toàn bộ sự tình cho đến bây giờ ta cũng không để trong lòng, ta chỉ làm đúng bổn phận một người thầy thuốc, cứu chữa những người đó, nhưng về phần đồng cảm hầu như chưa từng xuất hiện cảm giác này.

“Tuy rằng người chỉ là vừa vắn ngã vào trên người ta, dựa theo cách làm xưa nay của ta, sau khi xác định trên người người không có tổn thương trí mạng, sẽ mang người đến địa phương phụ cận an toàn mới li khai, ta cũng không nghĩ đến sẽ đưa người trở về, ta cũng không nghĩ tới ta lại còn ở chỗ này nghe người nói chuyện.” Ta chỉ có thể thành thật nói ra cảm giác của ta.

“Vậy người có phải hay không nghĩ tới, ta đối với người nói những chuyện này, vì vậy vô luận như thế nào người cũng đều đồng ý giúp đỡ ta đúng không?” Nàng mang theo men say, thanh âm nghe như chứa một tia cười khổ, hoặc như cười nhạt, càng nhiều hơn chính là khinh miệt, ta thế nào cũng không muốn nhìn đến nàng như vậy.

Hiện tại nghĩ lại cảm thấy rất hoang đường, lại cảm thấy giống như là được ông trời tính toán, ta căn bản không thấy được tương mạo nàng, cũng vẹn vẹn là theo nàng trò chuyện một hồi, lại thêm dừng khí cái gì cũng đều cam tâm tình nguyện vì nàng xung động, ta cho rằng đây chẳng qua là nhất thời mê vọng, thế nhưng đến hôm nay ta vẫn còn loại tâm tình lơ lửng không thể thoát ra được, hoàn hảo giống như càng lúng càng sâu.” Tần Hoan lạnh lùng câu ra khéo miệng một chút tiểu ý, dường như đang nhớ lại một chuyện tình sâu xa.

“Tần Hoan, ta có thể hay không nhờ người một việc.” Ta rót cuộc thừa dịp Tần Hoan uống trà lấy hơi nhanh lên chen vào nói.

Nàng vội vàng uống trà không nói lời vô ích, cho nên liền ra dấu ta ý bảo ta nói tiếp.

“Chính là a! Người nói cố sự về nói cố sự, nhưng không nên liên tục dùng hơi thở tê dại hề hề giọng nói chuyện có được hay không? Hơn nữa người cái kia tự cho là sương mù hai mắt, thực sự là khiến người ta ghét bỏ, vẻ mặt có bao nhiêu đáng ghét thì có bấy nhiêu đáng ghét, không soái được như ta nên đừng làm chuyện này đi! Ta tổ nay uống nhiều rượu như vậy chưa từng muốn ói, nhưng nghe được lời của người đều phải ói ra.” Thực sự là ác tâm, nàng nếu như tiếp tục dùng giọng điệu này nói, soái ca bản công tử ngoại trừ tiêu tụy ra, còn có thể bởi vì nôn mửa mà gãy đến không còn hình người, thật đáng sợ!

Ta liếc mắt xem đại mỹ nhân, đại mỹ nhân cầm tay ta, đối với ta tán dương gật đầu, có thể thấy được điều không phải chỉ có ta có loại cảm giác này. Ngay cả Diệp Thúy bên ngoài tiến đến thêm điểm tâm cho chúng ta, đôi lá trà thời điểm, cũng không nhịn được đối với ta gờ lên ngón cái, có đúng hay không! Cái này gọi là có lòng dũng cảm chủ trì công đạo.

“Làm không được.” Nàng thân thủ ở dưới bàn néo đại khối thịt của bản công tử, néo xong còn xoay tròn, đầu đến bản công tử lần nữa hô lên tiếng.

Thế nào đây đối với sư huynh muội đều phạm vào ngứa tay tạt xấu đúng không! Không phải thì làm sao mỗi lần thấy soái ca khả ái bản công tử không phải néo thì là bóp, nhất định là bởi vì bản công tử lớn lên thật tốt quá, các nàng có nhiều đồ kị, cho nên chỉ có thể dùng phương thức này phát tiết bất mãn, kỳ quái! Vậy người lớn lên bất hảo chắc là sẽ không ném đi nơi khác đi? Néo bản công tử cũng sẽ không để cho người bất thành linh liền biến thành trên thế giới nổi bật nhất a!

Thời điểm ta đang mắng thầm các nàng, đại mỹ nhân duỗi chân cố sức đạp Tần Hoan, giẫm lên còn xoay tròn từ trái qua phải, gương mặt Tần Hoan đỏ bừng, thấy nàng ăn đau hình dạng, bản công tử tâm tình liền phi thường sung sướng, Tần Hoan trừng lớn đôi mắt liếc ta, sau đó dùng thần ngữ nói với chúng ta: “Coi như các người ngoan!” Kỳ thực nàng không phải cố ý dùng môi ngữ, chắc là đau nhức đến không phát ra được thanh âm nào đi? Đáng đời, ha ha!

“Nàng hỏi ta có đúng hay không vô luận như thế nào đều nguyện ý cứu nàng, lập tức không biết đến tốt cùng là xuất phát từ nguyên nhân gì, ta cư nhiên quý thần xui khiến gật đầu, một khác kia đáp ứng, ta chợt có một loại an lòng, dường như chỉ cần cùng nàng một chỗ, vấn đề gì đều cũng không còn là vấn đề, thậm chí còn có thể thoải mái nói với nàng:” Người nói đi, ta có thể giúp người cái gì? “Ta lúc đó ngồi ở bên giường nàng, cự ly rất gần, nàng nghe xong lời của ta cũng không trả lời, ngược lại là đem môi bắt đầu dán đến môi ta, sau đó chuyện gì xảy ra các người đều biết. Ta không hiểu được nàng khi đó rốt cuộc là có phải hay không thanh tịnh, động tác của nàng thoạt nhìn cực kỳ thanh tịnh, nhưng khi ta chế trụ mạch đập của nàng, ta chỉ có thể cảm thụ được sự hỗn loạn.”

Ai nha! Đã hiểu, Vân Yên đem Tần Hoan đụng ngã thời điểm cảm giác dường như rất thanh tịnh, nhưng

trên thực tế là đang uống say, làm cho đại mỹ nhân giả trang Tần Hoan thành ra như vậy. Vân Yên thực sự là đáng thương, được rồi! Ta lần sau hay là đi dỗ dành nàng được rồi, thế nhưng nàng muốn ta đem đại mỹ nhân tặng cho nàng, đừng mơ tưởng!

“Từ ngày đó đến nay, hai chúng ta ngủ cùng một giường nhỏ, ta vẫn đợi ở trong phòng của nàng không có ly khai, nhưng nàng cũng không có chạm qua ta nữa, ta muốn cho nàng thời gian để lắng tâm tình, cũng mong muốn làm rõ tâm tư của mình. Vân Yên thường xuyên nhìn ra cửa sổ xuất thần, như là suy tư cái gì, vừa giống như là đang ngăn người, thỉnh thoảng nàng sẽ tự mình đi ra ngoài đi một chút, nhưng lúc trở lại vẫn là tâm sự nặng nề dằng dấp, ta cuối cùng vùi trên giường chỉnh lý suy nghĩ, có thể tĩnh tọa luyện công, hai người mấy ngày kế tiếp nói không được nói mấy câu.”

“Vậy người biết rõ ràng bản thân đối với Vân Yên cảm giác sao?” Đại mỹ nhân một bên hỏi một bên đem khối hoa quế cao bỏ vào trong miệng ta.

“Kỳ thực ta rất nhanh liền nghĩ ra, cũng chưa từng có rõ ràng như vậy.” Tần Hoan nói rất kiên định.

“Vân Yên nơi đó, người hỏi qua nàng chưa từng?”

“Không có, ta chính là vì việc này mới đến tìm các người. Ta không muốn ép nàng, nhưng lại sợ nàng là không phải là không tốt mở miệng bảo ta ly khai, cho nên luôn luôn một người ở đó thở dài thở ngắn, ta nghĩ còn là mời các người giúp ta hỏi một câu ý của nàng.”

“Cho nên người hơn nửa đêm tới nhà chờ chúng ta, còn nói dài như vậy cố sự, chính là muốn chúng ta thay người đi hỏi Vân Yên?” Bản công tử đợi đến Tần Hoan mỗi một câu nói ra đều đến trình độ ngáp một cái, nghe xong cố sự dài như vậy, sau cùng kết luận chỉ đơn giản như vậy, ngay cả tu dưỡng phi thường tốt như bản công tử, cũng không nhịn được muốn chửi rủa Tần Hoan nhanh đi chết đi, để tránh khỏi kéo dài giấc ngủ tốt đẹp của bản công tử.

“Người không cần nhắc qua chính mình đi hỏi nàng sao?” Đây là đại mỹ nhân hỏi.

“Có, thế nhưng ta sợ nàng lại bởi vì đối với ta... Cho nên liền bị bắt đắc dĩ gọi lưu lại, nếu như đây không phải là nàng chân thật cảm thụ, ta sợ ta đi hỏi sẽ không có được đáp án như ý muốn, trái lại miễn cưỡng nàng, ta cũng không hi vọng bởi vì... Chuyện kia làm cho nàng có cảm giác ràng buộc, nên mới hi vọng các người giúp ta chuyện này.”

“Đó không phải là chúng ta đáp ứng hỗ trợ, người sẽ làm cho chúng ta ngủ?”

“Đúng vậy.”

“Được rồi! Ta đây đáp ứng người, người đi nhanh một chút, ta thực sự hảo khốn.” Bản công tử thực sự sắp không chịu nổi, không cần nhìn gương cũng có thể đoán được mí mắt ta đã sắp sụp xuống.

“Chờ một chút, các người cầm về cái này tui là vật gì, sẽ không phải là cái gì tốt ăn không chia cho ta đi?” Ông trời của ta a! Ta mới nhất đáp ứng nàng liền lập tức như thế có tinh thần, vừa sa sút tinh thần đều là giả sao?

“Ấn Tần Hoan, đúng vậy một đôi hảo tâm phu phụ đưa chúng ta sống chết bí phương, ta cùng phu quân hẳn là không phải sử dụng đến, người nếu như thích có thể cầm đi, không nên tái âm ỉ giấc ngủ của chúng ta. Còn có, làm phiền người lần sau từ cửa chính tiến đến, nếu không chúng ta đem toàn bộ cửa sổ đều phong kín.” Đây là ta đang sắp mất đi ý thức, mơ mơ hồ hồ nghe được đại mỹ nhân đối Tần Hoan cuối cùng nói một ít lời.

83. Chương 83: Tần Hoan Đáp Ứng Rồi

Mơ mơ màng màng trở mình, cảm giác toàn thân đau nhức, đẹp trai bản công tử mẹ ơi! Đẹp trai bản công tử thần linh a! Ta vô hạn chửi rủa Ấn Tần Hoan cái tên vô liêm sỉ!

Lần trước từ nhà Đông Toàn uống rượu trở về đêm đó, chúng ta đáp ứng phải giúp nàng đi theo Vân Yên nói một chút, bởi vì cùng nàng cho tới sáng sớm, sáng sớm mới tốt không dễ dàng bò lên giường, thậm chí ngay cả mình tại sao bò lên giường cũng không biết, hơn nữa tửu lượng không tốt, sợ ý một chút cùng đại

mỹ nhân cùng nhau ngủ thẳng tới sau giờ Ngọ, vốn là muốn nói ngày thứ hai buổi tối không có việc gì có khả năng đi ngủ sớm một chút, ai hiểu được mới vừa tắm xong, ta và đại mỹ nhân cùng nhau từ sau tấm bình phong đi ra thời điểm, lại thấy Tấn Hoan ngồi ở phòng khách nhỏ đợi chúng ta, thiếu chút nữa đem chúng ta dọa chết, thật vất vả mới đuổi nàng ly khai.

“Tuyệt Ca, ta nghĩ chúng ta nên đem cửa sổ cùng cửa phòng cài thêm một cái khóa, Tấn Hoan ngày mai lại đến làm sao bây giờ?” Đây là chuyện bản công tử rất lo lắng, vì vậy ta nằm trên giường cố nén buồn ngủ hỏi đại mỹ nhân.

“Vô dụng, người ngăn cản không được nàng, đúng là có thể khóa cửa sổ, nàng vẫn có thể từ nóc phòng đi vào.” Đại mỹ nhân gáp một cái, lúc này đã là giờ Sửu.

“Vậy không cần, ngủ đi! Trở về với chính nghĩa thêm khóa và vân vân cũng đều rất xấu, hay là ngủ đi!”

Ta và đại mỹ nhân đều nhịn không được mà ủ rũ, không cẩn thận ngủ thẳng đến buổi trưa.

Ngày thứ ba sự tình xảy ra đúng như phỏng đoán của bản công tử, lần này là do ta và đại mỹ nhân đều bò lên giường ngủ, nàng còn xúc mạnh lên, đem chúng ta từ giường kéo lên, làm cho chúng ta theo nàng nói chuyện phiếm, ta và đại mỹ nhân đều đặc biệt tưởng nhớ dùng chiếc đĩa kẹp lấy mí mắt của mình, để tránh khỏi tùy thời tránh khỏi tùy thời đều có thể không cẩn thận ngủ, ngày thứ tư..., ngày thứ năm..., ngày thứ sáu...

Bản công tử nghĩ thầm: Bản thân ngủ không được là một chuyện rất nghiêm trọng, được gọi là mất ngủ, hẳn là nên tìm đại phu trị liệu, song bởi vì có chuyện phiền lòng không ngủ được, cho nên sẽ không cho người khác ngủ, chính là bệnh đặc biệt hại người, hẳn là nên trực tiếp ở lại nhà đại phu, đồng thời dùng sợi dây trói tay chân nàng lại, mỗi ngày chiếu theo ba bữa ăn mà đánh, như vậy nàng nhất định có thể ngủ. Nàng ngủ là chúng ta có thể ngủ, bản công tử đã không chỉ một lần xung động muốn mời hai người đại phu tới nhà đem nàng trói đi, thế nhưng bản thân nàng chính là một thần y, có đúng hay không phiền phức nàng chữa trị cho mình trước, nếu không ngủ được, bản công tử cùng đại mỹ nhân cũng nhanh vô phương cứu chữa.

Tục ngữ thực sự là nói đúng: Một người thất tình, toàn gia mất ngủ!

Thẳng đến ngày thứ bảy, ta và đại mỹ nhân bởi vì giấc ngủ liên tục bị ngăn cản nên muốn cắt đứt quan hệ, vì vậy tìm lý do, nói là muốn đi xúc tiến quan hệ với đệ đệ, em dâu để tăng thêm cảm tình, cho nên tìm bọn họ ngoạn hai ngày, cha còn khen ta trưởng thành, nếu như không thể ngủ mà lớn lên, trên khuôn mặt tuần mỹ của bản công tử lộ ra hai vành mắt màu đen, đại khái chính là chứng minh bản công tử là một người thành thực.

Chúng ta ở nhà Tấn Hoan luôn có thể đến tìm chúng ta, đều tránh không khỏi, tóm lại chúng ta trốn trong Lạc thị từ lâu, nàng tổng không tìm được chúng ta đi! Buổi tối, bản công tử tắm rửa xong từ bình phong đi ra, đại mỹ nhân tắm trước đang nằm trên giường chuẩn bị ngủ, ta bò lên giường, buông màn nằm xuống, nghĩ là muốn hôn đại mỹ nhân một chút, môi bản công tử đang tiến đến bên môi đại mỹ nhân thì màn lớn được mở ra.

Đều đã trốn đến Lạc thị từ lâu, Tấn Hoan cư nhiên có thể tìm đến, bản công tử rốt cục không nhịn được, mỗi ngày đều tới coi như xong đi, mỗi ngày đều nói giống nhau một chuyện, nội dung ta đều nhanh học thuộc có được hay không? Không thể nói khác một chút sao? Người chưa thấy được ngay cả hảo tính khí như đại mỹ nhân đều nhanh không nhịn được.

“Từ đó về sau chúng ta ngủ cùng một giường nhỏ...” Tấn Hoan đang nói rất hăng say.

“Dừng!” Ta nhịn không được lên tiếng.

“Làm sao vậy?” Tấn Hoan uống một ngụm trà.

“Tấn Hoan, ta hiểu Vân Yên với người rất quấn quýt, thế nhưng đã liên tục bảy ngày đều theo chúng ta nói chuyện này, chúng ta thực sự rất muốn ngủ a! Làm phiền người thương xót, cho chúng ta buổi tối có thể hảo hảo ngủ đi!” Đúng vậy, bản công tử chưa từng cầu ai, lần đầu tiên ăn nói khép nép cầu xin người khác, cũng bởi vì hi vọng thu được một giấc ngủ, àn! Khi còn bé phu tử có nói cái gì tuổi xuân phơi phới dễ dàng

đi qua, năm tháng thoi đưa xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng là thật! Khụ ừ! Bị người phát hiện, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng điều không phải phụ tử nói, là ta tự thêm vào.

“Sách! Các người ngủ cái gì? Ngủ cũng không sinh được hài tử, đều là ngủ sưng, không bằng nghe ta nói chuyện xưa có được hay không?” Tần Hoan về mặt xem thường, Phảng phất sự tình không liên quan đến mình.

“Ân Tần Hoan!” Đúng vậy, bình thường mà nói, đại mỹ nhân đối với trọng tâm câu chuyện luôn có phản ứng, đều là không cảm thấy xấu hổ, nhưng bởi vì mấy ngày liên tiếp không được ngủ ngon giấc, vì vậy mẹ của con ta đại mỹ nhân thái độ khác thường nổi cơn thịnh nộ, một cước hung hăng dẫm nát bàn chân Tần Hoan.

“Ngao ngao ngao!” Âm thanh như tiếng heo kêu thảm thiết, còn đang trong phòng chúng ta nhảy tới nhảy lui, đích thị là Tần Hoan không muốn cho chúng ta ngủ mà!

“Tần Hoan, đúng là chúng ta nửa hài tử cũng không sinh được, chúng ta chính là muốn ngủ a! Hơn nữa mỗi ngày người tới đều nói một sự tình, vậy người nói hay không nói căn bản không có khác biệt đi!” Thấy không, ái tình thật sự làm cho người ta tổn thương, không chỉ làm lòng Tần Hoan bị thương, còn làm cho đại mỹ nhân đã thương chân nàng, nàng đến bây giờ còn đang nhảy.

“Tê! Đau nhức muốn chết! Ý các người là, chỉ cần ta để cho các người sinh hài tử, các người sẽ giúp ta có đúng hay không?” Tần Hoan vừa nhảy vừa nói ra lời này.

“Ân! Đúng rồi đúng rồi!” Bản công tử phi thường không vui phát tay. Hai nữ tử làm sao có thể sinh ra hài tử? Hoàn hảo rốt cuộc tìm được một lý do để cho nàng cảm miệng, tuy rằng nàng căn bản hiểu sai ý của bản công tử.

“Người rốt cuộc muốn chúng ta giúp người cái gì? Nói trọng điểm.” Đại mỹ nhân ý tứ đây là hạ lệnh trực khách.

“Ta nói mấy ngày rồi! Chính là muốn các người giúp ta đi hỏi Vân Yên một chút a!”

“Ta đây đã biết, nhưng nếu như chỉ có vấn đề này, người làm gì mỗi ngày đều tới?” Ta cảm giác được đại mỹ nhân trên đầu đang nổi lên gân xanh, có phải hay không sẽ lập tức bạo phát.

“Bởi vì các người cũng không giúp ta hỏi.” Ách... Cái này có ý tứ? Ta và đại mỹ nhân không phải đã đáp ứng nàng sao?

“Người muốn chúng ta giúp người hỏi, vậy người có cho chúng ta thời gian không? Người mỗi ngày tới, chúng ta đều không có tinh thần, lẽ nào là có thể giúp người đi hỏi Vân Yên cô nương sao?” Đại mỹ nhân quả nhiên tu dưỡng vô cùng tốt, nguyên bản là đầu nổi đầu gân xanh rất nhanh thay vào nụ cười âm áp, nhưng bản công tử thâm nghĩ đây là điềm báo bão tố sắp tới.

Mặc dù đêm đã khuya, ý thức cơ hồ muốn ngừng hoạt động, bản công tử cũng có thể hiểu, Tần Hoan ý tứ chính là nàng mỗi ngày đều tới hỏi chúng ta kết quả, chỉ cần chúng ta một ngày còn chưa cho nàng đáp án của Vân Yên, nàng sẽ mỗi ngày đều tới chỗ chúng ta nói chuyện xưa, trời a! Thần a! Mẹ a! Bằng mọi cách giết chết thê thê chúng ta thì tốt rồi, người này không phải thần ý sao? Vì sao có suy nghĩ quái dị như vậy, trong đầu đến tột cùng là chứa thứ gì? Có thể thấy được việc bồi dưỡng ra một người có tài năng, nhất định sẽ để cho nàng thiếu sót, giống như bản công tử hoàn mỹ thế gian quả thật hiếm có.

“Tốt! Ta đáp ứng người, người cho chúng ta ba ngày thời gian, chúng ta giúp người hỏi qua Vân Yên cô nương, người ba ngày sau tới nhà nghe chúng ta nói, thế nhưng người đã đáp ứng điều kiện của chúng ta đừng quên, ta còn muốn thêm một cái nữa, nếu như người nghe được đáp án, bất kể là tốt là xấu, từ đó về sau người cũng không thể âm ỉ chúng ta ngủ.” Đại mỹ nhân bình tâm tĩnh khí nói những lời này.

“Tốt! Thành giao. Ta đây hiện tại tiếp tục nói a! Ta vừa nói tới chỗ nào?” Tần Hoan kéo quần áo, dự định ngồi xuống.

“Được rồi, người thực sự không cần nói, chúng ta đều nghe qua, hiện tại chúng ta buồn ngủ, làm phiền người mau nhanh đi ra ngoài, thuận tiện giúp chúng ta cài cửa lại, vạn nhất trên đường lại có người đến âm ỉ

chúng ta, mặc kệ vậy là ai, toàn bộ toán ở trên đầu người!” Bản công tử thực sự buồn ngủ, ai không cho ta ngủ, ta liền cùng người đó đánh nhau!

Tần Hoan hai ngày không đến, ta và đại mỹ nhân đều phi thường đúng giờ nằm trên giường ngủ, cơ hồ vừa nghe đến canh hai, ta và đại mỹ nhân sẽ không hẹn mà cùng chạy về phía giường chiếu ôm nhau ngủ, dưới sự ảnh hưởng của Tần Hoan, chúng ta đều phát hiện có thể hảo hảo ngủ là một việc rất may mắn, chẳng qua là ngủ thẳng tới ngày hôm nay, vẫn cảm thấy toàn thân đều rất không thoải mái, rất giống bị người đánh, toàn thân đau nhức, nhất là cái mặt này của bản công tử! Ai! Người xem người xem, lại nữa rồi, hiện tại rất đau, cảm giác đang bị đánh như nhau... Ân...? Không đúng, ta thực sự đang bị đánh!

“Phu quân, đứng lên!” Là ta phô trương, nhưng thật ra là đại mỹ nhân liên tục tát mặt của ta, nỗ lực đem ta từ trên giường đào lên.

“Tuyệt Ca hiện tại lúc nào?” Bản công tử thực sự nhớ giường, ô ô ô...

“Xem sắc trời này, đều nhanh giờ Mùi đi!”

“Vậy còn sớm đi! Làm cho ta ngủ nhiều một chút.” Ta cuốn chăn xoay người hướng vào phía trong, đại mỹ nhân lại nhanh nhẹn hơn đem ta lật qua.

“Sau khi về người ngủ thế nào mặc người ta không quản, nhưng bây giờ người nhất định phải thức dậy.”

””Vì sao?” Ta không phục xoa xoa con mắt.

“Người nếu không thức dậy đi hỏi Vân Yên cô nương đáp án, buổi tối Tần Hoan tới, chúng ta lấy cái gì ăn nói với nàng? Từ nay về sau coi như ngủ không yên, đáp ứng nàng nếu như không làm được, có thể sẽ làm cho cả đời chúng ta tiếc nuối.” Đại mỹ nhân rất nghiêm chỉnh nói cùng ta.

Dữ “Ai nha! Thực sự, vậy ta phải nhanh thức dậy, ta hy vọng sau này chúng ta đều có thể có tốt đẹp chính là giấc ngủ chất lượng.” Vì ngủ, nhất thời hi sinh và nỗ lực đúng là cần thiết, Vân Yên người chờ ta, bản công tử ngày hôm nay sẽ mang bản thân siêu cấp anh tuấn và khí sắc tuyệt hảo đến ép hỏi người, chờ ta chờ ta, ta sẽ tới!

Như đã nói qua, ta thế nào không nhớ rõ Tần Hoan đã đáp ứng chúng ta cái gì?

84. Chương 84: Nguy Hiểm!

“Chờ một chút, Tuyệt Ca, người trước không nên động thủ đẩy cửa.” Ta và đại mỹ nhân đang đứng trước cửa phòng Vân Yên, đại mỹ nhân đang muốn động thủ mở cửa phòng Vân Yên, ta ngăn cản nàng.

Tại sao muốn ngăn cản? Đây là đầu đất mới hỏi câu này, có nhớ hay không lần trước đại mỹ nhân động thủ đẩy cánh cửa, kết quả tiểu Phi đao bắn ra? Tần Hoan lần trước thiếu chút nữa hại đại mỹ nhân thụ thương, ta cũng còn chưa kịp tìm nàng tính sổ đây! Cho nên rất hiển nhiên, động thủ đẩy cửa không thể được, nương đã dạy, đến phòng người ta phải gõ cửa mới lễ phép, tuy rằng đây là lần đầu tiên bản công tử gõ cửa phòng Vân Yên, nhưng để so sánh với tính mạng, chúng ta vẫn là gõ cửa được rồi.

“Gõ gõ! Vân Yên, người ở đâu?” Bản công tử đem tay của mình lôi ra một cái xinh đẹp nhất vòng cung, đem hai đốt ngón tay gõ nhẹ hai cái lên cửa gõ tạo nên âm hưởng thanh thúy, tốt đẹp đường nào!

“Phốc xích!” Đại mỹ nhân đột nhiên bật cười, còn cầm tay áo che miệng, cả người cười đến run rẩy liên tục.

“Tuyệt Ca, thân ái nương tử, gõ cửa có gì đáng cười sao?” Bản công tử nhìn bản thân dừng lại ở giữa không trung nắm thành quả đấm, bản công tử đem hai đốt ngón tay gõ cửa, cảm giác trước sau như một ưu nhã, tay cũng là trước sau như một tinh tế, toàn bộ quá trình động tác có thể nói là thông thuận lại lưu loát, bản công tử ngẫm lại bản thân tuấn mỹ mà mê người, một đường nhìn lại y phục, chắc là không có vấn đề a!

Rốt cuộc có cái gì tốt đáng đại mỹ nhân cao hứng đến như vậy? Chẳng lẽ nàng là bởi vì trong lúc bất chợt phát hiện bản công tử đúng như vậy như vậy mỹ hảo, hiểu được có nhiều người truy cầu bản công tử như vậy, nàng cũng cái kia nổi bật, duy nhất có được bản công tử mà hài lòng? Mặc dù bây giờ vui vẻ thật là trẻ, nhưng ta không ngại đại mỹ nhân trì độn, người nói xem như vậy một huệ chất lan tâm đại mỹ nhân, nếu như không có một chút hơi nhỏ khuyết điểm, làm sao có thể làm cho nàng tăng thêm khí chất khả ái?

“Tiểu hôn dẫn, người... Người gõ cửa thời điểm, tại sao muốn phát sinh gõ gõ tiếng a? Thật là đáng yêu!” Đại mỹ nhân còn đang cười, thân thủ nhẹ ngắt mặt của ta, sau đó vỗ vỗ đầu của ta.

“Thế nhưng gõ cửa chính là sẽ có gõ gõ thanh a!” Cái này có vấn đề gì sao? Ta không thể minh bạch. A! Ta hiểu, nói đúng là đại mỹ nhân nhìn ta khả ái, cho nên cười đến hải lòng, được rồi! Cái này đáp án ta hoàn toàn có khả năng tiếp thu, khả ái bản công tử làm cho hồng nhan cười, có đúng hay không rất khó thấy được hình ảnh đó?

“Điều không phải, là người vừa gõ, bên mép nói:” Gõ gõ “cho nên ta mới cười nha!” Nàng giải thích.

“Cái gì? Ta thực sự phát ra gõ gõ thanh?” Đại mỹ nhân trịnh trọng gật đầu, sau đó cười.

Thật hay giả? Ta thực sự phạm bực này chuyện ngu xuẩn? Ông trời của ta a! Đây là một món cỡ nào mất mặt sự tình, đủ để hủy hoại bản công tử hoàn mỹ hình tượng, bản công tử tràn ngập trí tuệ, thông minh thông minh hình tượng, ngày hôm nay bị hủy hoại trong chốc lát, tuy rằng bản công tử tin tưởng nàng sẽ không cùng người khác nói, nhưng nhìn đến bản công tử là người như vậy trong lòng đại mỹ nhân của ta a! Bản công tử khổ tâm xây dựng hình tượng trong lòng đại mỹ nhân trong nháy mắt đổ nát, không!

“Tuyệt ca, người trước không nên mở cửa, ta nghi hỏi người một vấn đề, người sẽ bởi vì ta phát sinh gõ gõ thanh, sau đó liền bỏ ta sao?” Ta chợt cảm thụ được nguy cơ, a! Ta hoảng hốt!

“Sẽ không.” Hô! Ta đột nhiên cảm thấy yên tâm một ít.

Nhưng rất kỳ quái, Vân Yên qua lâu như vậy cũng còn chưa mở cửa, làm sao vậy?

“Nhưng ta có thể sẽ bởi vì người lần trước viết tờ giấy có chữ sai, lo lắng bỏ rơi người.” Đại mỹ nhân cười đẩy cửa ra, bản thân vào phòng Vân Yên.

Ai? Chữ sai? Bản công tử cố ý viết cấp đại mỹ nhân tờ giấy cư nhiên lại viết sai chữ,, điều này sao có thể? Mà đại mỹ nhân lại muốn bởi vì chính là vài cái chữ sai bỏ rơi ta? Ông trời của ta! Chữ sai, người việc này tội ác vực sâu, người việc này hạ lưu, nếu như là chữ sai làm cho đại mỹ nhân bỏ ta, ta khẳng định lấy đao đem chữ sai toàn gia chém trống trơn, chữ sai và vân vân, ta phi!

“Vân Yên cô nương, Vân Yên cô nương người ở đâu? Chúng ta vừa gõ cửa không nghe được thanh âm của người, liền bản thân tiến vào, mạo muội quấy rầy. Vân Yên cô nương người ở đâu?”

“Vân Yên, Vân Yên, Vân Yên?”

Ta và đại mỹ nhân phóng ra tiếng nói trong phòng Vân Yên, gian phòng của nàng sáng sủa sạch sẽ, không ai hướng chúng ta bắn tiểu Phi đao, nói vậy Tẫn Hoan không ở nơi này, thế nhưng chuyện thực kỳ quái, Vân Yên dường như cũng không ở đây. Nếu như Vân Yên thực sự ở trong phòng mà nói, loại này ban ngày, nàng sẽ đem cửa sổ tiểu phòng khách mở ra, gian phòng nhất định là đem cửa sổ đóng cửa, đèn cũng thổi tắt, bởi vì nàng nha hoàn cùng ta nói qua Vân Yên thói quen dậy trễ, cho nên trừ phi nàng không ở bên trong phòng, bằng không nàng sẽ không để cho gian phòng của mình cửa sổ bị mở ra, cho nên Vân Yên đi nơi nào?

“Tuyệt Ca, Vân Yên dường như không ở nơi này!”

“Người biết Vân Yên cô nương sẽ đi địa phương khác sao?” Đại mỹ nhân xoay người lại, nhíu lại mi hỏi ta.

“Ách... Ta không biết! Không phải chúng ta nên hỏi một chút nha hoàn của nàng sao? Hỉ nhi, người có ở đây không?”

“Lạc đại công tử, hỉ nhi ở đây.”

“Hỉ nhi, Vân Yên đâu? Nàng đi nơi nào?”

“Không biết, tiểu thư mấy ngày nay đều sáng sớm liền ra cửa, chưa từng nói qua đi nơi nào, muốn đến chạng vạng mới trở về.”

“Kia địa phương nào nàng thường đi?”

“Không có, tiểu thư ít ra cửa, thường ngày nhiều nhất là đi chợ một chút.” Đúng vậy, lần trước mã xa thiếu chút nữa đụng vào Vân Yên địa phương, dường như chính là chợ, hướng đến Ý Hương Lâu.

“Hỉ nhi, Vân Yên cô nương gần đây gặp qua những người nào?”

“Sau khi nghe Lạc thiếu phu nhân nói, tiểu thư tốt một trận không để cho khách nhân tới, Cúc tỷ nói qua tiểu thư, thế nhưng tiểu thư tổng không nghe, nàng gần đây đã gặp khách nhân cũng chỉ có Lạc đại công tử cùng lạc Thiếu phu nhân.”

”Ta đã biết. Hỉ nhi, người đi xuống trước đi! Người đây cầm ít bạc mua trái cây ăn.

“Hỉ nhi tạ ơn lạc Thiếu phu nhân khen thưởng.”

“Tuyệt Ca, làm sao bây giờ? Hỉ nhi nói Vân Yên muốn chạng vạng mới vừa về, nhưng là bây giờ cách chạng vạng còn có một đoạn thời gian dài!”

“Người nghĩ đi chợ tìm nàng?”

“Cũng là người hiểu ta! Ta nghĩ chúng ta ngồi ở chỗ này khô khan chờ cũng không phải biện pháp, không bằng đi ra ngoài tìm xem nàng, nếu như vận khí tốt nói không chừng là có thể gặp gỡ nàng đâu!”

“Vậy nếu như chúng ta đi ra, nàng vừa vặn đã trở về, vậy không liền sát bên người mà qua sao? Hay là ở đây chờ một chút đi!”

“Được rồi! Vậy cũng đúng dù sao cũng cũng là buồn chán, tìm mấy người tới khiêu vũ cho chúng ta xem, sau đó chúng ta ăn cái gì được rồi.”

“Tốt thì tốt, thế nhưng phu quân, sớm như vậy có người khiêu vũ sao?”

“Ách... Cũng đúng đi! Vậy đều phải chờ đến buổi trưa, chúng ta trước gọi ít đồ tới ăn, chờ một chút hãy nói.”

Vì vậy ta và đại mỹ nhân từ sáng sớm đến tìm Vân Yên, buổi trưa thời gian đều đến rồi, Vân Yên còn không gặp được thân ảnh, cuối cùng ở Ý Hương Lâu ăn cơm trưa, ăn điểm tâm, ở giữa ta và đại mỹ nhân hàn huyên đã lâu, Vân Yên vẫn chưa trở về, bản công tử cảm giác mình có thể nghĩ tới truyện tiểu lâm đều nói được không sai biệt lắm, thân là đại mỹ nhân phu quân, ta tuyệt đối không thể để cho nàng cảm giác được buồn chán, cho nên ta muốn đổi cái phương thức cùng đại mỹ nhân tiến hành giao lưu.

“Phu quân, người ở đây lục lọi cái gì?”

“Ta đang tìm bàn cờ a!” Ta ở phụ cận giường Vân Yên lật tới lật lui, ta nhớ rõ phụ cận giường đặt bàn cờ, lần trước tìm đến Vân Yên dường như có thấy.

“Người muốn cùng ta chơi cờ a?”

“Đúng vậy! Chúng ta chưa từng chơi cờ, ta đã nói với người, ta chơi cờ chưa từng có thua quá.” Bởi vì ta lần trước chơi cờ không sai biệt lắm đúng mười năm trước, đối thủ là đệ đệ ta Phi Trần, hẳn vốn có thiếu chút nữa muốn thắng, nhưng ta cầm một ít đồ chơi cùng hắn trao đổi lần này thắng thua, sau đó hắn liền tự động nhận thua, sau lại bản công tử không còn có cùng người khác đánh cờ.

Nói nói, ta dường như tìm được đồ vật gì ở phụ cận giường Vân Yên, cảm giác không phải là tấm ván gỗ bàn cờ, hình như là một quyển sách, ta nhìn không được rút ra, bìa sách màu xanh da trời rất sạch sẽ, không có chữ nào, ta động thủ lật một tờ hướng bên trong xem.

“Tuyệt Ca, người xem, hình như là Vân Yên nhật ký!” Oh oh oh! Nhìn lên nhật ký của người khác, hảo hưng phần.

“Vân Yên cô nương đi vắng, người không nên lộn xộn đồ của người ta đi!”

“Tuyệt Ca, tuy rằng nhìn lên nhật ký là không có đạo đức, thế nhưng ta không nhìn được nghĩ bên trong viết cái gì liên quan đến Tấn Hoan, vì giấc ngủ của chúng ta, liền mở ra xem một chút đi!” Đại mỹ nhân dường như rất muốn ngăn cản ta, nhưng lại gương mặt xấu hổ, không biết là chuyện gì xảy ra.

“Tìm được rồi! Tuyệt Ca, người xem ở đây...” Bản công tử trực tiếp từ phía sau bắt đầu lật, quả nhiên thấy được rất nhiều nội dung liên quan đến Tấn Hoan, xem ra buổi tối không cần sợ Tấn Hoan tới, ân!

Đại mỹ nhân mới đưa đầu tới muốn xem, chợt nghe đã có người vội vội vàng vàng chạy vào.

“Công tử, ta là Mặc Yên đây! Người ở nơi này sao?” Mặc Yên thanh âm của phi thường hoảng trương, hô hấp nghe cũng rất gấp rút, có lẽ là một đường chạy tới nơi này.

“Ta ở đây, có chuyện gì không?” Ta tạm thời trước buồng Vân Yên nhật ký, cùng đại mỹ nhân xốc mạnh bước nhanh ra ngoài.

“Công tử, mới vừa có người đưa tới cái này tờ giấy, chỉ tên là muốn giao cho người, còn nói tình huống rất khẩn cấp, cái gì người không đi ai nhất định phải chết các loại, ta không dám trễ nãi, nhanh đưa tới cho người.” Mặc Yên còn đang thờ dốc, nhưng lại có thể hít một hơi một lần nói xong những lời này, thực sự là bội phục bội phục.

Ta vội vàng đem tờ giấy nhận lấy vừa nhìn, trên đó viết:

Lạc Dương Trần, người ở ngoài bao dưỡng tình phụ đừng nghĩ rằng ta không biết, người đã có tình phụ, vậy người liền đem nương tử xinh đẹp nhường cho ta đi! Tối nay ta ở ngoại ô Thành đông mười dặm chờ người, muốn cứu tình phụ người về, vậy bắt người nương tử để đổi, nếu như đêm nay người không đến, vậy tình phụ người chính là của ta, cô nương kia chết ta sẽ tìm cơ hội đến mang mỹ nhân đi. Nhớ kỹ, trừ nương tử người ra, người khác một người cũng không cho mang, bằng không vị này hoa khôi tính mạng không bảo toàn!

Kí tên: Vệ Khai Thành!

“Tuyệt Ca, không xong, Vân Yên bị vệ khai thành bọn họ bắt đi, còn nói muốn người trao đổi.”

“Không sợ, chúng ta dẫn người đi.”

“Không được, hần nói nếu như chúng ta dẫn người đi, hần sẽ giết chết Vân Yên.”

“Không quan hệ, ta có biện pháp.” Đại mỹ nhân nói kiên định, giọng nói không chút sợ hãi.

85. Chương 85: Cấp Bách

Đại mỹ nhân lôi kéo ta mang theo Mặc Yên một đường hướng đến thành bắc chạy, đông chui tây quẹo vào một cái hẻm cụt, này hẻm cụt kẹp ở giữa hai nhà, ngõ nhỏ độ rộng chỉ có thể dung một người xuất nhập, ngay cả xoay người đều có chút trắc trở, đại mỹ nhân ý bảo chúng ta không cần nói, an tĩnh hướng đến trong ngõ hẻm mà chui,, đại mỹ nhân đi ở phía trước, ta theo sát ở đại mỹ nhân phía sau, đại mỹ nhân làm cho Mặc Yên đi sau cùng, lưng nàng đang muốn dựa vào ta, hướng ngõ nhỏ phía trước đi vào, đây là đang tìm manh mối gì?

Đại mỹ nhân không phải nói nàng có biện pháp có khả năng cứu Vân Yên sao? Ngõ hẻm này thoạt nhìn chỉ biết đem chúng ta vạy ở chỗ này, cũng sẽ không có cái gì có khả năng cứu ra Vân Yên biện pháp a! Chẳng lẽ nói đại mỹ nhân ở chỗ này ẩn dấu bí kíp võ công? Thế nhưng nếu như cầm một quyển bí kíp võ công đi ra, cho dù bản công tử thiên tư thông minh, tài trí hơn người, ta hiện tại luyện cũng không kịp a!

Giữa lúc bản công tử nghĩ không ra nguyên cố, chỉ thấy đại mỹ nhân sờ xoạng viên gạch trước mặt nàng, lưng tung gõ vài cái, đại mỹ nhân hai bên chân bất thành linh nổi lên năm cái vòng, nàng ngồi xuống đem một cái vòng kéo lên, những đồng còn lại liền chìm xuống, trên tường đột nhiên nổi lên một cái cửa, trong tối om om, nhìn đoán không ra có đồ vật gì,, đại mỹ nhân động tác trong nháy mắt đột nhiên hết thấy cây đuốc đều sáng lên, tình linh phát hiện, phương diện này lại là một cái thâm nghĩ.

“Tuyệt Ca, cái này là địa phương nào a?” Ta rất nhỏ tiếng hỏi đại mỹ nhân, để tránh khỏi bên trong có hung thần ác sát, hoặc là bày ra một ít dã thú đáng sợ, kinh động đến bọn họ, mạng nhỏ của chúng ta khó bảo toàn.

“Đi vào sẽ biết, bắt quá các người nhất định phải theo bước chân của ta đi, để tránh khỏi phát sinh nguy hiểm, biết không?” Đại mỹ nhân xoay đầu lại tha thiết căn dặn.

Ta tiến vào thâm nghĩ sau đó một mực không dám nhìn địa phương khác, để tránh khỏi loạn một cái xem, liền mất đi đại mỹ nhân hình bóng, theo không kịp liền không xong, Vì vậy dọc theo đường đi cúi đầu theo đại mỹ nhân làn váy đi về phía trước, dọc theo đường đi vừa lên thang vừa xuống thang, uốn cong quẹo

khúc không biết đi bao lâu, rốt cục đi tới một chỗ sáng sửa địa phương, đại mỹ nhân cũng ở nơi đây ngừng lại làm cho chúng ta ngồi xuống, nơi này thoạt nhìn như một nơi người giàu có ở, như điều không phải nguy hiểm gì địa phương, ngay ta nhìn chung quanh một lúc lâu, nhìn đoán không ra ở đây rốt cuộc là địa phương nào, chợt nghe phía sau truyền đến âm thanh.

“Sư muội, thế nào có thời gian tới nơi này?” A! Lại là Tần Hoan!

“Tần Hoan, đây là nhà của người a? Nơi này thật lớn a!”

“Có thể coi là vậy đi! Đây là sư phụ ta thần cơ diệu toán thời điểm tiên hoàng khởi nghĩa xây dựng sơn trang ngẫm này, là nơi tiên hoàng ngủ đông, chẳng qua là tiên hoàng thấu hiểu nhân tâm, cùng nhau nghĩa tự thành công, cho nên sơn trang này cũng không sử dụng quá, tiên hoàng sau khi lên ngôi liền đem chỗ này địa phương ban cho chúng ta sử dụng, cho nên đại khái có thể xem là nhà của ta ở hoàng thành đi!” Tần Hoan ngồi xuống uống trà, bộ dáng thảnh thơi.

“Trước không chỉ nói việc này, Ân Tần Hoan, người có biết hay không Vân Yên cô nương đã xảy ra chuyện?” Đại mỹ nhân giọng nói cấp thiết.

“Cái gì? Ta đây vài ngày tuy rằng cũng không có trở lại Ý Hương Lô, thế nhưng đều có thể thỉnh thoảng đi nhìn Vân Yên, tối hôm qua lúc ngủ nàng hoàn hảo tốt, đã xảy ra chuyện gì?” Tần Hoan giọng nói kích động.

“Trước có mấy người thiếu niên hư cùng chúng ta có chút qua lại, đánh lén quá chúng ta một lần không được, lúc trước hoàng thượng phái người tróc nã bọn họ, đáng tiếc bọn họ đều là phú nhị đại, sớm thu được tiếng gió thổi chạy trốn, bọn họ cho rằng Vân Yên cùng ta phu quân đi lại thân mật, liền đem Vân Yên bắt đi, hèn đêm nay ngoại ô thành đông mười dặm gặp mặt, nói là đem ta cùng Vân Yên cô nương trao đổi.” Đại mỹ nhân tính táo tự thuật đầy hết thảy.

“Cho nên người là muốn cho ta theo các người đi, sau đó cùng các người cùng nhau cứu Vân Yên?” Tần Hoan rất nhanh thì nghĩ tới một biện pháp, nghe dường như không tệ, thế nhưng...

“Bọn họ nói ngoại trừ chúng ta không thể mang những người khác đến, như vậy Vân Yên sẽ mất mạng, thế nhưng Tuyết Ca, nếu như không mang theo Tần Hoan đến, ta lo lắng hơn an nguy của người, vậy làm sao bây giờ?”

“Ngốc phu quân sư muội, sư muội võ công là ta dạy, hướng hồ ta ngoại trừ võ, còn có phương pháp khác, tự nhiên không cần ở ngoài sáng hiện thân cũng có thể gạt ngã bọn họ. Sư muội người nói, bọn họ có mấy người?” Tần Hoan thoạt nhìn khí định thần nhàn, dường như vừa kích động đều là giả, cái này... Nàng thực sự thích Vân Yên sao?

“Nếu như bọn họ không có phân tán, ít nhất là bốn người, giao thủ quá một lần, không biết võ công. Nhưng bọn họ đối khát trời giạt mắt bên ngoài còn có năng lực có thể trở về đến hoàng thành phụ cận, đã như vậy, bên cạnh bọn họ khả năng đủ bảo hộ người của bọn họ.”

“Bây giờ cách buổi tối còn có thời gian, các người ngồi một chút, ta đi chuẩn bị ít đồ.” Tần Hoan nghe xong đại mỹ nhân tự thuật lúc người nhanh nhẹn tiêu sái.

“Thiếu phu nhân, nếu muốn ẩn nấp trong bóng tối, có muốn hay không Mặc Yên cùng đi? Đại công tử, Thiếu phu nhân cùng Ân công tử cũng chỉ được ba người, Mặc Yên sợ ba người đối phó nhiều người như vậy, đại công tử cùng Thiếu phu nhân nếu có nguy hiểm phải làm sao nha!” Mặc Yên hỏi tiếp.

“Mặc Yên, ta có những chuyện khác giao cho người lo liệu, người bây giờ tới trước trừ phòng giúp chúng ta bị chút thức ăn, trừ phòng hẳn là có nguyên liệu, chuẩn bị được rồi sau đó có một số việc muốn cho người đi một chuyến.”

“Đúng vậy, Mặc Yên đi trước, đợi chuẩn bị hảo lúc trở lại nghe Thiếu phu nhân phân phó.”

Đại mỹ nhân cùng Mặc Yên nói vị trí trừ phòng, làm cho Mặc Yên đi chuẩn bị vài món ăn, chính nàng còn lại là không biết từ địa phương nào nhẩy ra giấy bút bắt đầu mài mực.

“Tuyết Ca, ta dường như không đói bụng, chờ một chút người cùng Tần Hoan ăn thì tốt rồi.” Chờ chút đại khái cùng đánh nhau không sai biệt lắm, lo lắng xung xung bản công tử thế nào nuốt trôi đâu?

“Phu quân, ta cùng Tần Hoan đều giống như người không muốn ăn uống, thế nhưng vẫn phải ăn, không ăn một chút làm sao có khí lực đối phó Vệ Khai Thành? Tần Hoan nằng so với chúng ta đều khẩn trương, nhưng nằng chờ một chút đi ra cũng sẽ ăn hết những thứ này, nếu là hỗ trợ lẫn nhau, tốt xấu gì cũng phải bảo vệ tốt bản thân đúng không? Nếu người thực sự để ý ta, coi như là vì ta, chờ một chút nhiều ít ăn một chút được không?” Đại mỹ nhân buông bút xuống đứng dậy, lôi kéo tay của ta, nhìn vào mắt ta, nhãn thần đúng là kiên định.

“Hảo, vì người, ta ăn!” Không sai! Chờ một chút ta cùng đại mỹ nhân cũng phải đi gặp tên đáng chết Vệ Khai Thành, không ăn nếu như không có khí lực cùng hắn đánh cũng coi như, ta một người không võ công ngộ nhờ lôi kéo đại mỹ nhân còn là Tần Hoan phía sau, các nằng còn phải phân tâm tới cứu ta, vậy cũng không tốt, bản công tử quyết định chờ một chút muốn ăn nhiều một chút!

“Tuyệt Ca, vì sao Tần Hoan thoát nhìn như thế không khẩn trương a? Nằng vừa thoát nhìn dường như một điểm cũng không lo lắng Vân Yên! Nằng thực sự thích Vân Yên sao?” Suy nghĩ thêm, ta còn là quyết định đem việc này then chốt tính chất vấn đề nói ra, rốt cuộc Vân Yên tựa như ta tỷ muội, coi như là muốn thúc đẩy các nằng, vẫn phải là hỏi rõ, ở Ý Hương Lâu đã đủ cực khổ, vạn nhất nhờ vả phi nhân chẳng phải là thăm càng thêm thăm?

“Người thấy cây đoản đao trên bàn không?” Đại mỹ nhân cúi đầu viết chữ vừa hỏi ta.

“Thấy rồi!” Hoắc đao thoát nhìn đã rất lâu đời, không sai biệt lắm là thanh chủy thủ!

”Đó là một trong những vũ khí của sư huynh ta, bình thường dùng để phòng thân, nằng còn có một thanh bạch sắc trường kiếm có khả năng công kích ở khoảng cách xa, nằng nói đây là sư phụ vì nằng chế tạo, vô luận nằng đối trang phục gì, hắc đao bạch kiếm chưa từng rời khỏi người, bởi vì sư phụ từng nói qua, vô luận như thế nào hắc đao bạch kiếm là vũ khí tối hậu bảo vệ nằng, cho nên ai cũng không động được, chính nằng cũng phi thường quý trọng cái này một đôi uyên ương binh khí, ngay cả ta khi còn bé nghĩ lấy tới vui đùa một chút cũng đều không được. Ta vừa nói Vân Yên cô nương gặp chuyện không may, nằng liền khẩn trương xuất ra hắc đao, vừa nghĩ được biện pháp nằng liền đi chuẩn bị, thuận tiện đem hắc đao ném trên bàn, nằng nhìn giống như không khẩn trương, kì thực so với chúng ta càng khẩn trương an nguy của Vân Yên cô nương.” Đại mỹ nhân chính là rất lợi hại, vừa giải thích vừa viết, cũng không ngừng đầu một cái.

Mặc Yên rất nhanh liền đem cơm nước mang lên, đại mỹ nhân đem bức thư nằng vừa viết đứng lên giao cho Mặc Yên, đối với nằng thấp giọng dặn dò vài câu, Mặc Yên liền nhanh chạy đi, Tần Hoan lúc này cũng trở về tới cùng chúng ta cùng nhau ăn cơm, so với đại mỹ nhân té nhai nuốt chậm, Tần Hoan ăn đặc biệt cấp bách, đặc biệt thô lỗ, nằng nửa câu cũng không nói, thứ gì cũng không cần biết hướng miệng bỏ vào, ta sợ nằng nghẹn, nhanh lên châm một ly trà đưa tới, nằng xem cũng không xem liền tiếp nhận uống ngay, tiếp tục ăn.

“Tần Hoan, người ăn chậm một chút.” Mặc dù lớn mỹ nhân bảo ta không nên đụng Tần Hoan, ta còn là nhịn không được vỗ bả vai của nằng.

“Không được, ngộ nhờ chúng ta đến chậm, bọn họ đối với Vân Yên làm cái gì, ta đây...” Nằng ngừng một chút, lại cúi đầu bởi cơm, ta không biết có phải hay không là hoa mắt, ở đây Tần Hoan dừng lại một cái chớp mắt, dường như thấy nằng ánh mắt của hồng hồng.

“Còn có, sư muội gốc phu quân, người phải cẩn thận, ta toàn thân cao thấp đều là độc, người nếu như chậm không đúng, ta cũng không có nhiều Lạc Dương Trần lạc dương trần có thể trả lại cho ta sư muội a! Bất quá cảm tạ.” Hai tiếng tạ ơn của nằng nói rất nhỏ, nhưng ta hiểu nằng nên nghe lọt được, hoàn hảo bản công tử vừa đụng trúng là không có độc địa phương, thực sự là cát nhân tự có thiên tương nha!

Ta và đại mỹ nhân một đường hướng ngoại ô thành đông mà đi, còn Tần Hoan đi đường tắt, bề ngoài giống như muốn từ phía sau phục kích. Nằng không cùng chúng ta cùng nhau hành động, để tránh khỏi chúng ta mang nhiều một người bị đối phương phát hiện, đợi được tới gần khoảng mười dặm địa phương, ta nhờ ánh trăng thấy rõ ràng, đó không phải là ba vị nữ nhân sao? Bọn họ sau khi dọn đi liền không thấy, không nghĩ tới lại có thể bị Vệ Khai Thành bọn họ đem tới làm xăng làm bậy.

Đột nhiên phụ cận chúng ta truyền đến một trận tiếng chim hót, không giống tiếng chim hót thanh thúy ban ngày, trái lại càng giống tiếng chim cú hơn.

“Phu quân, đây là Tần Hoan tín hiệu, nàng đã đến, chúng ta không sai biệt lắm có khả năng tiến vào. Nhớ kỹ, chờ một chút nếu như xảy ra tình huống gì, liền cũng không quay đầu lại chạy, không cần lo cho chúng ta, chúng ta đều có võ công, có thể bảo vệ tốt bản thân.” Đại mỹ nhân sửa sang lại vạt áo ta,, đối với ta thản nhiên cười.

86. Chương 86: Rốt Cuộc Xảy Ra Chuyện Gì?

Ta nhìn đại mỹ nhân, nặng nề gật đầu, hít sâu một hơi lôi kéo tay nàng hướng đến nhà hoang, nhà hoang không có đốt đèn, bốn phía một mảnh hắc ám, gió quét qua rừng cây phụ cận, tạo ra âm thanh sần sật, còn có một âm thanh giống như tiếng bầy sói kêu, đứng ở trước nhà bọn nhỏ từng chơi đùa, chúng ta chỉ có thể mượn ánh trăng để quan sát xung quanh, lại nhìn không thấy động tĩnh bên trong, đại mỹ nhân đối với ta gật đầu, ý bảo ta lên tiếng gọi Vệ Khai Thành.

“Vệ Khai Thành, người đi ra cho ta! Ta mang theo mẹ ta... Ta mang theo vợ dự định bỏ rơi đến, người còn không mang người ra đây!” Tuy rằng nói lời này là bất đắc dĩ, hơn nữa bản công tử cực kì sợ chết, nhưng nếu như muốn ta buông ta đại mỹ nhân, trăm triệu lần không thể nào, ta đem tay của đại mỹ nhân nắm càng chặt hơn, dự định nếu như gặp nguy hiểm, ta sẽ đem đại mỹ nhân bảo hộ ở sau lưng.

Gió thổi càng ngày càng lớn, rõ ràng là đang giữa mùa hè, gió lại thổi giống như gạt ngã người, trong phòng vẫn không có động tĩnh, thậm chí ngay cả nửa điểm thanh âm cũng không có, đúng là rất quỷ dị, chẳng lẽ Vệ Khai Thành là vì đùa giỡn chúng ta cho nên đem chúng ta lừa gạt tới nơi này đi? Ta van người Vệ đại công tử, Vệ đại thiếu gia, bản công tử tuy rằng sợ chết, nhưng so với cái chết, càng sợ quỷ hơn có được hay không, nếu như không có người cũng không cần đùa giỡn ta đi! Chân của ta đều phải run lên.

“Vệ công tử, Duẫn Tuyết Ca ở đây, Vệ công tử đã có tâm mang đi Tuyết Ca, không ra gặp như thế nào đủ chứng minh Vệ công tử đối với Tuyết Ca một mảnh thâm tình hậu ý đây?” Đại mỹ nhân nắm chặt tay ta.

Bốn phía chính là hoàn toàn yên tĩnh, ta quyết định không thể chờ đợi thêm nữa, bọn họ nếu như chẳng qua là đùa giỡn một chút chúng ta cũng liền thôi, nếu như bọn họ thực sự đối với Vân Yên làm ra chuyện gì, hậu quả kia thực sự là khó lường, ta và đại mỹ nhân thân thể dán rất gần, gần đến có thể ngửi được cổ hương hoa mai quen thuộc, ta tiếp tục đi theo phía sau đại mỹ nhân, rốt cuộc đi đến chủ ốc, chúng ta đem tiếng bước chân tận lực làm cho âm thanh nhỏ nhất, một bên lục lọi xung quanh, ai cũng không dám xuất ra hỏa đốt nến, để tránh khỏi gặp địch nhân mai phục.

Đợi được chúng ta đem tam hợp viện phòng đều tra xét một lần, phát hiện bốn bề vắng lặng thời điểm không khỏi cảm thấy kỳ quái.

“Tuyết Ca, ở đây cũng không có người! Làm sao bây giờ? Rốt cuộc Vân Yên bị giam ở nơi nào a?” Ta dán đến tai đại mỹ nhân dùng âm thanh muỗi kêu để hỏi nàng.

“Ta nhớ kỹ không sai, Tam hợp viện phía sau phải có một cái giếng nước, không bằng chúng ta đi nhìn một chút?” Vẫn là đại mỹ nhân thông minh, thoáng cái liền nghĩ đến giếng nước phía sau viện.

“Chẳng lẽ Vệ Khai Thành tên ngu ngốc kia tên đùa giỡn chúng ta đi?” Bản công tử chán đến chết nhạt lên hòn đá trên mặt đất ném xuống giếng nước, hòn đá rơi xuống nước nhưng không phát sinh tiếng nước động, ngược lại nghe được âm thanh rất kì quái.

“Tuyết Ca, người...?” Ta nghĩ hỏi đại mỹ nhân có nghe hay không được thanh âm, đại mỹ nhân lại đưa tai che miệng ta lại. Một bên đưa ngón tay đặt trên môi nàng, ý bảo ta không cần nói.

Đại mỹ nhân trên mặt đất lại sờ soạng một viên đá lớn hơn viên lúc nãy ta vừa ném xuống, lại là âm thanh kì quái, nghe thế nào lại giống như âm thanh kêu rên? Lẽ nào Vân Yên bị giam ở chỗ này?

“Vân Yên, Vân Yên, là người sao?” Ta hô vài tiếng, giếng nước phía dưới truyền đến âm thanh mơ hồ không rõ.

“Phu quân, nhanh! Vô luận là ai, trước đem người kéo lên rồi hãy nói.” Chúng ta nhanh tìm ở phụ cận xem có thùng múc nước không, đem cột vào dây thừng thả xuống phía dưới.

“Người hãy nghe cho kỹ, chúng ta bây giờ đem sợi dây ném xuống cứu người, người phải nắm chặt!”

Ta và đại mỹ nhân đều xác định phía dưới có người vũng vàng nắm lấy sợi dây, vì vậy chúng ta đem hết sức bú sữa mẹ kéo lên, miệng giếng nước quả nhiên chậm rãi bò ra một người, chúng ta nhanh chóng đem hẳn kéo lên, người này là Đông Tiễn!

“Đông Tiễn, Đông Tiễn, người tỉnh a! Vân Yên đâu?” Ta lo lắng vỗ mặt Đông Tiễn, muốn hẳn nhanh nói tung tích Vân Yên.

“Người... Người... Chuyện... Tình phụ rất... Rất đáng sợ... Phở, đem... Đem chúng ta... Vài cái... Đánh... Đánh... Đả thương, nhét vào... Giếng... Trong, Minh Dạ... Minh Dạ... Hà Khuê... Đều ở phía dưới...” Đông Tiễn nói xong lời này liền nhắm mắt.

“A! Tuyệt Ca! Hẳn điều không phải chết đi?” Có người chết trên tay ta, thật đáng sợ thật đáng sợ, hơn nữa hẳn thật là thối, thật là ghê tởm thật là ghê tởm, nương, ta hoảng sợ rồi!

“Không có, hẳn chẳng qua là bất tỉnh mà thôi.” Đại mỹ nhân dùng ngón tay cái ấn phía dưới mũi hẳn, sau đó liền kết luận.

Ta lập tức đem Đông Tiễn không chết ném sang một bên, tiếp tục đem Minh Dạ và Hà Khuê bọn họ kéo lên, hoàn hảo bọn họ đều rất gầy, nhưng kéo lên đã thập phần phí sức, nếu như mập mạp ta mới không cần cứu bọn họ, đem bọn họ đều “Cứu” lên rồi, sau đó dùng dây thừng trói bọn họ cùng một chỗ, hoàn hảo dây thừng đủ dài, còn có thể trói bọn họ lên một cái cây.

“Các người ai là người cuối cùng bị Vân Yên ném xuống giếng?”

“Ta...” Minh Dạ hữu khí vô lực nói.

“Vân Yên cô nương có hay không nói nàng muốn đi đâu?”

“Nàng... Đem chúng ta... Đều đả thương... Sau đó, liền... Đem chúng ta... Ném xuống giếng..., Khai... Khai Thành... Trốn, ta bị nàng... Ném... Xuống giếng trước... Nghe được nàng ở đây... Tự lảm bảm, dường như... Phải đi... Hoa Khai thành...” Ta nhận thức Vân Yên lâu như vậy, lần đầu tiên biết được nàng dùng mãnh như vậy, có khả năng thoả cái đả thương bốn người đại nam nhân, nàng đã như thế nào dùng mãnh, thực sự cần ta mất thời gian tới cứu nàng sao?

Bản công tử nhớ tới lần trước nàng và Tuyệt Ca cái kia cửa sổ sự kiện, đột nhiên một trận may mắn ta và Vân Yên là bằng hữu, không phải ta hiện tại có thể đã biến thành thịt nát, suy nghĩ một chút không khỏi một trận rùng mình.

“A!” Đột nhiên truyền đến tiếng hét thảm thiết, hình như là gian nhà phía trước vọng lại âm thanh, ta và đại mỹ nhân liếc nhau, nhanh chóng chạy về phía trước.

Ai có thể nói cho ta biết đây là cái tình huống gì? Tam hợp viện phía trước, Tẫn Hoan bị Vệ Khai Thành trở tay bóp cổ, dưới ánh trăng phản chiếu có thể thấy được bên hông Tẫn Hoan có một thanh đoản đao phản chiếu, Tẫn Hoan thoạt nhìn tinh táo dị thường, ngược lại là Vân Yên đang cùng Vệ Khai Thành giằng co, chúng ta cuống quýt chạy tới bên người Vân Yên.

“Vệ Khai Thành, người rốt cuộc muốn thế nào? Ta van cầu người buông tha nàng...” Ách... Vân Yên người điều không phải rất dùng mãnh sao? Động thủ cứu người là được rồi! Không đúng! Người lúc này lại có thể rơi lệ, người là làm cho nước mắt lưng tròng, biểu hiện thật xinh đẹp, Vệ Khai Thành sẽ nể mặt người buông tha Tẫn Hoan sao?

“Vệ Khai Thành, người muốn là ta, buông sư huynh!” Đại mỹ nhân nói xong liền xông lên, ta kéo lại nàng.

“Người điều không phải một mực rất muốn đối phó ta sao? Người bắt nàng có ích lợi gì? Người nhìn ta một chút, ta vừa cao vừa soái, có thể nói là triều nam, triều nam mới có tư cách làm đối thủ của người. Đến đến đến, buông vũ khí xuống, bản công tử tới đánh với người.” Đúng vậy, ta rất tuần tú lại rất có khí thế, nhưng thực sự là muốn tề ra quân rồi.

“Phi! Bằng người cũng xứng làm triều nam?” Người bắt giữ hai người liền giữ hai người đi, làm phiền người chuyên tâm một chút có được hay không, ở đó nói cái gì cười nhạt đáp án, người không thấy được không ai cười được sao?

“Chờ ta giết các người, sau đó mang Duẫn Tấn Hoan đi, ta để trên phần mộ của người là triều nam bại trận đi! Ha ha ha... Ho khan một cái...” Vệ Khai Thành cười lạnh nói, sau đó ngửa mặt lên trời trường “Cười”, lại cười đến một trận ho khan, càng ho càng không thích hợp, ho đến buông ra tay đang chế trụ Tấn Hoan, thậm chí ngay cả dao nhỏ đều rơi trên mặt đất, vừa ho khan còn vừa cười lẩn lộn trên mặt đất.

“Toàn bộ đứng lại cho ta, nghịch tặc! Vù vù... Một người cũng không chuẩn chạy!” Xa xa truyền tới một thở hổn hển âm thanh, vừa nghe liền biết cả người không đến năm xích (1/3 mét), kia ngăn ngừa nhất định quanh thân đều là thịt, gần giống như Hình Tứ Phương mập mạp, nha! Quả nhiên, người kia chính là Hình Tứ Phương tri phủ mập mạp, hần mang theo một đại đội nhân mã, mỗi người trên tay đều cầm đuốc hương chúng ta chạy đến.

“Dừng! Sắp xếp đội ngũ cho có trật tự, xem các người loạn thành cái dạng gì? Đứng ngay ngăn cho ta!” Tấn Hoan đang răn dạy tri phủ mập mạp, này nọ chạy trốn thất linh bát lạc, binh lính sắp thở không ra hơi.

“Người ăn mập như vậy, hoàng thành nếu như đã xảy ra chuyện, người ăn thành như vậy, ta xem người còn chưa kịp bảo vệ hoàng thành trước hết bị đánh gục xuống, người, từ giờ trở đi giảm béo, sau đó hoàng thành tri phủ ngoại trừ nhân phẩm và học thức, xem ra thân thể mềm mại hay không cũng phải cân nhắc.” Tấn Hoan thật nhanh lấy ra một quyển sách nhỏ điên cuồng viết.

“Có binh sĩ còn muốn nghiêm gia huấn luyện, quân kỷ tan rã a! Đúng rồi.” Nàng lại viết viết.

Hiện tại tình hình toàn bộ phi thường quỷ dị, trên mặt đất nằm một người vừa cười vừa ho khan, hần còn lẩn qua lẩn lại, trên mặt biểu tình vừa muốn cười lại để lộ ra sợ hãi, chân chân chính chính là một khuôn mặt vụn vụn, đứng bên cạnh là tri phủ béo ú đang thở gấp và một đồng lớn chạy đến sắp ngã trái ngã phải, binh lính cầm đuốc, còn có một người vừa rồi còn bị khống chế hiện tại đang lăm bắm cùng viết viết, hậu viện có ba người đang bị trói trên cây, ta, đại mỹ nhân và Vân Yên ở chỗ này xem đến đầu choáng mắt hoa.

“Ta nói, Vệ Khai Thành, người biết xảy ra chuyện gì không?” Ta đem chân đá đá hần, nhưng hần hiển nhiên không có vô ích để ý ta, hần đã cười khan đến trên mặt đều là đậu lớn mồ hôi, vẻ mặt sắp bất tỉnh.

“Tuyệt Ca, người biết xảy ra chuyện gì không?” Đại mỹ nhân lắc đầu, vẻ mặt suy tư. Ta quay sang hỏi Vân Yên. “Vân Yên, người biết đây là chuyện gì không?”

“Phía trước ta biết một chút, phía sau cũng không biết. Ta nói với người phần ta biết đi! Chính là ta xé chiều hôm nay...”

“Hoàng thượng, hoàng hậu giá lâm!” Xa xa rừng cây còn không có thấy bóng người, chợt nghe đến như làn sóng liên tục truyền đến tiếng hô lớn.

Tốt! Rốt cuộc ai biết phát sinh chuyện gì? Vì sao ngay cả hoàng thượng di cha và hoàng hậu di nương đều tới?

87. Chương 87: Ăn Buổi Tối

Trong đêm đen chỉ nhìn thấy đường vung lên một trận bụi mù, một đại đội nhân mã nhét vào tam hợp viện chen lấn, cơ hồ là chen lấn làm cho hoàng thượng di cha và hoàng hậu di nương sượng mặt.

“Vi thần, thảo dân tham kiến hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương!” Hiện tại tất cả mọi người đồng loạt quỳ trên mặt đất, hoàng thượng di cha và hoàng hậu di nương phía sau là một đội quân tướng sĩ cầm đuốc, Vệ Khai Thành còn đang trên mặt đất cười, ngay cả muốn đứng lên cũng không có cách nào, phối hợp với tiếng cười kia muốn bao nhiêu quỷ dị liền có bấy nhiêu quỷ dị.

“Tấn Hoan, người vất vả.” Hoàng thượng di cha tự mình đem Tấn Hoan đỡ dậy, còn nói Tấn Hoan vất vả, cho nên hiện tại rốt cuộc là đang làm gì? Bản công tử hiện tại nghe chuyện này rất kì quái.

“Hoàng thượng, chuyện này hiện tại có thể nói không” Tấn Hoan dường như cùng hoàng thượng di cha có một loại ăn ý, vụ án cũng không đơn giản.

“Người đem sự tình cũng theo chân bọn họ nói một chút đi!” Hoàng thượng di cha vuốt chòm râu, cười đến rất hài lòng.

“Hoàng thượng, trước hết mời người mang ba người phía sau nhà đến đây đi! Bọn họ bị ta ném xuống giếng, hiện tại chắc còn đang ở trong đó.” A? Là Tần Hoan ném? Không phải Vân Yên, ta càng ngày càng hồ đồ a!

“Bẩm hoàng thượng, ba người kia đã bị Dương Trần cùng Tuyết Ca trói trên cây, không có trong giếng.” Đại mỹ nhân nhanh chóng nhắc nhở.

“Hảo hảo hảo, các người đều trước đứng lên, cái kia người nào, người đi phía sau đem ba người kia kéo đến đây.” Hoàng thượng di cha và hoàng hậu di nương lại đuổi tay đến đỡ hai chúng ta.

“Tuyết Ca, người biết đã xảy ra chuyện gì không, thế nào từng người một đều rất kì quái?” Ta dùng giọng mũi hỏi đại mỹ nhân.

“Ta đại khái đoán được một chút, bất quá vẫn là làm cho Tần Hoan nói đi!” Đại mỹ nhân nhỏ giọng kể tai ta nói.

“Ân! Điều biết các người cảm tình tốt rồi, lúc này không cần dính chặt nhau như thế đi!” Tần Hoan liếc mắt nhìn ta và đại mỹ nhân chế nhạo nói.

Đại mỹ nhân có chút hoảng, muốn đem cự ly kéo ra, anh tuấn đẹp trai bản công tử hết lần này tới lần khác đem tay đại mỹ nhân kéo đến trước ngực, chúng ta chính là cảm tình tốt thì thế nào? Đánh ta a ngu ngốc! Hoàng thượng di cha và hoàng hậu di nương nhìn chúng ta khuôn mặt cười ha hả, dường như là rất thỏa mãn. Trái lại đại mỹ nhân còn liếc xéo ta, nửa oán nửa trách, ai nha! Cái loại này có thể nói năm nay rất thịnh hành, ta tuyệt đối có thể nói không ai có thể vượt qua đại mỹ nhân trình độ câu hồn, ánh mắt bản công tử đều muốn phóng hỏa.

88. Chương 88: Cái Tát Nóng Rát

Xem ra vẫn là không thể từ chối, hoàng thượng di cha đều đã sai người mang ngựa đến, không thể làm gì khác hơn là phóng người lên ngựa tiến cung một chuyến, tã đợ đại mỹ nhân lên ngựa, chính mình xoay người muốn bò lên trên một... Con ngựa khác, đột nhiên cảm giác sau cổ bị người nhắc lên, có như vậy trong nháy mắt cảm giác được chính mình phiêu trên không trung, bản công tử xuất chúng như vậy, phiêu trên không trung bộ dáng cũng là soái ngậy người. Đợi được ta dần lấy lại ý thức mới phát hiện ta đang ngồi cùng một con ngựa với đại mỹ nhân.

“Người không cùng ta cưỡi cùng con ngựa, còn muốn đi đâu?” Đại mỹ nhân ở phía trước xoay người lại hỏi ta, thân thể hướng trên người ta nhích gần lại, bản công tử vừa nhìn thấy mặt đại mỹ nhân liền không kiềm chế được đưa tay ôm lấy eo nhỏ nhắn của nàng.

“Không có, ôm người tốt như vậy, ta đâu cũng không đi. Vừa rồi chạy tới chạy lui, người có hay không bị thương chỗ nào?” Ta thuận thế đem đầu tựa vào vai đại mỹ nhân, cơ hồ cùng nàng khuôn mặt dán khuôn mặt, nàng một tay đặt trên tay ta, tay kia nhẹ nhàng chọt chọt gò má ta.

“Ta không sao. Bất quá tiểu hỗn đản, người rồi vừa còn muốn chạy đi cưỡi con ngựa khác, người cho là ta không thấy sao?” Nàng giả vờ nghiêm nghị nói ra đáp án, ánh mắt lại đang cười, đầu ngón tay lạnh lạnh đang chạy loạn trên mặt ta, tràn ngập tình thú bản công tử biết đây là thời cơ tốt để khinh bạc mỹ nhân, huống chi mỹ nhân này còn là nương tử của ta, có thể quang minh chính đại khinh bạc cũng không có ai quản, môi đang muốn đi tới, đại mỹ nhân cũng nhắm mắt, hết thảy cỡ nào mỹ hảo.

Đáng tiếc đây là nơi công chúng, luôn luôn gặp phải một số người phá hư bầu không khí hoặc là làm tri hoãn sự tình, cái này tựa như người đang ngồi ở Lạc thị tửu lầu hưởng dụng thức ăn ngon và rượu lâu năm, mắt nhìn bên ngoài cảnh tuyết rơi, ngồi đối diện một đại mỹ nữ cùng người nói chuyện yêu đương, hơn nữa vừa vặn chính người lại soái lại cao có nội hàm, hết thảy đều là thời điểm hảo, đột nhiên có người phóng rầm, người quay đầu nhìn lại, người này không chỉ nhận thức còn rất quen thuộc, trong lòng rất muốn giết nàng nhưng không thể thực sự xuống tay, chỉ có thể nhân nhượng nói:

“Gần đây ăn rất huân đi?”

Không sai, ta chính là đang nói chuyện sắp phát sinh.

“Người gạt ta!” Tốt, vang tận mây xanh, kinh xé trời lôi, tiếng thét phi thường không có tư tưởng chọc thủng lỗ tai những người có mặt tại hiện trường, thuận tiện còn mang theo một cái tát thanh thúy, ta vừa vặn không cần thận nhận thức người vừa hò hét kiêu tát người phá hư chuyện tình này là một cô nương, nàng là bằng hữu ta Vân Yên, người bị tát chính là sư huynh đại mỹ nhân Tần Hoan.

Hoàng thượng di cha và hoàng hậu di nương làm bộ hết thấy đều không có phát sinh, hoàng hậu di nương thậm chí còn hạ chỉ, nói muốn Tần Hoan cùng Vân Yên ngồi chung một con ngựa, Vân Yên cơ hồ là bị chọc tức, ta cũng có thể cảm giác được trên đầu nàng đang bốc khói, thế nhưng mệnh lệnh hoàng hậu không thể cãi, rốt cuộc nàng vẫn cùng Tần Hoan cưỡi cùng một con ngựa, ngựa các nàng và chúng ta... Song song, phía trước là kiệu của hoàng thượng di cha và hoàng hậu di nương, kiệu ở phía trước, phía sau chúng ta là bình mã hoàng gia hộ vệ.

89. Chương 89: Sống Chết Dựa Vào Chuyện Này

Đại mỹ nhân bồi Vân Yên đi trước trở lại gian phòng của nàng, ta theo Tần Hoan đến thư phòng đại mỹ nhân, ta không chế thân thể không ngừng run rẩy, hy vọng Tần Hoan không cần nhớ đến chuyện Vân Yên, dù có hỏi cũng đừng nói cho ta biết tin dữ: Chúng ta không thể ngủ, thần linh a! Ta van người phát huy thần lực làm cho chúng ta có thể hảo hảo ngủ đi!

“Sư muội ngây ngốc phu quân.” Tần Hoan đâm đâm bả vai ta.

“A! Chuyện gì?” Bản công tử đang sử dụng mãnh liệt ý niệm cùng thần minh câu thông, mong ước các vị thần linh tới bảo vệ ta, đừng cho Tần Hoan nhớ đến vấn đề kia, nếu như nàng tối hôm nay thuận lợi buông tha chúng ta, xem như là công của cầu tử Quan Thế Âm nương nương, bản công tử nhất định mang ơn, khóc rống lại tạ.

“Ta là muốn hỏi người...”

“Người là muốn hỏi ta...” Ta hít sâu một hơi, mở to hai mắt nhìn cùng chống đỡ mũi, đợi việc này tựa như đợi kết quả phán quyết sinh tử.

“Vân Yên nơi đó, người có hỏi qua nàng không?” Xong xong, ta biết trước! Người xem! Tần Hoan cũng lộ ra bộ dáng mặt mơ cười, mắt còn lóe sáng lên, hẳn là rất mong chờ đáp án, “Còn không có hỏi” mấy chữ này bảo ta làm sao nói ra miệng?

“Oa! Bên ngoài có rất nhiều sao!” Bản công tử khấn trương đẩy ra cửa sổ, giả ý tinh thần thưởng thức bên ngoài rục rịch, ai biết được mây đen lập tức thổi qua, đem viên sao tất cả đều chặn.

“Sao ở đâu?” Tần Hoan đi tới, một viên sao cũng không có, bị mây đen ùn ùn kéo đến, chỉ để lại ánh trăng, ta nói thần linh a! Có hay không muốn cho ta mặt mũi?

“Ai nha! Công phu thật lợi hại! Người thấy không, vừa vặn có người bên kia mái hiên chạy tới!” Ta thật không có gạt người, thật sự có người chạy tới, còn xoay một vòng.

“Ở nơi nào?” Tần Hoan theo phương hướng ta chỉ nhìn qua, người cũng đã sớm chạy đi.

“Ai nha! Bên ngoài đoàn tụ sum vầy, chúng ta đi ngắm cảnh đi!” Cái gì gọi là không cho mặt mũi? Ngay vào lúc này mây đen không chỉ kéo đến che mất ánh trăng, còn phi thường vui sướng nổi lên mưa to, ta đây thực sự nghĩ ông trời muốn hại ta, thần linh a! Mau cứu ta đi! Tuổi đã cao, một người vợ cũng không có.

Khụ, ân, ta vốn là muốn thỉnh thần linh cứu ta, sơ ý một chút liền đọc lên mấy câu thơ thiếu nữ thời kì hoài xuân viết, tài hoa hơn người chính là như vậy, coi như là hoài xuân cũng không ngăn được từ ngữ từ trong trí nhớ cuộn cuộn phun trào, rốt cuộc bản công tử từ trong ra ngoài đã đủ ưu tú, nếu như lại triển lộ thêm chút tài hoa, sợ là nữ tử thích bản công tử càng ngày càng nhiều, có thể ngay cả nữ nhân đã lập gia đình cũng bị bản công tử khuynh đảo, nếu như các nàng cũng si mê ta, nam tử cũng không thể sánh bằng, cái này sẽ tạo thành vô số nam tử không thể thành thân, như vậy hài tử sinh ra sẽ ít, không có hài tử sẽ không có tương lai quốc gia, bản công tử vì để tránh trở thành hồng nhan gây tai họa, cùng với thay hoàng thượng di cha và hoàng hậu di nương cân nhắc đến quốc gia đại kế, nhẫn nại không cho tài hoa triển lộ, cái này hoàn toàn chính là nhân cách cao quý quan hệ.

“Sư muội ngọc phu quân, đầu của người rớt cuộc là nơi đó có vấn đề? Ta vốn có nghĩ đến người chẳng qua là ngọc, không nghĩ tới trong đầu của người căn bản không có thứ gì.” Tần Hoan không có hảo ý dùng ngón tay chọc chọc đầu ta.

“Điều không phải a! Vừa vặn thật sự có đi!” Thần linh a! Đều là lỗi của người, ánh trăng gây họa!

“Người muốn đổi chủ đề, không nói cho ta biết? Nhanh nói!” Tần Hoan đánh một cái lên cái ót xinh đẹp của bản công tử, ta cảm giác cái ót nóng rát, sẽ không phải là Tần Hoan đem cái gì độc dược vỗ lên đầu của ta đi! Ô ô ô... Ta không chỉ không thể ngủ, còn có thể sắp chết a!

“Chúng ta ngày hôm nay không có cơ hội hỏi Vân Yên!” Ta vẻ mặt cầu xin, mặc dù vẻ mặt cầu xin cũng rất soái, thế nhưng độc dược chờ một chút có thể sẽ làm cho như ta vậy xuất chúng anh tuấn cao nhã công tử bỏ mạng, quả nhiên hồng nhan bạc mệnh a! Đại mỹ nhân người phải tha thứ ta, đều là ta bất hảo, nếu như ta thực sự xảy ra chuyện, người phải buông tay truy cầu của người hạnh phúc a! Nhưng người nếu như thực sự truy cầu hạnh phúc, ta thành quỷ cũng muốn nửa đêm đem cái người kia hù chết!

“Đi?” Không hổ là sư huynh đại mỹ nhân, một chữ “Đi” cũng có thể cũng đại nhân giống nhau, trong lòng một mảnh bất an, treo ở không trung, ngay cả tánh mạng cũng thuận tiện treo lên.

Chờ một chút! Ta nghĩ đến một việc, chúng ta ngày hôm nay không hỏi đến Vân Yên, thế nhưng ta thấy được Vân Yên nhật ký a! Mặc dù xem nhật ký là hành vi tràn ngập kích thích, không phù hợp với bản công tử quang minh lỗi lạc hình tượng, vì để bảo vệ mạng nhỏ cùng đại mỹ nhân trải qua thời gian tươi sáng, ta quyết định bán đứng bản thân!

“Tần Hoan, ta nghĩ ra rồi, ta hôm nay mặc dù không hỏi đến Vân Yên, thế nhưng ta sợ ý một chút liền thấy của nàng nhật ký, trên mặt nhật ký viết: Không biết nên làm sao biểu đạt đối với người cảm tình.” Được rồi! Vân Yên viết không phải như vậy, nàng viết rất nhiều chữ, nhưng tổng thể đại ý chính là như vậy đi!

“Thực sự? Người không có gạt ta?” Mặt của Tần Hoan gần tới mặt ta, mũi nàng cơ hồ dấp lên mũi ta, mắt trợn thật lớn, phảng phất là muốn xem chỗ sâu trong linh hồn ta, thế nhưng bản công tử linh hồn quá độ phong phú, ta nghĩ nàng trong nháy mắt nhất định không hiểu, cho nên ta quyết định cho nàng nhìn nhiều thêm một chút, hảo chứng thực bản công tử không nói ngoa.

“Phanh!” Đúng vậy, có người dùng lực mở cửa, mặc áo lụa trắng dị thường xinh đẹp bay tới chỗ chúng ta, là đại mỹ nhân.

“Các người đang làm gì?”

Đại mỹ nhân bước qua xem chúng ta, ta mới giật mình tỉnh ngộ, cái tư thế này có hay không không đúng lắm, hông bản công tử đang tựa bệ cửa sổ, hơi ngửa về phía sau, Tần Hoan tay đặt ở thắt lưng ta, một chân đứng giữa hai chân bản công tử, mũi còn dán đến mũi ta, có hay không có chỗ kì quái?

“Ta đang xem ngọc phu quân của người có đúng hay không nói thật.” Tần Hoan mũi vẫn dán lên mũi ta, hai mắt vẫn trừng lớn xem ta.

“Vậy tại sao lại gần như vậy đây?” Thanh âm đại mỹ nhân nghi hoặc.

“Ta cao hứng.” Ở đây đại mỹ nhân kiên trì không ngừng chăm chú nhìn, Tần Hoan rớt cuộc ly khai bản công tử, bảo trì cự ly thích hợp, đại mỹ nhân vộ vàng đem ta kéo về phía sau nàng.

“Ân Tần Hoan, ta nói rồi nàng nhất gan, người tại sao luôn luôn như vậy hù dọa nàng?”

“Ai! Đầu năm nay đương sư huynh thật bi ai, sư muội trưởng thành, thành hôn lấy chồng, tâm liền hướng theo người ta, còn thể hiện về mặt:” Nàng là của ta “loại về mặt này, người cứ việc yên tâm đi! Ta đối vị ngọc phu quân này của người không có bất kì hứng thú nào. Vân Yên đâu?” Tần Hoan lấy ra chiết phiến chẳng biết từ đâu, tựa lên bệ cửa sổ quạt, động tác cùng bộ dáng này, rõ ràng chính là một danh đá hán, nàng nhất định là đang đùa bỡn ta, nhất định là như vậy! Hừ! Ta thế nhưng nói cho người biết, bản công tử ta ngoại trừ khuôn mặt đẹp cùng trí tuệ minh mẫn, ta ưu điểm lớn nhất chính là chuyện tình cảm, không tự chủ cho rằng người bị dáng vóc đẹp trai của bản công tử câu dẫn!

“Vân Yên cô nương đã trở về phòng, phòng của người ở nơi khác, không cần đi không đúng.” Đại mỹ nhân giọng đại mỹ nhân có chút lãnh đạm.

“Không được! Người vẫn không thể đi!” Ta vươn tay ra ngăn cản Tần Hoan.

“Tại sao?” Không hổ là sư huynh muội, ngay cả đáp án ăn ý cũng giống nhau như đúc.

“Tuyệt Ca, Tần Hoan vừa vặn đánh đầu ta, nàng không phải là hạ độc muốn hại chết ta?”

“Ta chỉ là phóng chút nội lực nhìn một chút thân thể người có được hay không, có thể hay không chịu được mà thôi!” Nha! Người đừng tưởng rằng người dùng hương âm mắng “Người tên ngu ngốc này” ta liền nghe không ra, nghịch mới là bại trì!

“Người muốn nàng chịu được cái gì?”

“Sư muội, người nhất định là ở bên người nàng lâu ngày, suy nghĩ cũng phá hủy, đương nhiên là chịu được sinh con a! Lời vô ích!” Tần Hoan bĩu môi, đối với ta mắt trợn trắng, bí hiểm a, ta thành thói quen chịu đựng tất cả mọi người đối với ta trợn mắt.

“Ta mới không cần sinh hài tử!” Ta siết chặt y phục của mình, Tần Hoan tên này hạ lưu, chính bị Vân Yên ăn hết liền thôi, lại muốn bản công tử sinh hài tử cho nàng, người xem nàng vừa vặn chính là mưu đồ bất chính, hoàn hảo đại mỹ nhân đến đúng lúc bảo trụ trong sạch cho ta.

“Sinh con? Người dùng biện pháp gì?” Đại mỹ nhân bỏ qua ta hò hét.

“Các người đi hỏi Vân Yên đáp án, hỏi không ra đáp án thì tiếp tục hỏi!” Tần Hoan một bên oán giận, một bên từ trong lòng ngực lấy ra một hồ lô màu nâu cùng một hồ lô khác lớn hơn, đại mỹ nhân vung tay, liền đem hai hồ lô văng vàng nắm chặt.

“Đây là cái gì?” Ta theo đại mỹ nhân trên tay nhận lấy hai cái này hồ lô, lật tới lật lui, nhìn không ra manh mối.

“Đã sớm biết hai người các người đi hỏi Vân Yên là không có biện pháp hỏi ra đáp án. Muốn cho hai người các người sinh con thực sự là một chết ta, hơn nữa loạn thất bát tao sự tình cùng phát sinh, liều mạng mấy ngày không ngủ, vừa kế hoạch hoàng thượng chuyện đó, vừa bào chế dược cho các người, còn muốn đi kiểm tra thể lực hai người các người cùng thể trạng có được hay không, người xem ánh mắt ngốc phu quân của người, xem như là ta tự lầm bầm. Ta ngay cả liên tục mấy ngày đều nói cùng một nội dung cũng một chết có được hay không, để có được sư huynh người như bây giờ, rất dễ làm sao? Người cẩn thận một chút, ta thật vất vả mân mê ra hai bình dược này, tìm rất nhiều dược liệu quý báu còn có các người lần trước cầm về cái gì sống chết bí phương, rốt cuộc xem đến các người như thế nào sinh.” Tần Hoan nói xong cũng phe phẩy cây quạt muốn li khai.

“Sư huynh, chờ một chút!” Đại mỹ nhân vội vàng vươn tay ngăn nàng lại.

“A! Được rồi, về cách dùng, các người thảo luận hảo ai muốn sinh sau đó tới tìm ta, ta sẽ nói cho các người biết.”

“Sư huynh, ta là muốn nói với người, Vân Yên cô nương muốn người đi tìm nàng một chuyến, còn có, cảm tạ.”

Tần Hoan giả vờ thận trọng gật đầu một cái, liền giẫm bước đi ra ngoài, đáng tiếc nàng quên nơi đó là cửa sổ, ta và đại mỹ nhân thấy nàng nhắc chân triển lộ khinh công bay đi.

“Tuyệt Ca, làm sao? Tham gia náo nhiệt sao?” Đại mỹ nhân không đợi ta nói hết lời, liền đem ta lôi kéo hướng đến phòng Vân Yên chạy tới.

90. Chương 90: Nghe Trộm So Với Nghe Cái Gì Cũng Đều Tốt Hơn!

Chúng ta rất sợ đuổi không kịp theo Tần Hoan, cũng sợ bỏ lỡ nội dung cuộc trò chuyện, đại mỹ nhân lôi kéo ta lao nhanh về phía trước, nếu có người đuổi theo phía sau chúng ta, nhất định sẽ không đuổi kịp, chúng ta chạy nhanh hơn tốc độ ánh sáng a!

Ta và đại mỹ nhân rón rén tới gần căn phòng của Vân Yên, trong phòng Vân Yên đèn vẫn còn sáng, có thể thấy được Vân Yên còn không định nghỉ ngơi, một cái bóng chiếu lên cửa sổ, trên đầu có cây trầm ngọc

châu, nhưng không thấy được thân ảnh người khác, Tần Hoan rõ ràng đi trước chúng ta một bước, thế nào đến lúc này còn chưa tới đây?

“A!”

Đột nhiên trong phòng Vân Yên phát ra tiếng động, dường như có thứ gì rơi xuống, làm cho Vân Yên không nhìn được kinh hô một tiếng, trời ạ! Thâm cung đại viện, không phải là có thích khách đi? Ta sợ Vân Yên gặp nguy hiểm, nếu như thật sự có thích khách, ngay cả hoàng thượng di cha và hoàng hậu di nương cũng đều gặp nguy hiểm, đừng nói chỉ là hoàng tử, công chúa,... Đợi đến biểu huynh tử muội tùy tiện bị thương một người không phải chuyện đùa, suy nghĩ một chút ta đứng dậy vọt vào, đại mỹ nhân chợt kéo tay ta lại.

“Hừ! Không nên lên tiếng, chúng ta trước xem tình huống một chút rồi hãy nói.” Đại mỹ nhân không có lên tiếng, nhưng ta xem đã hiểu khẩu hình miệng của nàng, ta đối với đại mỹ nhân gật đầu, lại ngồi xổm xuống.

“Ai nha! Mẹ của ta, ngã chết ta, cái này lãnh cung rách nát, hoàng thượng lão đầu tử kia cho rằng sư muội hiện tại không còn ở liền không tu sửa sao? Cái gì nát vụn phòng ngói, nhất giẫm liền phá, một lần cũng không cho ta tiêu soái bước lên sân khấu sao? Còn có tại sao một cái lãnh cung lại có nhiều như vậy lối rẽ a! Hại ta chạy lâu như vậy, chẳng lẽ còn chạy sai chỗ đi?” Là Tần Hoan hùng hùng hổ hổ thanh âm.

Đúng rồi, vừa mới nhìn Tần Hoan nhanh chóng lao đi, còn sử dụng khinh công, thảo nào trong nháy mắt không thấy được thân ảnh, nguyên lai là nhảy lên nóc nhà, nhưng lạc đường, cho nên so với ta và đại mỹ nhân chậm hơn một bước. Thế nhưng Tần Hoan trước đây không phải đã đến lãnh cung dạy đại mỹ nhân học võ công sao? Chẳng lẽ nàng là một đường si, cho nên nhận không ra đường?

“Người không sao chứ?” Thanh âm của Vân Yên nghe có chút run, có thể là bị giật mình.

Có người nào đột nhiên thấy một người trên trời giáng xuống không bị hù dọa đây? Tần Hoan mỗi lần xông vào gian phòng của chúng ta, chúng ta không phải đều bị dọa sợ đến hồn xiêu phách tán?? Được rồi! Ta cũng biết người lại muốn hỏi: “Cửa chúng ta ở nơi nào?” Vừa rồi đều là cảm xúc chân thật của ta, đại mỹ nhân căn bản không bị nàng hù dọa, các người hài lòng chưa! Mỗi lần đều phải tới thương tổn bản công tử yếu ớt tâm hồn trẻ thơ, các người quá đáng!

“Ai? Vân Yên? Ta cuối cùng cũng đi đúng phòng, vừa lúc này còn đi nhầm vài gian phòng, mở cửa đều là trống không, nếu có chỉ là một đồng tạp chất, bên trong rất thối, vừa mở cửa liền ho khan chết ta.”

“Người trước đứng lên, uống chén trà.”

“A! Hảo.” Tiếp theo là một trận lặng im, đại khái là Tần Hoan đang uống trà cho nên không nói gì.

“Được rồi, sư muội nói người tìm ta, chuyện gì?”

“Người... Còn đau không?”

“Cái mông không đau, khuôn mặt là có đau một chút, nhưng không tổn thương nghiêm trọng, so với tổn thương trong lòng ta những thứ khác tính là cái gì.” Tần Hoan người này không hổ là hi bì tiểu kiếm giới nhân tài kiệt xuất, người đâu! Trao giải!

Nói là trò chuyện tâm tình, nghe ra sao lại ác tâm như vậy? Sách sách sách! Ta cảm thấy lấy cục diện này mà nói, chỉ nghe âm thanh thôi cũng đã đủ nghiệm, ta dùng ngón tay chấm lên cửa sổ khoét ra hai cái lỗ nhỏ, một lỗ cấp đại mỹ nhân, một lỗ để bản công tử hảo hảo thưởng thức một chút tình huống hiện trường. Di! Trời ạ! Cái góc độ này đúng là rất tốt, vị trí vừa vặn có thể thấy được động tác của Tần Hoan cùng Vân Yên.

Vân Yên sờ soạng trên người Tần Hoan, trên dưới đánh giá một lần, liền thật sâu nhíu mày.

“Người nơi nào bị thương? Bên ngoài cũng không có bất kỳ vết thương nào, có đúng hay không vừa vặn bị cái gì nội thương? Lúc ngồi trên lưng ngựa người thế nào không nói đây? Còn kéo dài như vậy... Không được, ta đi ra ngoài tìm đại phu.” Vân Yên nói xong xoay người đi ra ngoài, trong giọng nói tất cả đều là lo lắng.

Cái gọi là quan tâm sẽ bị loạn, nếu như Tần Hoan thực sự bị thương, vừa rồi làm sao có thể như một người không có chuyện gì ăn xong vài chén cơm, còn có ý đồ khiếm nhã với anh tuấn tiêu soái, khí vũ hiên ngang hơn nữa lại còn ôn nhu sẵn sóc, mỹ lệ hào phóng bản công tử, nếu như người nói với ta nàng bị thương, bản công tử nhất định sẽ nghiêm túc nói cho người biết: Tần Hoan ngoại trừ đầu óc bị phá hư rơi ra bên ngoài, nàng trên cơ bản không có vấn đề gì lớn.

“Người muốn đi đâu? Bên trong hoàng cung làm sao tìm được đại phu?” Tần Hoan một tay kéo lấy Vân Yên ôm vào trong lòng.

“Hảo! Ta đi cầu hoàng thượng và hoàng hậu, thỉnh cầu bọn họ sai khiến ngự y tới cứu người, chờ ta!” Vân Yên giãy dụa, Tần Hoan lại giống như buộc chặt lưng nàng.

“Đúng vậy, ta là bị thương, ta cũng có thể coi như đại phu, thế nhưng ta chữa không được bệnh của mình, người tìm tên đại phu khác tới cũng không có khả năng chữa a.”

“Người rốt cuộc làm sao vậy? Nói với ta, ta đi tìm đại phu tới cứu người.” Vân Yên lộ ra biểu tình hoảng hốt ta cho tới bây giờ chưa từng được xem qua, vô lực bắt lấy tay Tần Hoan đang đặt trên lưng nàng.

“Ta không biết mình mắc phải bệnh gì, ta rất sợ. Ta ở trên đường gặp một nữ nhân, nàng là vì người khác tan nát cõi lòng, say rượu ngã vào lòng ta, ta chính là không thể ngoan tâm mặc kệ nàng, nàng mất đi ý thức nói ra suy nghĩ của nàng, ta cho nàng thời gian suy nghĩ rõ ràng, nàng lại mỗi ngày tựa như phát điên trên đường tìm ta, khi ta mang nàng đến cung điện ngầm, nói cho nàng biết nàng gặp nguy hiểm, để cho nàng ở lại chỗ này giúp ta một chuyện, nàng nhìn ta trước sau cũng lãnh đạm như vậy, lạnh nhạt giống như ta không tồn tại.” Tần Hoan giọng nói bắt đầu nghẹn ngào, Vân Yên dường như muốn buông nàng ra quay đầu lại nói một chút chuyện, nàng lại càng ôm chặt hơn.

“Thế nhưng lúc ở tam hợp viện nàng lại xuất hiện, cầu người buông tha ta, ta cho là mình còn có cơ hội, kết quả nàng lại tát ta một bạt tai, lực đạo kia làm ta một trận ong ong, giống như ta nhiều lần là một kẻ ngu si, mặc kệ ta giải thích thế nào, nàng ngồi trên lưng ngựa không nói một lời, ta nghĩ nàng có thể không cần ta, cơ hồ là thời khắc làm ta nản lòng thoái chí, nàng trái lại dắt tay ta tiến cung. Ta đọc không hiểu tâm tư nàng, nàng từng bước đến gần sau đó lại muốn ly khai, khi ta cho rằng nàng đã cao bay xa chạy thì đột nhiên nàng lại xuất hiện trước mặt ta.”

Sách sách sách! Vân Yên thật đúng là một nữ tử dẫn vật, hoàn hảo không phải là bản công tử thích Vân Yên, nếu không nàng như thế có thể lăn qua lăn lại, coi như là thiết xử cũng có thể làm cho nàng bẻ gãy, bằng không chính là mài thành tú hoa châm, thảo nào gần đây thấy Tần Hoan từ từ gầy gò, nhất định là bị dẫn vật, ta còn tưởng rằng là ảo giác! Nghĩ tới đây ta không khỏi nắm chặt tay đại mỹ nhân, cảm tạ trời cao đối với ta tốt như vậy không để cho đại mỹ nhân dẫn vật ta, nói như vậy quả thực không sai! Ai kêu Tần Hoan không cho chúng ta ngủ, còn làm cho chúng ta lo lắng sợ hãi, nhất định là lão Thiên có mắt, phái Vân Yên đem nàng chà xát bóp thành thịt viên, đây là đạo lý ác quả ác báo.

“Mấy ngày liên tiếp, ta mạch tượng một mực bất ổn, ta biết mình là sinh bệnh nặng, một bên sợ loại này tùy thời đều phải mất đi cảm giác, một bên nhưng bởi vì của nàng tới gần mà vui vẻ, đã lo được lo mất đến phải điên rồi, vài lần luyện công cũng thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma. Sư phụ đem tất cả y lý đều truyền thụ, ta cho mình là thần cơ diệu toán môn sinh, đọc nhiều loại sách, không có khả năng tìm ra bệnh, nhưng không nghĩ nguyên lai thiên hạ có loại bệnh không thể chữa trị, còn trùng hợp phát sinh trên người ta, người nói cho ta biết, ta phải làm gì?” Mặc dù đầu Tần Hoan đang để trên vai phải Vân Yên, thấy không rõ nét mặt nàng, trên vai Vân Yên y phục từng điểm bắt đầu thay đổi, tựa như mưa bụi lơ đãng trú lưu, mỗi giọt tích càng sâu thương tâm.

Vân Yên vô lực nhích lại gần, cầm tay Tần Hoan đang đặt trên lưng, nhắm hai mắt lại.

“Người cũng chưa từng nói qua, không phải sao? Ta cũng tự mình đoán ra. Đúng, ta thừa nhận gặp người ngày đó, tất cả đều giống như ma xui quỷ khiến, chúng ta dường như không có khởi điểm, thế nhưng ta chưa từng hối hận qua, người làm cho ta ý lại bên người còn có người, rồi lại ra đi không từ biệt, thật vất vả ta rốt cuộc tìm được người, muốn nghe người giải thích, nhưng người chỉ là nói cho ta biết người thay hoàng thượng lo liệu những chuyện gì, ta không biết nên lấy loại tâm tình gì đối mặt với người ta biết người là vì bảo hộ ta, cho nên cải trang thành bộ dáng của ta, lúc ta dự định nói cùng người, người đã vội vã ly khai, người nhiều lần cùng ta cam đoan người sẽ rất an toàn, không có việc gì, thế nhưng lúc ta đến nơi cư nhiên

không phải, chuyện nguy hiểm như vậy, người tại sao muốn gạt ta nói rất an toàn? Không chấp nhận việc này cho nên đánh người, thế nhưng sau khi đánh, ta thực sự hối hận cái tát là rơi vào trên người người... Có phải hay không chúng ta rất giống, cho nên đi xa như vậy mới có thể đi tới đây?” Ánh mắt Vân Yên vẫn không có mở ra, nước mắt cũng ràn rụa.

Tần Hoan buông tay đặt trên lưng Vân Yên, nhẹ nhàng đỡ vai Vân Yên làm cho nàng quay lại, hai người các nàng chặt chẽ ôm nhau, ta nghĩ các nàng ôm nhau giống như chính mình tìm được thế gian độc nhất vô nhị trân bảo, hoàn hảo rốt cuộc chuyện gì đều có thể nói rõ, xem ra Vân Yên bị khổ và Tần Hoan bị dằn vặt đều là ngang hàng, chẳng qua là Tần Hoan còn có thể tới tìm chúng ta nói chuyện phiếm, Vân Yên nhưng không có cơ hội này, chỉ có thể một người đợi ở Ý Hương Lâu rầu rĩ không ngớt, thực sự là làm khó Vân Yên.

Hừ! Sau này nếu như Tần Hoan đối với Vân Yên bất hảo, thân là thật tốt tỷ muội của Vân Yên, bản công tử tuyệt đối sẽ thay Vân Yên “Tát nàng hai cái”, không đủ đi! Ta thật không phải là bởi vì nàng không cho chúng ta ngủ cho nên trả thù nàng đi! Bản công tử là thật tâm vì Vân Yên suy nghĩ có được hay không.

Nói là hai người kia tại sao muốn như vậy a? Hai người cũng yêu khổ như vậy, nghe được cảm tình phong phú bản công tử cũng nghĩ một trận lòng chua xót, muốn thay các nàng khóc lớn một trận, đại mỹ nhân cũng lặng lẽ nắm chặt tay ta, mặc dù bản công tử suy nghĩ cực kỳ thông minh, thế nhưng đoán tới đoán lui trò chơi ta cũng không am hiểu, ta thực sự rất may mắn gặp gỡ chính là đại mỹ nhân, nàng chuyện gì cũng nguyện ý trực tiếp nói cho ta biết, đây là phúc phận của ta.

91. Chương 91: Không Thể Không Sinh Sao?

“A!” Đây là bản công tử nhện không được phát ra tiếng than thở, nếu như người chỉ nghe được thanh âm của bản công tử, thế nhưng không nhìn thấy bản công tử là đang tự thuật, nhất định sẽ có chỗ hiểu lầm.

Sự tình là như thế này, tiến cung vài ngày trước, bởi vì hoàng thượng di cha và hoàng hậu di nương đặc biệt tưởng niệm thời gian đại mỹ nhân cùng một chỗ, khuyên can mãi mới đem chúng ta giữ lại được vài ngày, mỗi người đều tới cùng chúng ta ăn cơm, ăn cơm xong cũng không ở lại chỗ chúng ta nói chuyện phiếm, chính là qua chỗ Vân Yên và Tần Hoan bọn họ.

Đúng vậy, người không nhìn lầm ta cũng không nói sai, rõ ràng ngay từ đầu phân phó cho các nàng thì không phải là cùng một gian phòng, kết quả các nàng tự động tự phát ở cùng một gian phòng, sáng sớm Tần Hoan còn tự cho là thần không biết quỷ không hay trở lại gian phòng của nàng, nàng mỗi lần đập lên trên đầu chúng ta phòng ngói âm ỉ muốn chết, muốn nhân gia không biết nàng theo trên nóc nhà trái lại rất khó khăn, càng ngu xuẩn hơn chính là, lãnh cung đại mỹ nhân còn có hoàng gia ám vệ, nếu như không phải là hoàng thượng di cha hạ lệnh, nàng làm sao có thể mỗi ngày đều có thể thuận lợi quay lại không bị truy hỏi, nếu như hoàng thượng di cha biết sự tình mỗi ngày Tần Hoan đều ở lại phòng Vân Yên, hoàng hậu di nương vậy cũng đã biết, bởi vì toàn bộ thị vệ lãnh cung là do một tay hoàng hậu di nương bồi dưỡng ra, loại này bịt tay trộm chuông chỉ có các nàng bản thân cho rằng cao minh thôi.

Cho nên mỗi ngày lúc ăn cơm, nhất định tránh không được loại này đối thoại.

“Các người dự định lúc nào thành thân nha? Trẫm chờ cho các người tứ hôn đây! Không nói nữa trẫm sẽ chọn ngày lành tháng tốt, nhanh suy nghĩ một chút a!” Hoàng thượng di cha thực sự là nhân vật hung ác, đều đã nghĩ hảo muốn cho người xem ngày lành tháng tốt.

“Tần Hoan, người thực sự phải nhanh cưới vợ, làm cho sự phụ người ở dưới cửu tuyền có thể an tâm a! Người xem Tuyệt Ca cũng đã thành thân.” Hoàng hậu di nương cũng nhanh tham gia náo nhiệt.

Đi xa, trở về vấn đề chính.. Ở hoàng cung chính là không giống nhau, tắm ở nhà chỉ có thùng nước tắm, tới nơi này lại có dục trì, hơn nữa lớn đến khủng khiếp, tựa như ta hiện tại đang ngồi ở chính giữa dục trì, nhiệt khí bốc hơi tựa như mây mù, không ai quấy rối, cảm giác thật sự là quá tốt, tốt hơn chính là,, đại mỹ nhân hiện tại đang ở dục trì cởi áo ra, chờ một chút cũng muốn xuống tắm cùng ta.

“Không chuẩn nhìn lên, xoay qua chỗ khác!” Đại khái là bản công tử nhìn thẳng ánh mắt vô cùng nhiệt liệt, dẫn đến làm cho đưa lưng về phía ta đại mỹ nhân phát hiện, mặc dù nàng y phục vẫn chưa cởi hết, giọng

nàng cảnh cáo chỉ ở khoảng không vọng lại, thanh thúy để nghe thanh âm thế nào dùng để cảnh cáo bản công tử đây? Hảo ai oán.

“Trời ạ! Người oan uổng ta, giống ta như thế chính trực thật là tốt hài tử, cái gì nhìn lên người?” Đương nhiên rồi, nương tử bản công tử, ta muốn thế nào là thế đó, sao phải nhìn lên?

“Quang minh chính đại xem cũng không có khả năng, còn không khấn trương xoay người sang chỗ khác?” Nàng nhìn ta, vẻ mặt vừa bực mình vừa buồn cười.

“Tại sao? Cũng không phải chưa có xem qua! Ta muốn nhìn ta muốn xem, bất kể rồi!” Ta biểu thị kháng nghị vỗ bọt nước, mặt đại mỹ nhân thoáng cái liền đỏ.

“Nói bậy! Không mặt mũi không có da tiểu hổn đản, người không xoay qua chỗ khác, người liền tự mình tắm rửa, ta đi ra ngoài trước.” Oh! Thất vọng thất vọng hảo thất vọng, tại sao không cho ta xem.

“Nào có nói bậy? Rõ ràng cũng nhìn rồi đi!” Ta bĩu môi lầm bầm t bản thân bất mãn, nhưng lại sợ đại mỹ nhân thực sự không xuống dục trì, không thể làm gì khác hơn là không cam tâm xoay người sang chỗ khác.

Phía sau truyền đến thanh âm huyền ảo, người nói xem, mỹ cảnh trước mặt nếu như không nhìn, có đứng hay không quá đáng tiếc, mặc dù bản công tử rất nỗ lực khắc chế bản thân, vẫn là không nhìn được hoạt động một chút đầu để liếc trộm. Ở nơi khoảng cách sương mù lưu động,, đại mỹ nhân không hiểu được có đứng hay không đối với cùng tầm chuyện này dường như có chút do dự, cho nên y phục cử rất chậm rất chậm, tứ chi theo theo động tác cởi quần áo của nàng cũng rất chậm, lộ ra một cái lại một cái đường cong xinh đẹp, của nàng mỗi tác da thịt thoát nhìn tự nhiên sáng bóng, làm cho bản công tử trong lòng không nhìn được tán thưởng, đại mỹ nhân mỹ hảo vô luận dùng cái gì từ ngữ để hình dung, đối với nàng mà nói đều là khinh nhờn, đều là tầm thường.

Nếu như Thiên tiên trùng hợp đi qua nơi này, thấy đại mỹ nhân nhất định cũng sẽ vì nàng trứ lưu, vì nàng khuynh đảo, thậm chí nguyện ý vì nàng sinh, vì nàng chết, vì nàng phá vỡ thiên địa, vì nàng cùng tam giới là đối địch.

Đại mỹ nhân cởi quần áo tiết tấu với ta mà nói là hấp dẫn cực lớn, bởi vì trước khi nàng đi vào dục trì, bên người chỉ còn lại trung y, trung y theo đầu vai của nàng trên nhẹ nhàng đi xuống, lướt qua cánh tay, đi qua hông của nàng, cái mông, ở chân của nàng sau khi biến thành một đoàn màu trắng trứ điệp, tiếp theo nàng đưa tay về phía sau nhẹ nhàng kéo ra cái yếm, sau khi tháo xuống cái yếm màu đỏ mang theo một loại mỹ hoặc mỹ cảm, tựa như gấm vóc bóng loáng, chính là ta buổi tối phải xoa tóc dài của nàng mới ngủ được, tiết khố theo nàng nhấc chân, buông chân động tác được loại bỏ, và trung y, cái yếm hỗn hợp thành đỏ trắng giao nhau màu sắc, lộ ra da thịt trắng nõn. Thẳng đến cái lưng trơn bóng, cái mông kiêu nộn và thon dài đùi bại lộ trong không khí, ta cuối cùng phát hiện tầm là một loại chuyện tình hương diễm, đại mỹ nhân còn chưa tới, đã khảo nghiệm bản công tử, rốt cuộc máu mũi cũng không chịu được phun ra ngoài.

Nguy rồi, nàng phải xoay người, ta nhanh đem đầu xoay lại, ta không sợ nàng biết ta đang trộm xem nàng, thế nhưng ta sợ thấy đại mỹ nhân đi đến chỗ ta, bản thân lại một lần nữa thấy được vẻ đẹp của nàng, gặp qua khó nén nổi tình cảm, ta cũng sợ đại mỹ nhân xuống nước lúc thấy như nước trong veo anh tuấn đẹp trai bản công tử, sẽ nhìn không được nhào tới, chúng ta thật chỉ là muốn tắm buồng lỏng một chút, nghìn vạn lần không nên cáo thành cái gì quá độ hương diễm kích thích tràng diện, để tránh khỏi chờ chút bản công tử muốn cùng đại mỹ nhân nói một chuyện không ảnh hưởng.

Ta suy nghĩ, cơ hồ phải hôn du phía chân trời, âm thanh ồn ào phía sau càng ngày càng gần, thân thể mềm mại đang dán đến sau lưng ta, đưa tay ôm thắt lưng ta, tay kia ma sát cánh tay ta, nước trong dục trì rất ấm, so ra vẫn còn kém nhiệt độ cơ thể ấm áp của đại mỹ nhân.

“Đang nghĩ gì?” Thanh âm đại mỹ nhân mềm nhẹ, làm cho ta càng thêm thả lỏng, đem suy nghĩ nói ra.

“Tuyệt Ca, chúng ta nhất định phải sinh con sao?” Ta hỏi.

“Người không thích hài tử sao?” Nghe được của nàng đáp lời, sợ nàng hiểu lầm ý ta, ta khấn trương xoay người lại nắm lấy tay nàng.

“Người nghìn vạn lần không nên hiểu lầm, ta không phải là không thích hài tử, nếu như chúng ta có đứa bé, có thể nhìn hài tử một ngày một ngày lớn lên, lớn lên càng ngày càng giống chúng ta, ta nghĩ đó nhất định

là rất vui vẻ chuyện tình. Thế nhưng ta nhớ kỹ, mẹ ta sinh Phi Trần một mực khóc rống, ta, cha cùng Dật Trần ở ngoài cửa phòng chờ, ngày đó ta còn nhớ kỹ là giữa trưa, bà đỡ từ bên trong đi ra nói nương khó sinh, đốt một thùng lại một thùng nước nóng đi vào trong, lấy ra là một chậu lại một chậu máu loãng, Dật Trần một mực khóc một mực khóc, cha cau mày làm cho hạ nhân đem ta và đệ đệ đưa hai bên trái phải chơi, khi đó thiếu chút nữa liền mất đi mẹ, may là nương bình thường bảo dưỡng rất khá, dựa vào chăm sóc tỉ mỉ, khi đó còn khi đó đã ở trên giường nằm hơn nửa năm, đến bây giờ nhớ tới ta còn sợ. Một người đệ muội đã sinh một mập mạp tiểu tử, một cái khác đệ muội cũng mang thai, nhà của chúng ta đủ người nối dõi tông đường, cha và nương sẽ không làm khó chúng ta.”

“Người không cần lo lắng, ta không để cho người sinh con.” Đại mỹ nhân ôm chặt ta, đầu dán tại ngực ta, nỗ lực làm cho ta an tâm.

“Không được, ta tuyệt không đáp ứng để cho người sinh, ta sợ nhất sự tình chính là mất đi người. Như vậy đi! Nếu như người là lo lắng cha mẹ làm khó chúng ta, ta đi nói với bọn họ thì tốt rồi, nếu không nữa thì ta kiếp sau đi!” Ta cũng biết, đại mỹ nhân nhất định sẽ muốn đem chuyện này gánh xuống, không được! Ta mạo hiểm sinh con coi như đúng đi, làm sao có thể để đại mỹ nhân gánh chịu trách nhiệm nguy hiểm này?

“Ta không phải sợ cha mẹ làm khó chúng ta, bọn họ cũng rất rõ ràng chuyện của chúng ta. Người không thể sinh, ta sợ chính là người một mang thai rõ ràng như vậy, mọi người một đường thay người che giấu sự tình chẳng phải là sẽ bị phát hiện sao? Đến lúc đó dẫn tới hoàng thượng và hoàng hậu dưới cơn thịnh nộ, không phải chỉ một mình người người gặp chuyện, tất cả mọi người sẽ xảy ra chuyện, hãy để cho ta sinh đi!” Đại mỹ nhân bình tĩnh nói.

“Chúng ta đừng sinh có được hay không? Ta không hy vọng người có chuyện.” Ta đem đại mỹ nhân ôm chặt, hy vọng nàng không nên vì vấn đề này mà rầu rĩ.

“Ta vốn cũng hiểu được, có hài tử hay không có hài tử đều không sao cả, chỉ cần cùng với người, chúng ta chính là nhà. Nhưng nếu như chúng ta không sinh con, hoàng thượng và hoàng hậu đến lúc đó lại muốn khả nghi, người xem bọn họ ngoại trừ thúc giục Tẫn Hoan và Vân Yên cô nương hôn sự, mỗi ngày đều là hỏi chúng ta lúc nào sinh đứa bé, bọn họ lại yêu thương chúng ta, ngộ nữa muốn chúng ta sinh hài tử, phái thái y tới bắt mạch, sự tình sớm muộn gì sẽ bại lộ. Vì người, vì chúng ta, ta nhất định phải sinh đứa bé.” Đại mỹ nhân phân tích được đạo lý rõ ràng, giọng nói bình tĩnh kiên định, có thể thấy được được nàng đã sớm nghĩ tới, cho nên mới làm quyết định này.

“Thế nhưng...”

“Ta biết người lo lắng cái gì, thế nhưng có Tẫn Hoan ở đây, nàng rất đáng tin cậy, ta không có việc gì. Chúng ta, có đứa bé có được hay không?” Nàng vùi trong lòng ta, giọng nói gần như khẩn cầu.

Mắt của ta rơm rớm nước mắt, thành thân tới nay, ta thủy chung cũng không có làm cho đại mỹ nhân cái gì, đều là nàng suy nghĩ cho ta, đều là nàng săn sóc ta, đều là nàng quan tâm ta. Sự tình đến lúc này, nếu như không sinh con đưa tới hậu quả, sẽ làm hoàng thượng và hoàng hậu chém người đầu tiên chính là ta, kế tiếp chính là cha mẹ và đệ đệ, đệ muội, chuyện này kỳ thực nguyên bản liền cùng đại mỹ nhân không quan hệ, nàng và ta thành thân, lưng lại đeo nặng nề áp lực, nàng một câu cự tuyệt cũng không nói.

Không thể, ta không thể lại để cho đại mỹ nhân một người khổ cực như vậy, nếu như sinh con là duy nhất có khả năng thay nàng chia sẻ áp lực phương pháp, sinh con liền sinh con đi! Ta phát thệ, đại mỹ nhân tại như vậy nặng nề dưới áp lực nên vì ta sinh con, ta nhất định phải làm hết thấy, bằng mọi cách giữ nàng bình an! Cuộc sống sau này, ta sẽ không để cho nàng có bất kỳ ưu phiền nào nữa.

“Hảo, chúng ta sinh đứa bé.”

92. Chương 92: Làm Mấy Chuyện Xấu Mới Có Thể Sinh Tiểu Hài Tử! (h)

“Người muốn sinh nam hài hay là nữ hài?”

Chúng ta tựa lên dục trì, gò má đại mỹ nhân dán lên hõm vai ta, nàng một bên chơi đùa mái tóc rối tung của ta, một bên thổ khí như lan, thổi lên cổ bản công tử, tâm tình cũng bắt đầu nhảy loạn.

“Chỉ cần hài tử người sinh đều tốt, nam hài nữ hài như nhau, thế nhưng vẫn là sinh nữ hài tử đi.”

“Tại sao?”

“Tiểu hồn dẫn, người làm cha, ta sợ nhi tử chưa lớn lên cũng bị người dạy hư.”

“Tuyệt Ca, người biết cái gì gọi là hư hỏng sao?” Hư hỏng đúng không? Ta hư hỏng cho người xem! Ta có ý đem tay dờ xuống tới hông nàng, hơi dùng sức bóp một cái.

“Người... Càn rỡ...” Đại mỹ nhân oán trách chặn tay ta lại, giùng giàng đứng dậy hướng đến phía trên dục trì đi ra, ta thế nào đồng ý buông tha nàng, vội vã cầm lấy tay nàng, mượn một chút lực kéo nàng lại, nàng một khắc không đứng vững, trượt một cái té lên người ta.

Định thần nhìn lại, đại mỹ nhân sắc mặt không biết là bị nước nóng ảnh hưởng, hay là nàng xấu hổ, vẻ mặt cũng sẫm đỏ bừng, ngay cả bên tai cùng cái cổ cũng nhuộm một màu hồng vừng, nàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt ta, hàm chứa tình ý cùng e thẹn, cộng thêm sương mù bốn phía vây lượn, khiến đại mỹ nhân trước mắt tràn đầy mê huyền mà mộng lung xinh đẹp, ước chừng là ngã trên người ta mà oán giận, nàng cắn môi nỗ lực theo trong lòng ta đứng lên, động tác cắn môi phối hợp với bộ dáng nâng đỡ, lại bày ra một loại không khí dục cự hoàn ghênh, ta khẩn trương trận nàng lại, không cho nàng chạy trốn.

“Tiểu hồn dẫn, người muốn... A!” Ta thừa dịp nàng còn dự định giãy dụa, một tay ôm đại mỹ nhân càng chặt hơn, nàng lại ngã trên người ta kinh hô một tiếng.

“Người rút cuộc muốn làm gì... Ngô...” Đại mỹ nhân còn muốn nói thêm, nhưng ta không cho nàng cơ hội để nàng tiếp tục gọi ta tiểu hồn dẫn, cho nên ta quyết định tự thể nghiệm, lấy môi công kích môi, lấy lưỡi khiêu khích lưỡi, làm cho chúng ta một hồi kịch liệt môi lưỡi khẩu chiến.

Ta có thể cảm giác được đại mỹ nhân tựa hồ mơ hồ thở dài, sau khi ta buông nàng ra nàng vẫn còn muốn nói nhưng cắn chặt khớp hàm, ta lại một lần nữa đem lưỡi đi vào, đầu lưỡi nàng rất tự giác quấn lấy đầu lưỡi ta, quấn quýt, chơi đùa, giống như hai con cá trong hồ nước nhàn nhã chơi đùa, ta theo người đuổi, giao quấn cùng một chỗ.

Đại mỹ nhân cô nương, người cũng đã vùi trong lòng lòng bản công tử anh tuấn tiêu soái, dốc lòng nhìn ta bằng đôi mắt đang thịnh hành của hàng tỉ thiếu nữ, ao ước phóng điện thế gian thiếu nam tử, lông mày rậm, mũi cao thẳng cùng bờ môi khêu gợi, người còn muốn chạy trốn đi đâu? Người còn có thể chạy trốn đi đâu? Không bằng liền theo ta đi! Hắc hắc hắc!

Thế nhưng sự tình tuyệt đối không đơn giản như các người nghĩ như vậy! Nếu như có thể bị ta chinh phục, cuối cùng quỳ xuống hát [Cứ như vậy được chinh phục người], người như vậy không phải đại mỹ nhân, nàng hiện tại càng ngày càng hăng say, đảo khách thành chủ một tay ôm chặt thắt lưng ta, tay kia đùa bỡn hai điểm trước ngực bản công tử, hiện tại đùa bỡn càng đi xuống, bản công tử cảm giác sâu sắc đại sự không ổn, ta khẩn trương đè lại tay đại mỹ nhân đang tiếp tục phóng hỏa xung quanh.

Bản công tử trong đầu còn đang phân tích lời đại mỹ nhân vừa nói, ta cuối cùng hiểu được sự tình không đúng, không nhận được bắt đầu đem hai tay khuấy động, mà đại mỹ nhân giáo hoạt dờ môi xuống, tay nàng đặt trên bụng ta bởi vì không có ràng buộc, rất nhanh di chuyển đến hai chân của ta, tay đang đặt trên gương mặt ta trượt đến cổ, thật muốn quất to, làm sao bây giờ? Ta gần như nhận không được, mất hết lý trí.

“Người muốn hừ cứ hừ, nhân cái gì?”

“Vân Yên nói qua, đại trượng phu phải nhẫn nhịn.” A! Ta cắn chặt răng, hi hi ha ha để phân tán lực chú ý, cỡ nào hữu hiệu.

“Người cũng không phải đại trượng phu.”

“Cho nên ta đang học a!”

“Ngụy biện! Trong lúc ta đang ăn người, không chuẩn nói tên nữ nhân khác, nam nhân cũng không được!”

“Lúc ta ăn người có thể chứ?”

“Người-nói-xem?”

Đại mỹ nhân ôn hòa cười, khuôn mặt dờ xuống đưng đến hai điểm trước ngực ta, nhẹ nhàng ngâm lấy đường như không muốn buông tha, qua lại liếm mút, người tới cứu mạng a! Ta đã nhìn đến cả người run rẩy, cảm giác khớp hàm gần như thất thủ. Đợi đến bản công tử nơi này sống sót chạy ra, nhất định phải đi bẩm báo hoàng thượng di cha, phải đập nát hết tất cả dục trì trong hoàng cung!

“Ta không được, không thể.” Cái này năm chữ người dễ dàng nói sao? Ta thế nhưng mất hết sức chín trâu hai hổ, chịu đựng ồ ồ hô hấp, run từng chữ từng chữ nói ra được.

“Ân! Tốt lắm! Bất quá phu quân, người nhìn thì nhìn đi! Có thể trở thành đại trượng phu hay không, phải dựa vào một lần này!”

Đại mỹ nhân nói chuyện giọng điệu chế nhạo làm cho bản công tử sực sôi ý chí chiến đấu, nhìn thì nhìn, ai sợ ai?

“Phu quân, người ở đây thế nào?” Đại mỹ nhân dán trên người ta, vừa hướng đến giữa hai chân ta phát huy ưu thế, lại ôn nhu động lòng người, khuôn mặt mỹ lệ vô hại tươi cười nhìn bộ dáng bản công tử đang cắn mu bàn tay.

“Lạnh.” Ta cắn mu bàn tay cho nên mồm miệng mơ hồ, nhưng ta nghĩ đại mỹ nhân hiểu ý của ta.

“Đi? Người nhìn a! Thế nhưng phu quân, người cái dạng này rất khó coi, vẫn là bình thường thọt nhìn tuấn soái ưu nhã, phong thái mê người.” Đại mỹ nhân mỉm cười.

“A! Thật vậy sao?” Cái gì? Vừa nghe khó coi, ta lập tức bắt tay để xuống, hay nói giỡn, bản công tử tại sao có thể khó coi đây? Đây là sự tình kẻ khác không thể nào dễ dàng tha thứ.

Đại mỹ nhân cười thần bí, hôn một chút lên môi ta, sau đó khẽ nói vào tai ta.

“Đối với ta, bây giờ người đẹp mắt nhất.”

Mỹ nhân phóng hỏa xung quanh, mà ta toàn thân vốn là cảm thụ thêu đốt không ngừng, lại thêm nhiệt, một đường đi xuống phóng hỏa, ta cảm giác thân thể mình càng ngày càng nóng, ý thức cũng càng ngày càng mơ hồ, đối với loại này cảm thụ mặc dù không phải là hoàn toàn xa lạ, thế nhưng mỗi lần cũng không giống, một lần cũng so với một lần còn muốn mãnh liệt hơn, ta cuối cùng tận lực phát ra âm thanh cổ thủ thật lâu.

“Ngô... Ân... A...”

“Muốn có đúng không?” Nàng bắt đầu xoa nhẹ, hôn môi ta, trong mắt hàm chứa ôn nhu.

Ta không có cách nào nói, chỉ có thể gật đầu, nàng liền hôn lên tới. Ta có thể cảm giác được trong nước, nàng một lần lại một lần trùng kích, ra vào trong cơ thể ta, ấm áp tựa như trên người đại mỹ nhân bây giờ là ôn độ, làm cho ta cảm giác nở rộ đến cực hạn, cuối cùng xông phá lí trí cực hạn, đạt đến cao triều.

Ta ở trong dục trì thử phỉ phò nếu như không phải là đại mỹ nhân ôm lấy ta, ta phía sau lại dựa vào dục trì, bản công tử có thể đã tuột xuống. Đại mỹ nhân dán thật chắc ta, vỗ về lưng, thay ta bình ổn hô hấp, chờ ta chậm rãi bình ổn,, đại mỹ nhân thanh âm của đột nhiên ở bên tai vang lên:

“Phu quân, người làm đại trượng phu không được rồi.”

A! Hào hảo hảo! Người chê cười ta đi? Bản công tử nói cho người biết, mặc dù người là mẹ của con ta, hơn nữa bản công tử vốn cũng không phải cái gì đại trượng phu, thế nhưng người đã cười nhạo ta, kể tiếp chúng ta chờ xem a! Ta không nói câu nào liền đem đại mỹ nhân ôm ngang.

“Ai? Tiểu hõn đản, người mau buông ta xuống.” Đại mỹ nhân vung tay chân đạp loạn xạ, trong bồn tắm kích ra từng trận bọt nước.

“Nương tử, hư! Không cần nói, không nên giãy dụa, chớ vội chớ hoảng sợ. Tới đây, chúng ta lên giường trò chuyện.”

Ta theo dục trì nhật lên xiêm y thay nàng trùm lên, hoàn hỏa dục trì nằm ngay phía sau tiểu viện lãnh cung, nếu không lấy trình độ xấu hổ vừa rồi của bản công tử, nếu như đường xa hơn một chút, có thể chân mềm

những sẽ không chạy tới. Dọc theo đường đi dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phòng, đem đại mỹ nhân đặt lên giường.

“Tiểu hõn dẫn, trên người ngươi còn chưa lau khô, còn muốn làm gì?”

“Nương tử, ta rằng trước khi sinh con cần luyện tập một chút.”

Đại mỹ nhân đang kinh ngạc mở miệng, bản công tử tay chân nhanh lẹ buông hạ sa trường, nhanh chóng nhào tới trên người đại mỹ nhân. Tục ngữ nói đúng, quân tử báo thù mười năm không muộn, thế nhưng tục ngữ chưa từng nói cho chúng ta biết, quân tử nếu như trên giường báo thù, bao lâu cũng không muộn. Bản công tử thân là một người nhân xưng tán quân tử, ta cho rằng trên giường một khắc cũng không ngừng, hơn nữa nhất định phải bày ra tinh thần có thù tất báo.

Đại mỹ nhân còn dự định ngồi dậy, bản công tử đem đại mỹ nhân ngã xuống, vừa hôn môi nàng vừa nỗ lực khiêu khích, phát hiện hiện đại mỹ nhân giữa hai chân đã là một mảnh trơn bóng.

“Tuyệt Ca, nước tắm dường như chưa lau khô.” Oa ha ha ha! Bản công tử cố ý giả ngu không gì sánh được, ai bảo đại mỹ nhân cười nhạo ta.

“Đó không phải là nước tắm...” Đại mỹ nhân nghiêng đầu sang một bên, cả khuôn mặt mang theo e lệ đỏ bừng, nói có bao nhiêu khả ái thì có nhiều khả ái.

“Cho nên đây là...” Ta cố ý thả chậm tốc độ nói, để cho nàng có cơ hội chen vào.

“Tiểu hõn dẫn! Ngươi nếu là dám nói ra cũng đừng nghĩ trở lên giường!” Đại mỹ nhân bắt lấy chỗ trống lập tức cắt đứt lời của ta, sách sách sách! Thấy không, đại mỹ nhân giọng mặc dù rất tức giận, thế nhưng nhân thân lại phi thường phiêu hốt, cái này kêu là làm thẹn quá thành giận.

Vì vậy để trấn an vị đại mỹ nhân khả ái này, bản công tử khê cắn hai đỉnh nhũ phong đang dựng đứng, khéo léo xoa vuốt xương quai xanh của nàng, khéo léo vuốt ve cái mông kiên cố co dãn của nàng, lại từ xương quai xanh hôn từng chút xuống phía dưới, nàng cắn tơ tằm, nhắm lại hai mắt không dám nhìn động tác của ta, ta xoay người nàng lại, dọc theo xương cột sống từng chút liếm từng chút mút, hai tay không chịu buông tha nụ hoa trên ngực, một chút lại một chút khiêu khích, rồi lại vô lực ngăn lại.

Ta để cho nàng trở lại tư thế nằm ngửa, cùng lúc khiêu khích hai bên đùi, theo hai bên trơn tuột trái phải tinh tế liếm, ở hai bên thịt non mềm lưu lại từng vết tích sâu cạn, cuối cùng tiến đến nơi làm cho ta vĩnh viễn đều nghĩ thần bí, muốn tìm tòi lại nơi địa phương mỹ hảo, ta vươn đầu ngón tay qua lại che lấp nơi sâu thẳm, nàng bắt đầu run rẩy, nơi cổ họng phát ra âm thanh mơ hồ không rõ, ta kim lòng không đậu hôn lên chỗ đã sớm tràn lan đầm nước, ta nghe được nàng kêu rên.

Thanh âm đại mỹ nhân không tự chủ càng ngày càng lớn, ngoại trừ hạt châu đang thấm ướt phát quang, càng thêm mị hoặc nhân tâm, ngay lúc ta nghĩ nàng đã đến cao triều ngừng lại, nàng nháy mắt nghi ngờ nhìn ta, ánh mắt tràn ngập không giải thích được.

“Ta nghĩ muốn ngươi.”

“Ngươi...” Nàng trừng lớn con ngươi suy nghĩ, kinh ngạc, bất khả tư nghị.

Ta đối với nàng cười cười, nhân lúc nàng còn không có để ý tới hôn lên môi nàng, cùng nàng môi lưỡi nhiệt tình giao hòa, dùng thân thể ta trực tiếp nói cho nàng biết ta có thể phụ tẫn người trong thiên hạ nhất quyết không phụ nàng, nàng lấy đồng dạng nhiệt tình hồi đáp ta, ta đang muốn đem tay dò vào chỗ sâu thẳm, nàng lại giữ tay ta lại, từ dưới gối xuất ra một bình dược màu đậm đặt lên tay ta.

“Ngươi cắn nát ngón tay, chờ một chút... Để một viên đi vào.” Nàng giọng nói như muỗi kêu, nhỏ đến cơ hồ ta nghe không rõ ràng, nàng nghiêng đầu qua... Không dám nhìn ta, lại cầm tay ta muốn nói cho ta biết nàng đã quyết định.

”Ngươi muốn ta cắn nát ngón tay đúng không? Đại mỹ nhân đều đã sinh con cho ta, như thế đau nhức ta nhận được, bản công tử cắn đứt một ngón tay có tính là gì, ta cắn! Trên ngón tay lập tức nhỏ ra vài giọt máu, từ trong bình dược lấy ra một viên dược hoàn, một viên dược hoàn... Ít nhất... Còn lớn hơn đạn châu khi còn bé chơi đùa, thứ này phóng tới trong thân thể thực sự sẽ không đã thương nàng sao?”

Đại khái là nàng sợ ta do dự, tựa như hạ quyết tâm, trực tiếp hướng đến môi ta, đem ngón tay ta cùng với được hoàn cùng lúc đẩy vào trong, ta thấy nét mặt nàng thống khổ rên rỉ, chân mày nhíu thật sâu, môi đang hôn ta run rẩy, thanh âm ẩn nhẫn sự đau đớn, thậm chí ngay cả lệ cũng chảy ra ngoài, ta nhân lúc nếm được vị mặn trong miệng nàng, cắn răng một cái, khấn trương đẩy nhanh tốc độ, một đường đẩy tới, khi ta đang rất hoảng hốt muốn đem tay lui ra ngoài, kiểm ra đại mỹ nhân lúc này thế nào, nàng đè tay ta lại, trên mặt là thần tình mê loạn.

“Tuyệt Ca, Tuyệt Ca, ngươi làm sao vậy?” Ta rất lo lắng tình huống của đại mỹ nhân.

“Nhanh... Nhanh...” Thanh âm chỉ còn lại một chữ này cùng hô hấp rối loạn, xem nàng hiện tại không thích hợp, nhưng lại không nói ra được chỗ nào không thích hợp.

Nhìn đoán không ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta chỉ nhất thời không kiềm chế, rồi lại sợ bị thương nàng, ngay từ đầu chỉ muốn nàng, có qua có lại mang nàng rời khỏi dục trì, nàng ôm chặt ta, tiếng rên rỉ từ trong sa trường phiêu đảng, tựa như đang thúc dục động tác của ta, ta không chút do dự nhanh hơn nhanh hơn lại nhanh hơn, lần lượt cũng tiến vào sâu thẳm trong vách tường, mà hơi thở nàng theo động tác của ta càng kéo dài, dư quang nơi khoeo mắt cũng có thể cảm giác được đôi chân của nàng đang uốn lượn, không báo trước, một lượng lớn nhiệt lưu tuôn ra, làm ướt một mảnh chăn lớn dưới thân đại mỹ nhân.

Đại mỹ nhân hai tay vô lực ôm cổ ta, tham lam hít thở, biểu tình không còn mê loạn như vừa rồi, thay vào đó là uể oải cùng khốn đốn, ta biết nàng mệt mỏi, không dám cử động, thay nàng che đậy thật tốt, sau đó phủ thêm áo khoác hướng phía sau dục trì đi tới, hoàn hảo nước vẫn còn ấm, ta mang một chút nước ấm, chúng ta vừa vặn còn chưa kịp lau khô thân thể, lại từ ngăn kéo lục lọi một bộ chăn giường sạch sẽ thay cho nàng, ta nằm lại trên giường, đại mỹ nhân tự giác tựa vào người ta, bản công tử vô luận thể lực tốt như thế nào, giăng co cả đêm, ý thức cũng đã sớm mơ hồ, ta ngủ trước, ngủ ngon...

93. Chương 93: Đặt Tên, Thật Là Khó

Bộ dáng anh tuấn bản công tử đang cầm bút lông, ta đã ngồi rất lâu trong thư phòng, đang tự hỏi một vấn đề chật vật.

“Làm sao vậy? Suy nghĩ gì?” Đại mỹ nhân đi tới sau lưng ta, song chưởng ôm lấy cổ ta, thừa dịp hôn nhẹ lên gò má ta một cái.

“Tuyệt Ca, ngươi nói tên hài tử như thế nào lại khó nghĩ ra như vậy?” Ta lại cắn cắn bút trong miệng.

“Không vội... Hài tử cũng không phải lập tức sẽ sinh ra, từ từ suy nghĩ đi!” Đúng vậy, ta và đại mỹ nhân sau khi dùng được Tần Hoan cho, đại mỹ nhân rất nhanh liền mang thai, đứa bé trong bụng của nàng hẳn là một nữ hài.

“Thế nhưng ta đến bây giờ đều muốn không ra, cha cùng nương một mực thúc giục ta, Dật Trần cùng Phi Trần còn cười ta ngu ngốc!”

Nói đến đây ta liền sinh khí, tên của hài tử trọng yếu như vậy, làm sao có thể tùy tiện lấy đây? Người xem một chút, Dật Trần cái tên ngu ngốc gọi con hần là “Lạc Thủy”, gọi cái tên này, ngộ nhỡ ngày nào đó hần rơi xuống nước, nhất định là trách tên cha mẹ hần đặt xui xẻo, ngộ nhỡ có một ngày hần nuôi một con chó, nhân gia nhất định cũng sẽ cười con chó hần nuôi là “Lạc Thủy cầu”. Còn có a! “U rượu ba năm, uống chỉ một bầu.” * Những lời này bản thân nói rất có đạo lý a! U rượu ba nghìn bầu cũng không hần là uống hết một bầu đúng không? Huống hồ Lạc Thủy là một người, không có cách nào uống, cỡ nào một cái tên thua thiệt, Dật Trần thực sự là một người ngu xuẩn!

Còn nhắc đến Phi Trần, sinh một nữ nhi gọi là “Lạc Anh”. Người nói đi! Lạc Anh không phải một loài hoa sao? Tốt? Tốt chỗ nào? Lạc Anh ý tứ chính là Hoa rơi, hoa dù có xinh đẹp đến đâu cũng đều từ trên cây rơi xuống, hoa rơi xuống hết, cây còn có tác dụng gì? “Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình” người chưa từng nghe qua sao? Đây không phải là muốn hài tử gặp trắc trở đi tìm đối tượng hôn phối sao? Huống hồ lần đầu tiên bản công tử thông minh linh hoạt nghe được cái tên này thì lập tức nhớ đến “Quan Lạc Âm” đạo giáo, cái này chính là phép thuật dẫn dắt linh hồn người còn sống, sau khi linh hồn rời khỏi thể xác đi đến

côi âm đạo một chút liền ngu ngốc một hồi, như vậy là một cái tên tốt sao? Phi Trần thật là đàn muốn chết!

“Không vội, người cứ từ từ suy nghĩ, nghĩ ra vài cái tên tương đối khá, chúng ta chọn ra một cái tên tốt nhất.”

Đại mỹ nhân sờ sờ mặt ta, một chút cũng không sốt ruột, nghe được lời này của nàng ta cũng yên tâm.

“Đến đây, Tuyệt Ca, người ngồi, mang thai còn đứng lâu như vậy, hôm nay cũng đã đi ra ngoài tản bộ cả một ngày, vẫn là nên ngồi nghỉ một chút đi!” Ta đem cái ghế thư phong nhường lại, đỡ đại mỹ nhân ngồi lên.

“Ai!” Đại mỹ nhân kinh hô một tiếng.

“Làm sao vậy? Sẽ không phải là sắp sinh đi? Ta đi gọi đại phu!” Ta khẩn trương nhắc chân hướng ra bên ngoài chạy.

“Không phải, người đừng sốt ruột, là hài tử vặn đá ta một chút, đến! Người nghe thử xem.” Đại mỹ nhân cười phủ tay lên bụng, ta ngồi chồm hổm xuống, đem đầu dán trên bụng đại mỹ nhân.

“Hài tử, ta là cha người đây! Người khi nào thì chui ra? Người lúc chui ra nghìn vạn lần đừng làm cho mẹ người khó chịu a! Phải ngoan biết không?” Nghe tim hài tử đập, đại mỹ nhân vuốt ve lỗ tai ta, trong khoảnh khắc này ta nghĩ, dường như cả đời này chuyện gì cũng viên mãn, thực sự là làm kẻ khác thấy mỹ mãn a!

“Tuyệt Ca, người nói tại sao chúng ta không họ Hoàng?” Nha nha, bản công tử nhớ đến một vấn đề trọng yếu.

“Người lại đang nghĩ gì a?” Đại mỹ nhân cương chịu sờ trán ta, ta nheo mắt nhìn nàng.

“Người xem a! Nếu như họ Hoàng, ngộ nhỡ chúng ta sinh nam hài, có thể gọi hần là” Hoàng Thượng Hác “, biểu cho chúng ta đối với hoàng thượng di cha tôn sùng, nếu như là nữ hài, có thể gọi nàng là” Hoàng Hậu Hác “hay là” Hoàng Thái Hậu “, đại biểu cho chúng ta đối với hoàng hậu di nương và hoàng thái hậu tôn kính.” Ta một chút nhất định phải đi hỏi cha, tại sao chúng ta không họ Hoàng.

“Phốc xích! Nhìn người đều ở đây nói bậy bạ gì đó khó nghe tên, bừa bộn.” Đại mỹ nhân cười khanh khách.

“Còn có a! Nếu chính là nam hài, họ Phó thì tốt hơn.”

“Tại sao?”

“Chúng ta có thể đem hài tử này gọi là Phó Khâm, sau này đi học, phu tử cũng phải cung kính gọi hần” Phụ Thân “, còn có thể gọi hần là Phó Vương, ngay cả cha đều phải gọi hần là” Phụ Vương “, cỡ nào làm kẻ khác khoái trá a!”

Đại mỹ nhân lại không trả lời ta, nàng ngậy người liếc mắt nhìn ta, sau đó che miệng cười thật lớn, quả nhiên bản công tử chính là một người cha tốt độc nhất vô nhị, nhân lúc đại mỹ nhân mang thai còn làm cho nàng vui vẻ, bảo trì tâm tình khoái trá cho nàng, đột nhiên bản công tử cảm giác được gò má đang bị cước một cái, ân, chính là tiểu bằng hữu trong bụng đại mỹ nhân đá ta.

“Hài tử, người vẫn còn chưa có sinh ra, người đã đá cha người một cước? Tại sao?” Đây là thái độ lên án của một người phụ thân. Oh! Trời ạ! Thân là một người đa cảm, ta nhịn không được lưu lại hai hàng thanh lệ.

“Người xem, người thật hồ đồ, ngay cả hài tử cũng xem không vừa mắt, có đau hay không? Ta xoa cho người. Hài tử, nàng là cha người, người phải thương nàng thật nhiều, không được khi dễ cha người!” Đại mỹ nhân nhu bên mặt ta, vừa hướng bụng nàng nói chuyện, cái gì gọi là hiền thê? Cái gì gọi là lương mẫu? Đây là điển phạm! Đây là hình mẫu a! Giữa lúc ta đang định hôn vị hiền thê lương mẫu này thì...

“Người chính là một người ngu ngốc a!” Rốt cuộc là người nào không lẽ phép như thế phá hư? Trong lòng tức giận nhưng trên mặt vẫn trấn định, ôm đại mỹ nhân cũng không có nói chuyện, Vương bát dẫn vô liêm sỉ người ra đây cho ta! Không đúng, chẳng lẽ ban ngày có quỷ? Ai nha! Lòng tư dựng thẳng thật đáng sợ!

Chỉ nghe một tiếng chi nha, cửa phòng chúng ta bị mở ra, là Tần Hoan cùng Vân Yên!

”Sư muội ngọc phu quân, người đứng là dần đến tột đỉnh, tên của hài tử, theo ta được biết, từ lúc sư muội bắt đầu mang thai được hai tháng, đến bây giờ cũng chín tháng, tên còn chưa nghĩ ra được, người muốn ta nói người tốt cái gì? Tẩn Hoan bĩu môi khinh thường, vẫn như cũ phe phẩy cây quạt trên tay nàng.

“Người rút cuộc muốn gây sự đến khi nào? Ta khẳng định so với Tuyết Ca còn muốn đau hơn, Tẩn Hoan tên đều muốn đặt xong rồi, hài tử người sắp ra đời, còn chưa nghĩ ra a?” Vân Yên ôm bụng to sáu tháng ngồi xuống.

“Sư huynh, hài tử lấy tên là gì?”

“Hừ! Trước không cần nói, ta đoán. Họ Ân đúng không, có khả năng gọi là Ân Úc, Ân Hiểm, Ân Sâm, Ân Tào Địa Phủ!” A! Vừa vắn báo thù cho đại mỹ nhân, lúc này không báo thù thì đợi đến lúc nào?

“A! Đau quá!” Ân Tẩn Hoan cái tên hèn hạ kia dùng cây quạt gõ đầu ta, nương, người xem đi! Có người đánh đầu ta! Đem ta một thân tuấn ngạn phá hủy người bồi thường nổi sao?

“Sư muội ngọc phu quân, người lấy những cái tên nát vụn như vậy, khó nghe muốn chết.”

“Kỳ thực hài tử này, chúng ta vốn có nghĩ tới, rút cuộc là họ Ân hay là họ Vân, cuối cùng vẫn là để cho nàng họ Ân.”

Vân Yên cười nói, a! Quả nhiên sau khi làm mẹ thì thay đổi, không giống như lần trước giương nanh múa vuốt, thay vào đó là hình ảnh tràn ngập mẫu tính.

“Người nghe kỹ cho ta, nữ nhi của ta gọi Ân Duyên!” Tẩn Hoan mang theo vẻ mặt đắc ý, thật sự là nhìn rất khó chịu.

“Phu quân, người đưa lỗ tai tới đây một chút.” Đại mỹ nhân bảo ta.

“A? Gọi tên này được không? Bởi vì rất phổ thông a... A! Hảo hảo hảo! Cứ quyết định như vậy!” Đại mỹ nhân không hổ là đại mỹ nhân, cuối cùng thay ta nghĩ đến biện pháp tốt chỉnh sửa Tẩn Hoan, cũng nghĩ ra tên hài tử, xem ra hài tử cũng đang thật cao hứng đi! Tay ta vừa vắn đặt trên bụng đại mỹ nhân, cũng có thể cảm giác được nàng đang đá ta một cái.

Ai? Tình huống dường như không đúng lắm?

“Phu quân... Ta dường như phải sinh... Mau mau... Tìm nương...” Đại mỹ nhân vỗ về bụng, cau mày, bộ dáng dường như rất thống khổ.

“Điệp Thúy! Điệp Thúy! Nhanh đi bảo ta nương, Tuyết Ca phải sinh!” Ta hoảng loạn không biết tay chân quẳng đi nơi nào, khẩn trương chết ta.

“Cái gì nương? Không phát hiện đại phu ở chỗ này sao? Vân Yên, ta van người đưa cái tên không đầu không não này ra ngoài, đừng cho nàng gây trở ngại cho chúng ta. Còn có Mặc Yên, đến trừ phòng đun nước nóng, nhanh! Có bao nhiêu đun bấy nhiêu!” Tẩn Hoan dùng khinh công, đem đại mỹ nhân chặn ngang ôm đến giường.

“Không được! Ta không thể đi! Ta muốn bồi Tuyết Ca!” Nương sau khi chạy đến, nàng cùng Vân Yên sống chết mang ta kéo ra cửa, đem ta và Vân Yên nhốt bên ngoài, nương cùng Tẩn Hoan hai người cùng nhau hợp sức ở trong phòng.

“Oh! Vân Yên người làm gì?” Vân Yên gõ đầu ta một cái.

“Nương tử người đang sinh con, người không thể yên tĩnh một chút sao? Người để cho Tuyết Ca yên tâm sinh con có được hay không?” Vân Yên tức giận.

“Oh! Người nào a? Như thế nào lại đánh đầu bản công tử.” Ta cảm giác cái ót đang đau âm ỉ.

“Không đúng, Ta là cha nàng. Người không cần làm loạn có được hay không, nhân gia ở bên trong sinh tôn nữ, người ồn ào gì thế, ngộ nhờ ảnh hưởng đến vợ người cùng tôn nữ, người ở bên ngoài chờ đi!” Cha! Hài tử còn chưa sinh ra người đã bắt công? Nếu như ta không phải lớn lên giống mẹ, ta thật sự hoài nghi ta có phải con của người hay không, hừ!

“Cái gì? Là ai a?” Lại có người vỗ đầu bản công tử, là Tẩn Hoan vừa mở cửa.

“Người âm ỉ muốn chết, tình huống nước sôi lửa bỏng, người so với sản phụ còn lớn tiếng hơn, câm miệng!” Mặc Yên ôm chậu nước nóng nói, Diệp Thúy cùng Liên Tâm đưa nước thêm, Tần Hoan lần nữa đóng cửa.

“Ta...”

“Nữ nhân sinh con, người nào nhiệt cái gì?” Cửa phòng lại mở, lần này không ai đánh ta, là nương đi ra giáo huấn ta.

“Thế nhưng... Ta lo lắng Tuyệt Ca đi! Ta cũng là nữ nhân, cho ta vào đi!” Ta chính là lo lắng đại mỹ nhân, khi còn bé một màn nương sinh Phi Trần vẫn là không thể quên, ta thực sự sợ, rất sợ rất sợ.

Mặc kệ! Một khóc hai nháo ba thất cổ ta cũng muốn đi vào, ân!

“Phu nhân... Thiếu phu nhân thỉnh công tử vào trong.”

Diệp Thúy thật tốt! Chờ sự tình ổn thỏa, bản công tử trọng thưởng người!

94. Chương 94: Xuân Về Hoa Nở, Ôm Mỹ Nhân Vào Ngực

Ta hăng hái tiến vào, vội vội vàng vàng hướng đến bên giường, đại mỹ nhân đang nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt thở phì phò, một thân mồ hôi.

“Tuyệt Ca, ta ở đây, người thế nào rồi?” Ta nhanh chóng tựa lên giường, nắm chặt tay đại mỹ nhân.

”Phu quân... Ta sợ... Sợ người lo lắng... Ta cần nương... Cùng Tần Hoan... Các nàng đáp ứng... Người tiến vào... Cùng ta...” Đại mỹ nhân thở dốc, nói cũng không rõ ràng.

Đại mỹ nhân đúng là tri kỷ! Nàng tuyệt đối là sợ ta một người ở bên ngoài lo lắng, cho nên để cho ta tiến nhập phòng sinh, nam tử tiến nhập phòng sinh trong truyền thuyết a! Lúc này bản công tử nghĩ thật may mắn, bản thân không phải là nam tử cho nên không phải vì tình huống bên trong mà xoắn xuýt, còn có thể công khai ở chỗ này, oh! Nữ tử thật tốt đẹp!

“Còn nhìn? Người nhìn cái gì? Vương bạn, di chuyển qua bên kia đi!” Tần Hoan đồng dạng vẻ mặt đầy mồ hôi lên tiếng, nàng căn bản không rảnh ngẩng đầu nhìn ta, tay áo kéo lên cao, đầu vùi dưới hai chân đại mỹ nhân.

“Ân, người đều đã làm cha, còn như thế làm càn, hài tử sinh ra giống như người, nương tuyệt đối sẽ không tha cho người. Cho người tiến vào đã tốt rồi, không được nhìn bên này, nhìn sang bên kia!” Ô ô ô... Nương cũng như vậy hung ác, thế nhưng bản công tử sẽ không cùng nữ nhân tính toán, ta là công tử tốt, không cùng Tần Hoan còn có nương hai người hơn thua, xoay thì xoay! Chính là ta cũng không chân chính muốn xoay người!

Tần Hoan cùng nương vội vội vàng vàng qua lại cơ hồ không để ý đến bản công tử ôn nhu nhẫn nại vì đại mỹ nhân săn sóc, để giúp đại mỹ nhân thuận lợi sinh con, ngoại trừ đưa lưng về phía các nàng nhìn ra bên ngoài, còn nghiêng nửa người tựa lên cạnh giường làm cho Tần Hoan cùng nương đỡ để thật tốt, từ góc độ này có thể thấy được vẻ mặt suy yếu của đại mỹ nhân, còn có thể tùy thời nắm thật chặt tay đại mỹ nhân, cầm khăn tay thay nàng lau mồ hôi.

“Tuyệt Ca, người phải cố gắng lên, ta ở chỗ này cùng người.” Ta lau mồ hôi ẩm ướt dính trên trán nàng, thuận tiện hướng đến bên cạnh nàng, đại mỹ nhân hư nhược gạt đầu, không ngừng thở phì phò, xem ra phi thường gian nan.

Hài tử a hài tử, ta là cha người, ta đang nắm tay mẹ người, giúp người tiếp sức, cổ vũ cho người, người nhất định phải bình an chào đời! Còn có, mặc kệ sau này người là hạng người gì, mặc kệ sau này người sống ra sao, đều phải nhớ kỹ hiếu thuận mẹ người, mẹ người để sinh được người rất vất vả, nếu người không hiếu thuận nàng thì ta sẽ đánh vào cái mông người! Người nếu không hiếu thuận ta, ta cũng sẽ đánh cái mông người, oa ha ha!

Trong lòng ta một trận kịch liệt cảm động, nguyên lai nữ nhân sinh con chính là như vậy, mang thai chín tháng, chờ đến hài tử rốt cuộc sinh ra, còn phải cắn răng chịu đựng đau đớn, đến lúc đó mới có thể đem con sinh ra. Quay đầu nhìn lại nương đang một trận bận rộn, nương, thời gian người sinh ta ra có đúng hay

không cũng đau như thế? Trước đây ta không hiểu được, hiện tại ta hiểu rồi, ta sau này sẽ càng hiểu thuận với người hơn!

Bản công tử đang muốn rơi nước mắt, vừa lúc nương lại quay đầu cười khanh khách nhìn ta, sau đó hướng chỗ ta đi đến, nương, người có đúng hay không cũng bị tiểu sinh mạng cảm động, muốn tới ôm chúng ta đi? Có đúng hay không nhớ tới rất nhiều chuyện cũ trước kia, muốn đi tới ôm ta đi?

“Ba!” Nương vung một cái tát lên đầu bản công tử, phát ra âm thanh vang dội.

“Đã bảo người quay đầu đừng xem, người lại xem! Người nếu không xoay qua chỗ khác liền đi ra ngoài!”

“Được rồi!” A! Bản công tử vừa trong nội tâm cảm động đều bị nương một chưởng đánh tan rồi. Đáng ghét!

“Tuyệt Ca, chúng ta thấy được đầu đứa bé rồi, đúng như Tần Hoan nói, người mau dùng sức!” Thanh âm của nương tựa như khăn trương lại mang theo chút hưng phấn.

“Cố sức!” Tần Hoan hạ lệnh.

Đại mỹ nhân cắn chặt môi, dùng sức nắm tay ta, cơ hồ sắp bóp nát tay ta, nhưng ta cố sức chịu đựng, ta biết đại mỹ nhân lúc này nhất định so với ta càng hao tổn khí lực, tuyệt đối không thể để cho nàng phân tâm.

“Tuyệt ca, không đúng, người dùng sức không đúng chỗ, đổi chỗ khác, cố sức!”

Đại mỹ nhân thở dốc hít một hơi thật sâu, sau đó hừ một tiếng.

“Được rồi! Đầu của đứa bé đi ra! Lại một lần nữa, cố sức!” Giọng nói Tần Hoan gần như nóng nảy, ngay cả bản công tử cũng bị nhiễm loại khí tức này, trái tim không khỏi nhảy động.

“Được rồi! Bụng hài tử đang ở bên ngoài, cố sức!” Hài tử, người phải cố gắng, đại mỹ nhân người phải cố gắng nha!

“A!” Đại mỹ nhân hét một tiếng, chỉ nghe được âm thanh trẻ con khóc nỉ non, đại mỹ nhân cả người thoát lực ngã vào gối nằm, ngay cả thở dốc cũng hữu khí vô lực.

“Lạc phu nhân, chúc mừng người, Tuyệt Ca thay Lạc gia thêm một thiên kim.” Tần Hoan lớn tiếng báo hỉ, nương cười đến toe toét, nhanh chóng để cho Tâm Liên mang hài tử đi rửa vết máu trên người.

“Tuyệt Ca, người thật giỏi! Người xem hài tử sinh ra, khóc lớn tiếng như vậy, chúng ta, chúng ta có hài tử!” Giờ khắc này, bản công tử thật là bất chấp tất cả khóc lớn, nếu không lo lắng đến thân thể đại mỹ nhân còn yếu, ta rất muốn ôm đại mỹ nhân nhảy, hoàn hảo đại mỹ nhân sinh con thuận lợi, thế nhưng sau này ta không bao giờ... Để nàng sinh con nữa, ta không muốn để nàng chịu khổ một lần nữa.

“Ấn! Chúng ta có hài tử.” Đại mỹ nhân cười ánh mắt chứa lệ quang, nhẹ nhàng nắm tay ta.

“Phu nhân, tiểu thư ở chỗ này.” Tâm Liên đem nữ nhi tiến đến.

“Ai nha! Ta đã biết, tôn nữ của ta hảo khả ái. Mau mau! Cấp đại công tử và Thiếu phu nhân xem!” Thanh âm của nương tràn ngập vui sướng.

Tâm Liên đi đến, ta liếc mắt xem đại mỹ nhân, chà xát tay, hít một hơi thật sâu, chuẩn bị nghênh tiếp hài tử của ta và đại mỹ nhân.

“Đại công tử, Thiếu phu nhân, đây là tiểu thư.” Tâm Liên tìm độ cao thích hợp ngồi xuống.

Ta hướng tả lót nhìn thoáng qua hài tử, nương mà, cảm giác tình huống không đơn giản, bởi vì...

“Nương a! Hài tử này thế nào lạ giống hầu tử như vậy, thật là xấu xí!” Anh tuấn bản công tử cùng mỹ lệ đại mỹ nhân sinh ra nữ nhi hầu tử lúc này đang oa oa khóc lên.

Đại mỹ nhân bỏ tay ta xuống, thuận tiện trùm mắt liếc ta, nương đem con ôm đi, trước khi đi còn đạp móng ta một cước, Tần Hoan chạy tới vỗ vỗ đầu ta, quá đáng hơn chính là tất cả hạ nhân đều trốn tránh mắt nhìn bản công tử, chính là không chịu nhìn ra ngoài xem, đầu năm nay chúng ta trả người giá rất cao, nói thật đi, sai lầm rồi sao?

“Cha hỗn đản, vẻ mặt người rất si ngốc!” Nữ nhi năm tuổi khả ái mê người cư nhiên lai chỉ vào mặt bản công tử nhận xét, sau đó liếc mắt, ai nha nha! Người xem một chút, hài tử nhỏ miệng nói hỗn đản cũng có thể trợn mắt, không phải nàng lớn lên giống đại mỹ nhân như vậy, ta thực sự hoài nghi, đây là hài tử của Diệp Thúy cùng Mặc Yên, ngày khác nhất định phải mời cho nàng một phu tử thật tốt mới được.

“Thiên Lý, nàng là cha người, tại sao lại nói như vậy với cha?” Đại mỹ nhân đi tới cầm tay Thiên Lý chỉ vào ta, tiến hành giáo dục.

“Nương, Thúy di nói với Thiên Lý, thời điểm Thiên Lý ra đời, cha là người rất xấu!” Dục! Mắng chửi người cáo trạng trước, sau đó muốn khóc một trận a! Hay cho người Diệp Thúy, bản công tử hôm nay nhất định phải dùng rơm rạ làm tiểu nhân, mặt trên viết tên người, dùng châm đâm chết người! Ta đâm ta đâm đâm đâm!

“Thiên Lý nói cho nương, người nghĩ Duyên muội muội có xinh đẹp hay không?” Đại mỹ nhân cũng không liếc mắt nhìn ta một cái, chỉ biết trấn an tiểu hài tử, bản công tử thuần khiết trong sáng đã bị tổn thương thật lớn, vỡ vụn đầy đất, rất hiển nhiên, không phải nói nữ nhi tương đối tri kỷ nghe lời, còn ác nhân cáo trạng trước.

“Duyên muội muội rất đẹp!” Thiên Lý gật đầu.

“Duyên muội muội của người thời điểm ra đời, toàn thân cao thấp đều là nếp nhăn nha!”

“Thế nhưng nàng hiện tại rất đẹp a!”

“Vậy đúng rồi! Thiên Lý của chúng ta cũng như vậy đúng không? Cũng là từ bộ dáng đầy nếp nhăn chậm rãi thay đổi xinh đẹp! Trước đây nhục nhã, hiện tại cũng đã trở thành tiểu cô nương xinh đẹp rồi! Người xem cha người, hiện tại đi tới nơi nào cũng nói nàng có một nữ nhi xinh đẹp, cha người nói con gái của nàng rất khả ái, còn cười đến rất vui vẻ, cha người đi đến nơi nào ngoạn, đều nhớ mua cho người một phần, Thiên Lý người xem, cha có đúng hay không yêu nhất người, hiểu người nhất?”

“Đúng vậy.” Thiên Lý nghiêng đầu như đang ngẫm nghĩ, sau đó nặng nề gật đầu.

“Thiên Lý, nương lại hỏi người, nếu như Duyên muội muội lớn lên xấu xí, lẽ nào người sẽ không thích nàng, không để ý tới nàng, không cùng nàng chơi đùa sao?”

“Sẽ không, bởi vì Duyên muội muội đối với ta tốt nhất.” Thiên Lý trả lời rất nhanh.

”Cho nên Thiên Lý, cha đối với người tốt như vậy, người cần gì phải vì chuyện khi còn bé tính toán với nàng đây? Huống hồ Thiên Lý nhà chúng ta lớn lên rất xinh đẹp, cha còn đối với người tốt như vậy. Còn có Thiên Lý, người phải nhớ cho kỹ, Có đôi khi bên ngoài không có nghĩa là tất cả, nhìn người nhất định phải nhìn vào nội tâm, biết không?”

“Ác! Ta hiểu, thảo nào nương xinh đẹp như vậy lại cùng cha thành thân, hẳn là thấy được nội tâm của cha. Cảm tạ nương, Thiên Lý đã biết sai rồi, cha, xin lỗi.” Thiên Lý, người thật là lòng dạ độc ác mà! Ngồi ở lương đình bản công tử cảm giác bị con gái mình đâm một đao, máu chảy thành sông, nữ nhi, người dùng dao đâm chết ta, người làm tổn thương trái tim nhỏ bé của cha!

“Không quan hệ, biết sai rồi là tốt rồi, sau này nói chuyện không thể như thế thô lỗ! Đi tìm Duyên muội muội ngoạn đi!” Khoan hồng độ lượng bản công tử chịu đựng bị nữ nhi công kích đau xót, sờ sờ đầu của nàng, từ trong lòng ngực lấy ra hai cây kẹo cho nàng đi tìm Ân Duyên ngoạn.

“Người xem, đều là người, miệng một ngăn cản, nếu không ta giúp người thủ tiêu quá khứ, không chừng Thiên Lý sẽ không nháo thành như thế!” Đại mỹ nhân đi đến bên cạnh ta, oán trách liếc mắt nhìn ta.

“Tuyệt Ca, người tốt nhất, nhưng mà có một việc người nói sai rồi.” Ta đem đại mỹ nhân kéo ngã xuống đùi, vùi đầu vào ngực nàng ngủ gật, cỡ nào tốt đẹp! Vừa mới bị Thiên Lý tổn thương nặng, hiện tại cảm giác khá hơn một chút.

“Là chuyện gì?”

“Ta yêu nhất chính là người, thứ hai là cha và nương, thứ ba mới là Thiên Lý!”

”Tiểu hỗn đản, lại ba hoa!” Đại mỹ nhân cười nhéo nhéo mặt của ta, môi bắt đầu tiếp cận...

“Đại công tử! Đại công tử!” Người gác cổng vội vội vàng vàng vọt vào lương đình, đem đại mỹ nhân hù giật mình, khăn trương đỏ mặt ly khai ôm ấp của ta đứng qua một bên.

“Chuyện gì?” Không vui, rất không vui!

“Hoàng thượng, hoàng hậu, nhị công tử, nhị Thiếu phu nhân, Tam công tử, tam Thiếu phu nhân, Ân công tử, Ân phu nhân đều tới! Bọn họ cùng lão gia, phu nhân cùng nhau ở đại sảnh, đợi đại công tử và Thiếu phu nhân ăn cơm!”

“Đã biết, đi xuống đi!”

Mẹ của ta a! Loại này mật ý thời gian, các người đều không phải muốn lên biểu diễn một lần đi? Có muốn hay không xếp hàng biểu diễn sau đó thuận tiện phong tặng danh hiệu kim kê bách hoa tướng? Đã như vậy, bản công tử thân là nữ nhân vật chính, ta nhất định phải ôm hôn đại mỹ nhân, kéo màn, ai! Kháng nghị vô hiệu!

Ta nhẹ nhàng hôn lên đại mỹ nhân bên cạnh bởi vì xấu hổ mà chặt vật, dư quang khoe mắt trăm hoa đua nở, lúc này, xuân về hoa nở, mỹ nhân vào ngực, hết thấy đều đúng lúc như vậy.

Chính văn Hoàn

95. Chương 95: Phiên Ngoại 1. Về Nhà Có Được Hay Không?

“Phu quân, hiện tại tới chỗ nào? Ngày hôm nay có thể đi tiếp hay là tìm khách điếm a?” Ta ngồi trên xe ngựa, mới vừa ăn xong một cái bánh bao, lại lột một quả quýt ăn.

“Phía trước chính là cửa thành, hẳn không có vấn đề.” Đại mỹ nhân thanh âm hỗn tạp trong tiếng vó ngựa, từ bên ngoài bay vào màn vải.

“Dừng lại, người nào? Vì sao vào thành?” Binh sĩ kiểm soát cửa thành hỏi.

“Quân gia, chúng ta là lũ nhân du sơn ngoạn thủy, bên trong xe là nương tử ta, muốn vào trong thành tìm nơi ngủ trọ, một chút thành ý cho quân gia uống trà.”

“Rất biết điều, hảo hảo hảo, người đem màn vén lên cho ta xem một chút, xác định trên xe không vấn đề sẽ để người đi.”

Nghe được câu này, ta nhanh tay đem nửa quả quýt ném sang một bên, bày ra tư thế nên có, duy trì cử chỉ nhanh nhẹn thiếu niên bản công tử... A! Là hình tượng tiểu thư khuê các.

“Quân gia hảo.” Bản công tử nỗ lực để cho mình thoát nhìn rất xấu xí, cái này đối với người thanh xuân hoạt bát xinh đẹp mà nói phần xấu là một chuyện rất công phu a.

Đại mỹ nhân cúi đầu đem màn nhấc lên, đối với với binh sĩ khom nửa người, sau khi binh sĩ kiểm tra xong, đại mỹ nhân liền trực tiếp buông màn xuống, không cùng ta đối mặt.

“Quân gia... Đây là...?” Thanh âm đại mỹ nhân vừa chần chờ vừa nghi hoặc.

“Nương tử người đang có mang, những này đưa cho ta uống trà, chi bằng để lại cho nàng bồi bổ thân thể, người xem sắc mặt của nàng, rất khó coi.” Ta ở bên trong xe ngựa thanh thanh sở sở nghe được binh sĩ đánh run một cái.

“Tuyệt Ca, vì sao mỗi lần vào thành, người cũng không đem tẩm lệnh bài hoàng thượng di cha ban cho để vào thành a? Dùng lệnh bài không phải rất tốt sao? Tiết kiệm kiểm tra tới kiểm tra đi.” Bên trong phòng hảo hạng tiểu khách điếm, bản công tử nằm trên đùi đại mỹ nhân, để cho nàng dứt khoát cho ta ăn.

“Thuận tiện đúng là thuận tiện, nhưng mà, cầm lệnh bài ra quá khó khăn, trông giữ cửa thành chỉ là những tên lính quèn, vạn nhất đối phương không biết được lệnh bài hoàng gia, ngược lại tìm mọi cách làm khó dễ chúng ta, vào không được thành phải ở bên ngoài thì rất chặt vật, hoặc cho rằng lệnh bài là giả, đem chúng ta thỉnh qua từng cửa ải, thế nào cũng phải muốn mười ngày nửa tháng, chúng ta hao tổn thời gian lâu như vậy, như vậy thì du sơn ngoạn thủy thế nào?” Đại mỹ nhân vừa lột quả nho đưa vào trong miệng ta, vừa rất kiên trì giải thích cho ta nghe.

“Cũng là người chu đáo, vậy nghe lời người!” Ta đã cùng đại mỹ nhân rời đi hoàng thành xuất môn du ngoạn, tính đến nay cũng đã nửa năm,, ở cửa thành luôn luôn sẽ gặp phải kiểm tra, cũng đã thành thói quen.

“Ai!” Ta nặng nề thở dài một hơi.

“Tuyệt Ca, người phải hiểu phu quân người thanh xuân hoạt bát, mỹ lệ hào phóng, ôn nhu khách nhân, sẵn sóc tỉ mỉ... Tóm lại từ trong ra ngoài đều không thể chèn vào đâu được, hoàn mỹ công tử, mặc dù mặc vào nữ trang vẫn là không thể chèn vào đâu được hoàn mỹ phu nhân, giống ta như vậy ưu tú, bọn binh sĩ gác cửa thành nhắc mình lên, sau khi thấy ta, nhất định kinh vi thiên nhân, tiếp đó sẽ cường thủ đem cướp về nhà, trời ạ! Ta đây không thể cùng người sánh bước, từ nay về sau ngăn cách lưỡng địa, ta cũng sẽ không được gặp Thiên Lý, nói không chừng chờ nàng lớn lên một chút vọt tới trước mặt ta bắt nạt, hai cha con chúng ta tách ra mười mấy hai mươi năm, cuối cùng chỉ có thể hai mắt đầm lệ tương phùng, điều này thật sự là bi kịch!” Không! Tuyệt Ca, ta không muốn rời khỏi người cùng Thiên Lý, không!

“Thì ra là thế, chân chính là tình tình nguy hiểm a! Vậy người lúc đó là xử lý như thế nào?” Đại mỹ nhân khước miệng cong lên, ta cho rằng động tác này của nàng là sắp khóc, có đúng hay không? Nghĩ đến hình thức chia lìa đáng sợ như vậy, người cũng cảm thấy rất đáng sợ đúng hay không? Hồng nhan không chỉ làm cho trời đất ghen tỵ, còn dễ làm cho người ta nảy sinh mưu đồ bất chính, nhưng mà, bản công tử chính là ưu tú như vậy, làm sao có thể che giấu được hào quang rực rỡ a?

“Tiểu binh khăng định chưa từng gặp qua vị công tử nào xinh đẹp như hoa, vì để tránh cho hấn coi trọng ta, ta chỉ có thể đem cái mộng ngồi xuống ghế một chút, đem tay chống đỡ bụng, đem y phục bên cạnh nhét vào bụng, c người đem màn vén lên, ta liền cắn chặt môi dưới, hai mắt rời rạc, sau đó cùng tiểu binh vấn an, bọn họ thấy ta một phụ nữ có thai, tuyệt đối sẽ không đối với ta sinh hứng thú, dù cho hấn coi trọng người đánh xe cho xinh đẹp bản công tử, nhưng khi quay đầu lại xem phụ nữ có thai đang ngồi trên xe, tha cho chúng ta đi, như vậy chúng ta liền an toàn!” Bản công tử nghĩ ra loại biện pháp này bảo vệ an toàn cho chúng ta, ta thật bội phục bản thân thông minh!

”Vậy vị miệng méo mắt nghiêng giả phụ nữ có thai này, người còn nhớ rõ chuyện phu quân người có thai không?” Đại mỹ nhân cúi đầu nhìn ta đang nằm trên đùi nàng, che miệng cười.

“Ấn ân, ta nhớ kỹ a! Nhưng mà, đánh nhau luôn luôn bất hảo, ta biết võ công của người hảo, nhưng ta sợ người sẽ bị thương đi! Cho nên vẫn là đừng đánh nhau.”

“Ai! Tiểu hấn dẫn nương tử, người rốt cuộc là công chưa biết đi? Đi theo chúng ta là một đại đội ám vệ hoàng gia, nếu xảy ra chuyện, ta còn chưa động thủ, bọn họ cũng đã đem sự việc điều giải quyết rồi.” Đại mỹ nhân dùng ngón tay búng cái trán ta.

“A? Hoàng thượng di cha và hoàng hậu di nương phái người dọc đường bảo hộ chúng ta sao?” Chúng ta ra bên ngoài ngoạn, hoàng thượng di cha và hoàng hậu di nương thực sự là suy nghĩ chu đáo a!

“Đương nhiên. Lạc thị tửu lâu của cha cùng nương trải rộng khắp gian sơn, chúng ta ở Lạc thị tửu lâu nhất định là an toàn, nhưng là có một vài địa phương nhỏ cũng không nhất định có Lạc thị tửu lâu, có đôi khi còn là khách điểm bình dân, giống như hiện tại, chúng ta đang ở khách điểm bình dân, ám vệ hoàng gia sẽ đích thân thử qua thức ăn phòng bếp sau đó mới đưa tới, đồng thời xác nhận tiểu nhị đưa tới nước nóng không có vấn đề, tóm lại bọn họ làm rất nhiều chuyện, nếu như không phải bọn hấn âm thầm bảo hộ, đem nhất cử nhất động của chúng ta đều hướng Hoàng thượng bọn hấn âm thầm báo hộ, đem nhất cử nhất động của chúng ta đều hướng Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nương nương bẩm báo, ta đã sớm... Ai!” Đại mỹ nhân thở dài một hơi, còn cau mày.

“Sớm nên cái gì?” Đại mỹ nhân nói chuyện nói đến phân nửa, muốn nói lại thôi, sớm làm tâm bản công tử ngứa ngáy!

“Ta đã sớm cho người mang hài tử!” Mỹ nhân cúi người đến bên cạnh ta, âm thanh nghe có chút hung tợn, làm cho trái tim nhỏ bé của bản công tử lại run rẩy, run rất lợi hại.

“Tuyệt Ca... Người người người... Bụng dạ khó lường a...” Bản công tử toàn thân run cùng run rẩy như nhau, ngay cả môi đều run rẩy, thật không ngờ đại mỹ nhân cư nhiên dọc đường đi đều ôm tâm tư này.

“Thế nào? Người sợ?”

“Không! Ta không phải sợ sinh con, tuy rằng ta vẫn cảm thấy sinh con rất nguy hiểm, nhưng người nếu như muốn sinh hài tử nữa, ta nguyện ý vì người sinh, chỉ là người xem người lớn lên xinh đẹp như vậy, bản công tử cũng là như vậy tuấn tú, nhưng mà Thiên Lý mặt nhăn giống như hầu tử, vạn nhất ta sinh đứa bé cũng như vậy, thật là đáng sợ!” Tuy rằng Thiên Lý dần dần lớn lên, hiện tại tính toán là muốn hai tuổi, xuất môn lúc ấy thoạt nhìn cũng đã là một hài tử phấn điêu ngọc trác, cũng cũng rất yêu nữ nhi này, nhưng mà... Bộ dáng nàng lúc mới ra đời rất đáng sợ!

“Lừa gạt người, ta nghĩ chúng ta có Thiên Lý là đủ rồi. Nhưng người không nên luôn nói Thiên Lý giống hầu tử, cẩn thận nàng trưởng thành biết được, sẽ hận người!” Đại mỹ nhân vừa uy hiếp ta vừa cười đến vui vẻ.

“Ta mặc kệ! Người tổn thương ta, còn cười ta, ta một lời khó nói hết, nhịn không được thương tâm.” Ô! Ủy khuất ủy khuất hảo ủy khuất!

”Vậy người muốn thế nào?”” Đại mỹ nhân nhất định là cố ý, xem nàng ghen cười ghen thành cái dạng này sẽ biết, nương tử, người rất xấu rồi, để cho phu quân đêm nay hảo hảo giáo huấn người, thế nhưng thông minh bản công tử nhất định phải trước giải quyết một việc mới có thể.

“Thứ nhất, kế tiếp hành trình, người nữ trang ngồi xe trong, ta mặc nam trang đánh xe ngựa, ta không muốn mặc nữ trang nữa! Mỗi lần mặc nữ trang làm ta đều làm ta giẫm vấy ngã gần chết, tuy rằng ta mặc vào nữ trang cũng là quốc sắc thiên hương, nhưng chính là không có dễ nhìn được như người đi!”

“Chúng ta trước khi xuất phát không phải nói trước rồi sao? Mỗi ngày đánh một cuộc, người nào thua người đó nữ trang ngồi trong xe ngựa, người thắng mặc nam trang đánh xe ngựa, người thua phải gọi người thắng là phu quân, người thắng có thể gọi người thua là nương tử, nương tử, người rất xấu.” Đại mỹ nhân cười nhéo nhéo lỗ tai của ta.

“Ta mặc kệ!”

“Được, đều tùy người.” Nhanh như vậy thì thỏa hiệp, đại mỹ nhân chính là một vị hảo nương tử.

“Tiếp đó thứ hai, ta vẫn muốn mang người đi ra ngoài chơi, chúng ta cũng đã đi ra chơi được một trận, mặc dù này sơn a, thủy a đều rất đẹp, nhưng mà dọc theo con đường này, ta phát hiện ta rất nhớ nữ nhi cùng người trong nhà. Tuyệt Ca, chúng ta về nhà có được hay không?” Ta lôi kéo tay đại mỹ nhân, nhìn mặt nàng, muốn cẩn thận xem xét nét mặt nàng.

“Cái này...” Đại mỹ nhân nhíu mi.

Bản công tử một lòng bất ổn, rất sợ đại mỹ nhân nghĩ ta rất phá hư bầu không khí, thật vất vả hai người ra bên ngoài chơi, nhanh như vậy trở về hình như có chút không đúng.

“Cái này... Đương nhiên được rồi!” Đại mỹ nhân thoáng cái liền thư giãn vùng xung quanh lông mày.

“Ta ngày hôm nay còn vẫn muốn, muốn thế nào nói cho người chuyện này! Trong thư viết Thiên Lý đã bắt đầu biết đọc vài chữ đơn giản, chúng ta thật sự nếu không về nhà, sẽ phải bỏ qua quá trình nàng lớn lên. Ven đường đẹp không sao tả xiết thiên sơn vạn thủy, tuy rằng mỹ hảo, nhưng hình như thiếu đi Thiên Lý, cha nương, hoàng thượng hoàng hậu, đệ đệ muội muội sinh hoạt, chúng ta về nhà đi!”

“Được! Thứ ba...” Ta đem đại mỹ nhân ôm ngang lên giường, nếu là trước mặt điều kiện đại mỹ nhân đều đáp ứng rồi, chúng ta đây đương nhiên chưa muốn kết thúc bữa ăn khuya này, chứng minh bản công tử trận này thắng lợi!

Chỉ là đem đại mỹ nhân hầu hạ thể xác cùng tinh thần đều thỏa mãn, trong nháy mắt bản công tử linh quang chợt lóe., đại mỹ nhân sẽ không phải là hạ quyết tâm trở về nhà cho nên nàng mới đáp ứng để cho ta mặc lại nam trang chứ! Vừa rồi nàng còn ra vẻ nói, dọc đường hoàng gia ám vệ đều đem chuyện của chúng ta bẩm báo cho hoàng thượng di cha cùng hoàng hậu di nương, vậy bọn họ điều không phải sớm biết ta cùng đại mỹ nhân hoán đổi y phục, bọn họ đã biết, chẳng khác nào cha, nương, đệ đệ và đệ muội đều biết?

“Người ở trên giường không chuyên tâm.” Đại mỹ nhân thừa dịp bản công tử suy tính, xoay người liền đem bản công tử đặt ở dưới thân.

Lúc này ta chỉ muốn thê lương hô một tiếng: “Đại mỹ nhân, người gạt ta!”

96. Chương 96: Phiên Ngoại 2. Thiên Lý, Đường Nhân Duyên Quanh Co!

“Cẩn thận!” Hai người chúng ta cùng nhau lăn xuống sườn núi nhỏ, hoàn hảo sườn núi không dốc cũng không cao, mặt trên đều là cây cỏ, cũng không có tảng đá, bằng không khó tránh khỏi đầu đụng vào mà vẫn bình an vô sự.

Phía dưới tiểu sườn núi là một mảnh thảo nguyên xanh biếc, mấy ngày hôm trước trời mưa không ngớt, có đôi lúc khí trời còn trở nên se lạnh, còn có lẫn tuyết rơi, năm nay mùa xuân đặc biệt tới sớm, hoa nhỏ đầy đủ màu sắc sớm đã nở, mà khí trời cũng cực hảo, trời trong xanh, theo trong đôi mắt trong suốt sáng ngời của nàng thấy được cái bóng hồ điệp đang bay lượn, còn có đường nét rất rõ ràng, nhưng trong lòng ta một trận chua xót khổ sở...

Lăn xuống quá nhanh, chúng ta dựa vào rất gần, mũi dán mũi, nàng còn đối với ta dương khoe miệng, chỉ là người đó cũng không chịu mở miệng trước.

Đúng vậy, nàng là nàng, mà không phải hắn, lại mặc nam trang. Nàng từ nhỏ liền đối với thảo dược có hứng thú, rất sớm đã cùng cha nàng đông sâm tây dưỡng, ở bên ngoài để an toàn, nàng vẫn mặc nam trang, người nhà cũng không can thiệp điểm ấy, để nàng tùy ý, ngay cả hoàng thượng, hoàng hậu cũng không biết nàng là phận nữ nhi.

“Duyên nhi, Thiên Lý, đều lớn như vậy rồi, đừng ham chơi a! Nhanh lên trở lại, thời gian cúng tế sắp đến! Làm trễ nãi thì bất hảo!”

“Duyên nhi, Thiên Lý, tiếp tục chơi đi a! Không nóng nảy, không việc gì.”

“Người một lão bất tử, không nên cùng ta đối nghịch được không? Ta thả bã đậu độc chết người!”

“Ấn lão đầu, ta cho tới bây giờ anh tuấn tiêu sái, đẹp trai bên trong lại chứa quý khí, bên trong quý khí lại chứa anh khí, bên trong anh khí lại chứa thần khí, bên trong thần khí lại chứa đẹp trai, ai là lão bất tử? Bản lão gia không cùng tiểu nhân vô sỉ tính toán, buồn cười buồn cười!”

“Chỉ người mới ngu ngốc, biểu cảm này mà dám tự xưng cái gì bản lão gia? Người tự xưng bản lão đầu sẽ không ai chấp nhất người! Ta hôm nay nếu không giáo huấn người sẽ không mang họ Ấn!”

“Ai ai ai! Tuyệt Ca / Vân Yên, đừng kéo lỗ tai, đau a!”

Thanh âm cha nàng cùng cha ta cùng lúc truyền đến sườn núi, nhưng không nghĩ đầu choáng váng một cái, mắt thấy sắp ngã lên người nàng, nàng tinh tế nhảy một cái, rất nhẹ nhàng đem ta kéo vào trong ngực nàng, ta rốt cục đứng vững cước bộ, mà nàng thì giống như trước mỉm cười ôn nhu nhìn ta, ta lại thối lui trước cái ôm ấp của nàng, lưng cứng đờ, cũng không dám... Nhìn mặt nàng nữa, ta biết mắt ta đã giăng sương mù.

“Đến.” Nàng đứng ở trên sườn núi, vươn một tay định kéo ta lên.

“Không sao, ta tự mình đi lên!” Ta xoay đầu, không muốn nhìn mặt nàng, tự mình đi lên, thế nào ta cũng đều không muốn nàng thấy nước mắt ta, ta muốn ở trước mặt nàng để lại ấn tượng thật tốt.

“Thật là, đều lớn như vậy, vẫn còn phát tác tính tình, chơi thì không thấy bóng dáng.” Nương từ trên kẹp tóc của ta lấy ra một phiến lá rụng.

“Dù sao đều vẫn là hài tử, đợi đến thành thân, sẽ thay đổi. Đến! Cầm hương lên, bái tế.” Đôi tay xoay đầu ta vẫn như trước ấm áp.

“Đúng vậy a! Lớn như vậy, hai tiểu hài tử xem ra đã đến tuổi thành thân, thời gian trôi qua thật mau a!”

“Mấy năm nay các nàng cũng không chịu lớn lên giống như hai cái tiểu hài tử, phu quân chúng ta, còn thích cãi nhau như vậy.”

“Hai người các người, cầm hương đến đây, lớn như vậy còn giống như hài tử!”

Thời gian bái tế rất tốt để ta từ từ tiêu hóa tâm tư của mình. Cầm hương hướng về phía nắm mộ lạ ba lạ, ta không biết mình có thể nói cái gì, nên nói cái gì, “Thành thân” hai chữ với ta mà nói là gánh nặng

quá nặng nề, theo ta biết nàng cũng sắp cùng Tiểu Phúc chơi cùng từ nhỏ thành thân, vui vẻ, hạnh phúc đối với ta mà nói đã không còn tồn tại.

Nương cười, nha đầu ngốc, ngươi cũng nên thành thân, nương nói, không nghĩ tới tiểu oa nhi lớn nhanh như vậy a! Trong nháy mắt phải thành thân, nương hỏi, thành thân ngươi có cao hứng không? Ta gắng gượng cười gật đầu, nỗ lực giấu kín nỗi khổ tâm, làm cho nương thấy ta đang ngượng ngùng, nhưng khi ngươi xoay người có một người khóc rống thất thanh.

Thế nhưng ta không cam lòng, ta không muốn tin tưởng ánh mắt nàng từ nhỏ đến lớn nhìn ta đều là giả, ta không tin nàng đối với ta tất cả ôn nhu che chở chỉ là xuất phát từ giao tình từ nhỏ, ta không muốn tin tưởng nàng một người đi tìm danh sư học võ nghệ, trước khi đi nàng nói với ta một câu: “Chờ ta!” Là lời nói dối, thế nào ta cũng đều muốn vì hạnh phúc của mình, vì ánh mắt của mình đánh cuộc một lần.

Buổi tối kia, ta rốt cục lấy hết dũng khí thu thập bao y phục đi tìm nàng, chỉ cần nàng nguyện ý, ta không sợ chịu khổ, ta muốn cùng nàng cao bay xa chạy, ta muốn tương lai của ta có nàng, nhưng mà... Nhưng mà... Khi ta nắm chặt tay nàng, nàng trước sau như một đối với ta dịu dàng cười, lại đẩy tay của ta ra, lắc đầu, nàng nói: “Không thể.”

Đầu “Ông” một tiếng, suýt nữa ngã xuống đất, nàng thân thủ đỡ ta, ta lại không cảm giác được đầu ngón tay nàng truyền đến độ ấm, lạnh quá, thực sự lạnh quá, đáy lòng tràn ra một mảng lạnh lẽo, ta nghĩ đến bảy tuổi năm ấy cùng nàng ra bên ngoài chơi đùa, một con rắn trên cây bò đến trên người ta, loại cảm giác lạnh lẽo ảm ướt đó cách xa lúc này vạn phần, mà nàng nho nhỏ thấp bé dũng cảm nhào tới tấn công con rắn, nàng cùng con rắn liều chết một trận, rắn hung hăng cắn tay nàng, độc rắn khiến nàng hôn mê bất tỉnh ba ngày liền, nếu không có tiên đan thần dược cấp nàng, nàng sớm đi đời nhà ma.

Lúc nàng thay ta ngăn cản con rắn kia, thân thể tuy rằng lạnh lẽo, tâm cũng ảm áp giống như ánh dương quang, Nàng hôm nay kéo ta vào lòng, tuy rằng cái ôm ấm áp, nhưng trong ngực lại tản mát ra cảm giác lạnh lẽo thấu xương, một trận lại một trận. Nàng ôm ta bay qua từng nóc nhà, theo cửa sổ mang ta nhảy vào phòng, không biết khi nào thì bắt đầu, ta đã lệ rơi đầy mặt, ta rốt cuộc thua là do bản thân tự tin hay là do bản thân đối với nàng tin tưởng? Trong thời khắc nàng đóng cửa lại, xoay người rời đi, thế giới của ta từ đây về sau một mảng tối tăm.

“Hoàng thượng, hoàng hậu giá lâm!”

“Miễn lễ! Đều đứng dậy đi! Trẫm cùng hoàng hậu vừa đi qua hoàng lăng, bây giờ đến lễ cúng tế lão sư, mọi người đều là người cùng một nhà, cũng không cần câu nệ lễ tiết. Nhìn những hài tử này đều đã lớn như vậy, ngay cả Thái tử học tập chính sự đều đã hữu mô hữu dạng, trẫm già thật rồi.” Hoàng thượng phủ hoa râu trên tóc.

“Hoàng thượng di cha, ngươi một chút cũng không lão. Nếu ngày hôm nay tất cả mọi người đều ở đây, nếu như hoàng thượng di cha cùng hoàng hậu di nương trong cung không có việc gấp, ngày hôm nay cho phép ta làm chủ trì đi! Một lúc nữa ta để cho Mặc Yên về nhà đem cha nương, đệ đệ, đệ muội cùng nhau gọi vào Lạc thị tẩu lâu, mọi người cùng ăn điểm tâm hàn huyên một chút, cùng nhau thưởng thức tay nghề của đầu bếp Tây Vực a!”

“Ha ha ha! Trẫm là lão lão nhãi! Dương trần kia! Ta nhớ kỹ năm ấy các ngươi mới vừa sinh hạ Thiên Lý, còn chạy ra bên ngoài chơi một vòng, lúc đó ám vệ hướng trẫm hồi báo, nói Tuyết Ca vì dọc đường bảo vệ ngươi, muốn ngươi giả gái để tránh tai mắt những kẻ có ý đồ xấu, dù cho ngươi ở Lạc thị buôn bán có hoàng gia bảo hộ, nhưng đến nơi xa xôi khó tránh khỏi có người đổ kị, kết quả bởi vì giẫm vấy mà mặt mũi bầm dập, trẫm lúc đó còn đối với cha nương ngươi cười nói, hai người các ngươi hài tử còn chưa có trưởng thành, đã sinh Thiên Lý còn nháo loạn như thế, không nghĩ tới trong nháy mắt, ngay cả tiểu hài tử đều đã trưởng thành, đều nhanh thành thân, ngươi nói đến Lạc thị tẩu lâu, trẫm mới nhớ tới có một lần chuẩn ra Lạc thị tẩu lâu tán gẫu, đã là chuyện của hai mươi năm trước, trẫm còn có thể không già sao?”

“Hoàng thượng trong lòng thiếp vẫn còn tráng niên hăm hở, dù cho đứng bên cạnh Dương Trần cũng không thấy già! Chỉ là Lạc thị tẩu lâu thực sự đã lâu chưa đi tới, thiếp cũng rất muốn đi xem.”

“Được! Bãi giá!”

Đến cửa lầu Lạc thị, nương ta cùng nương nàng kéo tay vừa nói vừa cười, cha ta cùng cha nàng cãi nhau, chờ một chút còn có vài đỉnh kiệu đến, bầu không khí đoàn tụ hoàn hảo, ta lại bước thật chậm thật chậm, cố ý rơi về phía sau tất cả mọi người, ánh mắt còn không tự giác rơi về phía bóng lưng nàng, không thể quen thuộc hơn nữa, nàng khi còn bé là người gầy yếu nhiều bệnh, bóng lưng nhỏ nhỏ lôi kéo ta đến ven hồ, mang ta xem non sông tươi đẹp, nói cho ta biết nơi này mùa xuân, trời thu, mùa đông là dạng gì, mấy năm trước có cùng nàng trở lại ven hồ, sợ ý một chút làm chân bị thương, nàng công ta về nhà, ta thừa dịp nàng không chú ý đến, nhẹ nhàng vỗ về bả vai nàng, nàng rất gầy, gầy đến đầu khớp xương đều có thể sờ tới, nhưng nàng có thể vì ta gánh hết thiên địa, ta đã từng sâu kín nghĩ như vậy.

“Làm sao vậy? Khó chịu sao? Chẳng lẽ là vừa rồi không cẩn thận bị thương.” Nàng dừng lại cước bộ, xoay người đi tới hỏi ta.

“Không có.” Ta kiềm nén thối lui một bước, ánh mặt trời sau giờ Ngọ chiếu lên người chúng ta, cái bóng dưới đất giao triền cùng một chỗ, mà kỳ thực chúng ta, đã cách nhau càng ngày càng xa, từ nay đi ngược lại hay là không còn cơ hội gặp gỡ?

“Vậy làm sao người đứng ở chỗ này? Không đi vào sao?” Nàng cũng không định đi đến chỗ ta, trên mặt vẫn là nụ cười ôn độ. Ta rút cuộc còn đang chờ mong cái gì?

“Người đi vào trước đi! Ta đứng một chút.” Cẩn rắng nhịn xuống tâm tình, nỗ lực bài ra bộ dáng tươi cười.

“Vậy người đừng đứng bên ngoài quá lâu, xuân hàn se lạnh, rất dễ cảm lạnh.” Nàng thất lại rút thất trên áo choàng ta.

Đây là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt, ta ngay cả tái kiến cũng không cùng nàng nói,, đợi nàng vừa vào tửu lâu liền xoay người về nhà, nếu là từ nay về sau chỉ có thể chia lìa, chi bằng không gặp.

Sáng sớm bắt đầu trang điểm mặc y phục, mãi cho đến canh giờ, cha nương vừa khóc vừa cười, cao hứng rút cuộc ta đã thành thân, ta lại một chút mừng rỡ cũng không có. Nương sớm nói với ta, người này nhân phẩm như thế nào, tính cách như thế nào ôn nhu sẵn sàng, còn hứa là sẽ đến nhà chúng ta ở rể, ta nỗ lực kéo kéo khóe miệng, hy vọng sao! Hy vọng người nọ thực sự tốt đẹp như vậy! Ta chỉ có thể ích kỷ mong muốn người nọ có thể làm cho ta hoàn toàn quên nàng, quên đi ma chướng lớn nhất trong lòng ta...

Hôm nay ta dùng cái xác không hồn để trải qua, không biết bản thân đã làm gì, cũng không quan tâm, không có nàng, ngày sau cuộc sống đều là như vậy, người nọ đẩy cửa tiến vào, ta cảm giác mình tựa như thờ ơ, ngày hôm nay nàng cũng thành thân, bây giờ không phải là vì một người khác thấp thỏm bất an? Hay là nàng cũng giống như ta, không biết phải làm ra biểu tình gì trước người nọ?

Khoảnh voan bị nhắc lên.

“Thiên Lý... Thiên Lý... Là người... Là người...” Môi ta đang run rẩy, chính là khóc không thành tiếng.

“Duyên nhi, xin lỗi... Xin lỗi... Mỗi lần thấy khuôn mặt tiều tụy của người, ta thật sự muốn nói cho người biết, nương ta cùng nương người tốn rất nhiều công phu, cha người thủy chung không đồng ý chúng ta thành thân, nhưng cha người muốn thử lòng người, cũng muốn khảo nghiệm ta, cho nên căn dặn ta không được nói cho người biết, thẳng đến lần kia người nửa đêm trốn ra khỏi nhà, cha người sợ hãi, mới miễn cưỡng đồng ý hôn sự của chúng ta, chỉ là hấn muốn ta ở rể, còn nói không thể nói cho người biết, nếu như người trước khi thành thân muốn đào hôn, hôn sự liền hủy bỏ. Nếu người cứ như vậy mà chạy trốn, ta...” Vẫn ôn nhu nhã nhặn như vậy trước mặt ta, nàng bình tĩnh, cắn môi tái nhợt, khóc như hải tử.

Ta cùng nàng hai mắt đâm lệ đối diện nhau,, ôm chặt, khóc rống vô pháp dừng lại, cuối cùng chỉ mông lung nhớ kỹ, thời điểm nàng hôn lên môi ta, nàng nói: “Duyên nhi, ta là người có vận khí tốt nhất trên đời này, chỉ vì ta gặp được người.”

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-tu-cua-hoang-thuong-cuoi-vo>